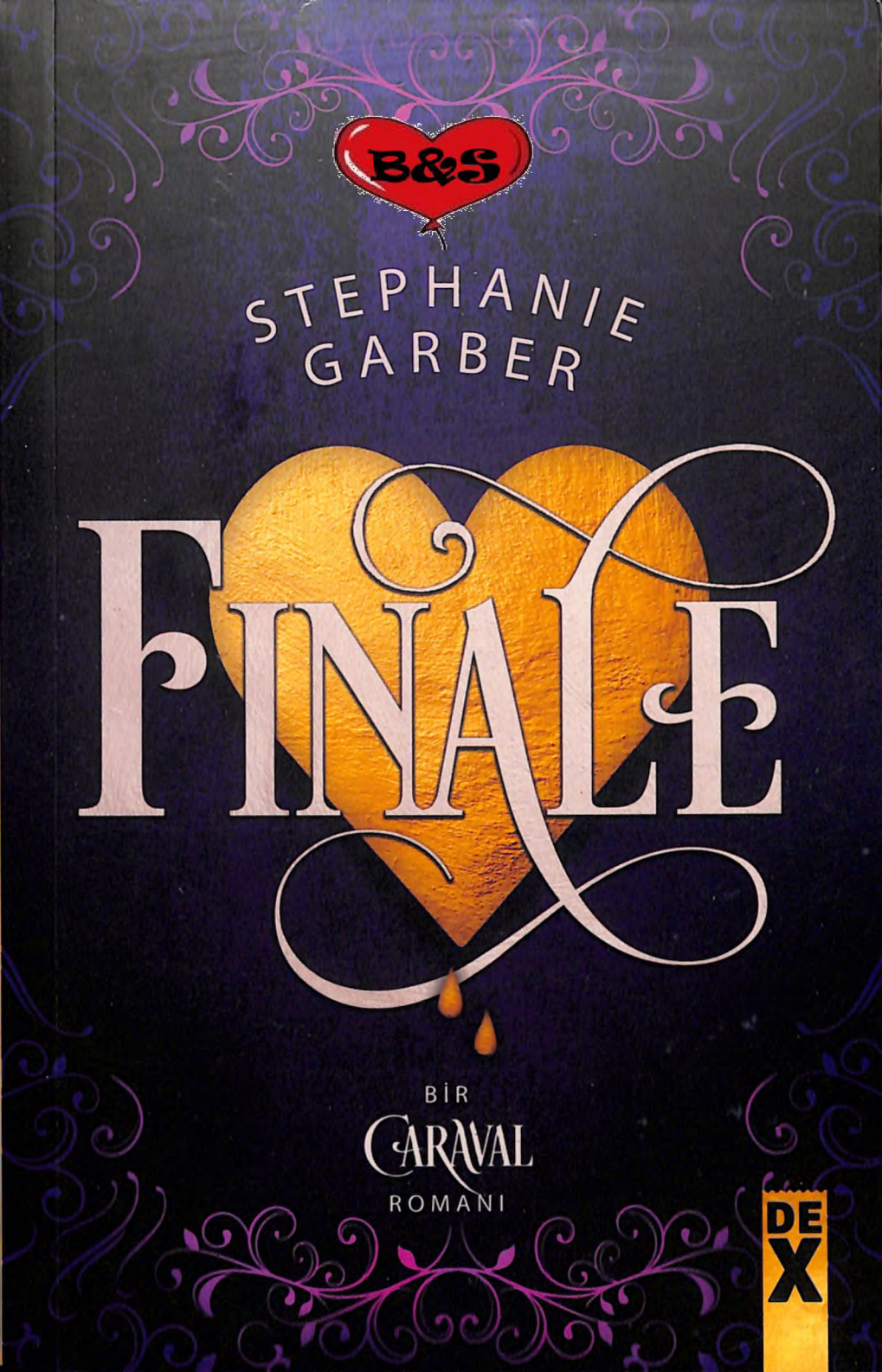

B&S
STEPHANIE GARBER
FINALE
BİR CARAVAL ROMANI
DEX

Finale'ye hoş geldiniz.
Mücadeleye değer bir aşk. Ölmeye değer bir rüya.
Beklemeye değer bir son.

Bir deste kartın insanların kaderini değiştirmesinin, Legend'in tahtı ele geçirmesinin ve Tella'nın âşık olduğu gencin gerçekte var olmadığını keşfetmesinin üzerinden iki ay geçti.

Hayatların, imparatorlukların ve kalplerin arasında kalan Tella, Legend'a mı yoksa eski bir düşmanına mı güveneceğine karar verecek. Hayatını altüst eden bir sırrı ortaya çıkaran Scarlett'ın imkânsızı yapması gerekecek. Ve Legend onu sonsuza dek değiştirecek.

Caraval bitti ama belki de en büyük oyun başladı.
Bu sefer seyirci yok, sadece kazananlar ve her şeyini kaybedecek olanlar var.

Her hikâyenin dört kısmı vardır: Başlangıç, orta, yaklaşık son ve asıl son. Ne yazık ki her birinin asıl sonu olmaz. Çoğu insan, her şeyin kötüye gitmeye ve durumun umutsuz hissettirmeye başladığı kısımda hikâyeden vazgeçer, ancak umuda en çok o zaman ihtiyaç duyulur. Sadece sebat edenler asıl sonlarını bulabilirler.

DEX
www.dexkitap.com
/DEXpub
ISBN 978-605-09-8199-5
sertifika no: 11940
Tavsiye Edilen KDV'siz Satış Fiyatı
₺ 45

ÇEŞNİ YÖRE
Göründüğü gibi olmayan ev
SATINE BÖLGESİ
Şehir dışına çıkan yeraltı tünelleri
Ölümsüz Kütüphane'ye Giriş
Ölüme ve uzuv kaybına götüren yeraltı tünelleri
Valenda'nın en iyi balık şekerlemesi
Rhys Davies

HER ŞEYİN HARİTASI

STEPHANIE GARBER

FINALE

BİR
CARAVAL
ROMANI

DEX TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Caraval
Legend

FINALE

Orijinal adı: Finale
© 2019, Stephanie Garber
Yazan: Stephanie Garber
Çeviren: Esra Çetin
Yayına hazırlayan: Senem Kale

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Haziran 2021 / ISBN 978-605-09-8199-5
Sertifika no: 11940

Kapak uygulama: Serçin Çabuk
Grafik uygulama: Taylan Polat
Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL
Tel: (212) 515 49 47
Sertifika no: 45464

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 / **e-posta:** satis@de.com.tr

STEPHANIE GARBER

FINALE

BİR
CARAVAL
ROMANI

Sarah ve Jenny için...
Caraval için bilete ihtiyacım yok
çünkü ikiniz de hayallerimin birçoğunu gerçekleştirdiniz.

Her hikâyenin dört kısmı vardır: Başlangıç, orta, yaklaşık son ve asıl son. Ne yazık ki her birinin asıl sonu olmaz. Çoğu insan, her şeyin kötüye gitmeye ve durumun umutsuz hissettirmeye başladığı kısımda hikâyeden vazgeçer, ancak umuda en çok o zaman ihtiyaç duyulur. Sadece sebat edenler asıl sonlarını bulabilirler.

BAŞLANGIÇTAN ÖNCE

Scarlett Dragna'nın yatak odası, harikalarla ve hayal ürünü sihirle inşa edilmiş bir saraydı. Ama nasıl hayal kuracağını unutmuş biri için, elbiselerden oluşan bir afet gibi görünebilirdi. Lâl kırmızısı elbiseler fildişi halıların üzerine saçılmış, sayvanlı yatağın köşelerinden sarkan gök mavisi fraklar, açık pencerelerden içeri giren tuzlu esintiyle birlikte yavaşça sallanıyordu. Yatakta oturan kız kardeşler, esintiyi ya da onunla odaya giren kişiyi fark etmiş gibi görünmüyorlardı. Bu yeni figür, bir hırsız kadar sessizce içeri girerek kızlarının oynadığı yatağa doğru yavaşça ilerledi.

Büyük kızı Scarlett omuzlarına bir pelerin gibi astığı gül pembesi jüponunu düzeltmekle meşgulken, küçük kızı Donatella krem rengi bir danteli gözüne bağlamakla uğraşıyordu.

Yalnızca çocuklara ait olabilecek yüksek, neşeli ve parlak sesleri cıvıl cıvıl cıvıldıyordu. Birer efsuna benzeyen o sesler, göz kamaştırıcı öğlen güneşini eriterek başlarının etrafında yıldız tozundan haleler gibi dans eden parlak şekerlemelere dönüştürüyordu.

İkisi de melek gibi görünüyordu, ta ki Tella, "Ben bir korsanım, prenses değilim" diyene kadar.

Annelerinin ağzı gülümsemekle kızmak arasında gidip geliyordu. Küçük kızı ona çok benziyordu. Tella da

onunla aynı asi kalbe ve maceracı ruha sahipti. Bu, annesine hem umut veren hem de Tella'nın da aynı hataları yapabileceğinden korkmasına neden olan iki ucu keskin bir armağandı.

"Hayır" dedi Scarlett, her zamankinden daha inatçı bir tavırla. "Geri ver onu, o benim tacım! Tacım olmadan bir kraliçe olamam!"

Yatağa doğru yaklaşan anneleri kaşlarını çattı. Scarlett genellikle Tella'dan daha uysaldı ama iki kızın da elleri inci kolyenin iki ucuna sıkıca yapışmışken ikisinin de dudakları inatla kıvrılmıştı.

"Kendine yeni bir taç bul, bu benim korsan hazinem!" Tella kolyeyi akıl almaz bir güçle çekti ve inciler odanın karşı tarafına uçtu.

Pat!

Pat!

Pat!

Anne, incilerden birini iki parmağının ucuyla ustaca yakaladı. Minik küre şimdi onu görmek için yukarı bakan kızlarının yanakları kadar pembeydi.

Scarlett'ın ela gözleri çoktan buğulanmaya başlamıştı; o her zaman kız kardeşinden çok daha hassas olmuştu. "Tacımı kırdı."

"Gerçek bir kraliçenin gücü tacında değildir küçük aşkım. Buradadır." Annesi elini kalbinin üzerine koydu. Sonra Tella'ya döndü.

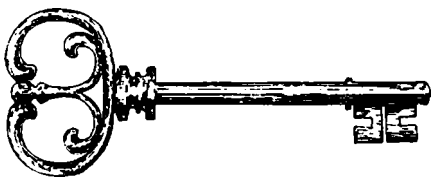
"Bana korsan olmak için hazineye ihtiyacım olmadığını mı söyleyeceksin? Ya da en büyük hazinemin burada olduğunu mu?" Tella, annesini taklit ederek minik elini kalbinin üzerine koydu.

Eğer bu hareketi Scarlett yapmış olsaydı, anneleri onun samimi olduğuna inanırdı fakat Tella'nın gözlerindeki şeytani parıltıyı görebiliyordu. Tella'da ya dünyayı kasıp kavurabilecek ya da dünyaya en çok ihtiyaç duyduğu ışığı verebilecek bir kıvılcım vardı.

"Aslında en büyük hazinenizin tam karşınızda olduğunu söyleyecektim. Bir kız kardeşin sevgisi kadar değerli hiçbir şey yoktur." Bunun üzerine anne, kızlarının ellerini tutup sıktı.

Eğer odada bir saat olsaydı kesin dururdu. Nadiren de olsa fazladan saniyeler çalan dakikalar vardı. Öyle değerli anlardı ki onlar, evren onlara yer açmak için zamanı esnetiyordu ve bu da o anlardan biriydi. İnsanlar bu tarz duraksamaları pek sık yaşamazlardı. Hatta bazı insanlar o anları hiç yaşamazdı.

Bu küçük kızlar bunu henüz bilmiyorlardı çünkü hikâyeleri henüz tam olarak başlamış sayılmazdı. Ama yakında hikâyelerine giden yola çıkacaklardı ve o zaman bu kız kardeşlerin bulabildikleri her çalıntı tatlılığa ihtiyaçları olacaktı.

BAŞLANGIÇ

BİRİNCİ BÖLÜM

Donatella

Legend, Tella'nın rüyalarında ilk ortaya çıktığında insanların onun hakkında anlattığı hikâyelerden birinden yeni fırlamış gibi görünüyordu. Dante olarak, her zaman elinin üzerindeki gül dövmesi gibi simsiyah giyinirdi. Ama bu gece Legend olarak altın rengi astarı olan tutku kırmızısı kruvaze bir frak giymişti. Kıyafetini frakıyla uyumlu bir boyunbağı ve ona özgü silindir şapkası ile tamamlamıştı.

Şapkasının kenarından görünen parlak siyah saçları, Tella'ya bakarken parıldayan kömür karası gözlerini gizliyordu. Gözler samimi teknelerini çevreleyen karanlık sulardan daha fazla ışıldıyordu. Bu, iki gece önce Tella'yı bir deste karttan kurtardıktan ve sonra onu duygusuzca terk ettikten sonra attığı soğuk bakış değildi. Bu gece, yıldızlardan kaçmış olan ve onu göklere çıkarmaya hazırlanan günahkâr bir prens gibi gülümsüyordu.

Tella'nın midesinde davetsiz kelebekler uçuşuyordu. Legend hâlâ gördüğü en güzel yalancıydı. Fakat Tella, Legend'ın onu Caraval'da olduğu gibi büyülemesine izin vermeyecekti.

Güzel kafasının üstündeki silindir şapkayı tokatladı ve altlarındaki minik geminin sallanmasına neden oldu.

Legend şapkayı kolaylıkla yakaladı; parmakları o kadar hızlı hareket etmişti ki Tella, çenesindeki seğirmeyi görmesine yetecek kadar yakınında oturuyor olmasaydı onun bu hareketi beklediğini düşünürdü. İkisi parıldayan gökyüzünün kâbuslar yakınlarda kol geziyormuş gibi kasvetli bir mora dönüştüğü bir rüyada olabilirlerdi ancak Legend kusursuz bir kalem darbesi kadar keskin ve yeni açılmış bir yara kadar canlıydı.

"Beni gördüğüne sevineceğini düşünmüştüm" dedi Legend.

Tella ona hırçın bir bakış attı. Onu en son gördüğünde hissettiği acı saklayamayacağı kadar tazeydi. "Çekip gittin, hareket edemediğim halde beni o basamaklarda bıraktın. Vale beni saraya taşıdı."

Legend dudaklarını somurttu. "Yani bunun için beni affetmeyecek misin?"

"Yaptıkların için özür dilemedin."

Eğer özür dilemiş olsaydı Tella onu affederdi. Onu affetmek *istiyordu*. Legend'ın Dante'den pek de farklı olmadığına ve onun oynamak istediği bir oyuncaktan çok daha fazlası olduğuna inanmak istiyordu. O gece korktuğu için terk edip gittiğine inanmak istiyordu. Fakat Legend yaptıklarından pişmanmış gibi görünmek yerine, Tella hâlâ ona kızgın olduğu için rahatsız olmuş gibi görünüyordu.

Kıvrılan mor bulutlar, hilal şeklindeki ayı kırık bir gülümseme gibi gökyüzünde süzülen iki eşit parçaya bölerken gökyüzü iyice koyulaştı.

"Başka bir yerde olmam gerekiyordu."

Legend'ın sesindeki soğukluk karşısında Tella'nın umutları yerle bir oldu.

Tella'ya iki gece önceki ateşli gösteriyi anımsatan havai fişekler, nar kırmızısının ışıl ışıl parıltısına dönüşerek başlarının üzerinde birer birer patlarken etraflarını saran hava isle kaplandı.

Tella yukarı baktı ve kıvılcımların, Elantine'in sarayına –artık Legend'ın sarayıydı– doğru dans ettiğini gördü. Aslında Legend'ın, Valenda'yı Meridyen İmparatorluğu'nun tahtının gerçek veliahtı olduğuna ikna etmesine hayran kalmıştı. Ama aynı zamanda bu hile ona Legend'ın hayatının sadece oyunlar üstüne kurulu olduğunu da hatırlattı. Tella, onun tahtı sadece gücü için mi arzuladığını, yoksa sadece saygınlık kazanmak mı istediğini ya da imparatorluğun bugüne kadar gördüğü en büyük performansı mı sergilemek istediğini bile bilmiyordu. Belki de asla bilemeyecekti.

"Giderken o kadar soğuk ve acımasız olmana gerek yoktu" dedi Tella.

Legend derin bir nefes aldı ve o anda aç dalgalar tekneye çarpmaya başladı. Gemi akkor gibi parlayan okyanusla birleşen dar bir kanaldan aşağı sallandı. "Sana söylemiştim Tella, hikâyendeki kahraman ben değilim."

Ama Legend gitmek yerine ona daha da yaklaşıyordu. Tella'nın birbirlerinden son kez ayrılırken bakmasını istediği gibi genç kızın gözlerinin içine bakarken gece gitgide ısınıyordu. Legend sihir ve kalp kırıklığı kokuyordu; bu harmanla ilgili bir şey, Tella'nın, onun aksini iddia etmiş olmasına rağmen yine de kahraman olmak istediğini düşünmesine neden oldu.

Ya da belki de sadece genç kızın onu arzulamaya devam etmesini istiyordu.

Caraval bitmiş olabilirdi ama Legend ile bir rüyanın içinde olan Tella, gökler genç adamı taçlandırmak istiyormuşçasına havai fişekler patlamaya devam ederken yıldız tozu ve gece yarısı sularının üzerinde süzülüyordu.

Tella havai fişekleri söndürmeye çalıştı –sonuçta bu *onun* rüyasıydı– ama tüm bunları kontrol eden kişi Legend'mış gibi görünüyordu. Rüyaya karşı ne kadar savaştıysa, büyünün kuvveti de o kadar arttı. Tropikal deniz mavisi saç örgülere ve inci pembesi kuyruklara sahip denizkızları sulara dalıp çıkarak Legend'a el sallarken renkler biraz daha parlaklaştı ve hava giderek daha da tatlılaştı.

"Çok kendini beğenmişsin" dedi Tella. "Senden asla kahramanım olmanı istemedim."

İki gece önce o da Legend da birer fedakârlık yapmıştı; Tella kısmen Legend'ı da güvende tutmak için kendini Kader Destesi içinde tutsak olmaya mahkûm etmişti ve Legend da onu kurtarmak için Mireleri serbest bırakmıştı. Legend'ın bu hareketi, şimdiye kadar birinin onun için yaptığı en romantik şeydi. Ama Tella, romantizmden daha fazlasını istiyordu. Gerçek Legend'ı istiyordu.

Ama gerçek bir Legend'ın var olup olmadığından bile emin değildi. Eğer varsa bile Legend'ın insanların onu görebilecek kadar yaklaşmasına izin verdiğinden şüpheliydi.

Legend, silindir şapkasını tekrar başına taktı; gerçekten de çok yakışıklı görünüyordu, acı verecek kadar. Ama aynı zamanda gerçek bir insandan ya da Tella'nın tanıdı-

ğı ve âşık olduğu Dante'den çok Legend'ın yansımasına benziyordu.

Tella'nın yüreği sıkıştı. Asla kimseye âşık olmak istememişti. Ve o anda *bu kadar çok* şey hissetmesine neden olduğu için ondan nefret ediyordu.

Gökyüzüne yükselen son havai fişek, tüm bu düşvari sahneyi Tella'nın şimdiye dek gördüğü en parlak maviye dönüştürdü. Gerçekleşen dileklerin ve hayallerin rengi gibiydi. Ve son kez düşen havai fişekler öyle tatlı bir müzik çalıyorlardı ki sirenler bile kıskanırdı.

Legend onu büyülemeye çalışıyordu. Ama büyülemek de tıpkı romantizm gibiydi, devam ettiği sürece harikaydı ama asla sonsuza dek sürmezdi. Ve Tella hâlâ fazlasını istiyordu. Sırf teknenin karşısından uzanıp gözlerinin içinde dans eden yıldızlarla ona baktı diye, Legend hakkında anlatılan pek çok hikâyedeki bir başka isimsiz kız olmak, onun ağzından çıkan her kelimeye âşık olan bir kız olmak istemiyordu.

"Buraya seninle kavga etmeye gelmedim." Legend ona uzanacakmış gibi elini kaldırdı ama sonra uzun parmaklarını teknenin alçak kısmına indirip gece yarısı sularıyla tembel tembel oynadı. "Notumu alıp almadığını görmek ve Caraval'ı kazanmanın karşılığında hak ettiğin ödülü almak isteyip istemediğini sormak istedim."

Tella mektubun her kelimesini ezbere hatırlarken düşünüyormuş gibi yaptı. Doğum gününü kutlayan ve ona ödülü teklif eden Legend'ın ona hâlâ değer verdiğine dair umutlanmıştı. Legend gelip almasını bekleyeceğini söylemişti. Ama söylemediği bir şey vardı ki o da Tella'yı incittiği için üzgün olduğuydu.

"Mesajını okudum" dedi Tella, "ama ödülle ilgilenmiyorum. Oyunlarla işim bitti."

Legend acı verecek kadar tanıdık ve kısık bir sesle güldü.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Oyunlarımızın bittiğini düşünmen."

İKİNCİ BÖLÜM

Donatella

Legend yeni kopmuş bir fırtınaya benziyordu. Buzdan yapılmış dondurucu mavi bir ormanda dolaşırken saçları rüzgârdan karmakarışık olmuştu, dik omuzları karla kaplıydı ve paltosunun düğmeleri buza dönmüştü.

Tella kobalt rengi kürk bir pelerini omuzlarına sıkıca sarmıştı. "Beni oyuna getirmeye çalışıyor gibisin."

Legend'ın dudakları sinsi bir gülümsemeyle kıvrıldı. Önceki gece bir illüzyon gibi görünüyordu ama bu akşam tanıdık siyah tonlarındaki kıyafetleriyle Dante'ye daha çok benziyordu. Ancak Tella, Dante'nin çoğu zaman daha sıcak ve samimi olmasına rağmen, rüyanın buz gibi havasının Legend'ın gerçek ruh halini yansıttığını düşünmeden edemiyordu.

"Sadece Caraval'ı kazandığın için hak ettiğin ödülü almak isteyip istemediğini öğrenmek istiyorum."

Tella uyanık olduğu zamanın yarısını ödülün ne olduğunu merak ederek geçirmiş olabilirdi ancak merakını bastırmak için kendini zorladı. Scarlett, Caraval'ı ka-

zandığında bir dilek hakkı elde etmişti. Bir dilek hakkı Tella'nın da işine yarayabilirdi ama içinde, Legend'ın onun için çok daha büyük bir sürprizi olduğuna dair bir his vardı. Yani aslında evet derdi... Legend'ın o cevabı ne kadar çok duymak istediğini hissetmeseydi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Donatella

Here gece Legend masallardaki bir kötü adam gibi Tella'nın rüyalarını ziyaret etti. Üst üste her gece, gecelerce. Yaklaşık iki ay boyunca, hiç sektirmeden, her gece geldi ve sorusuna aynı cevabı aldıktan sonra hep ortadan kayboldu.

Bu gece, Legend Kilisesi'nin içindeki galerinin uhrevi bir varyantındaydılar. Renkli silindir şapkalar takmış olan bir deri bir kemik müşteriler hayali bir piyanistin sessiz melodisi eşliğinde dans ederken, sanatçıların hayalindeki Legend'ın sayısız portresi onları izliyordu.

Tella yağmur ormanı sisi rengindeki istiridye kabuğu şeklinde bir sandalyeye otururken, Legend da onun karşısına, becerikli parmaklarının arasında yuvarlamaya devam ettiği küp şekerler kadar yeşil olan püsküllü bir şezlonga uzandı.

Teknedeki o ilk geceden sonra ne silindir şapkasını takmıştı ne de kırmızı frakını giymişti ve böylece Tella'nın, bu eşyaların kişiliğini yansıtmasından ziyade

sadece kostümünün bir parçası olduğuna dair şüphelerini doğrulamıştı. Simsiyah giyinmeye geri dönmüştü ve yine Dante gibi kahkahalar atıp gülüyordu.

Ama ellerini onun üzerine koymak için her zaman bahaneler bulan Dante'nin aksine, Legend rüyalarda Tella'ya asla dokunmadı. Bir sıcak hava balonu ile yolculuk yapıyorlarsa balon o kadar büyük oluyordu ki birbirlerine yanlışlıkla çarpma tehlikesi yaşanmıyordu. Şelale bahçelerinde dolaşıyorlarsa kollarının birbirine değme riskinin bulunmadığı bir mesafede kalıyorlardı. Tella, dokunuşlarının bu ortak rüyalara bir son verip vermeyeceğini ya da Legend'ın ellerini kendine saklamasının sadece kontrolü elinde tutmanın yollarından biri olup olmadığını bilmiyordu ama bu durum karşısında bitmek tükenmek bilmeyen bir öfke hissediyordu. Tella kontrolü elinde tutan kişi olmak istiyordu.

Köpüklü yeşil liköründen bir yudum aldı. Tadı siyah meyankökü gibiydi ama içeceğinden her yudum aldığında Legend'ın gözlerinin dudaklarına gitmesi hoşuna gidiyordu. Legend ona dokunmaktan kaçınıyor olabilirdi ancak bakmaktan asla vazgeçmiyordu.

Ama bu gece gözleri son birkaç gecede olduğundan daha kırmızıydı. İmparatoriçe Elantine için Yas Günleri iki gün içinde sona eriyordu ki bu da Legend'ın resmi taç giyme törenine geri sayımın başlamak üzere olduğu anlamına geliyordu. Bundan on iki gün sonra imparator olacaktı. Tella, hazırlıkların onu yorup yormadığını merak etti. Bazen saray işlerinden ve kraliyet konseyinin ne kadar sinir bozucu olduğundan bahsediyordu ama bu gece sessizdi. Tella bununla ilgili bir soru sorarsa oynadıkları

oyunda ona puan kazandıracakmış gibi hissediyordu ki bu kesinlikle bir oyundu ve Legend'a onu hâlâ önemsediği izlenimini vermek oyunun kurallarına aykırıydı. Tıpkı dokunmak gibi.

O yüzden sadece, "Yorgun görünüyorsun" demekle yetindi. "Ve saçının kesilmesi lazım; gözlerinin önüne geliyor."

Legend'ın ağzının köşesi seğirdi. "O kadar kötü görünüyorsa neden bakıp duruyorsun?" diye sordu alaycı bir sesle.

"Senden hoşlanmamam hoş biri olmadığın anlamına gelmiyor."

"Benden gerçekten nefret ediyorsan beni hiç de çekici bulmazdın."

"Zevk sahibi biri olduğumu asla söylemedim." Likörünün sonunu kafaya dikti.

Apsent şekerlerini uzun parmaklarının arasında döndürmeye devam eden Legend'ın gözleri, Tella'nın dudaklarına kaydı. Parmaklarındaki dövmeler gitmişti ama elinin üzerindeki siyah gül duruyordu. Tella, gül dövmesini ne zaman görse ona neden dokunmadığını sormak istiyordu. Sırtındaki güzel kanatlar gibi diğer dövmelerinden kurtulup kurtulmadığını ve artık mürekkep kokmamasının nedeninin bu olup olmadığını merak ediyordu. Ayrıca Yıldızlar Tapınağı'ndakilere bir hayat borcu olduğunu simgeleyen damgayı hâlâ taşıyıp taşımadığını da merak ediyordu. Bu, Tella için üstlendiği bir borçtu.

Ama bunu sorarsa hiç şüphesiz ki onu önemsiyormuş gibi görünürdü.

Neyse ki hayranlıkla bakmak, dile getirilmemiş kurallarına aykırı değildi. Öyle olsaydı ikisi de bu oyunu çoktan kaybetmiş sayılırdı. Tella çoğu zaman daha tedbirli

olmaya çalışıyordu ama Legend asla öyle değildi. Tella'ya bakarken küstahtı.

Buna karşın bu gece dikkati dağılmış gibi görünüyordu. Tella'nın elbisesi hakkında herhangi bir yorum yapmamıştı, mekânı kontrol eden Legend'dı ama Tella giyeceklerini kendisi seçiyordu. Bu akşam, Tella'nın kendisini bir orman kraliçesi gibi gösterdiğini düşünmekten keyif aldığı, askıları çiçek yapraklarından, korsesi kurdelelerden ve eteği kanat çırpan kelebeklerden yapılmış olan canlı mavi, dökümlü bir elbise giyiyordu.

Legend kelebeklerden birinin omzuna konduğunu fark etmedi bile. Gözleri sürekli hayali piyaniste kayıp duruyordu. Ayrıca Tella'ya mı öyle geliyordu yoksa meyhane diğer rüyalarındakinden daha mı sönük görünüyordu?

Legend'ın uzandığı şezlongun canlı ve fazlasıyla parlak bir yeşil olduğuna yemin edebilirdi ama şezlong soluk bir camgöbeğine dönmüştü. Tella bir şeylerin yolunda gidip gitmediğini sormak istedi ama yine bu da onunla ilgileniyormuş izlenimi verirdi.

"Bu gece bana sorunu sormayacak mısın?"

Legend'ın bakışları ona çevrildi. "Biliyor musun, bir gün sormaktan vazgeçip ödülü sana vermemeye karar verebilirim."

"Bu çok hoş olurdu." Tella içini çekti ve eteğinden birkaç kelebek havalandı. "Sonunda güzel bir gece uykusu çekerdim."

Legend'ın derin sesi biraz daha alçaldı. "Seni ziyaret etmeyi bırakırsam beni özlersin."

"Öyleyse kendini gözünde çok büyütüyorsun."

Legend, şeker küpleriyle oynamayı bıraktı ve kafasını

çevirerek bir kez daha sahnedeki müzisyenle ilgilenmeye başladı. Piyanist yanlış notaya basarak şarkısını ahenksiz ve sevimsiz bir melodiye çevirdi. Odanın içinde dans eden hayalet dansçılar, tökezleyerek birbirlerinin ayaklarına basmaya başladılar. Sonra gürültülü bir çarpışma sesi hepsini dondurdu.

Piyanist, telleri kopmuş bir kukla gibi enstrümanının üstüne yığıldı.

Tella'nın kalbi çılgınca atıyordu. Rüyalarında Legend her zaman sinir bozucu bir şekilde kontrollüydü. Ama Tella, bunun onun işi olduğunu sanmıyordu. Havadaki sihir onunki gibi kokmuyordu. Sihrin her zaman tatlı bir kokusu vardı ama bu çok daha tatlıydı, neredeyse çürümüştü.

Tella tekrar önüne döndüğünde Legend artık oturmuyordu, tam önünde duruyordu. "Tella" dedi, her zamankinden daha sert bir sesle, "uyanmak zorundasın..."

Son sözleri dumana dönüştü ve sonra rüyanın geri kalanı zehirli yeşil alevler içinde kaybolurken Legend küle döndü.

Tella uyandığında dilinde ateşin tadı ve avucunda ölü bir kelebek vardı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Donatella

Ertesi gece Legend rüyalarını ziyaret etmedi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Donatella

Bal peteğinden kalelerin, tarçınlı turtaların, yeni toplanmış armutların ve şeftali likörünün baş döndürücü kokusu Tella'nın aralık penceresinden içeri süzülerek küçük dairenin yatak odasını şeker ve hayallerle doldurdu. Fakat Tella'nın tadabildiği tek şey kâbusuydu. Tıpkı önceki gün olduğu gibi dilinde ateş ve kül tadı vardı.

Legend ile ilgili bir sorun vardı. Tella ilk başta inanmak istememişti. Paylaştıkları son rüya yanıp kül olduğunda bunun da Legend'ın oyunlarından biri olabileceğini düşünmüştü. Ama dün gece rüyasında onu ararken bulduğu tek şey, duman ve kül olmuştu.

Yatakta doğrulan Tella üzerindeki örtüleri fırlatıp attı ve hızlıca giyindi. Önemsiyormuş izlenimi veren herhangi bir şey yapmak kurallara aykırıydı ancak saraya gidip casusluk yaparsa ve onunla konuşmazsa Legend'ın ruhu bile duymazdı. Ve eğer gerçekten başı beladaysa Tella kuralları çiğnemeyi pek de umursamıyordu.

"Tella giyinmek için neden bu kadar çok acele ediyorsun?"

Annesinin odaya girdiğini görünce yüreği ağzına geldi. Ama gelen sadece Scarlett'tı. Koyu kahverengi saçlarındaki gümüşi çizgi dışında neredeyse her açıdan anneleri Paloma'ya benziyordu. Aynı uzun boy, aynı iri ela gözler ve Tella'nınkinden birazcık daha koyu olan aynı bronz ten.

Tella, Scarlett'ın omzunun üzerinden yan odaya baktı. Anneleri hâlâ büyülü bir uykuya hapsolmuş durumdaydı; pirinç yatağın güneşten sararmış yorganının üzerinde yatarken oyuncak bir bebek kadar hareketsizdi.

Paloma kıpırdamıyordu. Konuşmuyordu. Gözlerini açmıyordu. Solgun teni ilk geldiği zamankine göre daha iyi görünüyordu. Teninde hafif bir ışıltı vardı ama dudakları rahatsız edici masal kırmızısı rengini hâlâ koruyordu.

Tella her gün en az bir saatini annesini dikkatle izleyerek, kirpiklerinde bir kıpırtı olmasını ya da nefes alırken inip kalkan göğsünden daha fazlasının hareket etmesini umarak geçiriyordu. Elbette Vale-Kader Destesi'ndeki Kupa Prensi-Paloma uyanır uyanmaz Legend'ın bir Kader Destesi'nden kurtardığı ölümsüz Mirelerin de uyanacağı konusunda Tella'yı uyarmıştı.

Kader Destesi, sekiz mekân, sekiz obje ve on altı ölümsüzden ibaret otuz iki karttan oluşuyordu. Meridyen İmparatorluğu'nun çoğu gibi Tella da bir zamanlar kadim varlıkların sadece efsane olduğuna inanıyordu, ancak Vale ile yaşadıklarından sonra Mirelerin daha çok kötü tanrılara benzediğini öğrenmişti. Ve bazen, annesi uyandığı sürece onların da uyanıp uyanmamasını önemsemeyerek bencillik ediyordu.

Paloma yedi yıl boyunca Mirelerle kartların içine hapsolup kalmıştı ve Tella onca mücadeleyi sırf onun uyumasını izlemek için vermemişti.

"Tella, sen iyi misin?" diye sordu Scarlett. "Hem ne için böyle giyindin ki?" diye tekrarladı.

"Elime geçen ilk elbise buydu."

Aynı zamanda en yenisiydi de. Onu sokağın aşağısındaki bir mağazanın vitrininde görmüş ve onun için neredeyse tüm haftalığını harcamıştı. Kalp şeklinde bir yakası, sarı renkli geniş bir kuşağı ve yüzlerce tüyden yapılmış diz altı bir eteği olan elbise en sevdiği menekşe rengindeydi. Ve belki de eteğindeki tüyler, Tella'ya Legend'ın iki ay önce onun için yarattığı hayali atlıkarıncayı hatırlatmıştı. Ama kendi kendine bu elbiseyi sadece bulutların arasında süzülüyormuş gibi görünmesini sağladığı için aldığını söylüyordu.

Tella, Scarlett'a masumca gülümsedi. "Sadece bir süreliğine Güneş Festivali'ne gidiyorum."

Scarlett'ın dudakları nasıl cevap vereceğinden pek emin değilmiş gibi büzüldü ama canının sıkıldığı belliydi. Sihirli elbisesi çürük bir mor renge dönüşmüştü –Scarlett'ın hiç sevmediği bir renkti– ve elbisenin modası geçmiş modeli, daracık süitlerinde bulunan çoğu mobilyadan bile daha eskiydi. Ama "Paloma'yı izleme sırası bugün sende" derken nazik bir sesle konuşması takdire şayandı.

"Senin gitmen gereken saatten önce geri döneceğim" dedi Tella. "Bu öğleden sonranın senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Ama dışarı çıkmam gerekiyor."

Tella konuyu burada kapatmak istedi. Scarlett, Tella'nın Legend ile olan karmaşık ilişkisini anlamıyor-

du. Legend bazen düşmanı gibi, bazen arkadaşı gibi, bazen eskiden sevdiği biri gibi ve bazen de hâlâ sevmeye devam ettiği biri gibi hissettiriyordu. Ama Scarlett'a göre Legend bir oyun ustasıydı, bir yalancıydı ve kumarbazların kartlarla oynadığı gibi insanlarla oynayan genç bir adamdı. Scarlett, Legend'ın Tella'yı her gece rüyalarında ziyaret ettiğini bilmiyordu, sadece bazen ortaya çıktığını biliyordu. Ve Tella'nın sürekli rüyalarda buluştuğu halinin de gerçek Legend olmadığına inanıyordu.

Tella, Legend'ın artık onunla oynadığına inanmıyordu. Ama ona söylemediği bir şeyler olduğunu biliyordu. Legend her gece aynı soruyu sormuş olsa da bu soru sadece onu gelip görmek için bir bahane –sadece rüyalarında görünmesinin gerçek sebebini gizlemek için bir yanıltmaca– gibi hissettirmeye başlamıştı. Ne yazık ki Tella, Legend'ın, onu gerçekten önemsediği için mi, yoksa onunla başka bir oyun oynadığı için mi ziyaret ettiğinden hâlâ emin değildi.

Scarlett, Legend'ın her gece Tella'nın rüyasına girdiğini öğrenince üzülecekti. Ama Tella, kız kardeşine gerçeği borçluydu. Scarlett bu günü haftalardır bekliyordu; Tella'nın neden aniden dışarı çıkmaya karar verdiğini bilmesi gerekiyordu.

"Saraya gitmem gerek" dedi Tella aceleyle. "Sanırım Legend'a bir şey oldu."

Scarlett'ın elbisesi daha koyu bir mor tonuna döndü. "Bir sonraki imparatora bir şey olsa dedikoduları duymaz mıydık sence?"

"Bilmiyorum, sadece dün gece rüyamda beni ziyarete gelmediğini biliyorum."

Scarlett dudaklarını büzdü. "Bu, tehlikede olduğu an-

lamına gelmez. O bir ölümsüz."

"Bir sorun var" diye ısrar etti Tella. "Hiç *gelmemezlik* yapmazdı."

"Ama sadece arada bir ziyaret ettiğini sanıyordum..."

"Yalan söylemiş olabilirim" diye araya girdi Tella. Azarlanmaya vakti yoktu. "Üzgünüm Scar ama üzüleceğini biliyordum. Lütfen beni durdurmaya çalışma. Ben bugün senin Nicolas ile görüşmene karşı çıkmıyorum."

"Nicolas beni hiç incitmedi" dedi Scarlett. "Legend'ın aksine, o her zaman nazikti ve onunla tanışmak için aylardır bekliyordum."

"Biliyorum ve sen saat ikide gitmeden önce anneme göz kulak olmak için geri döneceğime söz veriyorum."

Tam o sırada saat on biri çalarak Tella'ya tam üç saati olduğunu hatırlattı. Hemen gitmesi gerekiyordu.

Tella kollarını Scarlett'a dolayıp onu kucakladı. "Beni anladığın için teşekkür ederim."

"Seni anladığımı söylemedim" dedi Scarlett ama yine de kız kardeşinin kucaklamasına karşılık verdi.

Tella geri çekilir çekilmez bilekten bağlanan bir terlik giydi ve sonra rengi solmuş halının üzerinden geçerek annesinin odasına gitti.

Paloma'nın soğuk alnına bir öpücük kondurdu. Tella, annesinin yanından çok sık ayrılmıyordu. Saraydan taşındıkları andan itibaren annesinin yanında kalmaya çalışmıştı. Annesi uyandığında orada olmak istiyordu. Annesinin gördüğü ilk yüz olmak istiyordu. Paloma'nın Yıldızlar Tapınağı'nda ona nasıl ihanet ettiğini unutmamıştı ama ona kızgın kalmak yerine yaptıklarının bir açıklaması olduğuna inanmayı tercih ediyordu ve annesi

büyülü uykusundan uyandığında bunu öğrenecekti. "Seni seviyorum ve en yakın zamanda döneceğim."

Tella kendini tutuklatmayı düşündü.

Tutuklanmak istemiyordu ama saraya giden en hızlı yol bu olabilirdi. İmparatorluğun dört bir yanından gelmiş olan çok sayıda ziyaretçi Güneş Festivali nedeni ile Valenda'ya inmişti. İnsanlarla dolup taşan havafaytonu kuyrukları sokakları ve kaldırımları tıkayarak, Tella'yı daha uzun bir yoldan gitmeye ve okyanusa açılan deltayı geçmeye zorluyordu.

Güneş Festivali her yıl Sıcak Mevsim'in ilk gününde yapılıyordu. Ancak bu yıl, Yas Günleri'nin sona ermesi ve on gün içinde gerçekleşecek olan Legend'ın taç giyme törenini nedeniyle daha büyük bir karmaşaya ev sahipliği yapıyordu. Gerçi onu sadece Scarlett, Tella ve Legend'ın sanatkârları Legend olarak tanıyordu. İmparatorluğun geri kalanındaki herkes onu *Dante Thiago Alejandro Marrero Santos* olarak tanıyordu.

Dante ismini düşünmek bile hâlâ biraz acı veriyordu.

Asıl şimdi, Dante, Legend'dan daha çok bir hikâye kahramanı gibi geliyordu. Fakat bu isim Tella'ya bir hayale nasıl âşık olduğunu –ve ona tekrar güvenmenin ne kadar aptalca olacağını– hatırlatarak kalbine bir diken gibi batıyordu. Ama Tella yine de onun peşinden gitmek, festivali ve sokaklardaki heyecanı görmezden gelmek zorunda hissediyordu.

Artık Yas Günleri sona erdiği için kente musallat olmuş siyah bayraklar nihayet ortadan kalkmıştı. Kasvetli fraklar, gök mavisi, zerdeçal turuncusu ve nane yeşili giy-

silerle değişmişti. Her yer rengârenkti, her yerde lezzetli kokuların –kavun şekeri, tropikal buz, limon tozu– eşlik ettiği renkler vardı. Ancak Tella, minik ikramlardan ya da köpüklü elma şarabından satın almak için herhangi bir tezgâhın önünde durmaya cesaret edemedi.

Tella'nın adımları hızlandı ve...

Üstü kapalı bir fayton garajının yanında aniden durdu. Sırtına çarpan insanlar yüzünden omzunu parçalanmış ahşap bir kapıya çarparken siyah gül dövmeli bir el gördüğünü sandı. *Legend'ın dövmesi.*

Havadaki tatlı koku birden acılaştı.

Tella kalabalığın arasından geçen uzun boylu figürün yüzünü göremiyordu ama Legend'ın geniş omuzlarına, koyu renk saçlarına ve bronz tenine sahipti. Ve onu görmek Tella'nın ellerinin birer yumruğa dönüşmesine neden olmuş olsa da midesini altüst etti.

Legend'ın tehlikede olması gerekiyordu!

Onun hasta ya da yaralı veya ölümcül bir tehlike içinde olduğunu hayal etmişti. Ama o... Tamamen iyi görünüyordu. Hatta belki iyiden de öteydi: Uzun boylu, mükemmel ve Tella'nın rüyalarındakinden çok daha *gerçek*. O kesinlikle Legend'dı. Ama yine de Tella onun kalabalığın arasından kendinden emin bir şekilde geçmesini izlerken hâlâ çok da gerçekçi gelmeyen bir şey vardı. Bu sahnede gösterilerinden başka bir tanesiymiş gibi görünüyordu.

Tahtın veliahtı olan Legend, eski püskü kahverengi pantolonu ve basit gömleğiyle avam tabakasından biri gibi giyinmiş bir halde ortalıkta dolaşmamalıydı. Başındaki altın tacıyla ve muhafız ordusuyla, muhteşem, siyah bir atın üzerinde dolaşması gerekirdi.

Ama onu koruyan bir muhafız yoktu. Hatta Legend herhangi bir kraliyet devriyesine rastlamamak için yolunu değiştiriyormuş gibi görünüyordu.

Neyin peşindeydi? Ve eğer herhangi bir sorun yoksa Tella'nın rüyalarından neden bu kadar dramatik bir şekilde kaybolmuştu?

Satine Bölgesi'ni çevreleyen harabelere girerken kendinden emin adımlarını yavaşlatmadı bile. Harabeler, çürüyen kemerler, aşırı büyümüş yabani otlar ve insanlardan ziyade devler için yapılmış gibi görünen basamaklarla doluydu. Tella, avını gözden kaçırmamak için koşmak zorunda kaldı. Çünkü tabii ki onu takip ediyordu.

Legend daha yukarılara tırmanmaya devam ederken, muhafızlar tarafından görünmemeye dikkat eden Tella iri kaya parçalarının yakınında durdu ve kayalıkların üzerinden geçti.

Festival alanından uzaklaştıkça havadaki tatlı koku gitgide azalmalıydı ancak Tella yukarılara tırmanmaya devam ederken dilindeki şeker tadı giderek yoğunlaştı. Parmakları menteşelerinden sökülmüş paslı bir demir kapıya sürtündüğünde, teni soğuktan donarak maviye döndü.

Festival alanının üzerinde parıldayan güneşi görebiliyordu ama güneşin ısısı buraya nüfuz etmiyordu. Legend'ın nasıl bir oyun oynadığını merak eden Tella'nın kollarındaki tüyler diken diken oldu.

Harabelerin tepesine neredeyse ulaşmıştı. Önünde, onlarca yıllık yağış ve ihmal yüzünden grileşmiş beyaz granit sütunlardan oluşan kırık dökük, dev bir taht duruyordu. Ancak Tella bu eskimiş yapıyı yüzyıllar öncesin-

deki haliyle neredeyse hayal edebiliyordu. Gökkuşağının her renginden pırıltılar yansıtan kavisli vitray aynaları tutan, gemilerdeki direklerden daha uzun olan inci beyazı sütunları görüyordu.

Ama göremediği şey Legend'dı. Tıpkı sıcaklık gibi ortadan kaybolmuştu.

Tella, Legend'ın ayak sesini ya da sesinin alçak tınısını duymaya çalışarak hızla solurken ağzından beyaz buharlar çıktı. Belki de buraya birisiyle buluşmaya gelmişti. Ama Tella, kendi dişlerinin tıkırtısı dışında hiçbir ses duymayarak en yakınındaki sütunun yanından geçerken...

Bir anda etrafındaki harabeler gözden kayboldu ve gökyüzü karardı.

Tella donup kaldı.

Hemen sonra gözlerini kırpıştırdı ve karşısındaki yeni sahneye alışmaya çalışırken bir kez daha göz kırptı. Çam ağaçları. Kar kümeleri. Hayvanların gözlerindeki ışıltılar. Ayazdan ve karakıştan daha soğuk bir hava.

Tella artık Valenda'nın harabelerinde değildi. Soğuk Mevsimi yaşayan bir ormandaydı. Soğuktan titredi ve çıplak kollarını göğsünün önünde kavuşturdu.

Şimdiye dek gördüğü en büyük ayın ışığı, yabancı gecenin içinde bir safir gibi parlıyordu ve gümüşi yıldızlar bir şelale gibi ayın içinden aşağı dökülüyordu.

Son Caraval esnasında Legend tüm yıldızları yeni takımyıldızlar oluşturmaları için büyülemişti. Ama Tella'ya Caraval dışında böyle bir güce sahip olmadığını söylemişti. Ve bu, Legend ile paylaştığı rüyaların hiçbirine benzemiyordu. Bu bir rüya olsaydı eğer, Legend çoktan

onun yanına yaklaşıp aslında hiç etkilenmiyormuş gibi davranan Tella'nın terliklerinin içindeki ayak parmaklarının kıvrılmasına neden olan o düşmüş melek gülümsemesiyle bakardı.

Ayrıca Tella'nın rüyalarında hava hiç bu kadar soğuk olmamıştı. Bazen saçlarında bir buz kırıntısı ya da ensesinde bir kar tanesinin öpücüğünü hissetmişti ama gerçek anlamda hiç üşümemişti. Eğer üşümüş olsaydı kalın bir kürk hayal ederdi ve hayal ettiği kürk omuzlarının üstünde belirirdi. Ama rüyalarında sadece kısa kollu elbiseler giymişti.

Ayak parmakları yarı donmuş haldeydi ve buzla kaplı sarı bukleleri yanaklarına yapışmıştı. Ama geri dönmeyi düşünmüyordu. Legend'ın düşlerinden neden kaybolduğunu, onu neden bu kadar korkuttuğunu ve şimdi neden başka bir dünyada olduklarını öğrenmek istiyordu.

Tella, Legend'ın başka bir boyuta geçmek yerine kendi özel adasında bir geçit açmış olduğunu düşünebilirdi ama aydaki çatlaktan aşağı dökülen yıldızlar ona aksini düşündürüyordu. Kendi dünyasında hiç böyle bir şey görmemişti.

Bunların hiçbirine inanmazdı ama karşısındaki Legend'dı. Legend insanları hayata geri döndürüyordu. Legend yalanlarıyla krallıklar çalıyordu. Legend yıldızlarla kavga ediyordu. Dünyalar arasında dolaşabilecek biri varsa o da Legend'dı.

Sadece bu da değildi. Kıyafetlerini sihirli bir şekilde değiştirmişti. Tella, karla kaplı dalların arasından Legend'ın karanlık siluetine yeni bir bakış attığında onun artık sıradan bir köylü gibi görünmediğini fark etti. Kuz-

gun kanadı siyahındaki bir pelerinle, zevkli bir silindir şapkayla ve karın değmediği cilalı çizmelerle tamamladığı özel dikim takım elbisesi ile ilk rüyalarındaki Legend gibi görünüyordu.

Tella onunla yüzleşmek için ağaçların arasındaki güvenli bölgesinden çıkmayı düşünürken, Legend öne doğru birkaç adım daha attı ve Tella'nın ömrü boyunca gördüğü en büyüleyici kadınla buluştu.

ALTINCI BÖLÜM

Donatella

Tella'nın midesinde garip bir boşluk hissi oluştu.

Kadın, Tella'nın sahip olmadığı her şeyin vücut bulmuş haliydi. Yaşça daha büyüktü, çok da değildi; genç bir kız yerine bir kadın gibi görünmesine yetecek kadardı. Tella'dan daha uzun boyluydu; siyah bir deri korseyle sıkıştırılmış ince beline kadar inen düz ve ateş kızılı saçları olan bir heykel gibiydi. Gül işlemeli külotlu çoraplarla kaplı uzun bacaklarını gözler önüne seren, her iki yandan yırtmaçlı ipek elbisesi de korsesi gibi siyahtı.

Tella çoraplara pek fazla takılmamış olabilirdi ama kadının kollarında da Legend'ın elinin üzerindeki gül dövmesiyle eşleşen siyah gül dövmeleri vardı.

Tella, kadından anında nefret etti.

Legend'dan da nefret etmiş olabilirdi.

Gül nadir bulunan bir çiçek değildi ama Tella, bu dövmelerin sadece bir tesadüf olduğundan şüpheliydi.

"Tekrar hoş geldin Legend." Kadının sesi bile Tella'nınkinin tam zıttıydı; hafif boğuktu ve Tella'nın tam olarak çıkaramadığı baştan çıkarıcı bir aksana sahipti.

Kadın gülümsemedi ama Legend'a bakarken dudaklarını yalayıp onları saçlarıyla uyumlu olan koyu bir kırmızı tonuna dönüştürdü.

Tella bir kartopu alıp kadının suratına fırlatma dürtüsüne direndi.

Bu kadın, Legend'ın Tella'yı rüyalara hapsettiği günlerde ziyaret ettiği kişi miydi? Legend her zaman, uyanık oldukları zamanlarda imparatorluk işleriyle meşgulmüş gibi konuşmuştu ama Tella ona inanmaması gerektiğini bilmeliydi.

"Seni görmek çok güzel Esmeralda." Legend'ın ses tonu Tella'nın kanını dondurdu. Tella ile konuşurken derin ve kısık olan sesi çoğu zaman alaycı bir tınıyla doluydu. Ancak bu çok daha şehvetli ve biraz da zalimdi, nasıl eğleneceğini bilmeyen bir sesti. Bunu da tıpkı rüyalardaki alaycı sesi kadar kolay kullanıyordu. Tella kısacık bir an için de olsa merakına yenik düştü. Bu tehlikeli Legend sadece bir gösteri miydi, yoksa asıl gösteri Tella'nın uyurken gördüğü çapkın Legend mıydı?

"Soğukta durmayalım." Kadın, Legend'ın koluna girdi.

Tella, onun kadından uzaklaşmasını ve herhangi bir rahatsızlık belirtisi göstermesini bekledi ama son iki aydır Tella'ya bir kez bile dokunmamış olmasına rağmen kadına rahatça dokunup onu kendine yaklaştırdı.

Tella, pencerelerden süzülen şömine ateşinin ışığıyla aydınlanmış iki katlı bir kır evine varan çifti gizlice takip ederken öfkeden ve soğuktan titriyordu. Kadın kapıyı açtığında alevlerin ışığı dışarı taştı ve sonra ikisi de içeri girdi.

Tella, kapı hızla kapanıp onu bir kez daha soğuğa mahkûm etmeden önce alevlerin ısısını hissetti. Çekip git-

mesi gerekirdi ama belli ki tam bir mazoşistti; çünkü arkasını dönüp kendini daha fazla işkence çekmekten kurtarmak yerine, evin etrafını saran dikenli güllere göğüs gerdi ve içeridekilere kulak misafiri olmak için en yakın pencerenin altına çömelirken eteğinin savunmasız tüylerini feda etti.

Eğer Legend'ın başka biriyle bir ilişkisi varsa Tella bununla ilgili her şeyi bilmek istiyordu. Belki de o gece Yıldızlar Tapınağı'nın önünde Tella'yı bırakıp gitmesinin nedeni bu kadındı.

Buza dönmemek için ellerini birbirine sürten Tella, başını buzlanmış bir pencereden içeriye bakmasına yetecek kadar yukarı kaldırdı. Kulübe, tüm duvarı kaplayan taş şöminesi ve tavandan sarkan mumlarıyla, elyazısıyla yazılmış bir aşk mektubu kadar sıcak görünüyordu.

Kır evi romantik buluşmalar için biçilmiş kaftan gibiydi ama Tella'nın görebildiği kadarıyla içeride ne bir öpüşme ne de bir kucaklaşma vardı. Esmeralda tahtına yerleşirmiş gibi alev alev yanan şöminenin önündeki çıkıntıya otururken, Legend da onun sadık bir tebaasıymış gibi önünde ayakta duruyordu.

İlginç.

Belki de birbiriyle uyumlu dövmeler Tella'nın düşündüğü anlamı taşımıyordu. Ama Tella hâlâ merak ediyordu. Her zaman Legend'ın kendisinden başka hiç kimseye hesap vermediğini düşünmüştü ve bu büyüleyici kadın kim olursa olsun, Tella ondan hiç hoşlanmamıştı. Ve Legend'ın başını hafifçe eğerek kadına yaklaşmasından da hiç hoşlanmamıştı. "Yardımına ihtiyacım var Esmeralda. Mireler, onları hapsettiğin Kader Destesi'nden kurtuldular."

Kanına da azizine de lanet olsun!

Tella geri çekilip sırtını kulübenin buz gibi duvarına yaslarken soğuk havayı hızla içine çekti. Bu genç kadının kim olduğunu artık biliyordu. Legend onları serbest bırakmadan önce Mireler, Legend'a güçlerini veren aynı cadı tarafından Kader Destesi'ne hapsedilmişlerdi. Legend'ın şu an konuştuğu cadı tarafından.

Bu kadına bir kraliçe gibi davranmasına şaşmamalıydı. Esmeralda onun yaratıcısıydı. Mireleri kartlara mahkûm eden büyüyü yaptığında güçlerinin yarısını almış ve ardından yüz yıllar sonra onu arayıp bulan Legend'a vermişti. Tella aslında cadı hakkında pek bir şey bilmiyordu. Ama bu kadar genç ya da uzun boylu ve çekici olmaması gerekiyordu.

"Mireleri yok etmeyi başaramadım. Ama bedelini ödüyorum" dedi Legend, sesi yukarıdaki aralık pencereden aşağıya taşınıyordu. "Özgür kaldıkları andan beri sihrim iyice zayıfladı. Mireler şimdilik hâlâ uyuyor ama sanırım güçlerinin bir kısmını çoktan geri almışlar. Basit bir illüzyonu bile zar zor yaratabiliyorum."

Tella ayağa kalkıp pencereden içeri bakma dürtüsüne direndi. *Doğruyu mu söylüyordu?* Mireler bir şekilde sihrini çalmayı başardılarsa, bu onun neden önceki gece Tella'nın rüyasından aniden kaybolduğunu ve dün gece ortaya çıkmayı başaramadığını açıklıyordu. Yine de Tella onun ormanda kıyafetlerini değiştirmek için sihir kullandığını görmüştü ve o zaman herhangi bir sorunu yokmuş gibi görünüyordu.

Elbette bu küçük bir illüzyondu ve Tella ona dokunacak kadar yaklaşmamıştı. Legend ile buluştuğu rüyala-

rından birinde, Legend ona güçlerinin nasıl çalıştığını açıklamıştı. Tella'ya şunları söylemişti: *Sihir iki şekilde kullanılır. Güçleri olanlar genellikle ya insanları manipüle edebilirler ya da dünyayı. Ama ben ikisini de yapabilirim ve sıradan illüzyonlardan çok daha gerçekçi hissettiren canlı sihirler yaratabilirim. Yağmur yağdırabilirim ve sen sadece yağmuru görmezsin, aynı zamanda elbiselerinin ve teninin ıslandığını da hissedersin. Eğer istersem yağmuru iliklerine kadar hissedersin.*

O sırada rüyasının içinde yağmur yağmaya başlamıştı ve saatler sonra uyandığında ince geceliği yağmur damlalarıyla lekelenmişti ve saçları sırılsıklamdı; böylece rüyalarının sadece hayal gücünün bir ürünü olmadığını, Legend ile gerçek birer randevu yaşadığını ve Legend'ın illüzyon gücünün hepsini aştığını anlamıştı.

Legend belki de Mirelerin sihrinin bir kısmını almasıyla ilgili doğruyu söylüyordu ama tüm gerçekleri açıklamadığı kesindi. Belki de yine illüzyonlar yaratıyor olabilirdi ama bunlar, insanları gerçek olduklarına inandıracak kadar güçlü değillerdi.

Tella önceki gün uyandığında elinde bulduğu ölü kelebeği hatırladı. Şimdi bir daha düşününce bir şeyi fark etti. Kelebeği görmüştü ama onu hissetmemişti. Kelebeğin narin kanatları tenine değmemişti ve onu komodinin üzerine koyar koymaz kelebek yok olmuştu.

"Mireler senin sihrine sahip olamaz" diye karşılık verdi cadı, "onları serbest bırakan *sen* değilsen tabii."

"Bunu asla yapmam. Sen benim aptal olduğumu mu sanıyorsun? Beni yarattığın günden beri o desteyi yok etmeye çalışıyorum." Legend'ın ses tonu gerçekten gü-

cenmiş gibi sertleşmişti ama Tella *bunların* hepsinin bir yalan olduğunu biliyordu. Onu yaratan kadına açıkça yalan söylüyordu. Kartları yok etmek istemişti ama fırsat ayağına geldiğinde bunu yapmamıştı. Tella'yı kurtarmak için Mireleri serbest bırakmıştı.

"Mireleri durdurmayı hâlâ istiyorum" diye devam etti Legend. "Ama bunu yapmak için sihrini ödünç almam gerekiyor."

"Mireleri sihirle durduramazsın" dedi cadı. "Bu yüzden sana Kader Destesi'ni yok etmeni söyledim. Onlar da senin gibi ölümsüz. Bir Mire'yi öldürmeyi başarsan da sonra hayata geri dönecektir."

"Ama bir zaafları olmalı." Legend'ın sesi bir kez daha o tona büründü, gizem çözmek ve çalmak için kullandığı o tona. Esmeralda'nın sihrini istiyordu ve Mirelerin ölümcül zaafını öğrenmek istiyordu.

Onları yok etmenin bir yolunu arıyor olması Tella'yı rahatlatmalıydı –Tella da Mirelerin yaşamasını istemiyordu– ama Legend'ın çizmelerinin kararlı tıkırtısını duyunca içinde korkunç bir his uyandı.

Tella, onun Esmeralda'ya yaklaştığını gözünde canlandırdı.

Tella, Legend'ın istediği bilgiyi elde etmek için aradaki mesafeyi kapatmaktan daha fazlasını yapıp yapmadığını görmek için pencereden bakma dürtüsüyle savaşarak donmuş ellerini birer yumruk haline getirdi. Cadıya dokunuyor muydu? Kollarını cadının ince beline mi doluyordu, yoksa ona bazen Tella'ya baktığı gibi mi bakıyordu?

Esmeralda tekrar konuşmaya başladığında sesi yine baştan çıkarıcı bir hal almıştı. "Hapsedilen Mirelerin bir

zaafı vardır. Ölümsüzlükleri onları yaratan Mire'ye bağlıdır: Kayan Yıldız. Kayan Yıldız'ı öldürürsen, yarattığı Mireler tıpkı senin sanatkârların gibi asla yaşlanmayan kişilere dönüşecekler. Hâlâ sihirlerine sahip olacaklar ve asla yaşlanmayacaklar ama senin sanatkârlarının aksine, ölürlerse onları hayata döndürecek bir Caraval olmayacak. Tüm Mireleri yok etmek istiyorsan ilk önce Kayan Yıldız'ı öldürmelisin."

"Bunu nasıl yaparım?" diye sordu Legend.

"Bence bunun cevabını zaten biliyorsun. Kayan Yıldız da seninle aynı zaafı paylaşıyor."

Ardından gelen duraksama öyle sessizdi ki Tella etrafındaki güllerin üzerine düşen kar tanelerini duyabildiğine yemin edebilirdi. Cadı art arda iki kez Legend'ı Kayan Yıldız'a benzetmişti. İlk olarak, Kayan Yıldız'ın Mirelerinden ve Legend'ın sanatkârlarından bahsetmişti. Ve şimdi de Legend'ın Kayan Yıldız ile aynı zaafı paylaştığını söylemişti.

Bu, Legend'ın bir Mire olduğu anlamına mı geliyordu?

Tella, büyükannesi Anna'nın, Legend'ın nasıl Legend olduğuyla ilgili hikâyeyi anlatırken söylediği bir şeyi hatırladı. *"Kimileri onun kötü biri olduğunu söyler. Başkalarıysa sihrinin onu ilahlaştırdığını iddia eder."*

İnsanlar bir zamanlar Mireleri de tanrı olarak adlandırmışlardı; zalim, kaprisli ve korkunç tanrılar ki bu yüzden cadı onları kartların içine hapsetmişti.

Tella, Legend'ın onlar gibi olabileceği düşüncesiyle ürperdi. Son Caraval esnasında Namevt Kraliçe'yle Cariyeleri ve Kupa Prensi ile yaşadıkları onu neredeyse öldürecekti. Legend'ın onlarla aynı türden olmasını iste-

miyordu. Ama Legend'ın ölümsüz ve sihirli güçlere sahip olduğu gerçeğini de inkâr edemezdi ve bu da onu, bir insandan çok bir Mire'ye benzeyen bir şey yapıyordu.

Tella bahsi geçen zaafın ne olduğunu duymak için ölüyordu. Fakat Legend verdiği cevapla bunu açığa vurmadı.

"Başka bir yolu olmalı" dedi.

"Eğer varsa kendi başına bulman gerekecek. Ya da burada benimle kalabilirsin. Mireler bu dünyaya geldiğimi bilmiyor. Benimle kalırsan sana güçlerine nasıl hükmedeceğini öğrettiğim zamanki gibi olacak" diye mırıldadı cadı. Resmen *mırlamıştı.*

Tella ondan gerçekten nefret ediyordu.

Tella kendiyle verdiği savaşı kaybedip pencereden bakmak için ayağa kalkarken siyah dikenler yüzünden eteğindeki donmuş tüyler koptu. Ve bu kez bunu yapmamış olmayı diledi.

Legend, cadının önünde dizlerinin üzerine çökmüştü. Cadı parmaklarını Legend'ın siyah saçlarının arasından geçirerek sahiplenircesine ensesine doğru kaydırdı; Legend ona aitmiş gibi.

"Bu kadar duygusal olduğunu bilmiyordum" dedi Legend.

"Sadece söz konusu sen olduğunda." Cadı, Legend'ın çenesini kendisine doğru kaldırırken parmaklarını boyunbağına doladı.

"Keşke kalabilseydim Esmeralda. Ama yapamam. Geri dönüp Mireleri yok etmem gerekiyor ve bunu yapmak için güçlerine ihtiyacım var." Cadı tam da öpücüğe benzer bir şey için öne eğilirken Legend ayağa kalktı. "Sadece ödünç almak istiyorum."

"Hiç kimse güçleri sadece ödünç almak istemez." Cadının sesi bir kez daha zehir gibi bir tona büründü ama Tella bunun, Legend'ın isteği yüzünden mi, yoksa öpücüğü reddetmesi yüzünden mi olduğunu söyleyemiyordu.

Legend reddi yüzünden onun gücenmiş olduğunu anlamış olmalıydı; öne doğru bir adım atıp cadının elini kaldırdı ve parmaklarının üzerine sade bir öpücük kondurdu. "Beni ben yapan sensin Esmeralda. Eğer sen bana güvenmezsen kimse güvenmez."

"Sana kimse *güvenmemeli*" dedi cadı. Ama dolgun kırmızı dudaklarında sonunda bir gülümseme belirdi. Karşı koyamayacağı bir adama evet diyen bir kadının gülümsemesi.

Tella bu gülümsemeyi çok iyi biliyordu, çünkü daha önce o da Legend'a aynı şekilde gülümsemişti.

Cadı, Legend'a güçlerini veriyordu.

Tella dönüp gitmeliydi; Legend onu yakalamadan, soğuktan ve ona karşı hissetmemiş olmayı dilediği tüm o hisler yüzünden titrediğini görmeden önce kendi dünyasına dönmeliydi.

Cadı, Tella'nın hiç duymadığı bir dilde bir şeyler mırıldanırken, Legend onun bileğinden kan içti. İçti, içti ve içti. Aldı, aldı ve aldı.

Legend'ın yanakları kızarıp bronz teni parlamaya başlarken cadının göz kamaştırıcı güzelliği azaldı. Ateş kızılı saçları turuncuya döndü; dövmelerinin siyah mürekkebi soldu. Legend dudaklarını cadının bileğinden çektiğinde Esmeralda tüm kemikleri yok olmuş gibi onun üzerine çöktü.

"Bu benden beklediğimden çok daha fazlasını aldı" de-

di cadı yumuşak bir sesle. "Beni yatak odasına götürebilir misin?"

"Üzgünüm" dedi Legend ama hiç de üzgünmüş gibi görünmüyordu. Sesi etkisini hafifletecek duygusallık olmadan acımasızdı. Legend, Tella'nın duyamayacağı kadar alçak sesle bir şeyler söyledi.

Cadı biraz daha renk kaybetti, zaten solgun olan teni parşömen beyazına döndü. "Şaka yapıyorsun..."

"Espri anlayışım olmadığını unuttun mu?" diye sordu Legend. Sonra listesindeki öğeleri kontrol eden genç bir adamın rahatlığıyla cadıyı kucağına alıp omzuna attı.

Tella uyuşmuş bacakları üzerinde geriye doğru tökezlerken arkasında küçük bir tüy karmaşası bıraktı. Legend'ın bir kahraman olmadığını her söylediğinde bunu gerçekten kastettiğini biliyordu ama bir yanı hep yanıldığını kanıtlamasını umuyordu. Tella, Legend'ın ona gerçekten değer verdiğine ve onun için bir istisna olduğuna inanmak istiyordu. Ancak tüm bu inancın aslında Legend'ın onun için bir istisna olduğu ve Legend'a karşı hissettiği arzunun, onu zapt edemediği sürece kendisini yok edebilecek bir zaaf olduğu anlamına gelmesinden korkuyordu.

Legend, kendisini yaratan kadına ihanet etmeye istekliyse o zaman herhangi birine ihanet etmeye de hazır demekti.

Tella pencerenin altındaki saklandığı yerden çıkıp güllerin arasından koşarak ormana daldı. Ağaçların arasında tökezleyerek koşarken bir çam sırasının ardına güvenli bir şekilde gizlendikten sonra sadece bir kez arkasına baktı.

Legend, Esmeralda'yı omzunda taşımaya devam ederek kulübeden çıktı. Ve o anda Legend artık Tella'nın düşmanı, arkadaşı ya da eskiden sevdiği erkek değildi; Legend, Tella'nın onun hakkında duyduğu ve asla inanmak istemediği her hikâyeydi.

YEDİNCİ BÖLÜM

Scarlett

Scarlett'ın duyguları, heyecanlı akuamarin, gergin kadife çiçeği ve hüsrana uğramış zencefilli çörekten oluşan şeritler halinde etrafında dönüp duran bir renk cümbüşüydü. Scarlett, kız kardeşi gittiğinden beri odanın içinde volta atıp duruyordu; her nasılsa Tella'nın zamanında geri dönmeyeceğini biliyordu ama aynı zamanda onun yanıldığını kanıtlamasını umuyordu.

Volta atmayı kesti ve elbisesinin ne kadar endişeli olduğunun bir yansıması olmadığından emin olmak için bir kez daha aynaya baktı. Elbisenin uçuk pembe danteli öncekinden daha soluk görünüyordu ama zaten bu aynada her şey daha iç karartıcı görünüyordu.

Scarlett ve Tella'nın kiraladığı süit eskimiş eşyalardan oluşan, yıpranmış bir goblendi. Her iki kız da saraydan taşınma konusunda anlaşmışlardı. Scarlett bağımsız olmak istediğini söylemişti. Tella da aynısını iddia etmişti. Ama Scarlett, kız kardeşinin, Caraval'ın sonunda ondan uzaklaşan Legend ile arasına mesafe koymak istediğini de düşünüyordu.

Tella, görkemli Satine Bölgesi'ndeki şık dairelerden birini kiralamak için yalvarmıştı ancak Scarlett, paralarını tasarruflu harcamaları gerektiğini biliyordu. Bu yüzden bir uzlaşmaya varmışlardı. Satine Bölgesi'nin en ücra köşesinde, aynalardaki süslemeleri altından daha sarı olan, koltukları kaşındıran bir kadifeyle kaplı olan ve her şeyi çatlamış porselen gibi kireç kokan küçük odalardan oluşan bir süit kiralamışlardı. Tella sık sık şikâyet ediyordu ancak mütevazı bir yerde yaşamak, paralarının onları daha uzun bir süre idare etmesini sağlıyordu. Tella'nın babalarından çaldığı paranın büyük bir kısmıyla bu daireyi yıl sonuna kadar garanti altına almışlardı. Scarlett sonrasında ne yapacaklarını bilmiyordu ama şu andaki asıl endişesi bu değildi.

Saat üçü vurdu.

Scarlett pencereden dışarı baktı. Eğlence düşkünlerinin arasında Tella'dan hâlâ bir iz yoktu ama Scarlett'ın faytonu sonunda gelmişti. İnsanlar yerfaytonu yerine havafaytonunu tercih ettiği için Valenda'da bunlardan pek fazla yoktu. Ama Scarlett'ın eski nişanlısı Kont Nicolas d'Arcy ya da Scarlett'ın ona hitap etmeye başladığı şekliyle Nicolas, havafaytonu garajlarının çok daha uzağındaki bir taşra arazisinde ikamet ediyordu. Bunu bilen Scarlet, ulaşım aracını bir hafta önceden ayarlamıştı. Hesaba katmadığı şey ise festivalin ne kadar kalabalık olacağıydı.

İnsanlar faytoncuya çoktan bağırmaya başlamışlardı bile. Adam uzun süre beklemeyecekti. Ve eğer giderse Scarlett mahsur kalacak ve sonunda Nicolas ile tanışma şansını kaçıracaktı.

Paloma'nın uyuduğu yatak odasına girerken dudaklarını birbirine kenetledi. *Hep uyuyor. Hep ama hep uyuyor.*

Scarlett sinirlenmemeye çalıştı. Annesinin onları sonsuza dek terk etmek istemediğini, son yedi yıldır lanetli bir Kader Destesi'nin içinde mahsur kaldığını bilmek, Scarlett'ı ona karşı biraz daha anlayışlı hale getirmişti. Ama yine de daha en başında onu ve Tella'yı rezil babalarıyla bıraktığı için annesini affedemiyordu. Paloma'yı asla Tella'nın gördüğü gibi göremezdi.

Hatta Tella geri döndüğünde ve Paloma'yı tek başına bulduğunda muhtemelen çok kızacaktı. Annesi uyandığında yalnız olmasını istemediğini söyleyip duruyordu. Ama Scarlett, Paloma'nın bugün uyanacağından şüpheliydi. Hem Tella bu kadar endişeleniyorsa vaktinde geri dönmeliydi.

Scarlett, bir hizmetçi çağırmaya ve ondan annelerine göz kulak olmasını istemeye hazır olarak süitinin ana kapısını açtı. Ama hizmetçilerden biri zaten oradaydı, mercan yanaklarıyla genişçe gülümsüyordu.

"İyi günler hanımefendi." Hizmetçi hızlıca reverans yaptı. "Birinci kattaki salonda sizi bekleyen bir beyefendi olduğunu söylemeye geldim."

Scarlett, hizmetçinin omuzlarının üzerinden baktı. Çizilmiş ahşap tırabzanı görebiliyordu ama alt kattaki hiçbir şeyi göremiyordu. "Beyefendi bir isim verdi mi?"

"Sizi şaşırtmak istediğini söyledi. Çok yakışıklı." Kız bu çekici genç adam tam önlerinde duruyormuş gibi saçını cilveli bir şekilde parmağına doladı.

Scarlett seçeneklerini düşünerek tereddüt etti. Belki de ona sürpriz yapmaya gelen Nicolas'tı. Ama bu hiç de

onun yapacağı bir şeye benzemiyordu. Nicolas öyle görgülü ve terbiyeli biriydi ki Yas Günleri devam ederken onunla tanışmak istememişti; gerçek kur yapma döneminin başlaması için bugüne kadar beklemesini istemişti.

Olabilecek başka bir kişi daha vardı ama Scarlett onun geldiğini ummak istemiyordu, özellikle de bugün. Bugün onu düşünmemeye söz vermişti. Ve eğer gelen *Julian* ise beş hafta gecikmişti. Scarlett onun ölmüş olduğunu düşünebilirdi ancak Tella'dan Legend'a sormasını istemişti ve Legend, Julian'ın hâlâ hayatta olduğunu onaylamıştı. Gerçi kardeşinin nerede olduğunu ya da Scarlett ile neden iletişime geçmediğini söylememişti.

"Bana bir iyilik yapar mısın?" diye sordu Scarlett, hizmetçiye. "Annem hâlâ hasta. Hiçbir şeye ihtiyacı yok ama onu yalnız bırakmaktan nefret ediyorum. Ben dışarıdayken uyanma ihtimaline karşı onu her yarım saatte bir kontrol eder misin?"

Scarlett kıza bir bozuk para uzattı. Sonra yanlış olduğunu bile bile, Julian'ın sonunda geri dönmüş ve en az kendisi kadar özlemiş olduğu umuduyla kalbi boğazında atarken merdivenlerden sessizce indi. Adımlarını sessiz tutmaya çalıştı ama salondan içeri girdiği an nasıl hareket edeceğini unuttu. Julian'ın gözleri odanın karşı ucundan gözleriyle buluştu.

Birden her yer ısınmıştı. Salonun duvarları gitgide küçülüyordu. Pencerelerden içeriye giren güneş ışınları, puslu öğleden sonra ışığı altındaki kırık dökük kitaplıkları ve sandalyeleri kaplayarak *onun* dışında her şeyi flulaştırıyordu.

Mükemmel görünüyordu.

Scarlett, onun yeni bir tablodan kaçtığına kolayca ikna olabilirdi. Koyu renk saçlarının uçları ıslaktı, kehribar rengi gözleri parlıyordu ve dudakları yıkıcı bir gülümsemeyle aralanmıştı.

Bu, Scarlett'ın rüyalarındaki çocuktu.

Elbette Julian muhtemelen kıtadaki kızların yarısının hayallerinde de rol alıyordu.

Scarlett'ın daha önceki hislerinin tümü koyu turuncu alevlere dönüşmüştü. Julian onun renklerini göremiyordu ama Scarlett duygularıyla ilgili olarak hiçbir şekilde açık vermek istemiyordu. Dizlerinin titremesini ya da yanaklarının kızarmasını istemiyordu. Ama kaçması durumunda onu kovalamaya hazırlanıyormuş gibi, onu görünce kalbinin hızla çarpmasına da engel olamıyordu. Ki zaten daha önce kaçmıştı.

Buradan daha sıcak bir yerde olmalıydı. Alışılmadık derecede kırışmış olan gömleğinin kolları düzgünce kıvrılmıştı ve ince kollarını gözler önüne seriyordu. Kolunda, Legend'ın onu son gönderdiği yer yüzünden doğal bronz teninden birkaç ton daha koyulaşmış olan teniyle tezat oluşturan beyaz bir bandaj vardı. Çenesindeki düzgünce kesilmiş kirli sakalı, Scarlett'ın hatırladığından daha gür ve daha uzundu ve gözünden çenesine kadar inen ince bir yara izini kapatıyordu. Palto giymiyordu ama üzerinde, yeni deri çizmelerinin içine soktuğu koyu mavi pantolonunun yanlarındaki süslü ipek şeritlerle eşleşen parlak gümüş düğmeli gri bir yelek vardı. Scarlett onunla ilk tanıştığında Julian bir serseri gibi görünüyordu ama şimdi tam bir beyefendiydi.

"Merhaba Kızılcık."

Scarlett'ın elbisesi hemen tepki verdi. Scarlett, elbisenin değişip duygularına ihanet etmemesini dilerdi ama elbisesi Julian'ı her zaman çok sevmişti. Legend'ın adasında bu elbiseyi ilk kez giyerken Julian'ın önünde soyunmaktan utanmıştı ve elbise iç karartıcı bir paçavra gibi göründüğü için biraz da hayal kırıklığına uğramıştı. Ama sonra onu üzerine geçirmişti ve Julian'a dönüp baktığında, elbise kalbini çalması gerektiği çocuğun o olduğunu biliyormuş gibi dantel ve baştan çıkarıcı renklerden oluşan bir zarafete dönüşmüştü.

Scarlett şimdi yansımasını göremiyordu ama elbisenin değiştiğini hissedebiliyordu. Elbisenin yakası aşağıya kayarken sıcak hava dekoltesine sürtündü. Eteği daralarak kalçasının kıvrımlarını sıkıca kucakladı ve kumaşın rengi öpülmeyi özleyen dudakların açgözlü pembesine dönüştü.

Julian'ın gülümsemesi vahşi bir sırıtışa dönüşerek, Scarlett'a onu Trisda adasındaki evinden kaçırıp götürdüğü o ilk geceyi hatırlattı. Ancak Julian gözlerindeki aç bakışa rağmen aralarındaki mesafeyi kapatmak için herhangi bir hamlede bulunmadı. Pencereden içeri süzülen güneş ışınları onu bir altın gibi parlatarak daha da dokunulmaz hale getirirken dirseğini camı çatlak olan bir vitrine dayayıp öylece durdu.

Scarlett ona koşmak ve kollarına atılmak istedi ama kapı aralığından bir adım ileri gitmedi. "Ne zaman döndün?" diye sordu soğukkanlılıkla.

"Bir hafta önce."

Ve şimdi mi ziyarete geldin diye sormak istedi Scarlett. Ama eski nişanlısıyla tanışmak istediğini söyleyerek

aralarına ilk kez mesafe koyanın kendisi olduğunu kendine hatırlattı.

Julian anladığını söylemişti, ne gerekiyorsa onu yapmasını istediğini söylemişti. Ama sonra Legend'ın ayak işleri için başka bir yere gönderilmişti.

Sana yazamayacağım ama sadece bir hafta sürecek diye söz vermişti.

Bir hafta, iki olmuştu, sonra üç, sonra dört ve sonra hâlâ hayatta olduğunu bildiren bir not bile olmadan beşe çıkmıştı. Scarlett, bunun ondan vazgeçtiği için mi, yoksa Legend için çalışmakla çok meşgul olduğu için onu unutmuş olduğundan mı kaynaklandığından emin değildi.

Julian huzursuz bir tavırla elini ensesine götürerek Scarlett'ın dikkatini kolundaki bandaja geri çekti.

"Yaralandın mı?" *Bu yüzden mi daha önce gelmemişti?* "Koluna ne oldu?"

"Önemli değil" diye mırıldandı Julian.

Ama Scarlett yüzünün kızardığına yemin edebilirdi. Julian'ın utanmaya muktedir olduğunu bile bilmiyordu. Hiç utanması yoktu. Mutlak bir özgüvenle hareket ediyordu. Ama şu anda yanakları kesinlikle kızarmıştı ve gözleri ona bakmayı reddediyordu. "Daha önce gelmediğim için üzgünüm."

"Sorun değil" dedi Scarlett. "Legend'ın verdiği görevle fazlasıyla meşgul olduğuna eminim." Scarlett'ın bakışları bir kez daha kolunu saran gizemli bandaja kaydı ve ardından hâlâ ona bakmayı reddeden gözlere döndü. "Uğraman çok hoş. Seni görmek çok güzel." Çok daha fazlasını söylemek istiyordu ama dışarıdaki atların kişnediğini duyabiliyordu. Nicolas ile işleri berbat etmeden önce gitmesi

gerekiyordu. "Sohbet etmeyi çok isterdim ama maalesef dışarı çıkmak üzereydim."

Julian vitrinden uzaklaştı. "Festivalin tadını çıkaracaksan ben de seninle gelmek isterim." Bir arkadaştan gelen kibar bir teklifti. Ama Scarlett'ın Julian'a karşı hissettikleri, onunla ilk tanıştığında ve ondan hiç hoşlanmadığı zamanlarda bile arkadaşça olamayacak kadar güçlüydü. Scarlett ve Julian asla sadece arkadaş olamazlardı. Scarlett'ın, ondan daha fazlasına ya da gitmesine izin vermesine ihtiyacı vardı.

"Festivale gitmiyorum" dedi Scarlett. "Nihayet Nicolas ile tanışacağım."

Julian'ın yüzü düştü. Ama sadece bir an sürdü. Scarlett gözlerini ondan bir saniyeliğine ayırmış olsaydı gözden kaçırırdı. Julian onun ne dediğini duyar duymaz yanından geçerek pansiyonun ön kapısına gitti. Scarlett, onun gitmesini, gitmesine izin vermesini ve kapıyı onların üzerine tamamen kapatmasını bekledi.

Ancak Julian garip bir şekilde cana yakın bir gülümsemeyle kapıyı açtı. "Mükemmel" dedi neşeyle, Scarlett ona akşam yemeğinde hindistancevizli kek yiyeceklerini söylemiş gibi. "Senin şaperonun olabilirim."

"Bir şaperona ihtiyacım yok."

"Halihazırda bekleyen var mı?"

Scarlett öfkeyle baktı. "Sen ve ben birlikteyken yanımızda hiç şaperon olmadı."

"Kesinlikle." Julian kendini beğenmiş bir sırıtışla onun yanından geçerek dışarıda bekleyen faytonun kapısını açtı. Ama Scarlett'ın binmesini beklemek yerine içeri girip oturdu.

Faytona binip Julian'ın karşısındaki koltuğa oturan Scarlett'ın öfkesi için için yanıyordu. Julian bir beyefendi gibi giyinmeye başlamış olabilirdi ama hâlâ bir serseri gibi davranıyordu. Scarlett, Julian son beş hafta içinde onunla iletişim kurmak için herhangi bir çaba sarf etseydi ya da Nicolas'a bir şans daha vermek istediğini söyledikten sonra onun için savaşmaya çalışsaydı, bu sinir bozucu davranışını anlayabilirdi ama Julian'ın tek istediği onunla savaşmakmış gibi görünüyordu.

"Bunu sabote etmeye çalışıyorsun" diye suçladı.

"Böyle bir şeyi asla yapmayacağımı söylerdim ama bu bir yalan olurdu." Julian arkasına yaslandı ve genç adamların her zaman yaptığı gibi yayılarak oturdu. Valenda sokakları faytonlara uygun olmadığı için bu vagon özellikle dardı ve ikisi için yeterli alan yoktu. Ama Julian, kollarını brokar minderlerin üzerine attı ve bacaklarını ileriye uzatarak alanın yarısından fazlasını kapladı.

Scarlett, onun dizlerinden birini tutarak diğerine çarptı ve fayton gürültüyle ilerlemeye başlarken kapıyı işaret etti. "Çık dışarı Julian."

"Hayır." Julian kollarını aşağı indirip öne doğru eğildi. "Gitmiyorum Kızılcık. Yeterince ayrı zaman geçirdik." Elini Scarlett'ın elinin üstüne koyup dizine sıkıca bastırdı.

Scarlett çekilmeye çalıştı ama aslında bu, birinin onu durdurmasını umarken gönülsüzce yapılmış bir hareketti.

Ve Julian onu durdurdu. Parmaklarını birbirine kenetleyerek, ona dokunamadığı bütün haftaları telafi ediyormuş gibi elini hiç olmadığı kadar sıkıca tuttu. "Burada yokken bana söylediğin her kelimeyi hatırlamaya çalıştım. Uzakta olduğum her günün her anında seni düşündüm."

Scarlett gülümseme dürtüsüyle savaştı. Duymak istediği sadece buydu. Ama Julian ne söyleyeceğini bilme konusunda her zaman başarılı olmuştu. "Öyleyse neden yazmadın?"

"Bana, kontunla buluşmak için zaman istediğini söyledin."

"Bu kadar uzun bir zaman istememiştim. Beş hafta boyunca senden hiçbir şey duymadım. Beni unutup hayatına devam ettiğini düşündüm." Scarlett suçlayıcı ya da çaresiz görünmemeye çalıştı. Her ikisinde de başarısız olduğuna dair bir hisse kapıldı ama yine de Julian'ın yüzündeki samimi ifade değişmedi. Gözleri, kahverenginin en güzel tonuydu ve faytonun penceresinden süzülen ışıktan çok daha sıcaktı.

"Hayatıma asla devam edemem Kızılcık." Scarlett'ın elini tutup kalbine götürdü.

Bunun üzerine Scarlett'ın kalbi vahşice atmaya başladı ama avucunun altındaki Julian'ın kalbi düzenli bir şekilde atmaya devam etti.

"Pek çok hata yaptım. Sana zaman tanıdım, çünkü ihtiyacın olanın bu olduğunu düşündüm. Ama bugün seni görür görmez yanıldığımı anladım. Bu yüzden şimdi bu faytondayım ve nereye gidersen git seninle gelmeye hazırım, seni başka bir adamla izlemek anlamına gelse bile."

Scarlett gerçekliğe döndü. Bir an için Nicolas'ı unutmuştu.

"Ya beni başka bir adamla izlemeni istemiyorsam?" dedi.

"Bu fikir beni de pek heyecanlandırmıyor." Julian'ın ses tonu alaycıydı ama fayton engebeli yolda sallanarak

ilerlerken parmakları gerilmişti. Şehir dışına ve dolayısıyla Nicolas'ın malikânesine yaklaşıyorlardı.

"Gerçekten gitmemi istiyorsan bu faytondan inip saraya yürüyerek geri döneceğim" dedi Julian. "Ama bilmelisin ki konta güvenmediğim için buradayım."

"Bana güveniyor musun?" diye sordu Scarlett.

"Hayatım pahasına. Ama babanla tanıştım ve onunla anlaşma yapacak birine güvenmekte zorlanıyorum."

"Nicolas öyle biri değil."

Scarlett, Caraval sırasında onunla gerçekten tanışmadığını öğrendikten sonra ona ilk yazdığında Nicolas anakaradan uzakta *onun* yasını tutuyordu. Babası, Scarlett ve kız kardeşinin bir kazada öldüğünü söyleyerek yalan söylemişti. Nicolas'ın, Marcello Dragna'nın ne kadar korkunç bir adam olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ve Nicolas, babası gibi değildi. Bitki resimleri çiziyor ve köpeği Timber hakkında anekdotlar paylaşıyordu. Scarlett gibi kurallara uyan biriydi; geleneklere o kadar bağlıydı ki Scarlett ile tanışmak için bugüne kadar beklemişti. Nicolas güvenliydi. Scarlett, kalbini kırmayacağına inanıyordu. Julian halihazırda kalbini iki kez kırmıştı ve bunu kasıtlı bir şekilde yapmamış olsa bile, Scarlett'ın kalbi eninde sonunda yeniden kırılacaktı.

Scarlett, Nicolas'a ilk yazdığında sadece merakını gidermek için onunla tanışmak istemişti. Sonra Julian uzun bir süreliğine ortadan kaybolmuştu ve o yanında değilken Nicolas'ın mektupları yanında olmuştu. Julian güvenilmezken, Nicolas güvenilir bir arkadaş olmuştu.

Caraval'ın bir parçası olarak Julian yaşlanmıyordu. Oyun oynanmıyorken biri tarafından öldürülür-

se ölebilir ve bir daha geri dönemezdi ama Legend'ın sanatkârlarından biri olduğu sürece asla yaşlanmazdı. Scarlett, bundan vazgeçmesini ondan asla isteyemezdi.

İmparator olmak üzere olan Legend'ın oyunlara devam edip etmeyeceğini bilmiyordu. Ancak Julian'ın haftalarca ortadan kaybolduğu düşünülürse Legend'ın onu hâlâ kontrol ettiği açıktı. Scarlett ve Julian'ın birlikte sahip olabileceği herhangi bir gelecek sonsuza dek sürmemeye mahkûmdu. Ve yine de tüm bunları bilmesine rağmen, Scarlett elini onun elinden çekemedi.

"Saraya geri dönmeni istemiyorum" dedi Scarlett. "Ama eğer bunu mahvedersen, yıldızlar üzerine yemin ederim ki seninle bir daha asla konuşmam. Kontun senin bir şaperon olduğuna inanması gerekiyor. Ona kuzenim olduğunu söyleyebiliriz."

"Kuzeninle uygunsuz bir ilişki yaşadığına inanmasında bir sakınca olmadığı sürece bu işe yaramayacak." Julian, Scarlett'a yaklaşıp boynuna bir öpücük kondurdu.

Scarlett yanaklarının kızardığını hissetti. "Sakın böyle bir şey yapmaya cüret etme!"

Arkasına yaslanan Julian faytonu sallayacak kadar güçlü bir kahkaha attı.

"Sadece şaka yapıyordum Kızılcık ama şimdi devamını getirmeye kararlıyım."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Scarlett

Bir hizmetçi onu süslü lambrilerle ve kartonpiyerlerle kaplı bir koridordan geçirirken, Scarlett'ın ayak parmakları terledi.

Kartonpiyerlerdeki bazı çatlaklar duraksamasına neden oldu. Nicolas hiç bahsetmemişti ama bir noktada Scarlett, onun sadece babasının serveti yüzünden evlenmek istediğini düşünmüştü. Ama Scarlett'ın artık babasıyla bir bağlantısı yoktu. Yani Nicolas evlenme teklif etmeyi seçerse bu sadece onun için olacaktı.

Şimdi avuç içleri de terlemeye başlamıştı. Ellerini elbisesine silmek istedi ama koyu pembe kumaşı terle lekelemek daha kötü olurdu.

Hizmetçi camla kaplı geniş bir bahçenin kapısını açarken, Scarlett kendini sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes aldı. "Lord Hazretleri sizinle burada buluşacak."

Bitkiden bitkiye neşeyle uçuşan sinekkuşları, kapıdan giren Scarlett'ın altüst olmuş midesinin durumunu yansıtıyordu. Her şey, polen, çiçek ve filizlenen romantizm kokuyordu.

Nicolas, kısa bir süre önce ona melez çiçeklerden bir buket çizmiş ve bahçede deney yapmaktan hoşlandığını söylemişti. Scarlett bunları sadece onu etkilemek için yazdığını düşünmüştü ama burada birilerinin bitkilerle oynadığı belliydi. Kadife mavisi filizleri olan beyaz Valenda papatyaları, ışığın altında parlayan gümüşi örümcek zambakları ve yeşim yeşili yaprakları olan sarı gövdeli günebakanlar her yerdeydi.

Kapıdan çok da uzak olmayan bir yerde, bir buket parlak pembe şakayıklarla, bir sürahi naneli limonatayla, susamlı ekmeklerle yapılmış sandviçlerle ve beyaz eriklerle kaplı minik turtalarla kurulmuş olan bakır bir masa duruyordu. Aşırıya kaçmadan hazırlanmış, düşünceli bir ziyafetti.

Julian, limonata zehirliymiş ve sandviçlerin içleri jiletle doluymuş gibi küçük ziyafete şüpheyle baktı. "Gitmek için henüz geç değil."

"Tam olarak olmak istediğim yerdeyim." Scarlett büyük bir bakır sandalyenin kenarına tünedi. "Ama sen istediğin zaman gitmekte özgürsün."

"Bana buradan gerçekten hoşlandığını söyleme." Julian'ın gözleri uğur böcekleriyle kaplı cam tavana kaydı. "Burada yolunda gitmeyen bir şeyler var. Böcekler bile kaçmak istiyor."

"Öhöm." Biri boğazını temizledi. "Lord Hazretleri, Kont Nicolas d'Arcy."

Scarlett'ın nefesi kesildi.

Beklediğinden daha ağır olan kararlı adımlar hizmetçinin sesini takip etti.

Eski nişanlısını her türden insan olarak hayal ettiğini

sanıyordu. Onu, kısa, uzun, zayıf, şişman, yaşlı, genç, kel, kıllı, yakışıklı, sade, açık tenli, karamsar ve neşeli olarak hayal etmişti. Onunla tanıştıktan sonra onun söyleyeceği ilk şeyi düşünürken, onu fırfırlı frakların ve kasvetli takım elbiselerin içinde hayal etmişti.

Ona ne söyleyeceğini de hayal etmişti. Ama eski nişanlısı ileri adım atıp elini kendi ellerinin arasına aldığında kelimeler birbirine girdi.

Nicolas dağ gibiydi. Scarlett'ın elini tutan eli, onu kolayca un ufak edebilirdi. Scarlett'tan en az otuz santim daha uzundu; kaslı bacaklardan, iri kollardan ve ehlileştirmeye çalışmış gibi görünse de alnının üzerine düşerek ona çocuksu bir hava veren kahverengi gür saçlardan ibaretti.

Gizli kimliği centilmen bir botanikçi olan kanunsuz bir infazcıya benziyordu.

Küçük bir midilli büyüklüğünde siyah bir köpek peşinden geliyordu. *Timber.* Scarlett, Nicolas'ın mektuplarında onun hakkında çok şey duymuştu. Scarlett'ı görünce heyecanlanan Timber kuyruğunu sallayıp kulaklarını havaya dikti. Ama efendisinin yanından ayrılmadı; Nicolas, Scarlett'ın elini ağzına götürürken, Timber itaatkâr bir şekilde oturdu.

Scarlett'ın elbisesi belli ki konttan hoşlanmıştı. Elbisenin açık yakası, camlı bahçenin her yerine ışıltılar saçan kabaca kesilmiş taşlarla süslenmişti.

"Sonunda seninle tanışmak harikulade" demeyi başardı Scarlett.

Kont samimi bir şekilde gülümsedi. "Hayal ettiğimden bile daha güzel olduğunu söylemek isterdim ama klişe laflar eden biri olduğumu düşünmenden nefret ederim."

"Çok geç" diyerek öksürdü Julian.

Scarlett'ın eşlikçisini fark eden Nicolas'ın kalın kaşlarının arası kırıştı. "Peki ya siz?"

"Julian." Elini uzattı.

Ama Nicolas, Scarlett'ın elini bırakmayı reddetti. "Scarlett'ın bir erkek kardeşi olduğundan haberim yoktu."

"Onun erkek kardeşi değilim." Julian'ın ses tonu dostaneydi ama gözlerinde şeytani bir pırıltı belirirken, Scarlett mosmor bir panik dalgası hissetti. "Onunla akrabalık bağım yok. Ben, Caraval sırasında birlikte oynadığı bir aktörüm."

Julian *oynadığı* kelimesine vurgu yapmıştı ve Scarlett onu boğabilirdi. Nihayet dürüst olmak için *bu anı* seçmişti demek ki.

Nicolas rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Boştaki eliyle Timber'ı okşayan genç kont gülümsemeye devam etti.

Ama Julian henüz bitirmemişti.

"Benden hiç bahsetmemesine şaşırmadım. Caraval'ın başında benden pek hoşlandığını sanmıyorum. Ama sonra bize aynı yatak odası verildi..."

"Julian yeter" diye araya girdi Scarlett.

Nicolas'ın gülümsemesi nihayet silindi. Scarlett'ın elini tutarak bir hata yapmış gibi elini hızla geri çekti.

"Göründüğü gibi değil. Julian ve ben sadece *arkadaşız*" dedi Scarlett *yatak odası* kısmına değinmemeye karar vererek. "Caraval sırasında babamla tanıştı ve senin de onun gibi olabileceğinden endişelendi. Bana karşı çok korumacı olduğu için bugün benimle birlikte gelmek istedi. Ancak buna izin vermek bir hataydı." Julian'a sert bir bakış attı.

Ellerini ceplerine sokarken omuz silken Julian hiç de pişman değilmiş gibi görünüyordu.

"Nicolas lütfen..."

"Sorun değil Scarlett." Kontun sesi öncekinden daha derindi ama ağzının kenarındaki kızgın çizgiler kaybolmuştu. "Bundan hoşlandığımı söylemeyeceğim. Ama babanla ilgili gerçekleri öğrendikten ve Caraval esnasında tanıştığın *nişanlını* duyduktan sonra onu anlayabiliyorum."

Nicolas, Julian'a döndü ve genç adamlar sonunda tokalaşırken Scarlett onlara bakakaldı. "Oyun esnasında ona göz kulak olduğun için teşekkür ederim."

"Ona her zaman göz kulak olacağım" dedi Julian.

"Sana ihtiyacımız kalmadığında ne olacak?" diye sordu Nicolas.

Julian omuzlarını dikleştirip başını geriye attı. "Bu seçimi Scarlett'ın yapmasına izin vereceğim."

"Julian dur" dedi Scarlett.

"Sorun yok." Nicolas, köpeğinin kulaklarının arkasını kaşıdı. "Biraz rekabete asla hayır demem. Hatta seni başka kimin kazanmaya çalıştığını bilmeyi tercih ederim."

"Ben olsam böyle ifade etmezdim" dedi Julian. "Kazanmak kelimesi bunun bir oyun olduğunu ima ediyor."

"Lafın gelişi öyle söyledim" dedi Nicolas.

"Biliyorum." Julian sırıttı. "Oyunlar benim işim. Ama kazanmak kelimesini mecazi olarak kullandığını sanmıyorum. En iyisi olduğunu kanıtlayarak onu kazanmak istiyorsun."

"Senin istediğin de bu değil mi?" diye sordu Nicolas. Ve Scarlett kontun göğsünü şişirdiğine yemin edebilirdi.

Tavus kuşları gibi birbirleriyle dalaşıyorlardı. Scarlett, camgöbeği ve kobalt mavisi tonlarında fırıl fırıl dönem duygularını hayal edebiliyordu. Ya da belki de duygularını gerçekten görüyordu.

Scarlett her zaman kendi duygularını renklerle görürdü ama başka birinin duygularını yalnızca bir kez görmüştü. Caraval esnasında Julian ile kan paylaştıktan sonra olmuştu. Bu, şimdiye kadar yaptığı en mahrem şeydi ve sonrasında Julian'ın duygularına ufacık da olsa göz atabilmişti. Ama bu çok uzun sürmemişti ve şimdiki bir anlık gurur görüntüsü için de aynısı geçerliydi. Scarlett hiç kimsenin kanını içmediği için bunun sadece zihninde yaşanıp yaşanmadığını merak etti.

Julian ve Nicolas hâlâ birbirlerine bakıyorlardı. Scarlett'ın hayal ettiği sahne bu değildi. Nicolas'ın baktığı kişi *o* olmalıydı. Ona iltifat yağdırması ve kur yapması gerekiyordu, Julian'la tartışması değil.

"Hiçbir şey kanıtlamama gerek yok" dedi Julian. "Ben onu kazanmaya çalışmıyorum. Ona elimi tutmasını teklif ediyorum ve elimi tutup sonsuza dek benimle kalmaya karar vermesini umuyorum."

Bu, Julian'ın söylediği en tatlı şeylerden biriydi ve belki de Scarlett, Julian bu güzel konuşma esnasında ona baksaydı onun teklifini kabul ederdi. Ama çocuklar tartışmalarına kendilerini o kadar kaptırmışlardı ki Scarlett'ın orada olduğunu bile unutmuş gibiydiler.

"Bunun senin için sadece bir oyun olmadığına sevindim Julian ama belki de olmalı. Belki de bunu bir kur yapma yarışmasına çevirmeliyiz" dedi Scarlett. Ama kelimeler ağzından çıkmaz hatanın tadını aldı. Fakat beyefendilerin

şaşkın bakışları bir zafer gibiydi. Julian ve Nicolas, Scarlett orada yokmuş gibi konuşmaya devam etmek yerine şimdi dünyadaki tek ödül oymuş gibi ona bakıyorlardı.

"Meridyen İmparatorluğu'nun ilk zamanlarında bunu yaptılar" diye devam etti Scarlett. "Zengin veya asil ailelerden gelen genç kızlar, beyefendi taliplerinin becerilerini sergilemeleri için onlara bir dizi görev verirlerdi. Bu görevleri ilk ya da en iyi şekilde her kim tamamlarsa genç kızla evlenirdi."

Nicolas yüzündeki ifadeyi saklamak istercesine elini ağzına götürdü ama merakının uyandığı belliydi.

"Bu bir oyun olmamalı" dedi Julian."

"Kaybedeceğinden mi korkuyorsun?" Nicolas bu sefer göğsünü kesinlikle şişirmişti.

Julian sessizce bir şeyler mırıldandı. Vücudu gerilmişti ve ağzı, çenesinden gözüne kadar uzanan yara izini kızgın beyaz bir çizgiye dönüştürerek gerilmişti. "Kızılcık, bunu bir oyun haline getirme."

Bunu söylememiş olsaydı Scarlett fikrini değiştirebilirdi. Onları şaşırtmak ve saçma kavgalarına bir son vermek için meydan okumuştu. Ama şimdi sözünden dönerse bunu kendisi için değil de Julian için yapıyormuş gibi görünecekti.

Ve her zaman Julian'a boyun eğiyormuş gibi hissediyordu.

Julian, Soğuk Mevsim'in en yağışlı zamanındaki güneşti; olağanüstü derecede sıcak ve harikaydı ama tamamen güvenilmezdi. Beş hafta boyunca ortadan kaybolmuştu. Şimdi ise hayatına sadece birkaç saat önce geri dönmüş olmasına rağmen tam bir karmaşa yaratmıştı.

Scarlett, Julian'ın, hayatına getirdiği çılgınlığı sevdiğini itiraf ediyordu. Ama bu sefer her şeyin, ondan ziyade kendi istediğini elde etmesiyle ilgili olmasından hoşlanmamıştı. Julian faytondayken konta güvenmediği için burada olduğunu söylemişti. Ama Nicolas köpeği olan bir botanikçiydi; ona bir bakıldığında Scarlett için hain planları olmadığı açıkça anlaşılıyordu. Julian sadece hiç kimsenin Scarlett ile ilgili planları olmasını istemiyordu.

"İstemiyorsan oynamak zorunda değilsin" dedi Scarlett. "Ama eğlenceli olacağını düşünüyorum. Kararımı verdim."

"Ne zamandan beri bu kadar hızlı karar veriyorsun?" diye karşı çıktı Julian.

"Beş hafta öncesinden beri." Scarlett manalı bir şekilde gülümsedi.

Julian tartışmaya devam etmek istiyormuş gibi görünüyordu. Nicolas orada olmasaydı muhtemelen yapardı da. Ama bunun yerine talihsiz bir uğur böceğine gereğinden fazla sertçe vurdu.

Nicolas ise oyunu şimdiden kazanmış gibi genişçe sırıttı.

Bu, Scarlett'ı biraz tedirgin etti. Ama Julian'a söylediklerinden sonra artık vazgeçemezdi ve durum biraz dehşet verici olsa da daha önce hiç olmadığı şekilde kontrolü ele geçirmiş olmak da keyif vericiydi. "Basit bir görev ile başlayacağım ve her bir görev, biriniz pes edene ya da o görevi tamamlayana kadar giderek daha da zorlaşacak."

"İlk görev nedir?" diye sordu Nicolas.

Scarlett tarih kitaplarında ne okuduğunu hatırlamaya çalıştı. Ama bu onun oyunuydu; istediği gibi yapabilirdi.

"Önümüzdeki üç gün içinde ikiniz de bana bir hediye getirmelisiniz ancak bu başka hiç kimseye vermediğiniz bir şey olmalı."

"En iyi hediyeyi getirirsek bir ödül alacak mıyız?" diye sordu Julian.

"Evet" dedi Scarlett. "Her mücadelenin galibine bir öpücük vereceğim ve oyunun sonunda kazananla evleneceğim."

Bu, Tella'nın söyleyeceği türden bir şeydi. Cüretkâr bir hareketti ve Scarlett'ın da kendini cesur hissetmesini sağlamıştı.

Duygular asla sonsuza dek sürmezdi ama bu oyunun sonuçları öyle olacaktı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Scarlett

Scarlett evliliği bir oyun haline getirme kararından pişman olmamaya çalışırken Julian, Nicolas'ın malikânesine yaptıkları ziyaret yüzünden ne kadar mutsuz olduğunu saklıyormuş gibi görünüyordu. Scarlett oyunun kurallarını belirledikten sonra her iki beyefendiyi de Nicolas'ın hazırladığı küçük ziyafetin tadını çıkarmaya ikna etmişti. Ama elbette bu da başka bir rekabete dönüşmüştü; yapılan seyahatlerin sohbeti en çok kimin seyahat ettiği konusunda bir savaşa dönmüştü. Kitap sohbeti en çok kitabı kimin okuduğuna dair bir yarışa dönmüştü. Ve sohbet sona erdikten sonra Scarlett nihayet gitme vaktinin geldiğini ilan edene kadar bakışlarını ilk önce kim kaçıracak yarışı başlamıştı.

Julian, şimdi başını pencereye yaslamış ve ayağını dizinin üstüne koymuş bir halde yumuşak bir sesle mırıldanıyordu. Scarlett, onun göründüğü kadar umursamaz hissetmediğini biliyordu ama mırıldandığı melodi çok rahatlatıcıydı. Fayton engebeli yolların üzerinde salınarak ilerlerken taşradaki çiftliklerin çok daha güzel görünmesini sağlıyordu.

"Şarkı da mı söylüyorsun?" diye sordu Scarlett. "Hiç bu kadar hoş bir mırıldanma duymamıştım."

Julian'ın dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Çok fazla pratik yaptım. Yıllarca Legend bana sadece şarkı sözleriyle konuşan ozan rolleri vermeye devam etti."

Scarlett güldü. "Bunu hak etmek için ne yaptın?"

Julian omuz silkti. "Kardeşimin kıskançlık gibi bir huyu vardır. Sanırım oyunlar sırasında çok fazla dikkat çekiyor olmam onu rahatsız etti. Bu yüzden beni alay konusu yapmaya çalıştı. Ama güzel sesi olan yakışıklı bir genci herkes sever."

Scarlett gözlerini devirdi ama Julian tekrar mırıldanmaya başladığında dünya daha da güzelleşti. Scarlett pencereden dışarıya bakarken, fayton Güneş Festivali'ndeki şeftalilerin rengindeki bakımlı bir kır evine yaklaştı.

Dışarıdaki aile bile mükemmel görünüyordu. Festivali açık havada bir akşam yemeği ile kutluyor olmalılardı. Çimlerin üzerinde çiçekli örtü serilmiş büyük bir ziyafet sofrası vardı. Beş kişilik aile masanın etrafında duruyordu; birisi yeni kadeh kaldırmış gibi seramik kadehlerden içki içiyorlardı. Scarlett, beline kadar inen saç örgüleri olan en küçük kıza baktı. Kadehini iki eliyle tutmuştu ve şarabın tadını ilk defa almış gibi sırıtıyordu. Bu öyle bir gülümsemeydi ki çok uzun süre devam ederse can yakardı.

Ama gülümseme değişmedi. *Hiçbir şey değişmedi.*

Fayton yanlarından geçerken partideki hiç kimse hareket etmeyince Scarlett'ın teninde turunç renginde bir karıncalanma başladı.

Scarlett, hareketsiz bedenlerin etrafında dönen dehşet verici mor bulutlar olmasa bu ailenin inanılmaz derece-

de gerçekçi heykeller olduğuna inanabilirdi. Bu bulutları Scarlett'ın zihni uydurmuyordu. İnsanların duygularını o kadar canlı bir şekilde görebiliyordu ki onların hissettiği korkuyla kalbi küt küt atmaya başladı.

"Bir sorun var." Scarlett, karşıya uzanıp pencereyi açtı ve arabacıya, "Faytonu hemen durdur!" diye bağırdı.

"Sorun ne?" diye sordu Julian.

"Bilmiyorum ama yanlış olan bir şey var." Fayton durur durmaz kapıyı açıp indi.

Julian da onu takip ederek çimenlerin üzerinde hızla ilerledi.

Sahne yakından daha da tuhaf görünüyordu. Hareket eden tek şey Scarlett'ın ayaklarının altındaki çimenler ve karıncalardı. Karıncalar Güneş Festivali ziyafetinin üzerinde dolanırken, aile sonsuz bir kadeh kaldırma sahnesinde donup kalmıştı. Dudakları garip bir şekilde aralanmıştı ve içtikleri şey yüzünden dişleri mora boyanmıştı.

"Legend böyle bir şey yapar mı?" diye sordu Scarlett.

"Hayır, zalim biri olabilir ama asla bu kadar acımasız değildir." Julian küçük kızın nabzını kontrol ederken kaşlarını çattı. "Hâlâ hayatta."

Aile ürkütücü bir şekilde hareketsiz durmaya devam ederken kalp atışlarını kontrol etmeye devam etti.

"Biri böyle bir şeyi nasıl yapabilir?" Scarlett, yemeklerin arasında gizlenmiş bir şişe zehir bulacakmış gibi masayı inceledi. Ama her şey tamamen normal görünüyordu; ekmek, Çin fasulyesi, haşlanmış mısırlar, taze böğürtlenler, kafesli domuz turtaları ve...

Masanın üzerindeki tereyağı bıçağının üzerinde durakladı. Kör, düz bir bıçaktı ama yine de birisi bıçağın ucunu

masaya saplayıp altına bir not sabitlemeyi başarmıştı.

"Julian gel şuna bak." Scarlett, masanın üzerine dikkatlice eğildi ve yüksek sesle okurken bıçağa ya da nota dokunmamaya gayret gösterdi.

BİR, İKİ, ÜÇ, DÖRT, BEŞ...
GÜNEŞ BATMADIYSA HENÜZ OLMADILAR LEŞ.
ANCAK BU GÜN SONA ERDİĞİNDE,
KORKARIM ÖLECEK BU AİLE.
ENGELLEMEK İSTERSEN TAŞA DÖNMELERİNİ,
BUNU OKUYAN ÇEKMELİ CEREMESİNİ.
HATIRLA YALANLARINI VE KORKUYLA YAPTIKLARINI,
SONRA HERKESİN DUYMASI İÇİN YÜKSEK SESLE İTİRAF ET EN SON GÜNAHINI.
–ZEHİR

"Doğru düzgün bir kafiyesi bile yok" diye homurdandı Julian.

"Sanırım asıl noktayı kaçırıyorsun" diye fısıldadı Scarlett. Heykellerin duyup duyamayacağını bilmiyordu ama eğer duyuyorlarsa düşündükleriyle onları korkutmak istemiyordu. "Notun altındaki imzayı gördün mü? Zehirbaz diye bir Mire var."

Aslında imza da tam olarak Zehirbaz yazmıyordu, yani belki de bu bir Mire'nin işi değildi. Ama eğer öyleyse bu korkunç bir işaretti.

Yakın bir zamana kadar Scarlett, Mireler hakkında pek bir şey düşünmemişti; efsanevi, kadim varlıklar her zaman kız kardeşinin takıntısı olmuştu. Fakat Mireler lanetli Ka-

der Destesi'nden kurtulduktan sonra Scarlett, Tella'yı sorulara boğmuş ve onları bizzat kendisi de incelemişti.

Mireler o kadar eski zamanlardan geliyorlardı ki çoğu insan onların sadece Kader Destesi'nde yer alan resimler olduğunu sanıyordu. Ama onlar sadece resimden ibaret değildi; onlar gerçekti ve asırlar boyunca Kader Destesi'nin içinde yaşamaya lanetlenmişlerdi. Güçleriyle tam olarak ne yapabileceklerine dair çok fazla bilgi yoktu ancak Zehirbaz'ın adı epeyce açıklayıcıydı.

"Sence bu, Mirelerin uyanıyor olduğu anlamına gelebilir mi?"

"Bu kadar çabuk uyanacaklarını düşünmemiştik." Julian boyunbağındaki düğümü çekiştirdi. "Güneş Festivali'ne özel bir şaka olabilir."

"Kim böyle bir şaka yapabilir ki?"

"Kupa Prensi kalpleri durdurabilir" diye tahminde bulundu Julian.

"Ama kalpleri hâlâ çarpıyor." Scarlett nabızlarını kendisi yoklamamıştı ama kalplerinin çarptığını görebiliyordu. Aileden yayılan mor panik bulutları gitgide büyüyen bir yangından çıkan duman gibi kıvrılmaya başladığında, Scarlett'ın kalbi de hızla çarpmaya başladı.

"Bence istediğini yapıp en son yalanımızı yüksek sesle itiraf etmeliyiz" dedi Scarlett. "Şehre dönüp açık bir eczane bulsak bile bunu düzeltebileceklerini sanmıyorum." Ve Scarlett bu insanları bu halde bırakamazdı.

Julian donmuş aileye bir kez daha bakarken başını iki yana salladı. "Senin aklına uymalı ve kuzenin olduğum yalanını söylemeliydim."

"Neden ki?" diye sordu Scarlett.

"Çünkü son yalanımı sana söylemiştim." Julian elini saçlarının arasından geçirdi ve bakışlarını tekrar Scarlett'a çevirdiğinde saçları, gergin ve pişman gözlerinin üzerine düştü.

Scarlett'ın içinde korkunç bir his belirdi. Julian'ın yalanları onları daha önce paramparça etmişti. Yalan söylemek, belki de çok uzun bir süre boyunca Caraval'ın bir parçası olduğu için Julian'ın bir türlü kurtulamadığı kötü bir alışkanlıktı. Ama bugünkü dürüstlüğünü gören Scarlett onun değiştiğini ummaya başlamıştı. Ama belki de yanılmıştı.

"Üzgünüm Kızılcık. Sana zaman vermek için senden beş hafta boyunca uzak durduğumu söylerken yalan söyledim. Kontla tanışmak istemene kızdığım için gittim ve senden uzak kalırsam beni daha çok istemeni sağlayacağımı düşündüm."

Aslında bunu *başarmıştı*. Scarlett'ın onu istemesine ve ondan nefret etmesine neden olmuştu. Scarlett gülmek istedi. Julian'ın yalanları her zaman çok can yakıyordu çünkü Scarlett, onun yalanlarının umursamadığı anlamına geldiğine inanıyordu. Ama Julian'ın bugün yaptığı her şey onu hâlâ önemsediğinin bir kanıtıydı. Scarlett aynısını ona yapmışken, Julian'ın onu kendi çıkarları doğrultusunda yönlendirmesine kızamazdı.

"Korkunç birisin" dedi Scarlett. "Ama ben de öyleyim. Nicolas ile yapacağınız yarışın eğlenceli olacağını hiç sanmıyorum. Düşündükçe daha çok geriliyorum. Bunu sadece seni denemek ve beni bırakıp gittiğin için öç almak için yaptım."

Julian'ın sırıtışı yüzüne geri döndü. "Bu, yarışı iptal

edeceğin anlamına mı geliyor?"

Masanın diğer tarafında biri öksürdü. Aile yeniden hareket etmeye başlarken öksürme, tükürme, hırıldama ve düşen kadehlerin sesleri duyuldu.

"Ah, teşekkürler!"

"Tanrı sizi korusun!"

"Bizi kurtardınız!"

Küçük kabile minnettarlıklarını dile getirirken Scarlett ve Julian büyük bir aile kucaklaşmasının içinde kaldılar. Güneşten ısınmış bedenler titriyordu ve saçları örgülü olan küçük kız, Julian'a karşı ani bir hayranlık besleyerek ona herkesten biraz daha uzun sarıldı.

"Sonsuza kadar böyle kalacağımızdan neredeyse emindim" dedi, Scarlett'ın anne olduğunu düşündüğü şişman kadın.

"İnsanlar yanımızdan geçti ama kimse durmadı" dedi oğlanlardan biri.

"Bunu size kimin yaptığı hakkında bir şey söyleyebilir misiniz?" diye sordu Julian.

"Ah, evet" dedi herkes aynı anda. Ve sonra hepsinin gergin yüzünde boş bir ifade belirdi.

"Şey, bunu yapan kişi..."

"Sanırım..."

Birkaçı soruyu cevaplamaya çalıştı ama anıları çalınmış gibi hiçbiri cevaplayamadı.

Scarlett, Mirelerin uyandığına ve Zehir'in aslında Zehirbaz olduğuna dair Julian'a fısıldadıklarını dile getirmeyi düşündü ama bu aile yeterince şey yaşamıştı. Scarlett'ın şüphelerinden korkmalarına gerek yoktu.

Babacan görünüşlü bir adam, "Bizimle kalıp yemek

yemenizi isterdik" dedi. "Ama bundan sonra hiçbirimizin yemek yiyebileceğini sanmıyorum."

"Sorun değil" dedi Scarlett. "Yardım edebildiğimize sevindik."

Faytona geri dönmeden önce herkesle tekrar kucaklaştılar. Eğer bu yaşanan gerçekten bir Mire'nin eseriyse uyarmaları gereken...

"Durun!" diye bağırdı örgülü kız. Çimenlerin üzerinden koşarak faytona yaklaştı. Scarlett, küçük kızın Julian'a bir veda öpücüğü vermeye gelmiş olabileceğini düşündü ama kız Scarlett'ın yanına geldi. "Bize yardım ettiğiniz için size bir hediye vermek istiyorum." Kız ciddiyetle önlüğünün cebine uzandı ve deşifre olmaması gereken derin sırların renginde, yeşilimsi beyaz pas ve çiziklerle kaplı çirkin bir anahtar çıkardı.

"Hiç önemli değil" dedi Scarlett. "Sende kalsın."

"Hayır" diye ısrar etti kız. "Bu anahtarda göründüğünden çok daha fazlası var. Siz faytonla yanımızdan geçerken bizim olduğumuz gibi. Ne işe yaradığını bilmiyorum ama bu sabah kuyunun kenarında buldum. Bir an için orada hiçbir şey yoktu ve sonra birdenbire ortaya çıktı. Sanırım sihirli. Sizin almanızı istiyorum çünkü sizin de sihirli olduğunuzu düşünüyorum."

Kız hediyesini ona uzattı.

Küçük kız öyle tatlıydı ki Scarlett ağlayabilirdi.

"Teşekkür ederim." Anahtarı avucunun içine aldı.

Scarlett faytona bindikten kısa bir süre sonra anahtara tekrar baktığında onun paslı bir antikadan, yıldız tozu ve sihir gibi pırıldayan kristal bir anahtara dönüştüğünü fark etti.

ONUNCU BÖLÜM

Donatella

Pansiyona yaklaştığında Tella'nın tüm uzuvları titriyordu ve gözleri sulanıyordu. Dünyalar arasında geçiş yapmak, sert eller arasında buruşturulmuş nemli bir kâğıt parçası gibi hissetmesine neden olmuştu.

Tella uzaktayken ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Darmaduman olmuş festival flamalarına ve sokaklarda eriyen şekerlerin sayısına bakılacak olursa, saatler önce gitmiş olduğuna bahse girerdi. Daha önceki saatlerde güneş şeklindeki fırıldaklarla ortalıkta koşuşturan çocukların hepsi şimdi yorgun ebeveynlerinin kollarında uykuya dalmışlardı, basit elbiseler giyen genç bayanlar daha şık kıyafetlere bürünmüşlerdi ve yeni bir satıcı grubu sokakları ele geçirmişti. Kutlamalar bitiyordu ve sonra yeniden başlayarak festival güneşinin sonsuz gecesi için tekrar hayata dönüyordu.

Tella, Scarlett ile buluşmak için çok geç kalmıştı.

Eski pansiyondan içeri girerken adımları yavaşladı. Scarlett'ın hayal kırıklığını görmek istemiyordu. Onu hayal kırıklığına uğrattığı ve sözünü tutamadığı için çok

kötü hissediyordu. Ancak Tella, Legend'ı takip ettiğine pişman değildi; izlediğini bilmediği bir anında nihayet onu görmek çok iyi gelmişti. Muhtemelen onu gerçek hayatta haftalar önce bulmalıydı ama rüyalar gerçekten çok hoşuna gitmişti. Ve belki de asıl mesele buydu. Legend rüyalarda tam istediği gibi biriydi –değer verdiği ve endişelendiği biriydi– ama gerçek hayatta kimsenin güvenmemesi gereken biriydi.

Tella kapıyı yavaşça açtı ve güneş ışığıyla ısınmış bir odaya girdi.

"Scar" dedi tereddütle.

"Donatella... Sen misin?" Soru neredeyse bir fısıltı gibiydi, o kadar yumuşaktı ki bir düşünce gibiydi ama yine de ses son derece belirgin ve tanıdıktı; Tella onu son yedi yılda yalnızca bir kez duymuş olmasına rağmen.

Annesinin odasına koştu ve annesinin yatakta oturduğunu görünce olduğu yere çakıldı.

Dünya durdu. Festivalden gelen dış sesler kayboldu. Eski püskü oda solup gitti.

Gözkapaklarına kondurulan öpücükler. Kilitli mücevher kutuları. Baş döndürücü fısıltılar. Egzotik parfüm şişeleri. Gece hikâyeleri. Gün ışığındaki gülüşler. Büyülü kahkahalar. Ninniler. Menekşe çayları. Gizli gülümsemeler. Mektuplarla dolu çekmeceler. Üstü kapalı vedalar. Uçuşan perdeler. Plumeria kokuları.

Unutulmuş yüzlerce anı yeniden su yüzüne çıktı ve her biri, Tella'nın annesinin mucizevi gerçekliğiyle karşılaştırıldığında kansız ve neşeli görünüyordu.

Paloma, Scarlett'ın biraz daha yaşlı bir haline benziyordu ama gülümsemesinde onun nezaketinden eser yok-

tu. Paloma'nın dudakları yukarı kıvrıldığında, Tella'nın tam da *Kayıp Cennet* için asılmış olan *Aranıyor* posterinde gördüğü gibiydiler. Tella'nın küçük bir kızken taklit ettiğini hatırladığı büyüleyici ve esrarengiz gülümsemenin aynısıydı.

"Bir kavgadan yeni çıkmış gibi görünmene neden şaşırmadım acaba?" Paloma'nın gülümsemesi tereddütlüydü ama sesi Tella'nın duyduğu en tatlı sesti.

"Sadece bir gül ağacıydı." Tella hemen yatağa koşup annesini kucakladı. Hatırladığı gibi kokmuyordu –Paloma'ya has olan sihrin tatlı kokusu– ama Tella'nın umurunda değildi. Annesinin yumuşaklığına belki de biraz fazla sıkıca sarılarak başını omzuna bastırdı.

Annesi kucaklaşmaya karşılık verdi ama sadece bir an için. Gözkapakları düşmeye başlarken düzensiz soluklar alarak kapitone yatak başlığına kendini bıraktı.

"Özür dilerim." Tella hemen geri çekildi. "Seni incitmek istemedim."

"Bir kucaklamayla beni asla incitemezsin. Ben sadece..." Söylemek istediği kelimeyi arıyormuş gibi koyu kahverengi saçlarının altındaki alnı kırıştı. "Sanırım sadece bir şeyler yemem gerekiyor benim küçük aşkım. Bana biraz yiyecek getirir misin?"

"Hizmetçilerden birini çağıracağım."

"Ben sanırım..." Paloma'nın gözleri tamamen kapandı.

"Anne!"

"Ben iyiyim." Gözleri tekrar aralandı. "Sadece kendimi çok zayıf ve aç hissediyorum."

"Yiyecek bir şeyler bulup hemen döneceğim" diye söz verdi Tella.

Annesini yalnız bırakmaktan nefret ediyordu ama bir hizmetçinin merdivenlerden çıkıp inmesini beklemek de istemiyordu. Beklememekle iyi yapmıştı çünkü mutfağa koşarken ortalıkta görünen tek bir hizmetçi bile yoktu. Hepsi Güneş Festivali'ne gitmiş olmalıydılar.

Yemek pişirme alanı terk edilmişti. Bir tepsi alıp üzerini yiyeceklerle dolduran Tella'yı kimse durdurmadı. Tombul şeftalilerin ve güneş gibi parlak kayısıların arasından en iyilerini çaldı. Sonra bir parça sert peynir ve yarım somun adaçayı ekmeği aldı. Yiyecekleri toplarken kendi de bir şeyler atıştırdı, iştahı yavaş yavaş geri dönüyordu. Annesi nihayet uyanmıştı ve yemek yediği anda iyileşecekti.

Tella biraz çay demlemeyi düşündü ama suyun kaynamasını beklemek istemedi. Bunun yerine bir şişe şarap aradı. Burada alkol servis etmiyorlardı ama mutfakta içki bulunduğundan emindi. Dolapta bir şişe Burgonya şarabı buldu ve sonra tatlı olarak birkaç çikolatalı turta kaptı.

Merdivenlerden dikkatlice yukarı çıkarken hazırladığı ziyafetle gurur duyuyordu.

Süitin kapısını arkasından kapattığını hatırlıyordu ama belli ki aralık bırakmıştı. Kapıyı dirseğiyle sonuna kadar itti ve bu sırada tepsideki bir şeftaliyi düşürdü. Tella içeri adımını attığında şeftali bir küt sesiyle yere çarptı.

Oda son bıraktığından daha soğuktu ve sessizdi. *Çok sessizdi.* Tek ses elindeki çalıntı ziyafetin üzerinde vızıldayan bir sinekten geliyordu.

"Ben geldim!" Tella, annesinin cevap vermemesinden

dolayı gerilmemeye çalıştı. Endişelenmek kız kardeşinin göreviydi. Ancak Tella gitgide artan tedirginlik hissine engel olamadı.

Tella adımlarını hızlandırırken bir kayısı yere düştü.

Ve sonra neredeyse tepsinin tamamı titreyen ellerinden yere düşecekti.

Yatak boştu.

Oda boştu.

"Paloma?" diye seslendi Tella. *Anne* kelimesini söylemeye dili varmadı. Çocukken o kelimeyi haykırıp da karşılığında herhangi bir cevap alamamak canını çok yakmıştı. Bunu bir daha asla yapmayacağına yemin etmişti. Ama annesinin ismini seslendiğinde herhangi bir cevap alamamak da aynı derecede can yakıcıydı.

Boğazı düğümlenen Tella annesine her iki ismiyle de tekrar seslenmeye çalıştı. "Paloma! Cennet!"

Kesinlikle hiçbir cevap gelmedi.

Tella tepsiyi yatağın üzerine bırakıp diğer yatak odasına koştu ve sonra banyoya daldı. İkisi de boştu.

Annesi gitmişti.

Tella'nın bacakları işlevini yitirdi. Dizleri tamamen boşalmadan önce yatak odasına geri dönmeyi başardı ve destek almak için karyola direğine tutundu.

Tella'nın tek duyabildiği, neler olmuş olabileceğini anlamaya çalışırken terk edilmiş yemeğin etrafında vızıldayan sineğin sesiydi. Annesi güçsüzdü. Şaşkındı. Belki de Tella'yı aramaya gidip sonra kaybolmuştu. Tella'nın onu bulması gerekiyordu ve...

Yatağın yanındaki şifoniyerin üzerinde bir şey görünce düşünceleri yarıda kesildi. Bir not.

Tella tökezleyerek yataktan uzaklaştı. Notu alırken parmakları titredi. Mesajdaki elyazısı aceleye gelmiş gibi düzensizdi.

Canlarım,

Sizi terk ettiğim için çok üzgünüm ama daha fazla beklersem gitmenin benim için çok zor olacağını biliyordum. Lütfen beni affedin ve beni bir daha aramayın. Tek istediğim sizi korumaktı ama varlığım ikinizi de daha fazla tehlikeye atacak.

Ben uyandıysam Mireler de uyanmış demektir. Valenda büyük bir tehlike ile karşı karşıya. Bu şehirde olduğunuz sürece güvende değilsiniz. Mirelerden olabildiğince uzaklaşmalısınız. Valenda'yı derhal terk edin.

Mireler hikâyelerin anlattığı kadar gaddardır. Korkudan yaratılmışlardır ve korku güçlerini besleyen şeyin bir parçasıdır; bu yüzden olabildiğince çok korku salmaya çalışacaklardır. Onlarla karşılaşırsanız korkunuzla savaşın ve güvende kalın canlarım.

Eğer yapabilirsem size geri döneceğim.

Tahmin edebileceğinizden çok daha fazla sevgiyle,

Anneniz

"Hayır!" Tella, yatak örtülerini hızla çekip mendil gibi gözlerine bastırdı. Gözyaşları kızgın ve sıcaktı. Annesi bunu nasıl yapabilirdi? Sadece gitmekle kalmamış, bunu yapabilmek için Tella'yı kandırmıştı. Aç ya da zayıf değildi. Sadece uzaklaşmak istemişti; tekrar gitmek istemişti.

Tella notu yumruğunun içine alıp sıktı ve anında pişman oldu. Annesini bulamazsa sahip olacağı tek şey buydu.

Hayır. Tella bunu düşünemezdi. Ölümü yenmişti. Annesini bulup geri getirecekti. Mesajın ne dediği umurunda değildi. Tella uzun zaman önce asla korkuyla yönetilen kararlar almamaya karar vermişti. Korku insanların önlem sandıkları bir zehirdi. Güvende kalmak için verilen kararlar da aynı derecede tehlikeli olabilirdi. Babası, kendisini, parasını ve mülklerini güvende tutmak için korkunç muhafızlar tutmuştu. Kız kardeşi, Tella'yı güvende tutmak için neredeyse hiç tanışmadığı biriyle evlenecekti. Ne kadar güvende olduğu Tella'nın umurunda bile değildi; annesine sahip olduğu sürece.

Tella'nın içinden bir ses, bunun tehlikeli bir fikir olduğu konusunda onu uyardı. Annesi, Mirelerden uzak durması için şehri terk etmesini söylemişti. Ancak Mirelerin özgür olmasından kısmen Tella sorumluydu.

Ve bunca fedakârlığı annesi tarafından tekrar terk edilmek için yapmamıştı.

Tella dışarı çıktığında güneş hâlâ pırıl pırıl parlıyordu, tüccarlar hâlâ kaldırımları dolduruyordu ve yollar hâlâ yarısı yenmiş festival ikramlarıyla kaplıydı. Ancak sıcak şeker aroması ve kutlamaların kayıp parçaları altında Tella, ucuz zevklerden çok daha tatlı başka bir şeyin kokusunu aldı: *Sihir.*

Tella, bu kokuyu Legend ile paylaştığı rüyalardan hatırlıyordu. Ayrıca annesine sarıldığında da aynı kokuyu almıştı. Sihirli koku belli belirsizdi ama Tella'nın kalabalığın arasında ilerleyebileceği kadar iz bırakmıştı.

"Affedersiniz..."

"Üzgünüm hanımefendi."

Birden fazla sarhoş kişi, kendini başka bir Valenda harabeleri arasındaki Akademi Muhiti'nin yakınlarında bulana kadar kalabalık sokaklarda sihirli kokuyu takip eden Tella'ya çarptı.

Tella aslında şehrin bu kesiminde fazla zaman geçirmemişti. Bu harabeleri bilmiyordu. Daha önce Legend'ı takip ettiği antik bölgeden çok daha karmaşıklardı. Bu geçitler, kemerler ve pasajlar ticaret için kullanılmış gibi görünüyordu. Dik patikaya tırmanmaya başlayan Tella, tüm bunların daha fazla geçide çıkmamasını gerçekten umuyordu.

Muhtemelen ayakkabılarını değiştirmesi gerekirdi. İnce terlikleri kardan ve sonrasında sıcak şehrin içinde koşturmaktan tamamen mahvolmuştu; onları çıkardıktan sonra yürümek biraz daha kolaylaşmıştı.

Granit merdivenler güneşten ısınmıştı ama Tella ensesinden aşağıya doğru örümcek bacakları gibi sürünerek inen soğuk bir şey hissetti.

Omzunun üzerinden geriye bir bakış attı.

Arkasında kimse yoktu. Yanlarındaki ağaçların arasında hiç muhafız yoktu. Aslında bir tane bile muhafız görünmüyordu.

Fakat bir nabız gibi atan sihirle birlikte biri tarafından izleniyor olma hissi de giderek arttı. Tella artık sihrin sadece kokusunu almıyordu, onu Legend'ı takip ettiği zamandakinden çok daha güçlü bir şekilde hissedebiliyordu. Basamakların gerçek bir kalbi varmış gibi sihir etrafında titreşiyordu.

Küt.

Küt.

Küt.

Harabelere tırmanmaya devam ederken çıplak ayaklarının altındaki büyü küt küt atmaya devam ediyordu ama birdenbire etraf pek de harabe gibi görünmemeye başladı.

Parçalanan kemerler yerine, Yazgı Balosu'nda gördüklerini andıran parlak kırmızı kimera oymalarıyla kaplı el değmemiş kıvrımlar vardı. Kurt başlı gümüşi kuzular, yeşil damarlı ejderha kanatlarına sahip mavi atlar, siyah koç boynuzlu şahinler vardı. Ve...

Tella, Legend'ın kraliyet muhafızlarını görünce sarsıldı. Yedi taneydi. Hepsi de çarpıp yere düşürülmüş oyuncak askerler gibi merdivenlerin tepesine yayılmıştı.

Geriye doğru bir adım daha atarken topuğunu bir kayaya çarptı. O ana kadar peşinden koştuğu sihirli kokunun annesine ait olmayabileceği aklına gelmemişti. Bütün Mireler uyandıysa bunu içlerinden biri yapmış olabilirdi.

Ama bu muhafızlar ölmüş gibi görünmüyordu.

Belki Tella kendini kandırıyordu ama sadece uyuyormuş gibi görünüyorlardı.

Yanlarına yaklaştı ve parmağını dikkatle bir muhafızın boynuna bastırdı. Muhafızın nabzını hissettiği an acele eden ayak sesleri sessizliği bozdu.

Sesler annesine mi, yoksa bir Mire'ye mi aitti?

Tella'nın midesi düğümlendi. Mireler serbest kalmadan önce büyü kırılmaya başlamıştı ve Namevt Kraliçe ile Cariyelerinin hayaletimsi biçimleri geçici bir süreliğine kartlardan çıkıp onu öldürmeye kalkışmıştı. Ama Tella hayatta kalmıştı ve annesini yeniden kaybetme riskini almaktansa onlarla yeniden yüzleşmeyi tercih ediyordu.

Tella dar merdivenlerden inerek inci gibi beyaz parmaklıklardan oluşan bir hücre labirentine giden ayak seslerini takip etti. Neredeyse güzel denebilecek kadar hoş görünüyorlardı ama Tella kafeslerden nefret ediyordu; her birinin görüntüsü çıplak ayaklarının iyice hızlanmasına neden oldu.

Tella, koridor kükürt ve rutubetli şebeke suyu kokan, meşalelerle aydınlatılmış parlak bir mağaraya açılana kadar hızını yavaşlatmadı. Burası tarihi bir piyes için özenle hazırlanmış bir set, güzel bir işkence odası ya da eski bir sirk için eğitim alanı olabilirdi.

Tella'nın başının üzerinde, altında ağ olmayan kırmızı ipler asılıydı. Kenarları bıçakla süslenmiş ölüm çarklarına benzeyen boyanmış çemberler vardı. Tekerleklerin haricinde, dar asma köprülerin altındaki ateş gölleri gibi yanan canlı turuncu alev çukurları vardı. Bir köşede süslemeli sivri uçlarla kaplı granit bir atlıkarınca dönüyordu.

Mağaranın ortasından geçen kırmızı bir nehir vardı. Tella'nın annesi nehrin diğer tarafında duruyordu. Ama Tella'nın yatakta bıraktığı zayıf kadına hiç benzemiyordu.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Donatella

Paloma, Scarlett'ın şeytani bir modeli gibi görünüyordu. Tella, annesinin yeni kıyafetleri nereden bulduğunu bilmiyordu ama şimdi lal kırmızısı uzun eldivenlerini gösteren, kısa kollu, yere kadar uzanan siyah deri bir ceket giyiyordu. Eldivenleri, büstiyeri ile aynı renkteydi. Altına, dizlerinin üzerine kadar uzanan siyah deri çizmelerin içine soktuğu kemik rengi bir pantolon giymişti. Bacağının birinde kılıf içindeki bir hançer ve diğerinde de evcil bir yılan gibi dolanmış olan ince gümüş bir halat vardı.

Aranıyor posterinden fırlamış bir suçlu gibi acımasız ve güzel görünüyordu; kendine farklı bir son yazmak için hikâyenin içinden kaçmış bir efsane gibi görünüyordu. Ve Tella, umutsuzca bu sonun bir parçası olmak istiyordu.

"Lütfen tekrar gitme!" diye bağırdı Tella.

Sonra kırmızı nehrin üzerinden atlayıp annesinin kollarına koştu. Tella tüm gücüyle ona sarıldı. Belki yeterince sıkı tutarsa bu sefer bırakmak zorunda kalmazdı. Tella da farklı bir son istiyordu. Annesi ve Scarlett ile

gülüp eğlendikleri, gelecek için harika planlar yaptıkları bir son.

"Burada olmamalısın" dedi Paloma sert bir sesle ama yine de Tella'yı bırakmadı. Tella'nın anılarında asla görmediği bir şefkatle dağınık buklelerini okşadı.

"Vahşi biri olacağını biliyordum" dedi Paloma. "Ama Donatella, eğer çekip gitmezsen seni mahvedecek bir kavga bu." Kollarını indirdi.

"Hayır!" Tella, annesinin bileklerini yakaladı; gerekirse hayatının sonuna kadar onu tutardı. "Sen, Scarlett'a ve bana aitsin. Ne yapman gerektiğini düşündüğünü bilmiyorum ama lütfen bize geri dön."

"Yapamam." Paloma serbest kalmaya çalıştı ama Tella bırakmayı reddetti. "Buradan gitmen gerekiyor... güvenli değil."

"Sen gittiğinden beri zaten güvende değilim!"

Paloma'nın gözleri buğulandı ve sonunda sesi yumuşadı. "Bu kadar acı çekmiş olmanızdan nefret ediyorum. Ama size daha fazlasını getireceğim. Bu gece tehlikeli olan benim Donatella. Buradayım çünkü birini öldürmem gerekiyor."

"Hayır" diye karşı çıktı Tella, yüzündeki bütün kanın çekildiğini hissederken. "Bunu sadece buradan gitmem için söylüyorsun."

"Keşke öyle olsaydı. Ama geçmişim yüzünden düzeltmem gereken bazı şeyler var ve ne seni ne de Scarlett'ı bu işe karıştıracağım. Sayamayacağım kadar çok hata yaptım ama bu dünyada yaptığım en iyi şey, kız kardeşin ve sensin." Cüretkâr gülümsemesi yumuşayarak, Tella'ya, annesinin de bunu gerçekten yapmak istemediğine dair

umut verdi. Tella'nın sadece onu ikna etmesi gerekiyordu.

"En azından Scarlett'a veda etmek için benimle gel" diye yalvardı Tella. "O da seni çok özledi!"

"Keşke gelebilseydim." Paloma uzanıp Tella'nın çenesini tuttu. "Seninle gelirdim ama bunu yapmak zorundayım, yoksa sen ve kız kardeşin asla güvende olmayacaksınız."

Eldivenli parmaklarını Tella'nın ensesine kaydırıp onu kendine yaklaştırmadan önce kızının yanağını son bir kez nazikçe okşadı. "Seni çok seviyorum ve özür dilerim."

Paloma'nın eldiveninin ucundan keskin bir şey çıktı ve Tella'nın ensesine battı. Tella soğuk bir ısırık hissetti ve damarlarına bir sıvı enjekte edildiğini fark etti.

"Ne–ne..." Dili birdenbire ağırlaşıp işe yaramaz bir hale geldi. Annesinin ne yaptığını sormak istedi. Neden birdenbire kollarını veya bacaklarını hareket ettiremediğini sormak istedi. Çok daha fazlasını söylemek istedi. Ama zayıf bir *ne* kelimesi dışında ağzından hiçbir şey çıkmadı.

Annesi, onu sadece geçici olarak felç edebilmek için yanına yaklaştırmıştı. Baygın bir şekilde yerde yatan muhafızlara da aynısını yapmış olmalıydı.

"Her şey yoluna girecek" diye rahatlattı Paloma. Ellerini Tella'nın kollarının altına geçirdi.

Ama hiçbir iyi olacakmış gibi görünmüyordu.

Tella, annesinin onu terk ettiğine sonra ona ilaç verip uyuşturduğuna ya da şimdi bedenini mağaranın ağzına doğru sürüklediğine inanamıyordu. Karşı koymaya çalıştı ama uzuvları itaat etmiyordu; onları neredeyse hiç hissetmiyordu.

Annesi nihayet kırılmış ölüm çarklarından birinin önünde durdu; sirk sanatçılarının kadınları bağlayıp bıçak fırlattığı çarklar gibiydi. Annesi, Tella'yı ona bağlamadı ama çemberle duvar arasına sıkıştırıp genç kızı sakladı.

Hayır! Bunu yapma! Tella itiraz etmeye çalıştı ama dili öyle kalınlaşmış ve ağırlaşmıştı ki minicik bir ses bile çıkaramadı.

"Yakında uykuya dalacaksın. Uyandığında kız kardeşinle şehri terk et. Fırsatını yakaladığım an sizi bulacağım." Paloma, Tella'yı yanağından öperken dudakları bir öncekinden daha uzun süre oyalandı. Ama biraz önce söylediklerine rağmen bu, *seninle sonra görüşeceğiz,* anlamına gelen bir öpücük gibi değildi. Bu, *seni bir daha asla görmemeyi planlıyorum* öpücüğüydü.

Anne! Tella, bacaklarındaki uyuşma hissinden kurtulmaya çalıştı. Muhafızlar gibi bayılmıyordu; annesi zehrin çoğunu onların üzerinde kullanmış olmalıydı. Tella, ayak parmaklarındaki karıncalanmayı hissedebiliyordu ama onları hareket ettiremiyordu. Uzaklaşan annesinin arkasından emekleyemiyordu bile. Yapmayı başarabildiği tek şey kesik bir nefes almaktı ama çıkan ses o kadar acıklıydı ki mağaraya giren ayak seslerinin altında boğuldu kaldı. Etkili bir giriş yapmak isteyen, ağır ve gürültülü ayak sesleri...

Tehditkâr ses yükseldikçe mağaranın havası gitgide ısınıyordu ama Tella, bunun annesinin zehri yüzünden olup olmadığını bilmiyordu. Davetsiz misafir, Tella'nın tozla kaplı bir çift erkek çizmesi görmesine yetecek kadar yaklaştı. Ama adam, Tella'nın önündeki kırık tekeri dön-

dürürken duraklamadı bile. Geçip gitti. Ölüm çarkı ayarı bozulmuş bir saat gibi tıkırdayarak canlandı.

Tik.

Tak.

Tok.

Tella bu sesten hiç hoşlanmadı ama dönen tekerlek, mağarayı görebilmesine müsaade etti. Çatlakların arasından ilk bakışı, mağarayı dolduran kıvılcımları görebileceği kadar uzun sürdü. İçerideki hava alev almanın eşiğinde gibiydi. Adamın etrafında dans eden minik alevler, adamın kırmızı askeri ceketinin üzerindeki altın düğmelerin ışık saçmasına neden oldu. Adam tam annesinin önünde durdu.

Paloma yüzünü beklentiyle adama doğru kaldırırken öncekinden çok daha küçük görünüyordu.

"Seni son kez görmüş olmaktan korkuyordum" dedi.

Çark dönmeye devam ederek Tella'nın görüşünü bir kez daha engelledi. Çatlak Tella'ya tekrar ulaştığında davetsiz misafir annesinin saçını okşuyordu. Ve annesi, bu gizli toplantıyı Tella'nın onunla yeniden bir araya gelmeyi arzuladığından çok daha fazla heyecanla bekliyormuş gibi gözlerinde hayranlıkla ona bakıyordu.

Böyle olmaması gerekiyordu.

"Gavriel." Paloma, adamın ismini sadece kendisine söylenmiş bir sır gibi söyledi. "Seni çok özledim. Bu harabelere geri dönmeni umuyordum."

Çark dönmeye devam etti. Parçalanmış kısmı bir kez daha yukarı çıktığında adamın eli annesinin saçlarının arasındaydı.

"Hatırladığım kadar güzelsin" dedi adam. Sonra du-

daklarını ona bastırdı ve Tella mağaradaki alevlerin daha parlak bir hale geldiğine yemin edebilirdi. Havadaki kıvılcımlar yıldızlar gibi parlıyordu. Tella alevlerin ısısını çarkın arkasından bile hissedebiliyordu.

Midesi bulanmaya başladı. Çarkın durmasını ve başka bir şey görmesine engel olmasını istiyordu ama aksine çark sanki öpücükten büyülenmişçesine daha hızlı dönmeye başladı. Tella kucaklaşmanın sona ermesi ya da en azından hareket kabiliyetini geri kazanabilmesi için azizlere dua etti. Ama samimi, ateşli ve çok yanlış olan öpücük devam ederken bedeni de uyuşmuş bir halde kalmaya devam etti.

Belli ki annesi buraya birini öldürmek için gelmemişti. Kızlarının yanında olmaktansa bu adamla birlikte olmayı istediği için buradaydı. Tella, vücudunda herhangi bir his olsaydı midesinin düğümlendiğini hissedebilirdi.

"Seninle ilgili anılarım sana hakkını vermemiş." Adamın dudakları annesinin çenesine doğru kaydı.

"Senin de beni özlemiş olmana sevindim" dedi Paloma.

"Her gün seni düşündüm." Adamın dudakları, Paloma'nın kulağına doğru sürüklendi fakat fısıltı olarak kalması gereken şey tüm mağaranın içinde yankılandı. "Senden intikam alabileceğim tüm yolları tek tek hayal ettim."

Tik.

Tak.

Tok.

Bu aşk hikâyesi çok yanlış bir yöne kaymıştı. Birkaç gergin saniye boyunca Tella'nın kalbi hızla attı. Dönen çarkın sesinden başka hiçbir şey duyamıyordu, ta ki annesinin güçlü sesi, "Gavriel bir hata yaptım" diyene kadar.

"Bir Mire olduğumu öğrendiğin an beni o lanetli Kader Destesi'nin içine girmeye zorladın. Bu çok kasıtlı bir hataydı Cennet."

Kanına da azizine de lanet olsun.

Bu adam –bu *Mire*– da kartlarda sıkışıp kalmıştı. Ve annesi onu öpmüştü. Ne yapıyordu böyle? İnsanları yalnızca birer piyon ve kırılgan eğlence kaynağı olarak gören canavar ölümsüzlerden birine sarılabilmek için kendi kızını bir kenara itmişti. Tella onun hangi Mire olduğunu bilmiyordu. Suikastçı, Kayan Yıldız, Zehirbaz, Şifacı ya da Kaos olabilirdi. Önemli değildi; hepsi de birer şeytandı.

Tella gitmesi için annesine bağırmak istedi. Ama dili hâlâ ağırlaşmış bir halde ağzının içinde duruyordu. Dudakları uyuşmuştu. Tek hissedebildiği birkaç asi karıncalanmaydı. Ama hareket edebilse, annesini uyarmayı başarsa bile Paloma'nın cevap vereceğinden şüpheliydi. Annesi, karşısındaki adamın bir Mire olduğunu zaten biliyordu; muhtemelen hangisi olduğunu ve hangi korkunç güçlere sahip olduğunu da biliyordu ve buna rağmen umursuyormuş gibi görünmüyordu.

Bir tur daha dönen çark Paloma'nın tekrar Mire'ye doğru uzandığını gösterdi. "Bana âşık olmamak için beni öldüreceğin konusunda uyarıldım" dedi Paloma, sesi daha önce Tella ile konuştuğundan çok daha yumuşaktı. "Panikledim Gavriel. Kendimi savunmak için yapmam gerektiğini düşündüğüm şeyi yaptım. İkimiz de hayatta kalmak için ne gerekiyorsa onu yapıyoruz; ortak noktalarımızdan biri de her zaman buydu. Ama o zamandan beri yaptığım bu seçimden pişmanlık duyuyorum. Neden şimdi buradayım sanıyorsun?"

"Ben de bunu anlamaya çalışıyorum" dedi adam.

Tella daha önce birkaç Mire ile tanışmıştı; Kupa Prensi ve Namevt Kraliçe. Bu Mire'nin sesi çok daha soğuktu, varlığı daha hükmedici ve güçlüydü; ağzından çıkan her kelimeyle birlikte etrafındaki küçük alevler biraz daha parlıyordu. Ama Paloma geri çekilmedi.

"Anlayacak bir şey yok. Seninle birlikte olmak istediğim için buradayım." Paloma parmak uçlarında yükseldi.

Çark dönerek daha sonra olanların görülmesini engelledi, ancak sessizliğin uzaması Tella'ya tekrar öpüştüklerini söylüyordu.

"Hâlâ intikam almak istiyor musun?" diye soludu Paloma. "Yoksa sen de benimle birlikte olmak mı istiyorsun?"

"Belki de intikam bekleyebilir." Adamın ağzı tekrar annesininkinin üstüne kapandı.

Tella gözlerini kapatmaya başladı; daha fazlasını izleyemezdi. Ama tam bakmayı kesmek üzereyken Paloma'nın gümüş bir bıçak çıkarıp hızla Mire'nin kalbine sapladığını gördü.

Mağarada bir kükreme yankılandı.

Tella sevinçle bağırabilirdi. Ama annesinin ne yaptığından emin değildi. Mireler ölümsüzdü; ölseler bile hayata geri dönerlerdi. Ama belki de annesi, Tella'nın bilmediği bir şey biliyordu. Çark bir tur daha atarken nefesini tuttu.

Ancak Mire ne yerde yatıyordu ne de geçici bir ölümle buluşmuştu. Yaptıklarına şaşırmış gibi Paloma'ya bakıyordu. Sonra Tella'nın göremeyeceği kadar hızlı bir şekilde kalbindeki hançeri çıkardı ve Paloma'nın göğsüne sokup büktü.

Paloma, Tella'nın kâbuslarında sonsuza dek duymaya devam edeceğini bildiği bir ses çıkardı. Ses mağaranın duvarlarında yankılanırken Tella da çığlık atmaya çalıştı. Ama fısıldamayı bile başaramadı. Dudakları hâlâ uyuşuktu. Bacaklarında da benzer bir karıncalanma vardı ama hareket etmesi için yeterli değildi.

Karnının üzerinde sürünmeye, çarkın arkasından çıkıp annesini kurtarmaya çalıştı ama yapabildiği tek şey seyretmekti.

Ölüm çarkı giderek yavaşladı.

Tik.

Tak.

Tok.

Her şey çok hızlı hareket ediyordu ve şimdi her şey birdenbire yavaşlamıştı.

Çark dönüşünü tamamladığında kan kaybeden Mire ona tepeden bakarken Paloma hâlâ yerdeydi.

Kalk! Kalk! Kalk!

Tella sonunda parmaklarını hareket ettirdi. Ayak parmakları da his kazanıyordu.

Ama annesi hiç hareket etmiyordu.

Tella parmaklarını kanamaya başlayana kadar yere batırdı. Ama ilerleyebilmesi için yeterli değildi.

Çark bile dönmeyi bırakmıştı. Mire dizlerinin üstüne çöktü ama annesi yerde kalmaya devam etti.

Tella bir santim ileri gitmeyi başardı. Henüz pes etmeye hazır değildi. Annesi ölmüş olamazdı. Annesi ölemeyecek kadar güçlüydü. Tella onu kaybetmemek için çok uğraşmıştı. Hikâyenin bu şekilde bitmemesi gerekiyordu.

Senin kollarını sökeceğim. "Seni şeref..."

Bir el dudaklarının üstüne kapandı. Elmalar ve Mire sihri gibi soğuk ve tatlıydı.

"Sessiz ol aşkım" diye fısıldadı Vale. "Hayatta kalman dışında onun için yapabileceğin hiçbir şey yok."

Gavriel annesinin açtığı yara yüzünden nihayet ölünceye kadar, soğuk parmaklar ağzına bastırmaya devam etti. Mire'nin devasa vücudu yere düştü. Mağaraya sessizlik hâkim olmalıydı ama Tella paramparça olan kalbinin sesini duyabiliyordu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Donatella

Tella zamanın durmasını diledi. Yıllarca hayatını iki döneme ayırmıştı: *Annesi Varken* ve *Annesi Gittikten Sonra*. Şimdi annesi ölmüştü. Ancak Tella bu anı bir zaman ölçüsü olarak kullanmak istemiyordu. Zamanın ilerlemesini hiç istemiyordu. Hareketsiz uzuvları gibi zamanın donmasını istiyordu ama onlar bile hislerini yeniden kazanıyorlardı.

Yürüyemiyordu ama mağaranın granit zemini üzerinde sürünerek annesinin bedeninin yanına gitmeyi başardı. Ama hepsi buydu, bir beden. Paloma büyülü uykusundayken yüzündeki rengi ve kalp atışlarını kaybetmemişti. Tella bir zamanlar onun bir ceset kadar hareketsiz olduğunu düşünmüştü ama aslında değildi; şimdiye kadar.

"En azından güçleriyle onu yakmak yerine onu bıçakladı" dedi Vale. "Ateş ölmenin en acı verici yoludur."

"Bu hiç yardımcı olmuyor" diye mırıldandı Tella.

"Eh, pek rahatlatıcı bir tip değilimdir." Vale'nin soğuk kolları Tella'nın vücuduna sarılarak onu yerden kaldırdı.

"Beni yere bırak" dedi Tella. Vale de bir Mire'ydi ve

istediği son şey onun gibi birinden yardım almaktı.

Vale içini çekti. "Seni burada bırakırsam Gavriel hayata döndüğünde annen gibi ölürsün. Ya da başka bir Mire seni bulur."

"Senin neden umurunda ki?"

"Umurumda değil." Vale gamzelerini gözler önüne sererek gülümsedi. İnce dudakları keskin bir gülümsemeyle yukarı kıvrılarak onu, Tella'nın çocukken büyülenmiş olduğu o güzel ve kurnaz Kupa Prensi'ne dönüştürdü. "Sadece sana kendim işkence etmeyi tercih ederim."

"Çok geç" diye mırıldandı Tella. Muhtemelen daha fazla mücadele etmeye çalışmalıydı.

Vale son altmış gündür onu rahatsız etmemişti ve sözde Tella onun gerçek aşkıydı –ölümcül öpücüğüne karşı bağışıklığı olan tek kişiydi– ama ne olursa olsun o bir Mire'ydi. Tehlikeli bir Mire'ydi. Legend'dan önce tahtın varisi oydu ve söylentilere göre tahtın veliahtı olabilmek için on yedi kişiyi öldürmüştü. Hatta Tella'yı öldürmekle tehdit etmişti. Zehirli ve ölümcül biriydi. Ama yine de Tella, onun karşısında herhangi bir korku hissetmiyordu. Tamamen hissizdi.

Annesinin ölümü bile mantıklı gelmiyordu. Gavriel yaralanıncaya kadar ona zarar vermemişti. Eğer annesi onu bıçaklamamış olsaydı belki de onu öldürmeyebilirdi. Onun hayata geri döneceğini bile bile annesi neden böyle bir risk almıştı ki?

"Gavriel kim?" diye sordu Tella. "Hangi Mire?"

Sırtında duran soğuk parmaklar gerildi. "Bunu sana sadece ondan senden daha az hoşlandığım için söylüyorum. Gavriel, Kayan Yıldız."

Bütün Mireleri yaratmış olan Legend'ın cadısının bahsettiğiyle aynı Mire'ydi. Zehirli bir öfke dalgası Tella'nın şokunu kısa bir süreliğine delip geçti. Legend diğer Mireleri yenmek için Kayan Yıldız'ı öldürmek istiyorsa sıraya girmesi gerekecekti.

"Onu yok etmenin bir yolunu bulacağım" diye yemin etti Tella.

"Bu durumdayken olmaz" diye mırıldandı Vale, onu birkaç basamaktan çıkarırken.

Vale ile nihayet dışarı çıkarken gökyüzünü görmek istemedi. Simsiyah olması gerekirdi. Ama çivit tonlarıyla süslü gökyüzü masmaviydi. Tella güneşin geç saatlere kaldığı, akşam olmasına rağmen havanın aydınlık olduğu zamanları çok severdi ama şimdi bu çok yanlış hissettiriyordu. Gün sona ermeliydi. Annesi öldüğü anda güneş kaçıp gitmeli ve dünyayı karartmalıydı.

Tella'nın boğazı düğümlendi. Işığı kesmek amacıyla gözlerini kapattı ama bu, durumu daha da kötüleştirdi. Gözlerini her kapattığında sadece annesine hançer saplayan Kayan Yıldız'ı görebiliyordu.

Tella'nın içinden bir hıçkırık koptu. Vale'nin kucağında tuğla döşeli bir sokakta ilerlerken çevresindekilerin belli belirsiz farkındaydı. Artık Meridyen İmparatorluğu'nun veliahtı olmadığı için Yabanidil Şatosu'ndan kovulan Vale'nin şimdi nerede yaşadığını bilmiyordu. Çeşni Yöre'de, içinde hırsızların bulunduğu virane bir binada ya da gangsterlerin bulunduğu bir yeraltı mezarında yaşıyor olabilirdi.

Ama etraf Vale onu Çeşni Yöre'ye götürüyormuş gibi kokmuyordu. Keskin puro kokusu yoktu. Yere dökülmüş

içki ya da idrar kokusu yoktu. Vale onu, deri ciltli kitapların, ütülenmiş cüppelerin ve temiz çitlerin bulunduğu, hırslı biliminsanlarının yabani otlar gibi büyüdüğü Akademi Muhiti'nin temiz yollarına getirmişti.

Vale, kil kırmızısı tuğlalardan ve oniks sütunlardan yapılmış dört katlı bir eve yaklaşırken temposunu yavaşlattı. Tella burada ne işleri olduğunu ya da onun burada yaşayıp yaşamadığını sorabilirdi. Ama tek yapabildiği, gözyaşlarının akmasına izin vermekti.

Buna ağlamak bile denmezdi. Ağlamak eyleme geçme ve katılım izlenimi verirdi. Ama Tella'nın eyleme geçmekle falan işi kalmamıştı. Zar zor nefes alabiliyordu.

"Rahatlatıcı bir şey söylemek isterdim ama son seferinde bunu pek de hoş karşılamadın" diye mırıldandı Vale. Ancak sözlerinin aksine, bir çift cilalı kapıya uzanırken Tella'yı göğsüne bastırdı.

Belki de Vale ona gerçekten işkence yapmayı planlıyordu. Ya da belki de Tella felcin etkisinden kurtulmak üzere olmasına rağmen, eğer onu bırakırsa yerinden kıpırdamayacağını biliyordu. Belki de güneş nihayet battıktan ve gece havası onu tekrar uyuşturacak kadar soğuduktan sonra bile evine çıkan merdivenlerin üzerinde yatacağını biliyordu. Çünkü şimdi tüm hisleri geri gelmişken her şey canını yakıyordu. Her yeri ağrıyordu. Duyguları çürüyor ve kanıyordu. Ve bir an için tüm hislerinin kan kaybından ölüp gitmesini istedi. Belki o zaman bu kadar acı çekmezdi veya acıdan başka bir şey düşünmek, hissetmek ya da nefes almak bu kadar zor olmazdı.

Önlerindeki kapı savrularak açıldı. İçeri girdiler ve sefil mavi gökyüzünün yerini iskambil kâğıtlarındaki si-

yah ve kırmızı sembollerle kaplanmış duvarların üzerine ışık saçan altın avizelerin sarktığı bir tavan aldı. Burası, kaplanlar gibi gülümseyen krupiyeler ve yavru aslanlar kadar hevesli oyuncularla dolu bir kumar yuvasıydı.

İnsanlar gülüyor, alkışlıyor ve sevinçle haykırarak masalarda zar atıyorlardı ve bunların hiçbiri kulağa hiç bu kadar yanlış gelmemişti. Kumar çiplerinin, köpüklü içeceklerin, bir kenara atılmış boyunbağlarının ve çarkıfelek tıkırtılarının bulanık bir resmiydi. Birisi kazandığında karolardan, kupalardan, sineklerden ve maçalardan oluşan konfetiler herkesin üzerine yağıyordu. Oda annesinin olmadığı kadar hayattaydı.

Vale'nin kendini kaybetmiş bir kızı taşımasının tuhaf olduğunu düşünen biri varsa bile bunu dile getirmedi. Ya da belki de Tella fark etmedi. Kapalı pencereler güneşin girmesini engellemeyi başarmış olabilirdi, fakat Vale'nin oyun salonundaki gürültü ve karmaşa Tella'nın içindeki delici boşluğu yalnızca yoğunlaştırdı.

Kalabalığın arasından geçerken Vale'nin kolları onu sıkıca sardı. Yanlarına yaklaşan birkaç kişiyi, "Ellerimin dolu olduğunu görmüyor musun?" diye azarladı ya da sadece görmezden geldi.

Birkaç adım sonra merdivenlerdeydiler. Basamakları çıktıkça lüks halılar giderek yıprandılar. Vale zemin katı misafirleri için yeniden dekore etmiş olabilirdi ancak üst katları olduğu gibi bırakmıştı. Gerçi Tella'nın onları gördüğü falan yoktu. Vale onu başka bir kapıdan geçirene kadar gözleri çoğunlukla yerde ve Vale'nin eskimiş çizmelerinde kaldı.

Burası bir çalışma odasına benziyordu. Önünde birkaç

yanık iziyle kaplı kehribar rengi bir kilim olan boş bir şömine, viski rengi yıpranmış bir deri kanepe ve üzerinde cam fanus içindeki tek bir bitkinin bulunduğu çizik bir masa vardı. Vale deri kanepeye yavaşça otururken onu kucaklamaya devam etti.

Tella geri çekilebilirdi. Vale'nin ona dokunmasına izin vermek yanlıştı; gözlerinin önünde annesini öldüren yaratıkla aynı türdendi. Ama yine de şu anda onu bir arada tutan tek şey Vale'nin ölümcül kollarıydı. *Onun* tarafından rahatlatılmak istemiyordu ama çaresizce teselli edilmeye ihtiyacı vardı.

Vale'nin gömleği Tella'nın yanağının altında ıslanmıştı ama Vale onu uzaklaştırmak yerine kendine biraz daha yaklaştırdı. Bir eliyle sırtında daireler çizerken, diğer soğuk elini Tella'nın buklelerinin arasına sokup nazik parmaklarıyla saçlarındaki düğümleri çözdü.

"Bana neden yardım ediyorsun?" diye sorabilmeyi başardı Tella. Ya duygularını gizleyen ya da hiçbir şey hissetmediği halde bir şeyler hissediyormuş gibi davranan Legend'ın aksine Vale asla umursuyormuş gibi davranmıyordu. İstediği bir şey olduğunda istediğini elde etmek için tehditler yağdırıyordu.

"Acınası bir haldeyken hiç de eğlenceli değilsin. Sen bu kadar perişan bir haldeyken sana eziyet edemem." Tella'nın saçlarının arasındaki elini çekip yanağına bastırdı ve gözyaşların sildi. Vale'nin dokunuşu, annesinin aynı yanağa kondurduğu son öpücük kadar yumuşaktı ve Tella zar zor bir arada tutabildiği şeyi de kaybetti.

Artık sadece gözlerinden yaşlar akmıyordu. Hayatında hiç olmadığı kadar şiddetle ağlıyordu, öyle kuv-

vetli hıçkırıyordu ki kırılacakmış gibi hissediyordu.

"Hepsi koca bir hiç içindi" diye inledi. "Onu kurtarmak için yaptığım her şey sadece onu yok etmeye yaradı. Kâhin'de gördüğüm geleceği asla değiştirmeye çalışmamalıydım. Annemi ilk gördüğümde kart sadece onu bir hapishanede gösteriyordu. Eğer o geleceği değiştirmeye çalışmasaydım hâlâ hayatta olurdu."

"Ya da belki sen de ölürdün" dedi Vale. "Olayların nasıl farklı şekilde sonuçlanabileceğini bilmiyorsun."

"Ama farklı olabilirdi." Tella, annesinin hikâyesinin sona erebileceği her türlü yolu hayal etti. Eğer çocukken annesini dinleyip lanetli Kader Destesi ile hiç oynamasaydı, belki de annesi daha en başında kızlarını Trisda'da bırakmazdı. Ya da Legend, Tella'nın istediği gibi desteyi alıp daha fazla Mire kaçmadan yok etseydi, annesi şimdi hayatta olurdu.

Tella çok fazla hata yapmıştı. Keşke geri dönüp birini düzeltebilseydi. Keşke sonu başka bir yere varan bir yol çizebilseydi.

İşte buydu.

İçinde minik bir umut kıvılcımı parladı.

Tella zamanda geriye gidebilir ve tüm günü yeniden yaşayabilirdi. Artık tüm Mireler uyanık olduğuna göre bunu yapmanın bir yolu vardı. Geri dönmeleri en azından bir işe yarayabilirdi.

Tella başını kaldırıp bu akşam ilk defa Vale'ye baktı. Altın rengi vahşi bukleleri onu ölümcül bir Mire'den çok kayıp bir çocuk gibi gösteriyordu; tüyler ürpertici gözleri, genç kızların rüyalarını süsleyen gümüşi mavi renkteydi; dudakları o kadar keskindi ki karşısındakini bir öpücük-

le kesebilirdi. Tella ona güvenemezdi ama bunu yapmak için ona ihtiyacı vardı.

"Kader Destesi'nde mekânda ve zamanda hareket edebilen bir Mire vardı–Suikastçı. Tüm bunları düzeltebilmem için bana yardım edebilir."

"Büyük bir acı çektiğini biliyorum" dedi Vale, "ama bu şimdiye kadar duyduğum en kötü fikirdi. Zamanda yolculuk yapmak her zaman büyük bir hatadır."

"Sana güvenmek de öyle. Ama buradayım ve henüz bana zarar vermedin."

"Bu cümledeki anahtar kelime *henüz*." Vale, soğuk parmağını Tella'nın çenesinin altına kaydırdı. "Yeterince uzun süre kalırsan bunun değişeceğini garanti ederim."

Tella doğruldu. "Bana Suikastçı'nın nerede olduğunu söylersen hemen çekip giderim."

"Onun nerede olduğunu bilsem bile sana söylemezdim Donatella. Suikastçı ile iletişime geçmek iyi bir fikir değil ve bu sadece takma adı yüzünden de değil. Mireler, Kader Destesi'ne hapsolmadan önce Kayan Yıldız, Namevt Kraliçe ve Maktul Kral, Suikastçı'yı mekânda ve zamanda seyahat etmek için kullanıyorlardı; tüm bu farklı zaman çizelgeleri onu delirtti. Genelde hangi zamanda olduğunun farkında bile değil ve çok uzun sürelerle ortadan kaybolur. Onu zamanda geriye gitmeye ikna eden insanlar her zaman geri dönmezler. Dediğim gibi bu çok kötü bir fikir."

"Bundan daha kötüsü olamaz! Lütfen Vale." Tella, gözyaşlarıyla ıslanmış gömleği yumruklarıyla kavrayarak Mire'nin zalim yüzünü kendine yaklaştırdı. "Onu bulmama yardım et. Sana yalvarıyorum. Canım çok yanıyor. Çok. Her şey çok acı veriyor. Gözlerimi her kapattığımda

onu öldürdüğünü görüyorum. Ne zaman sessizlik olsa o çarkın korkunç *tik-tak* sesini duyuyorum. Ve hiçbirine engel olamıyorum!"

Tella'nın sırtında daireler çizen el bir anda hareketsizleşti. "Ya tüm acını ve kederini senden alıp götürebilseydim?"

"Nasıl?" diye sordu Tella.

"Yeteneklerimden biri de bu." Vale, Tella'nın yanaklarından süzülen bir damla yaşı daha sildi.

Tella'nın kederle bulanmış zihninde bir uyarı ışığı belirdi. Efsaneye göre Kupa Prensi duyguları kontrol etme yeteneğine sahipti. Fakat Vale, Legend diğer Mireleri serbest bırakırken Kader Destesi'nde olmadığı için henüz güçlerinin yarısına sahip olmalıydı. "Tüm güçlerine kavuşmadığını sanıyordum."

"Kavuşmadım" diye karşılık verdi Vale sertçe. "Ne eskisi gibi duyguları kontrol edebiliyorum ne de birine sahip olmadığı hisleri yaşatabiliyorum. Ama istenmeyen duyguları geçici olarak ortadan kaldırabilirim. Bir geceliğine de olsa acını dindirebilirim." Buz gibi parmakları Tella'nın yanağında oyalandı; aynı anda hem sersemletici bir vaat hem de bir uyarıydı. "Duygularını kalıcı olarak silemeyeceğim aşkım. Onları yine de hissedeceksin. Ama yarın kederin geri döndüğünde şu andaki kadar güçlü olmayacak."

Vale'nin diğer eli Tella'nın nefes alması kolaylaşana kadar sırtında yukarı aşağı gezinmeye devam etti. Tella, Vale'nin, güçlerini onu sakinleştirmek için kullanıp kullanmadığını merak etti. Ama bunu pek de önemsemedi. Kederi çok büyüktü. Vale onu bırakır bırakmaz ciğerle-

rinin tekrar daralacağını, gözyaşlarının hıçkırıklara döneceğini ve gözlerini kapatmasa bile annesinin ölümünü defalarca göreceğini biliyordu. Tek bir kalp atışında yüzlerce ölüm. Yüzlerce kalp atışında sonunda o da ölebilirdi.

"Yap şunu" dedi Tella. Bir yanı bir Mire'den teselli ummanın ne kadar yanlış olduğunu biliyordu. Ama yanlış olsa bile şu anda hissettikleri kadar kötü olamazdı. "Üzüntüyü ve acıyı al–canımı yakan her şeyi al gitsin."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Donatella

Vale'nin soğuk eli Tella'nın yanağını kavradı. "Pekâlâ aşkım." Dudaklarını ona doğru indirirken, genç kızın yüzünü yukarı kaldırdı.

Tella avuçlarını Vale'nin göğsüne bastırıp hemen kucağından kalktı. "Ne yapıyorsun?"

"Acını dindiriyorum."

"Beni öpmen gerektiğini söylememiştin."

"En acısız yolu bu. Yine de biraz acı verecek ama..."

En son öpüştüklerinde Tella'nın kalbi düzgün bir şekilde çalışmayı bırakmıştı.

"Hayır" dedi Tella. "Beni bir daha öpmene izin vermeyeceğim."

Vale bir süre düşünürken dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Başka bir yolu daha var ama..." –kısa süreli bir tereddüdün ardından– "kan değişimini gerektiriyor" dedi.

Kan paylaşımı güçlüydü. Tella ilk Caraval'ı esnasında, kanın zamanın ve aşırı duyguların sihri körükleyen şeylerden üçü olduğunu öğrenmişti. Daha önce de kan içmişti. Net bir şekilde hatırlamıyordu ama Namevt Kraliçe ve

Cariyeleri ile karşılaşmasının ardından ölümün eşiğine geldiğini biliyordu. Hatta ölmüş bile olabilirdi ama sonra kanla beslenmişti ve bu sayede hayatı kurtulmuştu. Ama kanın aynı zamanda can alma gücü de vardı. Tek bir kan damlası bir keresinde Scarlett'ın hayatının bir gününe mal olmuştu.

"Ne kadar içmen gerekiyor?" diye sordu Tella.

"O şekilde yapmak istemediğin sürece hiç." Vale çizmesinden mücevher uçlu bir hançer çekerken vahşice gülümsedi. Mücevherlerin yarısı eksikti ama hançerin üzerinde duranlar hâlâ acı mavi ve yıkıcı mor renklerinde parıldıyordu.

Vale hançerle avucunun ortasına bir kesik attı. Kanı altın tanecikleriyle ışıldıyordu.

"Senin de aynısını yapman gerekecek." Vale hançeri ona verdi.

"Kendimi kestikten sonra ne olacak?"

"Elele tutuşup sihirli sözleri söyleyeceğiz." Vale'nin sesi alaycıydı ama kanayan elini Tella'ya uzatırken tüyler ürpertici gözleri daha ciddi bir niyetle parlıyordu.

Altın gibi ışıldayan kanı avucuna birikmeye devam ederken hiç de insana benzemiyordu. Bu, Tella'yı korkutmalıydı ama içinde öyle acı ve keder vardı ki korku gibi duygulara yer yoktu.

Hançeri avucuna bastırırken kesiğin acısını bile hissetmedi. Avucunda birikmeye başlayan kan, Vale'nin bileğinden aşağı akan ışıltılı nehirden çok daha koyuydu. Vale kanı durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Gözleri Tella'nın elindeydi; düşen iki kırmızı damlanın sarı kuşağı ve menekşe rengi eteği lekelemesini izliyordu. El-

bisesi güne capcanlı başlamıştı ama şimdi diğer her şey gibi o da mahvolmuştu.

Tella hançeri Vale'ye geri verdi ama Vale hançeri yere atıp onun kanayan elini tuttu.

Nabzı hızla atıyordu. Avuç içleri hiç bu kadar sıcak olmamıştı. Yarasından akan kan Tella'nınkine karışmaya can atıyordu sanki. "Benden sonra tekrar et."

Ardından gelen kelimeler Tella'nın bilmediği bir dildeydi. Her biri elleri arasında akan kanın tadını alabiliyormuş gibi dili üzerinde metalik ve tatlı bir sihir lezzetiyle canlanıyordu. Söylenen her yabancı kelimeyle birlikte daha da ısınıp hızlanıyordu. Vale acısını ve kederini alacağına dair söz vermişti ama bu değiş tokuş ile ilgili bir şey Tella'nın daha fazlasını vermeyi kabul ediyormuş gibi hissetmesine neden olmuştu

Dur, çok geç olmadan.

Ama Tella duramazdı. Vale'nin ne isterse istesin almasına izin verecekti yeter ki acısını dindirsin.

Tek bir nefeste güçlü bir sesle söylediği son üç kelime şuydu: *"Persys atai lyrniallis."*

Bu sözlerin tadı hiç de hoş değildi. Tella'nın diline diken gibi yapıştılar. Acı keskin ve tamamen uğursuz. Deri kanepe, boş şömine, dağınık masa, hepsi ortadan kayboldu.

Alevlerden ve yanan düşlerden yapılmış gibi hissettiren görünmez büyü kordonları birbirlerine kenetlenmiş ellerinin etrafını sararken Tella çığlık atmamaya ya da Vale'nin üzerine düşmemeye çalıştı. Saf büyü damarlarına aşılanırken alev birdenbire yayılarak kollarını ve göğsünü yakıp kavurdu.

"Sakın bırakma" diye buyurdu Vale. Diğer eli şimdi

Tella'nın yaralanmamış avucunu kavrıyordu. Ama Tella bunu zar zor hissediyordu. Mağaranın kayalık zeminine geri dönmüştü ve annesinin ondan uzaklaşmasını izliyordu. Sonra Gavriel geldi ve bu kez aralarında bir çark yoktu. Tella, Kayan Yıldız'ın hançeri göğsünden çekip çıkarmasını ve sonra annesinin kalbine saplayıp çevirmesini izliyordu, ta ki...

"Bana bak" diye tısladı Vale dişlerinin arasından.

Tella gözlerini açtı.

Vale'nin alnı terle ıslanmıştı ve Tella ile eş nefesler alırken göğsü düzensiz bir şekilde alçalıp yükseliyordu. Onun acısını dindirmekle kalmıyordu, acısını tamamen kendisine alıyordu. Kanlı gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor ve ıstırap gözlerini donuklaştırıyordu.

Tella, Vale'nin ellerini sıkıca tutarak alnını onunkine bastırdı.

"Bu işlem seni fazla mı etkiliyor" diye soludu Vale, "yoksa benim için gerçekten endişeleniyor musun?"

"Kendini kandırma."

"Bana yalan söyleme, şu anda hissettiğin her şeyi hissediyorum." Vale'nin dudakları öyle yakındaydı ki yanaklarından süzülen kanlı gözyaşlarının tadını alabiliyordu. Kayıp ve keder dolu yaşların tadı acıydı ama aynı zamanda buz gibi serin ve saftılar. Bu tam bir öpücük sayılmazdı ama Tella dudaklarını onunkilere sürttüğünde canı çok da yanmadı.

Belki de Vale'nin onu öpmesine izin vermeliydi... Belki bu sefer canını acıtmazdı.

"Bu sefer acıtmayacağına söz veriyorum" diye soludu Vale hırıltılı bir sesle.

Tella dudaklarının onunkilere bir kez daha değmesine izin verdi. Vale bir yalancıydı ve bir Mire'ydi. Ama Tella dudaklarını onunkilere bastırdığında bu, o gün yaşadığı her şeyden çok daha iyi hissettirdi.

Vale öpücüğüne karşılık verdiğinde Tella'nın tüm acısı paramparça oldu. Vale kederini almaya devam ederken, her şey dillerden, gözyaşlarından, kandan ve gönül yarasından ibaretti. Soğuk dudaklarının her muhtaç hareketiyle Tella'nın acısını içti. Tella'nın ellerini tutmaya devam etti ama yere yuvarlanırlarken kenetlenmiş ellerini onun sırtına kaydırıp genç kızı kendine sıkıca bastırarak kollarının arasına hapsetti.

Bu, Yazgı Balosu'ndaki kusursuz ilk öpücüklerine hiç benzemiyordu. Bu öpücük ısrarlı ve vahşiydi, çiğ ve yozlaşmıştı. Aralarında akan tüm korkunç hislerle doluydu. Bir keder ve acı seliydi. Sert halının üzerinde sarmaş dolaş haldeydiler. Tella'nın dişleri, kan akıtacak kadar sertçe Vale'nin dudaklarına battı.

Öpücüğü sertleştiren Vale dudaklarını ve dişlerini Tella'nın köprücük kemiğine doğru kaydırırken çenesini ve boynunu ısırdı.

Daha önce Vale onun duygularını hissedebiliyordu ama şimdi Tella da *onunkileri* hissedebiliyordu. Onun acısını ve kederini almış olmasına rağmen Vale'nin şu anda hissettikleri bunlar değildi. Arzu hissediyordu. Umutsuzluk. Şehvet. Saplantı. Vale onu istiyordu. Tek istediği oydu. Tek düşündüğü oydu. Tella bunu, öpücüğün pervasız ve istekli bir halden baştan çıkarıcı ve zevk verici bir halde dönüşmeye başlamasından anlamıştı; Vale bunu çok uzun zamandır düşünüyormuş da

tüm hayal ettiklerini sonunda gerçekleştiriyormuş gibiydi.

Tella'nın görmezden gelmeye çalıştığı uzak bir yer, ona bunun büyük bir hata olduğunu söylüyordu, asıl istediği kişi Vale değildi, Legend'dı. Ne yaparsa yapsın ya da ne olursa olsun, her zaman Legend olacaktı. Tella belki de ona hiçbir zaman *sahip* olamayacaktı ama onu istiyordu. Kötü adamlardan birini öpecekse bu kişinin Vale değil, Legend olmasını istiyordu.

Vale'yi uzaklaştırması gerekiyordu.

Ama Legend ona artık hiç dokunmuyordu. Legend şu anda yanında olsaydı bile, onu öpmek şöyle dursun ona sarılmamış bile olabilirdi. Ve öpülmek, sevilmek, dokunulmak çok güzeldi. Acı yerine arzu hissetmek. Keder neredeyse gitmişti ve öpücük daha da yoğunlaşmıştı. Ya da belki de Tella artık ezici bir çaresizlik hissetmediği ya da ölümü görmediği için, öpücüğü ve vücudunun her santimine değen Vale'nin vücudunu gerçek anlamıyla hissedebiliyordu.

Ama kafasının karışık olduğu böyle bir anda bile bunun devam etmesine izin veremeyeceğini biliyordu.

Kanayan elini Vale'nin elinden kurtardı ve öpücüğü sonlandırdı.

Vale onu durdurmaya çalışmadı. Ama uzaklaşmak için de herhangi bir çaba göstermedi. Bacakları birbirine dolanmış ve göğüsleri birbirine yapışmış bir halde yan yana yatmaya devam ettiler.

Acı, keder ve üzüntü gitmişti. Ama bütün gücü de öyle. Tella bomboştu. Elbisesinin her yerinde, ellerinde ve Vale'nin üstünde kan vardı. Aralarında fizikselin ötesinde çok daha samimi bir şey geçmişti.

Vale'nin yanaklarındaki kırmızı izler Tella için döktüğü gözyaşlarının hayaletleriydi.

Tella kalkıp gitmeye çalışmalıydı. Ama bedeni tükenmişti. Ve Vale kalmasını istiyormuş gibi kollarını ona dolayıp onu soğuk göğsüne bastırdığında hissettikleri çok hoşuna gitti. Gücünü geri kazandıktan sonra ondan nefret etmeye geri dönebilirdi. Şu anda tek umursadığı acısının dinmiş olmasıydı. "Teşekkür ederim Vale."

Vale gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. "Sana bir iyilik yaptığımdan emin değilim aşkım."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Donatella

Tella bocalayarak uyandı. Rüyaları, tamamen hatırlayamayacağı kadar büyük bir hızla görünüp kaybolan parlamalardan ibaretti ama Legend'ın orada olmadığını biliyordu.

Legend ile iki ay rüyalarını paylaştıktan sonra rüyalarında tek başına olmaya alışkın değildi. Tek başına rüya göreceğini de hiç düşünmemişti. Legend'ın tüm güçleri geri gelmişti. Cadının tüm güçlerini aldığına göre muhtemelen eskisinden çok daha güçlüydü. Ama yine de Tella'nın rüyalarını ziyaret etmemişti.

Dün onu takip ederken görmüş müydü? Güçleriyle ilgili hâlâ bir sorun mu vardı? Yoksa tamamen başka bir şey mi vardı?

Tella'nın kalp atışları hızlandı; Kupa Prensi'nin soğuk kolları ve bacaklarıyla sarmaş dolaş olmayan yerleri ısınmaya başladı.

Azizler aşkına.

Hemen gitmesi gerekiyordu.

Bütün gece orada uyumak istememişti. Buradan bir an

önce çıkıp muhtemelen meraktan ölmüş olan kız kardeşini bulması gerekiyordu.

Bacağını Vale'nin bacaklarının arasından dikkatlice çıkardı. Ama genç adamın kolları onu kendine biraz daha yaklaştırarak karşılık verdi. Yüzleri mükemmel bir şekilde aynı hizaya gelirken Tella'nın ciğerlerindeki tüm hava boşaldı.

Uyurken bile korkunç bir güzelliği vardı. Kaşları acımasız bir şekilde çatıktı; koyu kirpikleri parmaklarında delik açacak kadar keskin görünüyordu; yanakları o kadar solgundu ki buz mavisine dönmüşlerdi; dün geceki öpüşmeleri sırasında Tella'nın ısırdığı dudaklarında hâlâ kan lekeleri vardı.

Tella'nın teni alev alev yanmaya başladı. Dudaklarında hâlâ onun tadını alabiliyordu. Mayhoş, acı ve nefis bir şekilde tatlı. Elmalar, keder ve Mire büyüsü. Bunu bir hata olarak düşünmeyi reddediyordu ama bunun bir daha olmasına izin veremezdi.

Zarif olmaktan vazgeçen Tella, Vale'nin kolları arasından beceriksizce kurtuldu ve ayağa fırlayıp çıkışa doğru koştu.

Tella, pansiyonun kapısını çaldığında yulaf lapasının ve acı siyah çayın kokusunu aldı. Açık kahverengi ahşap yeni doğan güneş sayesinde ısınmıştı. Yine sıcak bir gün olacaktı. Tella'nın ensesi daha şimdiden terlemeye başlamıştı.

Modası geçmiş menekşe rengi elbisesinin üzerindeki kir ve kan lekelerine baktı. Vale'nin evinden çıkmadan önce ondan bir pelerin çalmalıydı. Eğer Scarlett eteğindeki kanı görürse, cevaplamak istemediği sorular sorardı. Ve Tella,

kız kardeşinin halihazırda yeterince sorusu olduğunu düşünüyordu.

Ama artık çok geçti. Ev sahibi kapıyı açmıştı. Tella'ya bir bakış attı ve sonra kapıyı tekrar kapatmaya başladı. "Yardıma muhtaç tipleri kabul etmiyoruz."

"Bekle..." Tella, kapının kenarını kavrayıp sıkıca tuttu. Kadın, Tella'yı şu anki darmadağınık haliyle tammamış olmalıydı. "Kız kardeşimle birlikte ikinci kattaki süitte kalıyoruz."

"Artık değil." Kadın ağzını büzdü. "Sen ve kız kardeşin, mülke zarar vermekten dolayı kapı dışarı edildiniz. Git, yoksa seni tutuklatırım."

"Bunu yapamazsın." Tella buraya en son geldiğinde yatak örtülerini söküp atmıştı ama bu pek de mülke zarar vermek anlamına gelmiyordu. "Odanın yılsonuna kadarki parasını çoktan ödedik. Bu yüzden yolumdan çekil, yoksa ben seni tutuklatırım."

Tella, kapıyı sonuna kadar açılmaya zorlayacak kadar sertçe itti.

"Dur!" diye bağırdı kadın. "Bir adım daha atarsan devriyeleri çağıracağım."

"Ben seni tutmayayım!" diye bağırdı Tella, merdivenlerden yukarı fırlarken. Neler olduğunu bilmiyordu ama kız kardeşini görmesi gerekiyordu...

Tella kapının hemen önünde durdu. Menteşelerinden sökülmüş olan kapının yerinde sadece tahta parçaları vardı. Biri kapının çerçevesine bir çarşaf germişti ama bu, cenazedeki kapalı bir tabut gibi her şeyi daha da kötüleştirmişti.

Tella tek bir çekişle çarşafı söküp attı.

"Scarlett?" diye seslendi. Ama sesi sadece sessizlik ve

kaosla karşılandı. Mobilyalar parçalanmış ve yanıp kül olmuştu, aynalar çatlamıştı ve keskin gözyaşları gibi görünen avize parçaları yerlere saçılmıştı. İçerisi bir suç mahalline benziyordu.

"Scarlett!" Tella bir öncekinden daha yüksek sesle bağırdı. Vale'nin dindirdiği acı verici duygular, kız kardeşini kaybetme düşüncesi karşısında yeni bir biçimde geri dönmekle tehdit ettiler. Kan akmış gibi görünmüyordu ama bu, Scarlett'ın iyi olduğu anlamına gelmiyordu. Ve Tella tüm bunları kız kardeşinin yaptığını da hayal edemiyordu.

"İşte orada" diyen ev sahibinin sert sesinin ardından kraliyet mavisi üniforma giymiş iki muhafız geldi.

Tella paniğe kapıldı. Göğsü dün gece olduğu gibi sıkışmaya başladı. "Scarlett?" diye seslendi son bir kez ama kız kardeşinin orada olmadığı belliydi.

Şimdiye kadar birkaç misafir başlarını kapıdan dışarı çıkarıp bakmıştı. Yüzlerindeki ifadeler meraktan, korkuya ve öfkeye kadar değişiklik gösteriyordu, ancak muhafızlar Tella'ya yaklaşırken kimseden tek bir ses bile çıkmadı.

Kadın muhafız, Tella tırmalayıp kaçabilecek başıboş bir kediymiş gibi yavaş ve dikkatli bir şekilde öne çıktı. "Sana zarar vermeyeceğiz."

"Ama kaçmaya kalkışırsan vermek zorunda kalırız."

Tella başını hızla erkek muhafıza doğru çevirdi.

Ve sonra kadın muhafız öne doğru fırlayıp zincir kelepçeleri bileklerine hızlıca geçirirken, Tella metalin sert baskını hissetti.

"Ne yapıyorsunuz?" diye bağırdı.

"Majesteleri Prens Dante'nin emriyle seni tutukluyoruz."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Donatella

Tella hiçbir sebep yokken kafese kapatılmış olan Mahkûm Kadın gibi hissederek zindan parmaklıklarını salladı. "Majesteleri!"

Legend'a seslenmeye çalıştığı her seferinde sihir boğazını sıkıyordu ama gerçekte var olmayan birine seslenip, Dante'nin adını ya da daha kötüsü "Prens Dante" diye bağıracak havada değildi. Hem alay edercesine "Majesteleri" diye bağırmak çok daha keyifliydi.

Tella, Legend'ın onu tutuklattığına *inanamıyordu*. Önceki gün onu takip ettiğini bildiği için miydi? Legend'ın onu gördüğünü sanmıyordu ama görmüş olsa bile bu yine de Legend'a onu hapse atma hakkını vermiyordu.

Şimdi Tella'nın Vale'yi öptüğü için kesinlikle kendini suçlu hissetmesine gerek yoktu.

Tella parmaklıkları tekrar salladı. Kazığa oturtulmuş taş çörtenler pörtlek gözleriyle ona bakıyorlardı. Tella ne kadar zamandır burada tek başına kilitli kaldığını bilmiyordu. İçeri sürüklenirken Legend'ın cadıyı buraya getirip getirmediğini merak ederek diğer hücrelere de bak-

mıştı. Ama gördüğü tek şey duvarlara kazınmış çetele kayıtlarıydı. Kuru taşların üzerine kazınmış isimler de vardı ama Tella burada kendi adını duvarlara kazıyacak kadar uzun kalmayı planlamıyordu.

"Beni kilit altında tutmaya hakkın yok!" diye haykırdı.

Meşaleyle aydınlanan koridorun sonundaki ağır bir kapı inleyerek açıldı ve ardından Tella'nın çok iyi bildiği çizmelerin kendine güvenli sesi geldi. Legend henüz taç giymemişti ama daha şimdiden taht odasına adım atan bir imparator gibi hareket ediyordu.

Tella'nın gözleri uzun siyah çizmelerinden kaslı bacaklarını saran siyah dar pantolonuna doğru kaydı. Gömleği de siyahtı ama gömleğini, boyunbağı ve kadife paltosunun yakası ile uyumlu kurt grisi ince çizgilerle kaplı bir yelekle vurgulamıştı. Paltosu krallara yaraşır zengin bir böğürtlen rengindeydi; Tella'nın onun üzerinde daha önce hiç görmediği bir renkti. Ama ona çok yakışmıştı; bronz tenini ön plana çıkarıyordu, saçlarının daha siyah ve Tella'ya yıldızları hatırlatan altın hareli gözlerinin ise daha parlak görünmesini sağlıyordu.

Şehrin her tarafında heykellerini yapmaya başlamış olmaları hiç de şaşırtıcı değildi. Legend bir yalancı ve kötü bir adam olabilirdi ama her ikisinin de çok iyi görünmesini sağlıyordu.

Diğer hücreler boştu ama Legend onlara bakmadı bile. Tella hücreler tehlikeli suçlularla dolu olsa bile Legend'ın onlara bakmayacağı izlenimine kapıldı. İnsan dünyasındaki hiçbir şey ona zarar veremezmiş gibi hareket ediyordu. Arkasını kollamasına gerek yoktu. Cadıya göre Legend'ın tek bir zaafı vardı ve Tella o zaafın bu zindan-

da olduğundan şüpheliydi.

Tella, onun tehlikede olduğunu düşündüğü için onu başka bir dünyaya kadar takip ettiğine inanamıyordu. Legend güçlerinin bir kısmını kaybettiğine dair doğruyu söylüyor olsa da Tella onları geri almak için ne gerekiyorsa yapacağını bilmeliydi.

"Çıkar beni buradan seni piç!"

"Sanırım *Majesteleri* kelimesini tercih ederim." Legend loş koridorda telaşsız adımlarla ilerleyerek zarif yürüyüşüne devam etti. Başka biri onun şu anda hiçbir şey hissetmediğini düşünebilirdi. Ama Tella son iki ayını onunla rüyalarını paylaşarak geçirmişti. Legend'ın hareketlerinin farkındaydı, *onun* farkındaydı. Gözleri yavaşça çıplak ayaklarından çıplak baldırlarına kayarken, vücudunu tepeden tırnağa tararken, çenesinde atan tikin farkındaydı. Legend'ın bakışları tüyleri yolunmuş eteğine kaydığında yüzündeki ifade sertleşti. Ancak alaycı bir yorum yapmak yerine bir bulmaca çözüyormuş gibi odaklanırken alnında çizgiler oluştu.

Cadıyı görmeye giderken onu takip ettiğini bilmiyor olabilir miydi? Ve eğer durum buysa öyleyse onu neden hapse atmıştı?

Tella ona öfkeyle bakarken, Legend'ın delici bakışları boynundan dudaklarına ve sonra –nihayet– gözlerine ulaştı.

Zindan birdenbire sımsıcak oldu. Legend'ın bakışları hâlâ sert ve karanlıktı ama aynı zamanda o kadar sıcaktı ki Tella ısının parmak uçlarına kadar yayıldığını hissetti.

Aylarca rüyaların dışında buluştuklarında neler olacağını düşünmüştü. Sonunda ona dokunup dokunma-

yacağını, Yıldızlar Tapınağı'nın önündeki merdivenlerde onu bırakıp gittiği için özür dileyip dilemeyeceğini merak etmişti. Hatta bir keresinde, onun imparatoriçesi olmak isteyip istemediğini soracağını bile hayal etmişti. Şimdi bu düşüncesine neredeyse kahkahalarla gülecekti ama "İmparator olacak olman beni sebepsiz yere kilit altında tutabileceğin anlamına gelmez" derken tamamen ciddiydi.

Legend'ın ağzının köşesi küstahça yukarı kalktı. "Aslında gelir. Ama tutuklanmanı istememiştim. Muhafızlarıma sadece seni bulup bana getirmelerini söyledim." Sesi soğuk ama sakindi. Yine başka biri cümlelerinin sonlarının bir jilet gibi keskinleştiğini anlamamış olabilirdi. Legend kesinlikle kızgındı, *Tella'ya* kızgındı.

Tella buna inanamıyordu. Annesi ölmüştü. Mireler uyanmıştı. Kız kardeşi kaçırılmıştı. *Muhafızları* onu zindana kapatmıştı ve tüm bunlara rağmen Legend yanlış bir şey yapmış olan oymuş gibi ona bakıyordu.

"Hangi suçu işledim?"

"Sana söyledim, seni tutuklatmadım. Kafesler hakkında ne düşündüğünü biliyorum. Sadece seni bulmaya çalışıyordum."

"Gerçekten de muhafızlarını kullanmak zorunda mıydın?" Tella sesini en az onunki kadar sakin tutmaya çalıştı ama bu çok zordu. Vale'nin büyüsünün kırıldığını hissedebiliyordu. Yüreği sıkışıyordu ve başı zonkluyordu. Ve Legend hâlâ hücresinin kapısının kilidini açmamıştı. "Beni bulmak istediysen neden beni rüyalarımda ziyaret edip nerede olduğumu sormadın?"

Legend'ın çenesinde bir tik attı. "Denedim."

"Öyleyse neden yapamadın?" diye sordu Tella. Legend rüyasında ilk kez ortaya çıktıktan kısa bir süre sonra ona bunların bir kısmını nasıl kontrol edeceğini öğretmişti; kıyafetlerini değiştirmek için küçük numaralar ve rüyalarına girmesini istemediği bazı insanları engellemek için daha büyük numaralar göstermişti. Ama Tella, Legend'a kızgın olduğu zamanlarda bile onu her zaman içeri almıştı. "Seni dışarıda tutmuyordum."

"Biliyorum. Ama başka bir şey tutuyordu."

Tella, Legend'ın hareket ettiğini görmedi –ne yaptığını gizlemek için sihrini kullanmış olmalıydı– ama aralarındaki kapı aniden açıldı. Legend ellerinde bir şey tutuyordu; biri maça ve diğeri de kupa şeklinde olan iki parça konfeti.

Anılar Tella'ya bir anda hücum etti: Tavandan iskambil destesiyle uyumlu konfetiler yağarken onu kucağında taşıyan Vale. Legend bu yüzden mi ona kızgındı, Vale ile birlikte olduğu için mi?

"Dün gece neredeydin Donatella?"

Tella onun hareket ettiğini yine görmemişti ama Legend şimdi daha uzaktaydı; karşı taraftaki hücrenin parmaklıklarına yaslanmış bir halde durarak rüyaların dışında olsalar bile bazı kuralların değişmediğini açıkça belli ediyordu. Mesafesini hâlâ koruyordu.

"Bu seni ilgilendirmez" diye tersledi Tella, "hem aksi olsa bile seninle bu konuda tartışacak vaktim yok. Kız kardeşimi bulmam gerek."

"Tella!" Tella zindanı aydınlatacak kadar parlak olan ahududu rengi eteklerden oluşan fırtınayı görmeden önce Scarlett'ın sesi koridorda yankılandı.

"Nerelerdeydin?" Scarlett öyle sıkı sarıldı ki Tella'nın nefesi kesildi. Ya da belki de aniden boğazının düğümlenmesine neden olan duygular yüzünden nefes alamıyordu. Kız kardeşi ölmemiş, yaralanmamış veya kaçırılmamıştı. Scarlett buradaydı, güvendeydi ve hayattaydı. "Seni ve Paloma'yı bulmak için bütün şehri aradık."

"*Sana* bir şey oldu sandım" diye soludu Tella.

"Neden böyle düşündün?" Scarlett, Legend'a suçlayıcı bir bakış attı.

Legend kısık gözlerle Tella'yı inceleyerek parmaklıklara yaslanmaya devam etti. "Ona burada olduğunu söyleme şansım olmadı henüz."

"Ah, güzel, onu bulmuşsun." Koridorun sonunda beliren Julian, zindandaki gerilim insanı boğacak kadar yoğun değilmiş gibi kasım kasım kasılarak öne doğru ilerledi. Tella'nın onu daha önce gördüğünden çok daha şık giyinmişti ama kıyafetleri günlerdir üzerindeymiş gibi yıpranmış görünüyordu. "Neredeydi?"

"Biz de bunu anlamaya çalışıyorduk." Scarlett tekrar kız kardeşine döndü. "Legend bize Vale'nin seni götürdüğünü sandığını söyledi."

Tella'nın tüylü elbisesinin darmadağınık halini gören Scarlett'ın elbisesinin parlak ahududu eteği solmaya başladı. Tella muhtemelen Vale ile geçirdiği süre boyunca birkaç tüy kaybetmişti ama bunun, Scarlett'ın hayal ettiği gibi olduğundan şüpheliydi. Dün gördüğü onca şeyden sonra tanıdığı en tehlikeli ölümsüzün Vale olduğunu düşünmüyordu.

"Annen de burada mı?" diye sordu Julian.

Scarlett hiçbir şey söylemedi ama Tella onun gözlerin-

de de aynı soruyu görebiliyordu. Gözleri annelerininkine o kadar çok benziyordu ki sadece onlara bakmak bile Tella'nın, kemikleri dün gecenin dehşetini yeniden yaşamak zorunda kalmadan önce vücudunu terk edip kaçmak istiyormuş gibi titremesine neden oldu.

"Tella sorun ne?" Scarlett, kız kardeşinin eline uzandı.

Tella, parmaklarını Scarlett'ın parmaklarına doladı; tıpkı çocukken annelerinin Trisda'dan kaybolmasının ertesi günü yaptığı gibi. Paloma'nın kaybolduğunu keşfeden ilk kardeş Tella olmuştu. Paloma'yı hiçbir yerde bulamayan babasının darmaduman ettiği odayı görmüştü. Sonra Scarlett gelip kız kardeşinin elini tutmuş ve ona, ihtiyacı olduğu sürece onun elini asla bırakmayacağına dair sessizce söz vermişti.

"Yine mi gitti?" diye tahminde bulundu Scarlett.

Tella, evet, demek istedi. Scarlett'ın annelerinin kaçtığına inanmasına izin vermek, hem kendisi hem de kız kardeşi için çok daha kolay olurdu. Ama Tella şimdi kolay yolu seçerse asıl gitmesi gereken yola girmek çok daha zor olurdu.

Dün gece Kayan Yıldız'ı öldüreceğine yemin etmişti ve yeminini gerçekleştirmeye kararlıydı. Onu yok etmenin bir yolunu bulacaktı ve bunu kendi başına yapamazdı.

Derin bir nefes aldı ama nihayet, "Annemiz dün öldü" diyene kadar o nefes boğazına takıldı kaldı.

Scarlett karnına bir darbe almış gibi midesini tutarak geriye doğru sendeledi.

Tella, kız kardeşinin elini tekrar tutmak istedi ama onu teselli etmek için duramazdı. Eğer konuşmaya ara verirse ağlamaya başlayacağını biliyordu. Devam etmek

zorundaydı. Elini cebine attı ve annesinin yazdığı veda mektubunu onlarla paylaştı. Sonra onlara, annesinin uyarılarını nasıl göz ardı ettiğini ve onu harabelerden birine kadar nasıl takip ettiğini anlattı. Kayan Yıldız sonunda Paloma'nın canını alana kadar, Kayan Yıldız ve anneleri arasında geçen rahatsız edici şeyleri nasıl izlediğinden bahsetti. Tella'nın tam anlamıyla dürüst davranmadığı tek yer Vale ile ilgili olan kısımdı. Onunla birlikte olduğunu zaten bildikleri için Vale'nin onu nasıl bulup mağaradan çıkarttığını anlattı ama daha sonra kederinin bir kısmını alarak ona nasıl yardım ettiğinden bahsetmedi.

Hikâyesini bitirdiğinde dördü artık Legend'ın zindanında duruyor gibi görünmüyordu. Legend'ın hareket ettiğini yine görmemişti ama onun şimdi içinde bulundukları rahatlatıcı illüzyonu yarattığını biliyordu. Soğuk zemin krem rengi yumuşak halılara, taş duvarlar beyaz sabuntaşına ve demir parmaklıklar da herkesin asık suratına mavi bir ışık yansıtan berrak gökyüzündeki bulutların resimleriyle kaplı sevimli vitraylara dönüşmüştü.

Taziyelerini sunan ilk kişi Julian oldu. Tella hikâyesini anlatmaya devam ederken belli ki Scarlett'a yaklaşıp kolunu omzuna dolamıştı.

Legend hâlâ mesafeli duruyordu. Parıldayan duvarlardan birine yaslanarak Tella'ya bakarken daha önceki tüm öfkesi ve ihtiyatı kaybolmuş, yerini ise Tella'nın onun yüzünde görmeyi asla hayal edemeyeceği kadar nazik bir bakış almıştı. "Keşke onu geri getirebilecek güce sahip olsaydım. Senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ve onu bu şekilde kaybettiğin için çok üzgünüm."

Tella'ya uzanmak istercesine parmakları seğirdi ama

Tella bir kez olsun, ona dokunmaya kalkmadığı için memnundu. Dün gece Vale onu dokunuşlarıyla bir arada tutmuştu ama şu anda Legend onu kollarına alırsa tamamen paramparça olacağını hissediyordu. Legend'ın öfkeli bakışlarını ve iğneleyici sözlerini kaldırabilirdi ama şefkati karşısında tamamen altüst olabilirdi.

Scarlett tek kelime etmedi ama yanaklarından yaşlar süzülüyordu; annelerine karşı hissettiği çalkantılı duygular sebebiyle Tella'nın beklediğinden çok daha fazla gözyaşı vardı. Tella, kız kardeşini teselli etmesi gereken kişinin Julian yerine kendisi olması gerektiğini hissetti ama yine de bunun onu da ağlatmasından korktu.

Sonra Scarlett, Julian'ın yanından ayrılıp kollarını kız kardeşine dolayarak sıcaklığıyla onu kuşattı. Scarlett'ın göğsü titriyordu ama kolları sapasağlamdı; Tella'yı, tıpkı annelerinin kaybolduğu gün yaptığı gibi sımsıkı tutuyordu.

Tella, kız kardeşinin kolları arasında titredi ama korktuğu gibi parçalara ayrılmadı. Anneleri bir keresinde onlara bir kız kardeşin sevgisinden daha değerli hiçbir şey olmadığını söylemişti ve bu, Tella'nın bu gerçeği hissedebildiği anlardan biriydi. Kız kardeşinin onu iki kat daha fazla sevdiğini, annesinin ölümünün geride bıraktığı yarayı iyileştirmeye çalıştığını hissedebiliyordu. İyileşmesi için çok erkendi ve Tella, yaranın tamamen iyileşip iyileşmeyeceğini bilmiyordu. Ama Scarlett'ın sevgisi ona, bazı şeyler iyileşmese bile diğerlerinin daha da güçlendiğini hatırlattı.

"Belki de onları yalnız bırakmalıyız" diye fısıldadı Julian, Legend'a.

"Hayır" dedi Tella, Scarlett'tan uzaklaşarak. "Şimdi yas tutmak istemiyorum. Kayan Yıldız öldükten sonra yas tutacağım."

"Diğer Mireleri de durdurmalıyız" diye ekledi Scarlett burnunu çekerek. "Hiç kimsenin bunun gibi ya da dün gördüğümüz insanlar gibi acı çekmesine izin veremeyiz."

"Dün ne gördünüz?" diye sordu Tella.

"Zehirbaz tarafından taşa çevrilmiş bir aile."

"Gerçi şu ana kadar bunu yapanın o olduğundan ya da Mirelerin gerçekten uyanmış olduğundan emin değildik" diye ekledi Julian.

"Ama şüphelendiniz... bu yüzden mi benim için muhafızları gönderdin?" Tella, Legend'a döndü ama Legend'ın onu Vale'den kıskanmakla kalmayıp aynı zamanda onun için gerçekten endişelenmiş olup olmadığını anlayamadı. Legend'ın yüzü ifadesizleşmişti, yakışıklı yüzündeki nezaket ve şefkat tamamen kaybolmuştu.

"Vale ile birlikteyken başka bir Mire gördün mü?" diye sordu Legend. "Şu anda kiminle çalıştığını biliyor musun?"

"Hayır" dedi Tella.

Daha fazlasını söyleyebilirdi. Onlara Vale'nin nerede olduğunu ve kumarhanesinde neler yaptığını söyleyebilirdi; hepsinin merak ettiğinden emindi. Ama şu andaki asıl düşmanı Vale değildi. Kayan Yıldız'dı ve cadıya göre, onu öldürebilmelerini sağlayacak tek bir zaafı vardı ve Legend da onunla aynı zaafa sahipti.

"Bence dün gece bana gerçekten *yardım eden* Vale yerine Kayan Yıldız hakkında endişelenmeliyiz. Kayan Yıldız'ın zaafı ne?"

"Bilmiyorum" dedi Legend.

"Evet, biliyorsun." Tella gözlerini ona dikti. Daha önce Legend'ın bakışları yıldızlarla doluydu ama şimdi, Dante'nin sırtına dövme yaptırdığı kanatlarla aynı renkte olan gece mavisi damarlarla süslü simsiyah gözleri ruhsuzdu. Tella, Legend'ın sadece Dante olduğunu nasıl düşünmüştü? Sadece gözlerinden bile bunu anlayabilmeliydi. Gözler asla renk değiştirmezdi. Gözbebekleri büyüyebilir ve gözün beyaz kısmı sarıya ya da kırmızıya dönebilirdi ama irisler onunkiler gibi değişmezdi.

"Bana yalan söyleme Legend. Esmeralda sana Kayan Yıldız'ın zaafının seninkiyle aynı olduğunu söyledi."

Legend'ın gözleri parladı; beyaz altın gibi. Sanki gülümsüyormuşçasına gözlerinin etrafında çizgiler oluştu ama bu o kadar çabuk olmuştu ki Tella hayal edip etmediğini merak etti. Beklediği tepki keyif değildi.

"Söyledikleri bir işe yaramaz" diye cevapladı Legend, öfke gibi bir şey ses tonunu gölgeliyordu. "Kayan Yıldız'ı yenmek ve diğer Mireleri öldürme şansına sahip olmak istiyorsak başka bir zaafını bulmalıyız."

"Bekle... Esmeralda'yı görmeye mi gittin?" Julian'ın yüzündeki şaşkınlık Legend'ın özel işlerini gizlediği tek kişinin Tella olmadığını açıkça gösteriyordu.

"Esmeralda kim?" diye sordu Scarlett, bakışlarını kardeşlerin üzerinde gezdirerek.

"Bu ismi uzun zamandır duymamıştım" diye cıvıldadı bir ses ve Jovan ışıltılı salona girdi. Legend'ın en misafirperver sanatkârlarından biriydi ama aynı zamanda belki de anlaşılması en zor olanıydı. Hep gülümserdi. Daima samimi, daima neşeliydi. Hiç kimse her zaman bu kadar

mutlu olamayacağı için Tella, bazen Jovan'ın gülümsemesinin Caraval sırasında giydiği kostümün başka bir parçası olduğunu düşünüyordu.

Ama Jovan bugün gülümsemiyordu. Legend'a yaklaşırken kahverengi yüzü alışılmadık bir şekilde sert görünüyordu. Rüyalarından birinde Legend, Tella'ya Caraval sona erdikten ve o veliaht ilan edildikten sonra sanatkârlarının çoğunun sarayda görev aldığını söylemişti. Omuzlarında pantolonundaki altın rengi çizgilerle uyumlu altın rengi püsküller bulunan lacivert bir askeri ceket giymiş olan Jovan, yüksek rütbeli bir muhafız gibi görünüyordu.

"Efendim, sizinle biraz konuşabilir miyim? Başka bir olay daha oldu."

ON ALTINCI BÖLÜM

Donatella

Legend'ın zahiri pencerelerinin kenarlarında ince çatlaklar oluştu. "Hangi Mire?"

"Zehirbaz. Yabanidil Şatosu yakınlarında gerçekleşen bir düğündeki herkesi taşa çevirmiş. Şimdi iyiler" diye ekledi Jovan hızla. "Ama onları kurtaran kişi iyi değil. Zehirbaz, partideki herkesin sadece biri isteyerek onların yerine geçerse tekrar insan olacağını söyleyen bir not bırakmış. Gelinin kız kardeşi kendini feda etmiş."

Scarlett azizlere dua ediyormuş gibi ellerini birleştirdi. "Kız kardeşi şimdi taşa dönmüş bir halde mi?"

Jovan haşince başını salladı. "Üzgünüm efendim. İstediğiniz tüm önlemleri aldık."

Legend bir eliyle çenesini ovuşturdu. "Kızı Taş Bahçe'ye götürün ve Delilah'nın Caraval esnasında sattığı iksirlerden herhangi birinin onu düzeltip düzeltemeyeceğine bakın. En azından bu sefer Zehirbaz'ın neye benzediğine dair iyi bir tanım alabildik mi?"

"Onun değil" dedi Jovan. "Ama düğündekilerden biri Zehirbaz'ın yanında biri olabileceği izlenimine sahipti."

Legend sessizce küfretti.

"Yarınki Gece Yarısı Labirenti'ni iptal edip herkese içerde kalmasını söylemeli miyiz sizce?" diye sordu Jovan.

"Hayır" dedi Legend. "Davetli olmayan insanlar için, taç giyme törenine yapılacak hazırlıkları bahane ederek şehir çapında bir sokağa çıkma yasağı ilan edebiliriz. Eğlenceyi iptal edersek herkes bir sorun olduğunu anlar."

"Ama bir sorun *var* zaten." Julian, erkek kardeşine sert bir bakış attı ancak Legend'ın muktedir olduğu soğuk bakışlara kıyasla hâlâ dostça görünüyordu.

"Mireler korkudan besleniyor" dedi Legend. "Bütün bir şehri onlar için ziyafet sofrasına dönüştürmek istemiyorum. Ve şu anda bildiğimiz kadarıyla sadece Kayan Yıldız, Zehirbaz ve Kupa Prensi uyanık."

"Vale bir tehdit değil" diye itiraz etti Tella. "Endişelenmemiz gereken Mire, Kayan Yıldız, o ölene kadar diğerlerine zarar bile veremeyiz. Fakat Legend bize onu nasıl yenebileceğimizi söylemiyor çünkü kendi zaafını bizimle paylaşmaktan korkuyor." Legend'a en keskin bakışını attı.

Legend'ın burun delikleri titreşti ve Tella, vitraylı pencerelerin ardında kasvetli fırtına bulutları ve şimşekler belirmesinin bir tesadüf olmadığını düşündü. "Tella ile beni yalnız bırakın."

Kimseye ikinci kez söylenmesine gerek yoktu. Julian ve Jovan arkalarını dönüp hızla koridorda uzaklaştılar. Sadece Scarlett dönüp ona baktı ama Tella, kız kardeşinin onları yalnız bırakmasına bir sakınca olmadığını söyleyerek başını salladı. Legend ile yapacakları bu konuşmaya geç bile kalmışlardı.

Diğerleri gözden kaybolur kaybolmaz Tella, Legend'a

döndü ama koridor bir kez daha değişirken hazırlıksız yakalandı.

Tavan dört katlı bir binanın yüksekliğine erişirken, beyaz sabuntaşı duvarlar, el değmemiş ciltlerle dolu kitaplıkların ve yolunu kaybetmiş periler gibi süzülen narin ışıklarla aydınlanmış hazinelerle dolu dolapların içine gömüldüğü maun rengi bir ahşaba dönüştü. Kükreyen bir şömineye dönüşmüş olan eski hücresi sırtını ısıtırken olağanüstü yumuşak kürkler ayaklarını okşuyordu. Ardından Legend'la paylaştığı rüyalarda sık sık tercih ettiği gibi istiridye kabuğu şeklinde kırmızı kadife sandalyeler belirdi. Yanan ateşin önünde durarak onu oturmaya davet ederlerken kubbeli tavandan hafif bir keman müziği yayılıyordu.

Tella karşısındaki sahneyi, Vale'nin viski rengi yıpranmış bir deri kanepe ve yanık izleriyle kaplı bir kilim bulunan çalışma odasıyla karşılaştırmaktan kendini alamadı. Orası hatalar ve kötü anlaşmalar yapmak için ideal bir yerdi. Geceyi Vale ile geçirdiğinden bahsetmemiş olmasına rağmen, her nedense Legend'ın bu büyük illüzyonu ile bir noktaya değinmeye çalıştığını hissediyordu, Vale'nin ona verebileceklerinin, Legend'ın muktedir olduklarıyla asla kıyaslanamayacağını...

"Gösteriş yapmaya mı çalışıyorsun? Yoksa sadece dikkatimi dağıtmaya mı?"

"Burada daha rahat edeceğini düşündüm." Legend zarif çalışma odasının içinden geçerek dirseğini şömine rafına yasladı. "Beğenmediysen değiştirebilirim. Şu delicesine sevdiğin rüya hangisiydi? Zebraların olduğu muydu?" Zindanda ortaya çıktığı zamandakinden çok,

rüyalarındaki Legend'a benzemesini sağlayan alaycı bir gülümseme verdi. Tella, elbisesindeki tüylerin tıpkı bahsi geçen rüyadaki gibi siyah beyaz ipek çizgilere dönüşerek daha da şıklaştığını hissederken, Legend'ın yüzündeki gülümseme biraz daha genişledi. Tella, meraklı hayvanın gerçek olduğuna inandığından emin olmadığını söyledikten sonra Legend'ın yarattığı zebralar karşısında çok heyecanlanmıştı. Ama onu asıl heyecanlandıran, rüyasında Legend'ın gözlerini ondan alamamış olmasıydı.

"Dikkatimi dağıtmaya çalışmayı bırak" dedi Tella. "Ve elbisemdeki illüzyonu boz. Bir sonraki Esmeral'dan olmak istemiyorum."

Legend'ın gülümsemesi silindi. "Sen ve Esmeralda..."

"Bana birbirimize benzemediğimizi söyleme" dedi Tella. "Seni gözetlerken bunu zaten fark ettim."

Legend'ın gözleri karardı. "Öyleyse neden üzgünsün?"

"Onu kandırdın. Tüm sihrini aldın. Sonra onu kaçırdın!"

Legend'ın yüzündeki ifade değişmedi ama arkasındaki alevler turuncudan kırmızıya dönüşerek biraz daha harlandı. "Onu tanıyor olsaydın onun için üzülmezdin Tella. O masum değil. Suçlarının bedelini ödemesi için onu kaçırdım. Esmeralda bir kadim. Eskiden Kayan Yıldız'ın yoldaşıydı; onu ve diğer Mireleri kartların içine hapsetmeden önce Kayan Yıldız'ın Mireleri yaratmasına yardım etti. Onların varlığından Esmeralda sorumlu ve Yıldızlar Tapınağı onu bunun için yargılamak istiyor."

"Bunun seninle ne alakası var?" diye sordu Tella.

"Tapınakla anlaşma yaptığımı hatırlıyor olabilirsin." Legend, ceketini çıkarıp kol düğmelerinden birini söktü

ve siyah gömleğinin bir kolunu yukarı sıyırdı.

Bunu ateşin bunaltıcı sıcaklığından dolayı yapıyormuş gibi görünebilirdi ancak hareket ettiği esnada Tella bir anlığına da olsa bileğinin alt tarafındaki damgayı gördü.

Damga Tella'nın ilk gördüğü zamanki kadar vahşi değildi. İz o kadar solmuştu ki iyileşip yok oluyormuş gibi güçlükle fark ediliyordu. Ama Tella daha önce neye benzediğini ve neyi ifade ettiğini çok iyi hatırlıyordu. Yıldızlar Tapınağı, Tella'nın, annesinin Mirelerin içine hapsolduğu lanetli Kader Destesi'ni sakladığı kasaya girmesine izin vermek karşılığında Legend'ı damgalamıştı.

"Mirelerin yaratılmasına yardım eden cadıyı onlara götüreceğime dair yemin ettim. Bunu yaparken ölümsüzlüğüm üzerine yemin ettim. Esmeralda'yı onlara teslim etmeseydim o gece ölürdüm ve bu sefer beni hiçbir şey hayata geri döndüremezdi. Şu anda bana kızgın olduğunu biliyorum ama ölmemi de istemeyeceğini umuyordum."

Elbette onun ölmesini istemiyordu. Legend'ın başının belada olduğunu düşünmek bile Tella'yı onu başka bir dünyaya kadar kovalamaya itmişti. Ama bunu itiraf etmek o hâlâ hiçbir şey vermiyorken çok fazla şey vermek anlamına geliyordu.

Legend, Tella'nın yerine damgalanmayı ilk kabul ettiğinde, kendi adına büyük bir fedakârlık yapıyormuş gibi gelmişti. Ancak Legend'ın istediğini elde etmek için ne kadar ileri gidebileceğini bilen Tella, onun bu pazarlığı tapınağın Tella'ya sahip olmasını engellemek için mi, yoksa Tella'nın kasaya girip kartları onun için almasını sağlamak için mi yaptığından emin değildi.

Bunu onun için yaptığını düşünmek istiyordu ama yine de hâlâ emin değildi ve şu anda bunun bir önemi yoktu. Cadıyla ilgili soruları cevaplamış olabilirdi ama yine de Tella'nın asıl istediği cevapları vermemişti.

"*Bu* yüzden mi bana zaafını söylemiyorsun?" diye sordu Tella. "Ölmeni istediğimi mi düşündün gerçekten? Zaafını sana karşı kullanacağımı mı düşünüyorsun?"

Legend gözlerini ondan kaçırarak ateşe baktı. "Kayan Yıldız ile paylaştığım zaafın onu yenme konusunda bize bir iyiliği dokunmayacak."

"İyilik ne zamandan beri umurunda ki?"

"Ben..." Legend birdenbire sustu. İllüzyonun dışında bir ses duymuş gibi Tella'nın arkasına doğru baktı.

Her ne idiyse Tella şöminenin yanındaki duvarda bir kapı belirene kadar nereden geldiğini görmedi. Ve sonra Armando içeri girdi.

Tella irkilerek şömineye ve Legend'a yaklaştı.

Armandı, kız kardeşlerin ilk Caraval'ında kız kardeşinin nişanlısı rolünü oynayan sanatkârdı. Tella, onun kendini beğenmiş gülümsemesini, hesapçı yeşil gözlerini ve beline taktığı bıçağa sinir bozucu bir şekilde vuran parmaklarını görmeye katlanamıyordu. Jovan gibi o da Legend'ın muhafızlarının bir üyesiymiş gibi parlak altın düğmeleri olan bir askeri ceket giymişti.

"O neden burada?" diye sordu Tella.

"Armando, ben etrafta değilken seni korumayı kabul etti."

"Hayır" dedi Tella. "Onun beni takip etmesini istemiyorum ve bir korumaya ihtiyacım yok."

Legend arkasındaki alevlerden daha yakıcı bir bakışla

onun içine işledi. "Seni sırf Mireler tarafından öldürüldüğünü görmek için kurtarmadım o kartlardan."

Tella ağzını açtı ama verecek düzgün bir cevap bulamadı. Legend, onu kartlardan kurtarmak için ne yaptığından hiç bahsetmemişti. Buna değindiği tek zaman ona onu feda etmeye istekli olmadığını söylediği gece olmuştu. Ama sonra Tella ona kahramanı olduğunu söyledikten sonra Legend, onun her şeyi sorgulamasına neden olarak çekip gitmişti.

"Sarayda kalabilirsin." Legend şömine rafından çekildi ve istiridye kabuğu şeklindeki sandalyeden ceketini aldı. "Altın kuledeki eski odan hâlâ senin, eğer istersen. Kız kardeşinin odası da hâlâ ona ait."

Tella gözlerini kıstı. "Karşılığında ne istiyorsun?"

"İlk başta da gitmeni hiç istememiştim." Legend çok fazla şey söylemiş gibi arkasını döndü ve illüzyon duvarlarının arasından geçip gitti.

Ama söyledikleri, Tella'ya hiç de yeterli gelmedi.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Scarlett

Tella ve Legend, Mireler ve illüzyonlar hakkında konuşurken, Scarlett sadece bir illüzyon yaşıyor olmayı diliyordu.

Herkesin duyguları etrafa saçılmıştı. O kadar renkliydiler ki Scarlett takip etmekte ya da görmezden gelmekte zorlanıyordu. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti. Nicolas ve Julian ile gördüğü kısa patlamalardan çok daha yoğundu. Kederli gri, yeri ölümcül bir sis gibi kaplıyordu. Kaygılı menekşe filizleri sarayın koridorlarına yayılıyordu. Karanlık, korkutucu yeşiller her şeyi hasta ve zehirli bir hale getiriyordu.

Scarlett nefes alamıyordu.

Merdivenlere açılan ağır kapıya doğru sendeleyerek koşmadan önce Jovan ve Julian'a temiz havaya ihtiyacı olduğunu zar zor söyleyebildi. Tella ve Legend'ı konuşabilmeleri için zindanda yalnız bırakmış olmalarına rağmen, Scarlett yine de Tella'nın gri kederinin ezici ağırlığını ve Mirelere karşı hissettiği kırmızı öfkenin keskin hiddetini hâlâ hissedebiliyordu. Legend'ın duygularını görememiş-

ti ama nefes almasını bu kadar zorlaştıranın onlar olduğuna yemin edebilirdi. Ya da belki de annesinin kaybı yüzünden kendi hissettiği beklenmedik acı yüzündendi.

"Kızılcık." Julian yanına koştu.

"Yapma." Scarlett, Julian'ın elini itti. Endişesi, dayanabileceğinden çok daha fazlaydı. Fırtınalı, fırtınalı, fırtınalı maviler, şiddetle dönüp duruyordu ve...

Scarlett'ın gözleri karardı.

"Kızılcık!"

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Donatella

Legend saraya henüz taşınmamıştı, onu devralmıştı. Hizmetçiler ya Legend'ın taç giyme törenine hazırlanırken ya da onun istediği devasa tadilatlar üzerine çalışırken işçi arılar gibi etrafta dolanıyorlardı.

Elantine'in saltanatı esnasında saray, tozdan ve tarihten ibaret bir şeydi. Eski hikâyeler gibi, karmaşık detaylar, ince işçilikle süslenmiş duvar halıları ve zarif sanat eserleriyle dolu görkemli bir yerdi. Ama Tella, Legend'ın sarayının bunların hiçbiri gibi olacağını düşünmüyordu.

Legend düşmüş bir meleğin dikkat çeken güzelliğine sahipti. Dövmelerinin ve insanların inanmak istediği yalanlar üzerine özel takım elbiseler giyiyordu. Sarayı yalnızca güçlü şeylerin olabileceği gibi nefes kesici olacaktı.

Tella bir kez daha safir kanadında kalan kız kardeşinin kapısını çaldı. Girişin her iki tarafına da yapı iskelesi kurulmuştu ama şu anda görünürde hiç işçi yoktu, yani Scarlett kapıyı duymalıydı.

"Ya orada değil ya da cevap vermiyor" dedi Armando.

"Sana fikrini sormadım." Tella sırf gıcıklığına kapıyı bir kez daha çaldı; çünkü Legend'ın, onun nefret ettiğini bildiği Armando'yu kişisel koruması olarak sırf gıcıklığına seçtiğinden emindi.

Tella, Scarlett'ın Julian ile birlikte olup olmadığını merak etti. Zindandayken Tella'nın beklediğinden daha yakın görünüyorlardı. Bir hafta önceki bir rüyada Legend, Julian'ın Valenda'ya döndüğünden bahsetmişti ama Tella'nın bildiği kadarıyla, Tella gidene kadar Scarlett'ı ziyarete gelmemişti. Artık nasıl bir kavuşma yaşadılarsa muhteşem olmuş olmalıydı ya da belki de Scarlett, onu iddia ettiği kadar unutmamıştı, her iki kız kardeşin ortak noktası da buydu.

Tella kapıyı son bir kez çaldı ama Armando haklıydı, Scarlett ya içeride değildi ya da kapıyı açmıyordu. Her iki durumda da Tella, Mireler dışarıda olduğu sürece hiçbir şey yapmadan burada duramazdı.

Tella, mağaradaki kiri yıkayıp temizlemiş ve sarayda bırakmış olduğu kat kat etekleri olan ince, buz mavisi bir elbise giymişti. Ama o harabelerde yaşananları asla silip atamazdı. Çarkın *tik, tak, tok* sesini hâlâ duyabiliyordu ve yerde kıpırdamadan yatan annesinin yaralı vücudunu hâlâ görebiliyordu.

Kayan Yıldız'ın durdurulması gerekiyordu ve annesine yaptıklarının bedelini ödemesi gerekiyordu. Ve Legend, Kayan Yıldız'ın zaafını onunla paylaşmayacaksa, o zaman Tella bunu yapacak başka birini bulacaktı. Ve bunu yapacak tek kişiyi tanıyordu. *Vale.*

Tella'nın omurgasından soğuk bir ürperti geçti. Bir an için kumarhanedeki çalışma odasına geri dönmüştü; yer-

delerdi, Vale'nin soğuk bedeninin onunkine değdiği yerler haricinde tüm bedeni yanıyordu.

Geri dönmek kötü bir fikirdi. Ancak Kayan Yıldız'ın zaafını bilen biri varsa bu da başka bir Mire olurdu. Hem Vale, Kayan Yıldız'dan nefret ettiğine dair bir şey söylememiş miydi?

Tella, Armando'ya baktı. Neredeyse iki adım gerisinde duruyordu. Ondan kaçmak biraz zor olabilirdi. Ama onu yanında Vale'ye götüremezdi. Legend, Tella'nın Vale'yi tekrar ziyaret ettiğini öğrenirse onu kuleye kilitleyebilirdi.

Bu sabahki hapis cezasının bir hata olduğuna inanıyordu. Ama Tella, Dante'den o kadar da farklı olmadığına dair neredeyse kendini inandırdığı rüyalarındaki Legend ile uğraşmadığını da biliyordu. Yakında imparator olacak olan ölümsüz Legend ile, istediğini elde etmek için ne gerekiyorsa yapan Legend ile uğraşıyordu. Ve eğer o Legend, Tella'nın güvende olmasını –ve Kupa Prensi'nden uzak durmasını– istiyorsa ona bir muhafız atamaktan çok daha fazlasını yaptığına şüphe yoktu.

Tella, Taş Bahçe'yi geçerken adımlarını hızlandırdı. Buradaki heykeller bir zamanlar insandı, ancak Mireler yüzyıllar önce hüküm sürerken insanlara daha çok birer nesne ve oyuncak gibi davranmışlardı. Mirelerden biri canlı gibi görünen dekorlara sahip olmak için bahçedeki tüm insanları taşa çevirmişti. Tella donmuş insanların içlerinde bir hayat olup olmadığını, hâlâ dünyayı görüp göremediklerini ya da duyup duyamadıklarını bilmiyordu. Heykellerin yüzlerinin, Mirelerin kartlardan kurtulmasından öncesine göre daha fazla dehşetle dolu göründüğüne yemin edebilirdi. Tella bugün taşa dönen kızın

bu heykellerin arasında mı olduğunu, yoksa onu iyileştirmenin bir yolunu mu bulduklarını merak etti ama her nedense bundan şüpheliydi.

Fayton garajına vardığında bacakları titriyordu.

"Majesteleri saray arazisinden ayrılmamanı tercih ederdi" dedi Armando.

"Ben de onun bu kadar çok sır saklamamasını tercih ederdim." Tella, onu Mabet Bölgesi'ne götürecek bir hava-faytonun içine atladı.

Fayton havalanırken Armando da bir inilti koyuvererek kendini onun karşısındaki koltuğa bıraktı. "Umarım en azından ilginç bir yere gidiyoruzdur."

"Aslında *biz* hiçbir yere gitmiyoruz." Bunun üzerine Tella kapıyı açtı ve dışarı atladı. Buz mavisi elbisesinin eteğini yırttı ve garip iniş yüzünden neredeyse ayak bileğini burkuyordu. Fayton biraz daha yükseğe çıkmış olsaydı kesinlikle kendini sakatlardı ama kaçmak için bu riski almaya değerdi.

Armando kapıya koştu ama fayton onun güvenli bir şekilde atlayamayacağı kadar yüksekteydi.

Tella ona alaycı bir öpücük gönderdi. "Eğer *Majestelerine* söylemezsen ben de beni gözden kaçırdığını söylemem." Sonra onu Akademi Muhiti'ne ve Kupa Prensi'ne götürecek olan başka bir fayton sırasına girdi.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Scarlett

Scarlett'ın başının altındaki yastıklar kiralık dairesindeki yamru yumru şeylerden çok daha kabarıktı. Yatak örtüleri de çok daha yumuşaktı. Serin esintiler, yıldızların aydınlattığı geceler ve şimdiye kadar sevdiği tek delikanlı gibi kokuyorlardı.

Onun yastığı değildi. Onun yatak örtüsü değildi. Onun yatağı değildi. *Julian'ın yatağıydı.* Ve tam da o anda dünyadaki en güvenli yer gibiydi. Scarlett tekrar uykuya dalana dek yumuşak yastığa sarılmak ve örtülerin içine kıvrılmak istedi.

"Kızılcık." Julian'ın sesi. Scarlett'a uyanık olduğundan haberi olduğunu söyleyecek kadar tok ama nazikti.

Scarlett doğruldu ve yavaşça gözlerini açtı. Bir an için gözleri hâlâ bulanıktı ama odayı dolduran yoğun duygular yoktu. Gördüğü tek renkler olması gerekenlerdi. Onu saran örtülerin serin mavisi, yatağın köşelerindeki perdelerin zarif grisi, Julian'ın teninin sıcak kahverengisi ve gözlerinin sarhoş edici kehribarı.

Julian'ın odası da onunla aynı renklerle doluydu ve en

az görünüşü kadar vahşiydi. Çenesi kirli sakalla kaplıydı, saçları sürekli arasında dolaşan parmaklar yüzünden karmakarışık görünüyordu ve boyunbağı yerde, ayaklarının dibinde duruyordu. Scarlett'ın, onun ne kadar endişeli olduğunu anlamak için duygularını görmesine gerek yoktu. Julian yatakta yanında oturuyordu ama düşecek olursa onu yakalamaya hazır görünüyordu.

"Ne kadardır baygınım?" diye sordu Scarlett.

"Bunun sadece yatağıma girmek için özenle hazırlanmış bir plan olmadığı konusunda endişeleneceğim kadar uzun."

Scarlett gülümsedi. "Ya bunun özenle hazırlanmış bir plan olduğunu söyleseydim?"

"Böyle bir şeye ihtiyacın olmadığını söylerdim. İstediğin zaman yatağıma gelebilirsin." Julian ahlaksızca sırıttı. Eğer Scarlett, onun etrafında süzülen endişeli gümüşi iplikleri görmemiş olsaydı bunu ikna edici bulabilirdi. Julian'ın, sadece kederden bayılmadığından şüphelenip şüphelenmediğini merak etti.

Scarlett tekrar gözlerini kapatmak, ondan yayılan duyguları engellemek istedi ama onu dışlamak istemiyordu. "Teşekkür ederim" dedi.

"Neye ihtiyacın olursa ben buradayım." Julian sessiz bir davetle yatak başlığına yaslandı. Scarlett eğer isterse ona yaslanabilirdi ve bunu yaptı da.

Başını Julian'ın sert omzuna dayadı ve gözlerini kapattı. Ancak Julian'ın etrafındaki gümüşi endişeyi susturmayı başarsa da her şeyi kapatamadı. Daha önce, hissettiği kederin yalnızca Tella'ya ait olduğunu düşünmüştü ama belki de bir kısmı da Scarlett'a aitti.

"Bu kadar acıtacağını düşünmemiştim" diye itiraf etti. "Annemi uzun zaman önce kaybettiğimi sanıyordum. Ona çok kızgındım. Ona güvenmiyordum. Hayatımıza geri dönmesini istemedim, onu istemedim... Onu hiç istemedim."

Julian, Scarlett'a sıkıca sarılıp alnına bir öpücük kondurdu.

Scarlett orada öylece ne kadar kaldıklarını bilmiyordu. Ve annesi öldüğü için mi, yoksa annesinin gitmesini istediği için mi üzgün olduğunu bilmiyordu. Annesinin ölmesine üzülmek istiyordu; iyi bir kız evlat böyle hissederdi ve Scarlett her zaman iyi olmaya çalışan biriydi. Ancak konu annesine gelince bunu denemeyi bırakmıştı.

"Kardeşimin şimdi nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Sanırım hâlâ Legend ile beraber" dedi Julian.

Scarlett yatak örtülerini yavaşça açtı. Ayağa kalkmak istiyordu ama elbisesinin Julian'a olan sevgisi göz önüne alındığında, onun yatağındayken neye dönüşmüş olabileceği konusunda biraz gergindi. Ama neyse ki daha önceki koyu pembe elbisenin aynısı olarak kalmıştı. Onu tüketen duyguların elbisenin büyüsünün bir kısmını da azaltıp azaltmadığını merak etti.

Julian, onun tereddüdünü yanlış yorumlayarak yataktan indi. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Ben hallederim" dedi Scarlett.

Ama Julian'ın kolları çoktan etrafına sarılmıştı. Julian hızlı bir hareketle onu kucağına alıp oturma odasına taşıdı.

"Julian yürüyebilirim."

"Belki de sana sarılmak için bahane arıyorumdur." Julian suçu yanına kâr kalan bir hırsız gibi sırıttı.

Scarlett kendini ona bıraktı. Julian'ın kollarında olmak çok güzeldi. Üzerinde durup kafa patlatabileceği tüm dehşetin aksine, Julian mükemmel bir dikkat dağıtıcıydı.

Julian, onu yerden tavana kadar uzanan pencerelerden süzülen güneş ışınlarının ısıttığı kadife bir kanepeye bıraktı.

Scarlett'ın karşısındaki sehpada hafif bir öğle yemeği tepsisi duruyordu. Julian onun için sandviçlerden ve peynirlerden oluşan bir tabak hazırladı. Scarlett yemeğini yerken dünkü bandajın hâlâ Julian'ın kolunda olduğunu fark etti. Kıyafetlerini değiştirmemiş olmasına rağmen koluna yeni pansuman yapılmış gibi görünüyordu.

Scarlett bandajın altına nazikçe dokundu. "Buraya ne olduğunu hiç söylemedin."

"Bu bir sır." Julian, onun ulaşamayacağı bir yerde durarak topukları üzerinde yaylandı.

Scarlett, onun şaka mı yaptığını, yoksa cevap vermekten mi kaçındığını anlayamadı. "Bandajı sonsuza dek takmayı mı düşünüyorsun?"

Julian kesinlikle cevap vermekten kaçınarak ensesini ovuşturdu. "Neden onunla bu kadar ilgileniyorsun?"

"Çünkü yaralanmışsın gibi görünüyor ve bana ne olduğunu söylemiyorsun."

"Peki ya onun yerine sana bir sır versem?"

Scarlett cevap vermeden Julian yatak odasına koştu ve kumaş ciltli bir kitapla geri döndü. Kitap öyle eskiydi ki koyu sarı cildi neredeyse kâğıt inceliğindeydi.

"Sen uyurken bunu Legend'ın kütüphanesinden getirttim. Mireler üzerine sahip olduğu en eski kitaplardan biri ve hepsi Yazgı Objeleri ile ilgili."

Scarlett kanepede ona yer açmak için bacaklarını altına alarak oturdu. "Bana uyku öncesi masalı mı okuyacaksın?"

"Belki sonra." Julian cebinden, onu Scarlett'ın düşündüğünden daha çocuksu, çekici ve tatlı gösteren bir gözlük çıkardı. "O küçük kızın dün sana verdiği anahtar hâlâ sende mi?"

Scarlett elbisesinin cebine uzanıp çıkardı. "Bahsettiğin şey bu mu?"

"Bunu kime verdiğin konusunda dikkatli olmak isteyebilirsin. Bence o küçük kız anahtarın büyülü olduğu konusunda haklıydı. Bunun, sekiz Yazgı Objesi'nden biri olabileceğine inanıyorum." Julian, Scarlett'ın yanına oturdu ve bacağı onun dizlerine değerken okumaya başladı:

"Kader Destesi'ndeki Hülya Anahtarı hayallerin gerçek olacağını öngörür. Bu anahtar her kilidi açabilir ve anahtarı elinde tutan kişiyi hayal ettiği herhangi bir kişiye götürebilir.

"Ancak Hülya Anahtarı'nın gücü ele geçirilemez. Kullanılabilmesi için anahtarın hediye olarak alınması gerekir.

"Diğer birçok Yazgı Objesi gibi kime verileceğini kendi seçer; layık olan ve darda kalan birine verilmeden önce ansızın ortaya çıkar."

Julian okumayı bitirdiğinde gözleri onunkilerle buluştu. "Sırrımı nasıl buldun Kızılcık?"

Obje Scarlett'ın avucunda daha parlak ve sıcak bir şekilde ışıldıyordu. Kesinlikle sihirli görünüyordu. Scarlett'ın

belki de sadece kafası karışıktı ama objenin, onu kullanacağına dair umutlu olduğu, hatta saçı örgülü küçük kızın, Scarlett'ın sihirli olduğunu düşündüğü zaman hissettiğinden daha da umutlu olduğu hissine kapılmıştı.

Scarlett şu anda kendini hiç de sihirli hissetmiyordu. Duyguları çatlamış bir boya gibi kırılgan ve kuruydu. Ama Julian sırrıyla onu neşelendirmek için o kadar çok çabalıyordu ki bu aslında daha çok bir hediye gibi hissettiriyordu. Somut bir şey olmayabilirdi ama inanılmaz derecede düşünceliydi. Julian, bunu ona yarışmanın bir parçası olarak verdiğini söyleyebilirdi ama bunu yapmamıştı. Ve Scarlett yarışmayı ya da Nicolas'ı gündeme getirerek bu anı onun için kirletmek istemiyordu.

"Bu harika." Scarlett ona gülümsemeyi bile başardı. "Ama haklı olduğundan emin olmak için bence bunu birlikte test etmeliyiz."

Julian'ın dudakları geniş bir gülümsemeyle yukarı kıvrılırken yüzü aydınlandı.

Scarlett kapının çalındığını duymuş olabileceğini düşündü ama Julian duyduysa bile duymazdan gelmişti. Scarlett öncekinden daha fazla parıldayan kristal anahtarı ona uzatırken, Julian tam olarak duymak istediği şeyi duymuş gibi gözlerini Scarlett'tan ayırmadı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Donatella

Tella kırık kalp şeklindeki kapı tokmağını görünce doğru yeri bulduğunu anladı. İçeri adım atmanın iyi bir şekilde sonuçlanmayacağına dair bir uyarı gibiydi.

Belki de Vale'ye bu kadar çabuk koşmadan önce, Legend'ın ona zaafını söylemesi için daha çok çabalamalıydı. Vale ona bir daha yardım etmek istemeyebilirdi ve ona Kayan Yıldız'ın zaafını söylese bile bunun kesinlikle bir bedeli olacaktı. Ama Tella şimdi çekip giderse bedeli ne olurdu? Kayan Yıldız daha fazla insanı öldürür müydü? Paloma'nın iki kızı olduğunu öğrenip Scarlett ve Tella'nın peşine düşer miydi?

Tella kapıyı çaldı ve kapı hemen açılarak onu Vale'nin kumarhanesine buyur etti.

Genç müşteriler alkış tutarken zarlar havada uçuşuyordu; hepsi de henüz kazanmadıkları servetleri ve Vale'nin hiç şüphesiz daha sonra onlardan toplayacağı iyilikleri kaybetmeye hevesliydi. Herkes dün geceden daha canlı görünüyordu. Kadınların gülümsemeleri da-

ğılmamıştı, beylerin boyunbağları yerli yerindeydi ve içecekler etrafa dökülmemişti. Bu gecenin oyunları daha yeni başlamıştı.

"Sen nasıl güzel bir şeysin öyle?" Yanaklarına kırmızı elmaslar boyanmış olan bir kadın, Tella'ya yaklaştı. Masalardaki kartlara uyacak şekilde giyinmişti. Siyah beyaz çizgili diz boyu eteği, kalçasının üzerinde genişliyordu. Dar ceketinin düğmeleri maça şeklindeydi ama ceketin uzun kolları Sıcak Mevsim'e hiç de uygun değildi. Tella ceketin kollarının içine kart veya silah gizlenip gizlenmediğini merak etti. Eğer bu kadın, Vale için çalışıyorsa bu hiç de sürpriz olmazdı.

Ama kadına bir kez daha bakan Tella, onun Kupa Prensi için çalıştığını ya da bir insan olduğunu bile sanmıyordu. Madeni para gibi parlayan bakır rengi bukleler, koyu renk çillerle kaplı açık kahverengi bir yüzü ve sıvı elmaslara benzeyen gözleri çevreliyordu. Hayır, bu kadın, insan falan değildi. Bu kadın bir Mire'ydi.

Tella geriye doğru sendelerken yırtık eteğine takıldı.

"Genelde aldığım tepki bu değildir." Mire'nin gülümsemesi genişleyerek etraftaki herkesin sırıtmasına neden oldu. Sonra odanın yarısından fazlası şanlı bir olay yaşamış gibi birkaç yüksek sesli çığlık ve ıslıkla noktalanan gök gürültüsü gibi bir alkış koptu.

Bu kadın kesinlikle bir Mire'ydi. Eğer Tella'nın tahmini doğruysa Talih Hanım'dı.

Talih Hanım kartı genellikle iyi şansı simgelerdi ama bu, Tella'nın umurunda bile değildi. Tavandan siyah ve kırmızı konfetiler yağarken Tella kapıya doğru geriledi. "Benden uzak dur!"

Talih Hanım'ın gülümsemesi soldu ve kumarhane bir dizi şaşkınlık ve hayal kırıklığı nidası ile doldu.

"Çoğu insanın tavsiyelerim için ne kadar ödeyeceğini biliyor musun?" diye sordu Mire.

"Bu yüzden es geçmeyi tercih ederim. Eminim bedeli çok yüksektir."

Mire başını iki yana salladı ve dudaklarını büzdü ama sonra ürkütücü gözleri yanardöner bir ışıkla parladı. "Aman Tanrım, o sensin, değil mi? Vale'nin kalbini attıran *sensin*?" Mire'nin berrak gözleri içinde esrarengiz bir hazine saklıymış gibi Tella'nın göğsüne kaydı. "Sen onun zaafısın."

Tella *zaaf* kelimesini duyunca donup kaldı.

Talih Hanım'ın gülümsemesi geri döndü ve kumarhane bir kez daha tezahüratlarla doldu. "Şimdi dikkatini çekebildim galiba."

Ah, Tella'nın dikkatini kesinlikle çekmişti. Tella'nın istediği tam olarak buydu. Aradığı cevabı bu kadından alabilirse Vale ile konuşmasına bile gerek kalmazdı. "Bir Mire'nin zaafı olmak ne anlama geliyor?"

"Vale ile ikinizin tehlikede olduğunuz anlamına geliyor. Ölümsüzler ve insanlar birlikte olamaz."

Tella kahkahaya boğuldu. "Vale ve ben birlikte değiliz. Vale'den nefret ediyorum." Ancak kelimeler gerektiği kadar doğru bir tat bırakmadı.

Talih Hanım da tepkisinden anlamış olmalıydı. "İnsanlar genellikle nefret ettikleri şeylerden uzak durmazlar mı?"

"Vale hiç hoşlanmadığım ama bazen katlanmak zorunda olduğum birisi maalesef."

"O zaman bu zorunluluğu ortadan kaldır." Neşeli sesi sertleşen Talih Hanım, Tella'nın kolunu kavradı. "Kupa Prensi ile yaşadığınız ilişki felaketle sonuçlanacak."

"Sana söyledim, bizim bir ilişkimiz yok." Tella kolunu kurtarmaya çalıştı ama Mire'nin tutuşu insanüstü bir şekilde güçlüydü.

"Kendini kandırıyorsun. Eğer onun cazibesine kapılmasaydın burada olmazdın."

Tella itiraz etmeye çalıştı ama Mire konuşmaya devam etti. "Sen, Vale'nin kalbinin yeniden atmasını sağlayan insan kızsın. Onun gerçek aşkı olduğuna dair fısıltılar dolaşıyor. Ancak bu, düşündüğün şey anlamına gelmez. Ölümsüzler sevemez. Aşk duygularımızdan biri değildir."

"O halde Vale'nin gerçek aşkı olup olmamam önemli değil" dedi Tella.

"Bitirmeme müsaade etmedin." Talih Hanım, Tella'nın kolunu sertçe sıktı. "İnsanlara ilgi duyduğumuzda sadece takıntı, saplantı, şehvet ve sahiplenme hissederiz. Ancak çok nadir durumlarda bizi sevmeye teşvik eden insanlarla karşılaşırız. Ama bu her zaman kötü sonuçlanır. Aşk bizim için bir zehirdir. Sevgi ve ölümsüzlük bir arada var olamaz. Bir ölümsüz gerçek aşkı bir dakika bile hissederse o bir dakika için insana dönüşür. Bu duygu çok daha uzun sürerse fanilik kalıcı hale gelir. Ve çoğu ölümsüz insan olmaktansa o sevginin kaynağı olan nesneyi öldürür. Ölümsüzleri aşka ayartmak güvenli değildir. Ve Vale sana kapıldığı için seni öldürmezse sana olan saplantısının seni yok edeceğine söz veriyorum."

Tüm odaya kötü bir el dağıtılmış gibi kumarhaneye bir anda sessizlik çöktü.

"Aklın varsa şimdi çekip gidersin." Mire nihayet Tella'nın kolunu serbest bıraktı ve sonra kumarbazlar denizine dalarak alkışlar ve tezahüratlar eşliğinde sürüklendi.

Tella, Mire'nin dokunuşunun bıraktığı histen kurtulmaya çalıştı. Ancak sözlerinden kurtulamadı.

Sevgi ve ölümsüzlük bir arada var olamaz.

Sadece takıntı, saplantı, şehvet ve sahiplenme hissederiz.

Bir ölümsüz gerçek aşkı bir dakika bile hissederse o bir dakika için insana dönüşür. Bu duygu çok daha uzun sürerse fanilik kalıcı hale gelir. Ve çoğu ölümsüz insan olmaktansa o sevginin kaynağı olan nesneyi öldürür.

Tella artık bir ölümsüzün zaafının ne olduğunu biliyordu. Aşk. Kayan Yıldız'ı öldürmek için onu âşık etmeleri gerekecekti. Ama o adam kesinlikle bir insanı sevmeden önce öldürecek türden biriydi.

Tella göğüs kemiğinin altında, tam kalbinin etrafında keskin bir ağrı hissetti. Ama acı bundan çok daha derinlere gidiyordu. Tella'nın düşündüğü zaaf bu değildi. Ama şimdi Legend'ın neden bunu bilmesini istemediğini anlıyordu: Legend onu sevmiyordu ve ölümsüz kalmak istediği sürece onu asla *sevmeyecekti.*

"Yeniden acı çekiyormuş gibi görünüyorsun" dedi Vale.

Onun sesi karşısında kalbi hızlanan Tella arkasına döndü.

Bu gece Kupa Prensi ahlaksız bir sirk müdürü gibi görünüyordu; düğmeleri özellikle açık bırakılmış siyah-beyaz gömleğini ortaya çıkaran, yakası kalkık ve kolları yırtık olan koyu bordo bir ceket giymişti. Beyaz boyunbağı açık bir halde boynunda asılı duruyordu ve siyah pantolonu eskimiş çizmelerinin içine yarım yamalak sokulmuştu.

Legend'ın tam tersiydi. Legend her zaman kıyametten bile zarar görmeden çıkabilecekmiş gibi görünürken, Vale her zaman bir kavgadan çıkmış gibi görünüyordu; görünüşü neredeyse vahşice pervasızdı. Ama yine de bir Mire olduğu için neredeyse aşırı derecede çekici olmayı başarıyordu.

"Seni daha iyi hissettirebilecek miyim diye bakmaya mı geldin?" Vale dişlerini dudağının kenarına geçirerek altın-kırmızı kanından ışıltılı bir damla çıkardı. "Sana tekrar yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

Tella'nın midesinde kelebekler uçuşmaya başladı ve yanakları kızardı. "İstediğim bu değil."

"Bundan emin misin? Kesinlikle bir şey istiyormuş gibi görünüyorsun." Vale dudağının kenarındaki kanı yakalamak için dilini çıkarırken güldü. Kıkırdamaya devam ederek yakındaki bir rulet masasına doğru ilerledi.

"Bekle." Tella peşinden koştu. "Seninle konuşmam lazım."

"Kumar oynamayı tercih ederim." Zaten dönmekte olan siyah-kırmızı çarkın ortasındaki topuzu kavradı ve masadaki insanların homurdanmasına neden olarak onu bir kez daha döndürdü. "Bahis oyna sonra konuşalım."

"İyi." Tella bir avuç bozuk para çıkardı.

"Öyle bir bahis değil aşkım." Gümüş mavisi gözleri, Tella'nın anlayamadığı başka bir şeyin yanı sıra, alay ederek ve meydan okuyarak parıldıyordu. "Sanırım bunu biraz daha ilginç bir hale getirebiliriz."

"Nasıl?"

Vale altdudağını çekiştirdi. "Top siyaha düşerse, istediğin gibi konuşacağız. Buraya sormak için geldiğin soru-

ları cevaplayacağım. Ama kırmızıya düşerse beni rüyalarına kabul edeceksin."

"Asla olmaz."

"Öyleyse bu konuşma sona erdi." Vale arkasını döndü.

"Bekle..." Tella uzanıp onun omzunu tuttu.

Vale, Tella'nın rüyalarına girme şansından çok daha fazlasını kazanmış gibi gülümseyerek yavaşça döndü.

"Henüz kabul etmedim" dedi Tella "ve eğer bu bahse evet dersem başka kimseyi rüyalarımdan uzak tutmayacağına söz vermelisin."

"Neden?" Vale yaklaşarak onu keskin bir elma kokusuyla çevreledi. "Şikâyet eden biri mi var?"

"Ben şikâyetçiyim! Onlar benim rüyalarım ve kimseyi onlardan uzak tutmaya hakkın yok."

"Bunu senin için yapıyordum" dedi Vale tatlı bir şekilde. "Rüyalar önemsiz görünebilir ancak insanların sandığından daha fazla sırrı açığa verirler."

"Bu yüzden mi benimkine girmek istiyorsun?"

Vale'nin dudakları keskince yukarı kıvrıldı. Birden Tella'nın duyabildiği tek şey Talih Hanım'ın söylediği *saplantı* kelimesi oldu. Vale'nin neden rüyalarına girmek istediği önemli değildi, rüyalarına girmek istemesi ve Legend'ı rüyalarının dışında tutmuş olması bile onu korkutmalıydı.

Vale dün gece güvenli görünmüştü çünkü Tella, onun yaptıklarını umursamayacak kadar uyuşmuş durumdaydı ama yine de o bir canavardı.

"Çabuk karar versen iyi olur" diye takıldı Vale. "Oranlar çok daha kötü olabilirdi ve ben çok daha fazlasını isteyebilirdim."

Fır...

Fır...

Fır...

Çark dönmeye devam ediyordu ama küçük beyaz top ivme kaybediyordu. Ve Tella'nın top durduğunda Vale'nin uzaklaşacağından ya da ona daha kötü oranlarla bir bahis teklif edeceğinden hiç şüphesi yoktu.

"Tamam" dedi Tella. "Anlaştık."

Top hemen durdu ve siyaha düştü.

Tella buna inanamadı. "Ben kaza..."

Top zıpladı ve yanındaki kırmızı yuvaya fırladı.

"Hayır!" Tella topa baktı ve topun tekrar hareket etmesini bekledi ama böyle bir şey tabii ki olmadı. "Hile yaptın."

"Topa dokunduğumu gördün mü?" Vale masumca kirpiklerini kırpıştırdı.

Tella onu tokatlama dürtüsüyle savaştı. "Onu hareket ettirdiğini biliyorum."

"Yeteneklerimi gözünde büyütmenle gurur duydum ama ben Legend değilim. Sihirbazlık numaraları yapmam."

Hayır. Kesinlikle Legend değildi. Legend bir düzenbazdı ve adil oynamazdı ama düpedüz bir hilekâr da değildi.

Vale, Tella'nın elini tuttu ve soğuk bir öpücük kondurduktan sonra elini bırakıp masadan uzaklaştı. "Bu gece görüşürüz aşkım."

"Burada işimiz bitmedi!" Tella onun peşinden koştu; dün gece onu taşıdığı merdivenlerde onu yakalayana kadar sarhoş kumarbazların arasından geçti. Merdivenlerdeki halı dün geceki çaresiz anlara geri dönmesine neden oldu. Yüreği sıkıştı ve ayakları sendeledi.

Vale aniden arkasını döndü. "Neden bu kadar üzgünsün? Rüyalarında ne göreceğimden korkuyorsun?"

"Kendine gel." Tella kesik bir nefes aldı. "Kayan Yıldız'ı nasıl öldüreceğimi öğrenmek istediğim için buraya geldim."

"Kayan Yıldız'ın yanına yaklaşırsan seni anneni öldürdüğünden daha çabuk öldürür."

Tella irkildi.

"Güzel" dedi Vale. "Korkmuş görünmene sevindim."

"Bu yüzden onu öldürmem gerekiyor."

"Bunu yapamazsın" dedi Vale.

"Peki ya aşkla?"

Vale'nin gözleri öfkeyle buz kesti ve Tella merdiven boşluğunun biraz daha soğuduğuna yemin edebilirdi. "Bunu sana kim söyledi?"

"Yani doğru mu?" diye sordu Tella. "Aşk bir ölümsüzü onu öldürecek kadar uzun bir süreliğine insana dönüştürebilir mi?"

"Doğru ama bu olmayacak." Vale merdivenlerden yukarı çıkmaya devam etti.

"O zaman bana başka bir yol söyle" diye seslendi Tella arkasından. Ondan bir cevap alana kadar gitmeyeceğini söyleyebilirdi ama bunun pek de tehdit sayılmayacağını düşünüyordu. Onu takip etmek de muhtemelen korkunç bir fikirdi. Merdivenleri çıkarken Talih Hanım'ın şu sözleri bir kez daha aklına geldi:

Vale sana kapıldığı için seni öldürmezse sana olan saplantısının seni yok edeceğine söz veriyorum.

Ama Vale ona sırtını dönmüştü. Hiç de onu saplantı yapmış gibi görünmüyordu. Ve Tella, Kayan Yıldız'ı nasıl yeneceğini bulmak için onun hâlâ en iyi seçeneği olduğu-

nu düşünüyordu. Vale'nin tekin biri olmadığını biliyordu; bu gece ondan istediğini aldıktan sonra onu bir daha göremezdi.

Çalışma odası elma ve kan kokuyordu. Tella'nın gözleri yıpranmış deri kanepenin önündeki yanık kilime doğru kayarken yasak öpüşmelerinin hatırasıyla teni karıncalandı. Hızlıca başını çevirip Vale'nin masasına odaklandı; masanın üzerinde bir köşesi sahte bir Kader Destesi ile tutturulmuş olan bir şehir haritası vardı.

Destenin renkleri solmuştu ve köşeleri aşınmıştı. Annesinin büyülü destesine hiç benzemiyordu ama bu, Paloma'nın ve Mirelerin bir kez daha hüküm sürmesine engel olmak için *hayatı da dâhil olmak üzere* ne kadar çok fedakârlık yaptığının başka bir hatırlatıcısıydı.

Onu içeriye kadar takip etmesine sinir olmuş gibi görünen Vale çalışma masasının arkasındaki koltuğa oturdu.

"Kayan Yıldız annemi öldürdü" dedi Tella. "Annemi öldürmesini izledim. Bunu umursamanı beklemiyorum ama dün gece acımı hissettiğini biliyorum. Kanlı gözyaşları döktüğünü gördüm."

"Kader Destesi'ne sahip olan herkes beni kanlı gözyaşları dökerken gördü. Bunu bir trajediye dönüştürme ve sakın umursadığımı sanma."

Vale, Kader Destesi'ni eline aldı ve zarif parmaklarıyla kartları karıştırmaya başladı. "Ve bunun, senin tarafında olduğum anlamına geldiğini düşünme." Sesi o kadar sertti ki Tella bu şekilde ona yardım edeceğini söylediğini neredeyse anlamayacaktı.

"Ölümsüz Kütüphane'de bir kitap var, Ruscica" diye devam etti Vale. "Bir insanın ya da bir Mire'nin tüm geç-

mişini anlatabilir. Gavriel'in hiç kimsenin bilmediği ölümcül bir zaafı varsa bu kitap onu ortaya çıkarabilir. Ancak Ruscica'yı kullanmak iyi bir fikir değil. Geçmişine erişmek için Gavriel'in kanına ihtiyacın olacak ve bunu yaparken ölebilirsin. Onun peşinden gitmeye kararlıysan ihtiyacın olanı en iyi ihtimalle Zayi Panayır'da bulabilirsin."

Vale kartları kesti ve destenin yarısını ters çevirdi. En üste, geçmiş zamanlara ait egzotik hayvanlar, eşyalar ve yiyecekler satan renkli çadır tezgâhlarından oluşan bir gökkuşağını tasvir eden Zayi Panayır kartını koydu.

İstediğin şeye sahip olmayabiliriz ama ihtiyacın olan bizde.

Zayi Panayır, sekiz Yazgı Objesi'nden biriydi. Kader Destesi'nde, Zayi Panayır hileli olsa da hayırlı bir karttı. Bir kişiye ihtiyaç duyduklarını elde edeceğine söz verirdi. Ancak çoğu insan bir kişinin ihtiyaç duyduklarının ve istediklerinin iki farklı şey olduğu konusunda hemfikirdi. Ve Tella panayırın içinde ticaret yapmanın, Caraval sırasında Legend'ın sanatkârlarından biriyle bir anlaşma yapmaya benzediğini hayal ediyordu. İhtiyaç duyduğu şeyi madeni paralarla satın alabileceğinden şüpheliydi.

"Onu öldürmenin başka bir yolu varsa cevabını panayırın içinde bulabilirsin" dedi Vale. "Sırları alıp satan iki kız kardeşin idare ettiği bir tezgâh var. Sırlarının karşılığında sana Kayan Yıldız'ın sırlarından birini verecekler."

Tella, Vale'yi kuşkuyla inceledi. "Kayan Yıldız'ı sadece uzaktan gördüm ama bana pek de sırlarını satacak biriymiş gibi görünmedi."

"Değil zaten ama onun sırlarından birini bilen biri varsa bu da o kız kardeşlerdir. Panayır zamandan bağım-

sızdır. Kız kardeşleri ziyaret edersen benzersiz bir bilgi toplama yöntemleri olduğunu görürsün."

"Panayırı nerede bulabilirim?"

"Şehrin dört bir yanındaki harabelerin birçoğu bir zamanlar Yazgı Mekânı'ydı ancak sihirlerine erişmek için çağrılmaları gerekiyor." Vale, Mabet Bölgesi'nin batısındaki bir dizi harabeyi işaret etti. "Taşlara kazınmış olan kum saatini bul ve panayırı çağırmak için onu bir damla kanla besle. Ama dikkatli ol, çağrılan bir Yazgı Mekânı'na girmenin her zaman bir bedeli vardır. Panayır içeri giren herkesten bir zaman vergisi alır. Panayırda geçirdiğin her bir saat için dünyamızdan bir gün kaybedeceksin."

"Uyarı için teşekkürler." Tella bunu bilmiyordu ve bir Mire'nin birincil eğlence kaynağı insanlarla oynamak olduğu için Vale'nin bunu ona söylemiş olmasına da bir hayli şaşırmıştı. Hatta ona söylediği her şeye şaşırmıştı. Buraya biraz Legend'a isyan etmek isteyerek ve biraz da cevaplar almayı umarak gelmişti. Aslında herhangi bir şey almayı beklemiyordu. Ama almıştı. Artık Legend'ın ölümsüz zaafının ne olduğunu biliyordu ve ayrıca Kayan Yıldız'ın zaafını nerede arayacağını da biliyordu. "Karşılığında bir şey istediğini tahmin ediyorum."

Vale'nin gözleri yavaşça dudaklarına doğru indi.

Serin bir esinti Tella'nın dudaklarını bir öpücük gibi okşadı. "Buraya gelme nedenimin bu olmadığını sana çoktan söyledim."

"Öyleyse neden hâlâ gitmedin?"

Tella kapıdan çıkarken Vale'nin kahkahası onu takip etti.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Scarlett

Scarlett ışıl ışıl parlayan saray süitinde dans etmek yerine yorgunluktan ölüyor olmalıydı.

Julian'ın kuzeyde tanıdığı ve Scarlett'ın hayatının en lezzetli keklerini tattığı bir fırıncıyı ziyaret etmek için Julian ile birlikte Hülya Anahtarı'nı kullandıktan sonra Julian'ın, turkuazın en parlak tonlarındaki suların bulunduğu ve insanların deniz kaplumbağalarıyla mesaj gönderdiği Güney İmparatorluğu'ndaki eski bir arkadaşını görmeye gitmişlerdi. Scarlett orada daha uzun süre kalabilirdi ama Julian, onu dünyanın en muhteşem gün batımını izlemek için yapılmış bir çatısı olan bir evde yaşayan uzaktan kuzenine götürmek istemişti. Tek bir öğleden sonra içinde Julian ve Hülya Anahtarı, Scarlett'ın küçücük dünya görüşünü değiştirerek onu sandığından daha büyük bir hale getirmişti.

Scarlett gülümsemesini bastırmaya çalıştı. Yatağa yatarken kendini bu kadar iyi hissetmemeliydi. Annesinin yasını tutması, kız kardeşinin nerede olduğu konusunda

endişelenmesi ya da uyanmakta olan Mirelerden korkması gerekirdi.

Ama Scarlett'ın düşünceleri Julian'la birlikte olduğu rüyalar yüzünden karmakarışık haldeyken kâbuslardan korkmak zordu. Uyuması gerektiği konusunda yalan söylemişti çünkü kendini ona o kadar kaptırmıştı ki uyanmak ve gerçeğe geri dönmek istemişti.

Ama şimdiden pişmandı.

Hülya Anahtarı cebinde hâlâ sıcaktı. Anahtarı Julian'ı bulmak için kullanmayı ve onu sihirli bir yere daha götürmesini istemeyi düşündü. Ve eğer bir hizmetçi, Nicolas'tan gelen bir paketi bırakmak için kapısını çalmasaydı Scarlett belki de bunu yapabilirdi.

Hediyenin Nicolas'tan geldiğini anlamak için kartı okumasına bile gerek yoktu. Minyatür bitkiler için yapılmış gibi görünen, avucuna sığacak kadar küçük, kristal bir sulama kabıydı.

Scarlett gerçekliğe döndü. Julian ve Nicolas arasındaki rekabeti düşünmemeye çalışıyordu. Son iki gün içinde yaşananlar düşünüldüğünde bu rekabet daha önce olduğu kadar önemli görünmüyordu. Ama Scarlett bunu görmezden gelemezdi.

İsteksizce notu açtı. Geçmişte Nicolas'tan mektup geldiğinde onu kâğıt incelene kadar tekrar tekrar okurdu. Ama bunun hiç gelmemiş olmasını diliyordu.

Sevgili Scarlett,

Ziyaretinden beri seni düşünmekten kendimi alamadım. Artık seninle tanıştığım için hayal gücüm yeterli gelmiyor. Umarım hediyemin ilk parçasını beğenirsin. Onu tamam-

layacak olan ikinci bir parçası daha var ama onu sana şahsen vermeyi tercih ederim. Müsaitsen yarın seni tekrar görmek isterim.

Saygılarımla,
Nicolas

Eğer bu kelimeleri Julian yazmış olsaydı kalbinin hızlanacağından ya da gülümsemekten yanaklarının ağrıyacağından emindi. O zaman bir şey hissedeceğinden emindi. Ama elbisesi bile tepki vermemişti.

Scarlett gözlerini kapatarak başını yastıklara koydu.

Evlilik için en iyi seçeneğinin Nicolas olduğunu düşünmüştü. Ve belki Julian'dan daha güvenli bir tercihti. Nicolas çekiciydi, özenliydi; nasıl bir insan olduğu önceki mektuplarında açıkça görülüyordu. Ama Scarlett ona karşı hiçbir şey hissetmiyordu. Hayır, bu doğru değildi. Evlenmedikleri için kendini rahatlamış hissediyordu.

Nicolas daha güvenli bir seçim olabilirdi ancak Scarlett'ın seçmek istediği kişi Julian idi. Julian ve Nicolas arasında rekabet yoktu. Julian, Scarlett'ın kalbini uzun zaman önce kazanmıştı.

Nicolas'a son bir mektup yazmak için masasına gitti.

Sevgili Nicolas,

Sulama kabı için teşekkürler...

Scarlett denedi ama başka bir kelime daha yazamadı. Kaybettikleri onca fırsatın ardından Nicolas'ı çoktan

seçimini yaptığına dair bir mektupla bilgilendirmek korkunç derecede duygusuz görünüyordu. Kendisi olsa bu şekilde baştan savılmak istemezdi.

Scarlett not kâğıdını buruşturup çöpe attı ve Nicolas'ın mektubuna bir kez daha baktı. Onunla evlenemezdi ama onunla son bir kez görüşebilirdi. Ona bu kadarını borçluydu.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Donatella

Valenda geceler için yaratılmış bir şehirdi.

Tella havafaytonuyla saraya geri dönerken altındaki dünya ışıl ışıl ışıldıyordu. Mabet Bölgesi'ndenki kiliseler ve tapınaklar, yollarını kaybetmiş ay parçası gibi parlarken; Çeşni Yöre'deki sönük ışıklar, sönmeyi reddeden bir yangının külleri gibi için için yanıyordu. Sonra muhitler arasında, insanlar yataklarında uyurken sahte bir güvenlik hissi veren sokak lambalarıyla aydınlatılan uyuyan evler vardı.

Hiç kimse ne kadar tehlikede olduğunun farkında değildi ve Tella daha fazla Mire'nin uyanıp uyanmadığını merak etti. Muhtemelen kumarhaneden ayrılmadan önce bunu Vale'ye sormalıydı. Ama Kupa Prensi daha fazla bilgi vermek için daha yüksek bir bedel istiyormuş gibi görünmüştü.

Havafaytonu sarayın fayton garajına varınca yavaşça durdu. Tella elbisesinin yırtık eteğine dikkat ederek araçtan temkinle indi.

Havanın tadı şekerliydi, dünya parıldıyordu ve yıldız-

lar o kadar yakındı ki Tella, onları çalıp cebine atabilecekmiş gibi hissediyordu. Sanki Legend'ın rüyalarından birinin içindeymiş ya da Caraval'a dönmüş gibi hissediyordu. Güneş batmış olmasına rağmen hizmetkârlar yarınki Gece Yarısı Labirenti'ne hazırlanmak için hâlâ saray arazisinde koşturup duruyorlardı. Dokunduğu her şeyi yıldızların ışığı altında parıldatan gece tozu, yürüyüş yollarını kaplayan çitlerden ve çeşmelerden, bahçelerde zıplayan tavşanlara kadar her şeyi fırçalayabilmeleri için hizmetkârların taşıdıkları kovaları dolduruyordu.

Saray görevlilerinin çoğu Tella'ya pek aldırış etmedi ama birkaçının birbirine dönüp onun hakkında bir şeyler fısıldamadan önce kısık gözlerle ona baktığına yemin edebilirdi.

Durup dinlemenin kötü bir fikir olduğunu biliyordu; dedikodular nadiren iltifat içerirdi. Yine de Tella kendini Taş Bahçe'ye giderken gevezelik eden bir çift hizmetçinin peşinde buldu. Hizmetçiler diğer heykelleri parlak gece tozuyla fırçalarken bahçenin en uzak ucundaki bir kadın heykelinin uçuşan eteklerinin arkasına saklandı.

"Onu *gördün* mü?" İlk kızın sesi bir kuşun sesi gibi ince ve cıvıl cıvıldı. Tella bu sesi daha önce son Caraval için Valenda'ya geldiğinde, saraydaki ilk gecesinde, *Dante* saray görevlilerine Vale ile nişanlandığını söylediğinde duymuştu. Kuş sesli bu hizmetçinin nişan hakkında, daha doğrusu Vale ve onun sözde bir katil olması hakkında konuştuğunu duyana kadar bu yalana o kadar kızmamıştı. Vale'nin aslında Kupa Prensi olduğunu bilmiyorlardı ve o sırada Legend'ın da bundan haberi yoktu.

İkinci bir hizmetçi, "Eski veliahtın nişanlısı olduğunu sanıyordum" dedi. Tella onun sesini tanımadı. Ama soluğu kesilmiş bir şekilde, "Yakışıklı Prens Dante'nin onu etrafta istemeyeceğini sanırdım" dediğini duyduğunda bundan hoşlanmadığına karar verdi.

"Ah, Yakışıklı Prens onu *kesinlikle* istemiyor" dedi kuş kız. "Sanırım küçük fahişe eski nişanlısı artık bir asil olmadığı için Prens Dante'yi yeni nişanlısı yapmayı umuyor. Ama herkes –*onun* dışında– bunun olmayacağını biliyor. Prens muhtemelen eski veliahta ait olduğu için onu etrafta tutuyor ve onu sahiplenmek gücünün bir başka göstergesidir."

Bu doğru değil! Tella itiraz etmek için heykelin arkasından çıkmak istedi.

Ama belki de biraz doğruydu. Legend, Vale'yi kıskanıyordu. Ve Talih Hanım'a göre, ölümsüzler insanlara ilgi duyduklarında sadece takıntı, saplantı, şehvet ve *sahiplenme* hissederlerdi.

"Duydum" dedi kuş kız, "aslında onu bu sabah zindana attırmış!"

"Neden?" diye soludu ikinci kız.

"Onu etrafta istemediğim için değil" dedi Legend, tüm bahçeyi dolduran kısık bir sesle.

Tella şimdi istese bile heykelin arkasında saklandığı yerden çıkamazdı. Sadece birkaç dakika önce dünya, gece tozları ve yıldızlarla doluydu ama şimdi Legend her şeyi ele geçirmişti.

Legend'ın çizmelerinin kendinden emin tıkırtısı bahçede yankılanırken, Tella onun donup kalmış olan hizmetçilere yaklaştığını hayal edebiliyordu. "Onu burada

istiyorum. Bana kalsa onu sonsuza dek burada tutardım. Ona evlenme teklif ettim ama kabul etmedi. Bu yüzden onu zindana attım. Yakışık almayan bir tepkiydi ama bazen fazla ileri gidebiliyorum."

Legend duraksadı ve Tella, onu yüzündeki çapkın gülümseme ile hayal edebiliyordu. "Siz ikiniz bir dahaki sefere dedikodu yaymaya karar verdiğinizde bunu aklınızda tutun, yoksa siz de kendinizi bir hapishanede bulabilirsiniz."

"Daha fazla dedikodu yapmayacağız."

"Çok özür dileriz Majesteleri."

Hizmetçiler aceleyle reverans yaptıktan sonra taş bahçeden kaçıyorlarmış gibi birbirine karışan terliklerin sesi duyuldu; muhtemelen koşarak uzaklaşırlarken, arkalarında parıldayan gece tozlarından bir iz bırakmışlardı.

"Artık çıkabilirsin Tella." Legend'ın sesi, Tella'nın arkasında saklandığı heykele dirseğini dayarken alaycı bir hal aldı. Yine daha önceki kurt grisi takım elbisesini giymişti ve omuzlarına da aynı siyah yarım pelerini atmıştı; Tella'nın çömeldiği yerden ayağa kalkmasını izlerken hem hovarda hem de görkemli görünüyordu.

Bu hâlâ umursamıyormuş gibi davrandıkları rüyalarından bir olsaydı Tella asıl hissettiğinin tam tersinde bir yanıt verip gözlerini devirebilirdi. Ama artık oyunun bittiğini hissediyordu. Yine de kendini tamamen savunmasız bırakıp söylediklerinin onu nasıl altüst ettiğini itiraz edemezdi. Legend, Tella'nın itibarının mahvolmasını önlemek için kendini kusursuz bir prens gibi göstererek yalan söylemişti.

"Sanırım o hizmetkârların ödünü kopardın" dedi Tella. "Ama onlara söylediğin her şeyi yine de tekrar edeceklerini biliyorsun."

"Benim hakkımda bir şeyler söylendiği sürece kimin ne dediği umurumda değil." Legend'ın sesi yavandı ama gözlerindeki bakış derin ve yakıcıydı. Bakışları, başka bir yere bakmaya hiç niyeti yokmuş gibi –onu sonsuza dek burada tutmak istediğini söylerken belki de doğruyu söylüyormuş gibi– Tella'nın gözlerinden ayrılmadı.

Göğsüne yayılan sıcaklık ile Tella'nın boynu kızardı.

Bir kez daha Talih Hanım'ın uyarısını düşündü; ölümsüzler sadece takıntı, saplantı, şehvet ve sahiplenme hissederlerdi. Ama belki Legend daha fazlasını hissediyordu...

Vale'nin itibarı lekelenmiş eski nişanlısı tarafından reddedildiği haberi yayılacaktı. Sadece söylentiler bile Legend'ın zayıf görünmesine neden olabilirdi; bu, bir saltanatı başlatmanın korkunç bir yoluydu. Ama Legend, onu savunmakta tereddüt bile etmemişti.

Tella bunun karşılığında ona bir şey vermek istedi.

"Sanırım Kayan Yıldız'ın başka bir zaafının olup olmadığını nasıl öğreneceğimi biliyorum."

Legend'ın gözleri, Tella'nın artık oynamadıklarını sandığı oyunda puan kazanmış gibi parıldadı. Ama bir kez olsun Tella ona puanları seve seve verecekti.

"Sırlarından birini Zayi Panayır'dan satın alabiliriz ve oraya benimle gelebileceğini düşünüyordum."

Legend'ın kaşları temkinli bir şekilde havaya kalktı. "Panayırın yerini nereden öğrendin?"

"Benden öğrendi." Vale'nin yumuşak sesi omurgasından aşağıya soğuk bir ürperti yayılmasına neden oldu.

Tella hemen arkasını döndü.

Çocukken takıntılı olduğu Kupa Prensi gibi görünen Vale tam karşısında duruyordu. Soluk teni pırıldıyor ve muhteşem altın sarısı saçları ürkütücü mavi gözlerinin üzerine düşüyordu. Gözleri hafifçe kanlanmıştı ama gülümsemesi, kullanılmaya hevesli bir bıçak gibi keskindi.

"*Sen* buraya nasıl geldin?" Legend'ın ses tonu ölümcüldü ama Tella ona baktığında gözlerini kendisine dikmiş olduğunu gördü. Legend'ın bakışlarındaki incinmişlik yerini suçlamaya benzer bir şeye bıraktı.

"Asıl sorulması gereken o buraya nasıl geldi?" Vale'nin gözleri Tella'yı delip geçti.

"Ben..." diye başladı Tella. Ama –inanılmaz derecede yakın yıldızlarla dolu gökyüzüne bakmak için durakladı– belki de gerçekten sarayın bu bölümünde değildi. Belki de Tella, bir çift hizmetçiyi dinlemek için durmamıştı ve belki de Legend onu hiç savunmamıştı.

Belki de Vale, onu hâlâ Dante sandığı için Legend'ın neden orada olduğunu soruyordu ve Dante'nin rüyalara girmek gibi sihirli güçlere sahip olmaması gerekiyordu.

Tella'nın bakışları buz mavisi elbisesinin yırtık eteklerine indi ve eteğin kendi kendini tamir etmesini diledi; bu, ancak rüyadaysa yapabileceği bir şeydi. Bir an hiçbir şey olmadı.

Sonra neredeyse bir rüyada olmadığını düşünmeye başlar başlamaz elbisesi düzelmeye başladı. Sökük kayboldu ve onun yerine Tella'nın kalbinin içinde yeni bir yırtık belirdi.

Bu gerçek değildi. Legend, o hizmetçilerin önünde onu savunmak için hiçbir şeyi riske atmamıştı çünkü hepsi sadece bir rüyadaydı.

O ana kadar Legend ile birlikte olduğu rüyaları çok sevmişti–ikisinin paylaştığı özel bir şey gibi hissettirmişlerdi. Ama bu seferki bir aldatmaca gibi hissettirmişti.

Bakışları Legend'ın fırtınalı gözlerinden Vale'nin keskin gülümsemesine kaydı; sanki ölümsüz bir oyun tahtasının ortasında duruyordu. Vale'nin rüyalarına girmek için onu kandırmasından hoşlanmamıştı ama Legend'ın, onu bir illüzyonun gerçek olduğuna inandırmak için bir kez daha kandırması neredeyse daha kötüydü.

"İkiniz de berbatsınız."

Tella uyanmak istedi ve havafaytonu dururken gözleri hızla açıldı.

Şehirde seyahat ederken uyuyakalmış olmalıydı; Valenda'nın gece manzaraları o farkına bile varmadan rüyalara dönüşmüştü.

Faytondan indi ve saray arazisinde oradan oraya koşturup her şeyi gece tozuyla kaplayan hizmetkârlarla karşılaştı ancak hiçbir şey parıldamıyordu, yıldızlar dokunacak kadar yakın görünmüyordu ve hizmetkârlardan hiçbiri ona bakıp arkasından fısıldaşmıyordu.

Geçici olarak kaldığı saray odasına dönen Tella ertesi sabaha kadar herhangi bir hizmetkârın sesini duymadı.

"Bayan Donatella." İsmi onu uyandıran gürültüyü takip etti.

Tella sabahlığını üstüne aldı ve sayvanlı yatağından kalkarak kalın halıların üzerinden geçti. Kapıyı açarken canlı güneş ışığı tenini ısıttı. Diğer tarafta iki kraliyet hizmetçisi duruyordu, dün gece rüyasında gördüklerinin aynısı.

Her ikisi de neredeyse Tella kadar uzun olan parlak bir siyah kutunun iki ucundan tutuyordu.

Kutuyu en yakın kanepenin üstüne koyarken, "Majesteleri Prens Dante'den bir hediyemiz var" dedi kuş kız.

"Ayrıca bunu aldığınızdan emin olmak istedi." Diğer hizmetçi meraklı bir gülümsemeyle Tella'ya simsiyah bir zarf uzattı.

Ancak Tella, Legend'ın notunu seyircilerin önünde açacak değildi, özellikle de içeriğini paylaşacağından şüpheli olduğu bir notu.

"Gidebilirsiniz" dedi Tella. Hizmetçiler ayrılır ayrılmaz zarfın mührünü kırdı. İçindeki not kâğıdı basit bir kare şeklindeydi ve Legend'ı okumayı bir kez olsun kolaylaştıran düzgün bir elyazısıyla yazılmıştı.

Tella,

Dün gece bir rüyaydı ama seni istediğime dair söylediklerimde ciddiydim. Seninle oyun oynamayı bıraktım. Sen de aynısını hissediyorsan bu akşam Gece Yarısı Labirenti'nde beni bul. Sana ödülünü vereceğim.

–L

Mektubu tekrar okudu, o...

"Donatella." Çalınan kapıya eşlik eden Scarlett'ın sesi Tella'nın düşüncelerinin ilginç bir yere gitmeden önce kesilmesine neden oldu.

"Şu anda burada yokum" dedi Tella.

"O halde içeri girmeme aldırmazsın." Kapı kolu döndü, Tella kapıyı kilitlediğine yemin edebilirdi – ve Scarlett içeri girdi. Dantelli elbisesi şaşırtıcı derecede parlak bir

kırmızıydı ve kasvetli gülümsemesiyle çelişiyor gibiydi.

Scarlett, Tella'nın Legend'dan gelen kutunun yanında oturduğu kanepeye doğru yürürken arkasında bir dizi dantel gül bıraktı. Ama kız kardeşinin karşısındaki koltuğa otururken kutuya pek bakmadı.

Anneleri öldüğünden beri ilk kez yalnız kalıyorlardı ve Scarlett'ın Tella'ya bakışları göz önüne alındığında, kız kardeşini kontrol etmesinin asıl nedeni buydu. Ama Tella'nın duyguları hâlâ çok tazeydi. Şimdi annesinden bahsetmeye başlarsa yarası iyileşme şansı bulmadan önce yaranın kabuğunu soymak gibi olacaktı.

"Nasılsın?" diye sordu Scarlett.

"Çok yorgunum" diye inledi Tella. "Ama dün Julian'la neden bu kadar samimi göründüğünü söylersen canlanabilirim."

Scarlett'ın yanakları parlak pembeye dönüştü ve elbisesi de tamamen aynı rengi aldı.

"Biliyordum!" diye sevinç çığlığı attı Tella. "Ona tekrar âşıksın." Gerçi kız kardeşinin aşkının *bittiğine* zaten hiç inanmamıştı.

Scarlett utancıyla savaşmaya çalışarak başını salladı. Muhtemelen hâlâ erkekler yerine annelerinden bahsetmeleri gerektiğini düşünüyordu.

Ancak Tella'nın buna, acı verici duygular hakkında konuşmaya ihtiyaç duyduğundan daha fazla ihtiyacı vardı ve kız kardeşinin de öyle hissettiğine inanıyordu. "Bana her şeyi anlat."

Scarlett içini çekti. "Sanırım tekrardan kalbimi çalıyor." Daha sonra kız kardeşine, Julian'ın dönüşünden ve Tella'nın beklediğinden çok daha düzgün görünen Nicolas

ile tanışmak için onunla gitmekte nasıl ısrar ettiğinden bahsetti. Her iki beyefendiye de meydan okuduğunu itiraf ederek Tella'yı bir kez daha şaşırttı. "Ama sanırım oyunu iptal edeceğim."

"Sana bunu yapmamanı söylemek isterdim." Oyun oynamak Scarlett'ın Caraval'dan önce asla yapmayacağı bir şeydi ve Tella, kız kardeşinin böyle bir öneri sunmasından çok etkilenmişti. "Kulağa harika bir fikir gibi geliyor ama biliyorsun ki hiçbir zaman Nicolas'ın hayranı olmadım."

"Nicolas'ın herhangi bir sorunu yok. O sadece..."

"Julian değil."

Scarlett'ın sırıtışı Tella'ya bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu. Julian mükemmel biri olmayabilirdi ama kız kardeşi için mükemmeldi.

"Şimdi senin sıran." Scarlett, Tella'nın yanındaki parlak siyah kutuya baktı.

"Legend'dan bir hediye. Bu akşam Gece Yarısı Labirenti'nde onunla buluşmamı istiyor." Tella, Legend'ın gönderdiği notu çıkarıp Scarlett'a uzattı. "Sanırım bu, bir rüyada beni kandırdığı için gerçekten özür dilemeden benden özür dileme şekli olabilir."

"Hımm." Scarlett'ın kaşları çatıldı ve elbisesi, notu okurken şüpheli bir leylak rengine dönüştü. "Aslında bu gece sana özür dilemekten çok daha fazlasını vermeyi planladığını düşünüyorum." Ciddi ela gözleriyle Tella'ya baktı. "Gece Yarısı Labirenti'nin, yeni bir hükümdarın taç giyme töreni için yapılacak bir haftalık geri sayımın sadece başlangıcı olmadığını biliyor muydun? Çok romantik kökleri olan eski bir Valenda geleneğidir. İlk Gece

Yarısı Labirenti, evlenmek istediği prenses için bir prens tarafından yapılmıştır. Hikâyelere göre prens, prensesine labirentin merkezinde bir ödül olacağını söylemiş. Sonra oraya gizlice girmiş ve prensesi onu bulduğunda ona evlenme teklifi etmek için hazırlanarak onu beklemiş."

"Yani Legend'ın evlenme teklif etmeyi planladığını mı düşünüyorsun?" diye sordu Tella şakayla. Legend o gece onu Yıldızlar Tapınağı'nın önünde bıraktığı için ondan özür bile dilememişti. Ona evlenme teklif etmeyi planlıyor olması mümkün değildi.

Ama Scarlett son derece ciddi görünüyordu. "Bunun imkânsız olduğunu düşünmüyorum. Yine de hikâyede evlenme teklifi hiç gerçekleşmedi. Prenses labirente girdikten sonra bir daha hiç görülmedi. Söylentilere göre ne zaman bir Gece Yarısı Labirenti yapılsa prensin hayaleti belirir ve kayıp prensesini arar."

"Bu bir aşk hikâyesinden çok bir trajediye benziyor" dedi Tella.

"Ama aynı zamanda Legend'ın yapacağı bir şeye benziyor. Bence karanlık ve trajik hikâyeleri seviyor." Scarlett'ın gözleri, içindekiler şüphelerini doğrulayacakmış gibi Tella'nın yanındaki uzun kara kutuya dönmeden önce Tella'ya uyarı dolu bir bakış attı.

"Muhtemelen kiralık dairedeki her şeyi kaybettiğimizi bildiği için sadece bir elbise göndermiştir." Tella kapağı kaldırdı. Ama içinde bulduğu şeyin sadece bir elbise olduğunu söylemek, Caraval'ın sadece bir oyun olduğunu söylemek gibi olurdu; çünkü görünenden çok daha fazlası vardı.

Odayı tatlı, büyüleyici bir koku doldurdu. Bu koku, kutunun içine uzanıp her kızı kendine âşık edebilecek bir

elbiseyi çıkarırken Legend'la geçirdiği her rüyayı düşünmesine neden oldu.

Gönderdiği elbisenin çiçek yapraklarından yapılmış askıları, sim kadar küçük değerli taşlarla süslenmiş kurdelelerden yapılmış bir korsesi ve hepsi bir aradayken Tella'nın şimdiye dek hiç görmediği büyülü bir renk oluşturan farklı mavi tonlarında yüzlerce ipek kelebekten yapılmış bir eteği vardı. Bazılarının neredeyse gözyaşları kadar şeffaf mavi kanatlardı vardı; bazılarının gök mavisi yumuşak kanatları vardı; birkaçında menekşe rengi gölgeler vardı; diğerlerinin damarları ise cezayirmenekşesi rengindeydi. Kelebekler canlı değildi ama o kadar narin ve ruhaniydiler ki ilk bakışta gerçek gibi görünüyorlardı. Tıpkı dört gece önceki rüyasında Legend Kilisesi'ndeyken giydiği elbise gibiydi. Legend'ın ne giydiğini bile fark etmediğini sanmıştı. Ama belli ki fark etmişti.

Elbiseyi kutuya geri koymak ve partide hiç görünmemek cazip geliyordu. Mireles hâlâ dışarıdaydı; Zayi Panayır'a gitmesi gerekiyordu. Kayan Yıldız'ın zaafını bulması gerekiyordu. Şu anda bir partiye katılmak bencillikti.

Ama gerçek gerçek şuydu ki canavarlarla savaşmak Legend'a kalbini bir kez daha vermekten daha az korkutucuydu.

Legend'dan önce Tella'nın aklında aşka dair hiçbir şey yoktu. Kaderinde yalnızca karşılıksız aşk olduğuna inanıyordu. Sonra ona âşık olmuştu ve bu, sihir içmek gibiydi; tarif edilemez, yakıcı ve fevkalade bağımlılık yapıcı. Tella evlenmek bile istemiyordu ama onu baştan çıkarabilecek bir kişi varsa o da Legend'dı.

"Gidecek misin?" diye sordu Scarlett.

"Elbette gideceğim" dedi Tella. Ama Legend gerçekten teklif ederse ne yapacağını bilmiyordu. Hiç kimse Legend kadar hayal kurmak, merak etmek ya da hissetmek istemesini sağlamıyordu. Ama aynı zamanda hiç kimse onu nasıl mahvedeceğini de Legend kadar bilmiyordu. Son kalp kırıklığını hâlâ tamamen atlatamamıştı ve eğer Legend bir kez daha kalbini kırarsa bunu asla atlatamayacağından korkuyordu.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Scarlett

Scarlett'ın saraydan uzağa attığı her adım yanlış yönde bir hamle gibiydi.

Scarlett, tüm saray arazisini ele geçiren Legend'ın Gece Yarısı Labirenti'nin karmaşasından kaçınmak için Nicolas'tan başka bir buluşma noktası seçmesini istemişti. Nicolas, ipuçları barındıran elle çizilmiş bir harita göndererek yanıt vermişti. Scarlett onun kur yapmaya çalıştığını hayal ediyordu; harita Julian'dan gelmiş olsaydı işe de yarardı. Ancak Scarlett romantizm yerine bir hata yapıyormuş gibi hissediyordu.

Tella'ya Nicolas'ı görmeye gideceğini söylemeliydi. Tella'ya oyunu iptal edeceğini söylemişti. Ama bunu Nicolas'a bizzat söyleyeceğini itiraf etmemişti. Scarlett, saray arazisinin güvenliğini terk etmenin şüpheli bir seçim olduğunu içten içe biliyordu.

Zehirbaz ile dün yaşananlardan sonra diğer Mirelerin sırf eğlenmek için herhangi bir olaya yol açtığını duymamıştı. Ancak Scarlett, Valenda'nın dik sokaklarında yürürken Legend'ın korumaları tarafından asılmış olan uyarılar ve

Aranıyor posterleri şeklinde birden fazla Mire gördü.

Titreşen sayfalar şehrin her yerindeydi. Bazıları yabancılardan içecek almamaları konusunda uyarıyordu. Diğerlerinin üzerinde ise Tella'nın Kayan Yıldız tarifine uyan eskizlerle birlikte *Aranıyor* kelimesi yazıyordu. Ama resimdekilerin *aslında* Mire olduğu açıkça söylenmiyordu. Sokaktaki parti müdavimleri posterlerin yanından geçip gidiyordu.

Scarlett, onların önünden geçen herkesi sarsıp kendine getirmek ve posterleri okumaya zorlamak istedi. Mirelerin korkudan beslendiğini biliyordu ama herkes fazlasıyla savunmasız görünüyordu.

Scarlett elini cebine attı ve Hülya Anahtarı'nın hâlâ orada olduğundan emin olmak için bir kez daha kontrol etti. En azından o korunuyordu; eğer kaçmak isterse tek yapması gereken anahtarı en yakın kilide sokmaktı. Ama yine de içindeki huzursuzluktan kurtulamadı.

Elbisesi bile tereddütlü görünüyordu.

Haritayı şehrin kenarındaki rıhtımlara kadar takip eden Scarlett'ın elbisesi, gözden kaçmak için mükemmel bir renk olan temkinli bir kahverengiye döndü. Kırık dökük tahtaların üzerinde birkaç adım daha attı ve burnu tanıdık tuz, balık ve ıslak odun kokularıyla doldu.

Hayatının çoğunu geçirdiği küçük Trisda Adası da hep böyle kokmuştu. Tıpkı Trisda'nın her zaman kaçmak istemesine neden olması gibi, bu koku da evini özlemek yerine kaçmak istemesine neden oldu. Ancak Scarlett, Caraval'ın ardından korkunun kendisini yönetmesine izin vermemeye karar vermişti.

Yüzen bir saray gibi görünen bir gemiye uzanan siyah ve altın rengi bir halıyla kaplı uzun bir rıhtıma gelene ka-

dar, Nicolas'ın çizdiği haritayı takip ederek rıhtımları saydı. Geminin gövdesine elinde mızrak ve deniz kabukları tutan denizkızlarının ve deniz adamlarının süslü resimleri oyulmuştu. Direkler de başlarında yıldızdan taçları olan ve ihtişamlı mor yelkenler tutan devlerle süslenmişti.

Güzelliğinde neredeyse saldırganca bir hava vardı. Bu gemi kendini fazlasıyla bir şey sanan birine aitti. Nicolas hakkında sahip olduğu izlenim bu değildi. Nicolas daha ayakları yere basan gibi görünüyordu. Ama herkesin takındığı bir maske vardı.

Scarlett tam iskeleye adım attığı anda durdu. Daha önce onunla buluşacağı için gergindi ama şimdi içinde onu geri dönmesi konusunda uyaran bir korku dalgası hissetti. Nicolas'a hiçbir şey borçlu değildi.

Çoğu insan reddedilmeyi pek iyi karşılamazdı. Ve Nicolas'ı, onu kolayca aşağı atabileceği ya da onunla birlikte yelken açıp uzaklaşabileceği teknesinde reddetmek özellikle akıllıca görünmüyordu.

Scarlett arkasını döndü. Cesur olmak istiyordu ama aptal olmak istemiyordu.

"Scarlett? Siz Scarlett Dragna mısınız?" Ses Nicolas'ın sesine benzemiyordu.

Kaç. Saklan. Çığlık at. Duyguları parlak bir kırmızıya döndü. Koşmaya başladı.

Ama çok geçti.

Başına siyah bir torba geçirildi.

"Bırak beni!" Scarlett çığlık atarken torbayı yırtmaya çalıştı. Ama elleri arkasına çekilip sertçe birbirine bağlandı.

"Dikkat et" diye emretti yeni bir ses. "Kızını hasarsız olarak geri istiyor."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Donatella

Tella, Legend'ın Gece Yarısı Labirenti'ne ulaşana kadar saf beklentinin nasıl koktuğunu bilmiyordu. Kırmızı karanfillerin ve filizlenen yaprakların kokusu her şeye nüfuz etmişti.

Basit yapraklı yeşil çitler beklemişti ancak *basit* kelimesini Legend ile ilgili herhangi bir şeyle bağdaştırmaması gerektiğini bilmeliydi. Her canlı duvar farklı nadide çiçeklerden oluşuyordu. Parlak turuncu yıldız ateşi zambaklar. Koyu mor alacakaranlık devedikenleri. Parlak altın rengi papatyalar. Şampanya rengi füsunlar. Kavruk kırmızı ateş çanları. Hepsi, labirentten içeriye giren her insanla birlikte filizlenip büyüyordu.

İlk Caraval esnasında Tella, duyguların sihri körükleyen şeylerden biri olduğunu öğrenmişti ki bu da daha fazla insanın partiden keyif almasının Legend'ı daha da güçlendirip güçlendirmediğini ve bunun sonucu olarak partinin cazibesinin ve büyüsünün de daha fazla artıp artmadığını merak etmesine neden oldu.

Tella, Legend'ı henüz görmemişti. Ama *Yakışıklı*

Prens'in bu gece ne kadar muhteşem göründüğüne dair birkaç fısıltı duymuştu. Görünüşe göre bu takma ad sadece rüyasının bir parçası değildi. Ancak Tella,hâlâ bunu söyleyen her kişiyi tersleme dürtüsü duyuyordu.

Labirentin derinliklerine doğru ilerlerken Legend'ın ne sorabileceği ve ona nasıl yanıt vereceği konusunda kafası allak bullaktı. Ateşböcekleri kahkahalar atan ve flört eden herkesin biraz daha büyülü görünmesine neden oluyordu.

İsminin ima ettiğinin aksine Gece Yarısı Labirenti gece yarısı başlamıyordu. Günbatımında, bulutlar gökyüzünden kurtulmaya çalışıyormuş gibi ufuk çizgisini bir renk savaşına çevirirken başlıyordu. Sanki onlar da renklerle dolu olan labirente ulaşmaya çalışıyorlardı.

Tella bunların Legend'ın eseri olduğunu duysa şaşırmazdı. Labirenti sarmalayan o kadar çok coşkulu duygu varken Legend'ın sihri daha da güçleniyor olmalıydı. Belki de labirente ev sahipliği yapmak istemesinin başka bir nedeni de buydu; Mirelerin tamamı uyanmadan önce güçlerini beslemesi için buna ihtiyacı vardı.

"Oh, bakın!" diye haykırdı yakındaki bir davetli. "Çitin ortasında bir kapı açıldı. Bakalım bizi labirentin merkezine götürecek mi?"

Tella dans eden bir eteğin hışırtısını ve "Beyler önden" diyen bir kadın mırıltısı duydu.

Sonra önündeki kıkırdayan insanlar, gök mavisi aslanağızlarıyla dolu bir kapıdan geçerek kapıyla birlikte gözden kayboldular. Geride sadece havada süzülen ateşböceklerinin gösterisi ve derin bir sessizlik bıraktılar. Tella'nın duyabildiği tek şey hülyalı ninniler kadar yu-

muşak ve kelebekler kadar narin kanatların titreşimiydi.

Elbisesinin yüzlerce kanat darbesiyle canlandığını görünce, genelde midesinde hissettiği çırpınışların tenini karıncalandırdığını hissetti. Tella kahkaha attı. Sadece birkaç dakika önce cansız olan eteğinden kelebekler fırladı.

Legend oradaydı.

Yakınlarda olmalıydı. Elbisesine hayat veriyor ve labirenti gözlerinin önünde değiştiriyordu. Labirent eskisinden daha hızlı hareket ederek uzadı, kalınlaştı ve *güçlendi*. Tepesinde yapraklı mazgallar oluşarak her şeye büyülü bir kale görünümü kazandırdı.

Tella, göz kamaştırıcı beyaz elmas şakayıklarından oluşan parlak bir kemer bulana kadar elbisesinden fırlayan kelebeklerin peşinden koştu.

Kemerden geçer geçmez, çiçekler de arkasından gelerek onu partinin geri kalanından uzaklaştırıp Legend ile yalnız bıraktılar.

Bir süre durup Legend'ı zevkle seyretti.

Legend çitin karşı tarafındaki yaprak duvarına yaslanırken bronz bir ışık tozu etrafını sararak cildini ışıldamasına ve gözlerinin biraz daha parlamasına neden oldu. Uzun, cilalı çizmelerinin içine soktuğu koyu kırmızı pantolonu dışında kömür karası tonlarında giyinmişti. Batan güneş ışınlarının ona tutunmak için geride kalmış gibi görünmesine neden olan etrafındaki bronz ışıkla aynı renkli karmaşık ipliklerle süslenmiş dik yakalı paltosu her zamankinden daha uzundu, neredeyse yere değiyordu.

"Tam bir gösteriş meraklısısın" diye takıldı Tella.

Legend çarpıcı bir şekilde gülümsedi. "Sadece bir kızı

etkilemeye çalıştığım zaman." Gözleri sonunda Tella'nın gözleriyle buluşmadan önce, korsesini oluşturan narin kurdeleler üzerinde oyalanırken parıldadı.

"Çok güzelsin." Legend duvardan uzaklaşıp Tella'ya yaklaştı. Ama bir kez olsun, Tella'nın duyabildiği tek şey çizmelerinin kendinden emin adımları yerine notta yazdığı sözlerdi: *Seni istediğime dair söylediklerimde ciddiydim.*

Legend dokunacak kadar yakınına geldiğinde eteğinden daha fazla kelebek uçtu. Dünya artık beklenti gibi kokmuyordu. Onun gibi kokuyordu. Sihir ve kalp kırıklığı gibi.

Lütfen kalbimi tekrar kırma diye düşündü Tella. Ona evlenme teklifi etmeyecek olsa bile, başka bir şey isteyecekmiş gibi görünüyordu. Labirentin gözlerden uzak bu köşesi, ışıldayan, dans eden ve parlayan yıldızlarla dolarak aydınlanıyordu ancak Legend'ın bakışları onunkilerden ayrılmadı, bir dokunuş kadar kararlı, istekli ve samimiydi.

Tella'nın nefesi kesildi.

Legend'ın ağzının köşesi seğirdi. "Seni şimdiden korkuttum mu?"

"Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?"

"Seni sadece yanımda tutmaya çalıştığımı sana zaten söylediğimi sanıyordum." Legend'ın dudakları Tella'nın dudaklarına bir öpücük bıraktı.

Labirent, parti, dünya, hepsi ortadan kayboldu. Legend'ın dudakları yumuşaktı ve sonra birden gitmişti.

O kadar hızlı olmuştu ki Tella, Legend'ın gözlerindeki alaycı ışıltı olmasa hayal ettiğini düşünebilirdi.

"Buraya oyun oynamak için değil, ödülümü almak için geldim." Tella ödülünü hemen almak istermiş gibi elini uzattı.

Legend derin ve gürültülü bir kahkaha kopardı. "Seninle her zaman oyun oynamak isteyeceğim. Ama bu gece oyun yok. Seni istiyorum Donatella Dragna. Hiç kimse için böyle hissetmemiştim ve bunu da daha önce hiç kimseye sormamıştım." Sesi o kadar alçalmıştı ki Tella'nın ayak parmakları terliklerinin içinde kıvrıldı ve eteğindeki kelebeklerin yarısı uçuşa geçti.

Scarlett haklıydı. Evlenme teklifi edecekti.

Legend'ın gözleri biraz daha parladı ve gülümsemesi baştan çıkarıcı bir hale büründü. "Seni yanımda tutmak istiyorum Tella. Seni ölümsüz yapmak istiyorum."

Tella'nın içindeki her şey öldü. *Ölümsüz.* Onunla evlenmek değil, onu ölümsüz yapmak istiyordu.

"Cevap vermeden önce istediğin kadar düşünebileceğini söylerdim. Ama şimdi Mireler uyandığına göre artık beklemek istemiyorum. Seni kaybetme riskini almak istemiyorum." Legend'ın elleri beline dolandı. Onu tekrar öpmek istiyormuş gibi görünüyordu ama bu seferki sadece dudakların hızlı bir şekilde birbirine sürtünmesi şeklinde olmayacaktı. Tella, Legend'ın parmakları göğüskafesine yayılırken ellerinin daha da ısındığını hissedebiliyordu.

Eğer başını yukarı kaldırırsa Legend onu tüketene kadar öperdi; ta ki onsuz nefes alamayana ve sorduğu her soruya evet diyene kadar onu öperdi.

Tella, onun sarılmasına izin verdi ama kendini ona bırakmadı. Evlenme teklif etmesine bile tamamen hazırlanamamıştı ve kesinlikle buna da hazırlıklı de-

ğildi. "Ne istediğini bildiğimden emin değilim. Beni sanatkârlarından biri yapmayı mı teklif ediyorsun?"

"Hayır." Parmakları, genç kızın belini okşadı. "Sen farklı olacaksın. Sanatkârlarım ölümsüz değiller, sadece yaşlanmıyorlar. Sihrim onları yaşlanmaktan alıkoyuyor ancak onları sadece Caraval esnasında, gücümün zirveye ulaştığı dönemde hayata döndürebilirim. Caraval dışında onlar için yapabileceğim hiçbir şey yok. Ama bir ölümsüz olursan ölsen bile her zaman geri geleceksin. Kimse seni öldüremeyecek. Asla yaşlanmayacaksın, güçten düşmeyeceksin veya kırılgan olmayacaksın. Sonsuza kadar genç ve güçlü kalacaksın."

Etraflarındaki ışıklar mücevher gibi parlıyordu; hiç durmadan dönüyor ve Legend ile birlikte geçireceği bir sonsuzluğun daima sihirle dolu olacağını vaat ediyordu. Onun rüyalarından birinde yaşamak gibi olacaktı. Ama her nedense Tella'nın evet demeye dili varmadı.

Legend'ın dudakları aşağı kıvrıldı ve elleri Tella'nın belini sıktı. "Daha fazla heyecanlanacağını düşünmüştüm. Böylece sonsuza dek birlikte olabiliriz."

Legend hâlâ onu öpmek istiyormuş gibi görünüyordu ama öne doğru eğilmek yerine, elleriyle çıplak sırtına dokunabilmek için parmaklarıyla korsesinin kurdelelerini dikkatlice çözmeye başladı.

Tella'nın gözleri titreşerek kapandı. Legend'ın sadece parmak uçları tenine değiyordu ama Tella bunu her yerinde hissediyordu. Legend bu akşam onunla oyun oynamayacağını söylemişti ama kesinlikle oynuyordu; gerçi Tella, onun bunun farkında olup olmadığını merak ediyordu.

İnsanlar Legend'ın umurunda değildi. İnsanlar onun dünyasının içinde birer oyuncaktı. Hatta kendi hayatına devam edebilmek için onu yaratan cadıyı bile kurban edilmiş bir piyona çevirmişti. Ama yine de her şeye rağmen, Tella, onu bu şekilde görmediğine inanmak istiyordu. Kendini korumak yerine azimle devam etmek istiyordu. Legend'ın, kalbini bir daha kırmayacağına inanmak istiyordu. Onu manipüle etmediğine, onun için tek istisna olduğuna inanmak istiyordu. Ama belki de Legend nasıl istisna yapılacağını bilmiyordu. Belki de herkesi kandırıyordu.

Daha önce hiç böyle duygular hissetmediğini ve hiç kimseye ölümsüz yapmayı teklif etmediğini söylemişti; ama Tella'nın dün gece öğrenmiş olduğu zaaftan bahsetme zahmetine de girmemişti.

Ölümsüzler sevemez. Aşk bizim için bir zehirdir. Sevgi ve ölümsüzlük bir arada var olamaz.

Çok nadir durumlarda, bizi sevmeye teşvik eden insanlarla karşılaşırız... Bir ölümsüz, gerçek aşkı bir dakika bile hissederse o bir dakika için insana dönüşür. Bu duygu çok daha uzun sürerse fanilik kalıcı hale gelir.

Aniden her şey netleşti. Tella, Legend'ın neden rüyalarına gelip mesafesini koruduğunu, bu geceye, onu değiştirmeyi teklif etmeden hemen öncesine kadar ona dokunmayı neden reddettiğini anladı. Dün gece Legend'ın ona karşı gerçek hisleri olduğunu –onu sevebileceğini düşünmüştü. Ama tam tersiydi. Legend değişmek istemiyordu– *onu* değiştirmeyi umuyordu.

Ve Tella, bunu onun ölmemesi için yaptığına inanmıyordu. Legend, *kendi* ölmemek için onu ölümsüz yapmak istiyordu.

Tella'yı sevmiyordu. Ona âşık olmaktan korkuyordu, çünkü aşk onun tek zaafıydı. Legend onu severse, ölümsüzlüğünü yitirir ve insan olurdu. Ama Tella ölümsüz olsaydı bunun için endişelenmesine gerek kalmazdı, çünkü ölümsüzler birbirlerini sevemezdi.

Ölümsüzler sadece takıntı, saplantı, şehvet ve sahiplenme hissediyordu. Ve Legend da belli ki sadece bunları yaşıyordu. Tella, korsesinin kurdeleleriyle oynayan parmakların tenine her değişinde bunu hissediyordu.

Legend'ın kollarından kurtularak gözlerini açtı.

Legend, etrafındaki bronz ışık yüzünden daha parlak bir şekilde ışıldıyordu. Genelde insan gibi görünürdü ama bir an için, mükemmel dudakları somurturken tam bir ölümsüze benzedi. "Sorun nedir?"

"Dün gece zaafının ne olduğunu öğrendim."

Legend'ın omuzları gerildi. "Sana ne söylendi?"

"Sana aşkı hissettiren bir insana rastlarsan ölümlü olursun ve bu duygu çok uzun sürerse değişim kalıcı olur. Yani beni hayatta tutmak için değil, sadece kendini hayatta tutmak için beni değiştirmek istiyorsun."

"Hayır." Legend'ın cevabı kararlı ve hazırdı. "Bunu yapmak istememin nedeni bu değil. Ölmemen için ölümsüz olmanı istiyorum."

"Ama ben senin ölümsüzlüğünü istemiyorum, Legend. Aşkını istiyorum."

Legend geriye doğru bir adım attı. Tella, bunu yaptığının farkında bile olduğunu sanmıyordu. "İstediğini sana veremem."

"Evet, verebilirsin. Ama sen ölümsüzlük yerine aşkı seçmeyi reddediyorsun."

Legend'ın gözlerindeki ışık söndü ve dünya biraz daha karardı. "Bu doğru olsa bile beni suçlayabilir misin?"

"Hayır" dedi Tella dürüstçe. "Ama ben senin gibi olmak istemiyorum. Bu yüzden beni ölümsüz yapmana izin veremem."

Legend'ın bakışları onunkilerle bir kez daha buluştu. Gözleri hâlâ karanlıktı ama sunabileceği tüm sihirli şeyleri hatırlatacak şekilde ışıldıyorlardı. "Seni değiştirmeme izin verirsen daha farklı hissedeceksin."

"Ama farklı hissetmek istemiyorum. Aşkı her haliyle hissetmek istiyorum. Eskiden ondan çok korkardım ama şimdi aşkın başka bir tür sihir olduğunu düşünüyorum. Her şeyi daha parlak hale getiriyor, ona sahip olan insanları daha güçlü kılıyor ve var olmaması gereken kuralları çiğniyor; çok değerli. Hayatımı onsuz hayal edemiyorum. Ve senin de kalbinde birazcık sevgi olsaydı bunu anlardın."

Tella, Legend'ın karanlık gözleriyle buluştu.

Legend'ın yüzünden bir acı dalgası geçti. Ama Tella bunun gerçek olup olmadığını ya da istediği şeyi yaptırmak için onu ikna etmeye çalışıp çalışmadığını anlayamadı. "Öleceksin Donatella."

"Zaten öldüm."

"Ama bu sefer geri gelmeyeceksin."

"Çoğu insan geri gelmiyor ama bana yaptığın teklifin nedeni bu değil. Bu, işleri senin için kolaylaştıracak. Beni sevip ölümsüzlüğünü kaybetmek istemiyorsun."

Legend'ın ağzı açıldı, kapandı ve sonra tekrar aralandı; konuşmadan önceki kısa bir an boyunca tamamen kaybolmuş gibi göründü. "Seni sevmek istemediğimden değil Tella. Seni sevemem." Sesi düz, boş ve son derece samimiydi.

Sanki bunu ölümsüz olduğu için değil, böyle bir duyguyu hissetmekten aciz olduğuna gerçekten inandığı için söylüyordu. Eğer bu doğruysa, kendini gerçekten kalpsiz biri olarak görüyorsa o zaman belki de Tella'yı sevmek onun için hiç de cezbedici değildi. Belki de sadece ona sahip olmak istiyordu. *Seni yanımda tutmak istiyorum.*

"Bunu etraflıca düşünmüyorsun." Legend onun elini uzattı.

Bir hafta önce Legend ona dokunmak istediği için Tella'nın yüreği hoplardı. Ama kendini bir adım daha geri gitmeye zorladı. Onu baştan çıkaran ölümsüzlük değil, Legend'dı. Bunu yapacaksa ona bir daha dokunamazdı. "Düşünmeme gerek yok. Bazen sadece bilirsin. Ve beni asla sevmeyecek biriyle sonsuza kadar birlikte olmayı hayal bile edemeyeceğimi biliyorum."

Gitmek için arkasını döndü.

"Tella bekle..."

Tella yürümeye devam etti. Kendisine arkaya bakmak için izin bile vermedi. Onunla buluşmak için altından geçtiği kemer kaybolmuştu. Yerini çiçekli bir duvar almıştı. Tenine değen kadifemsi yapraklar çok gerçekçi hissettiriyordu. Ama bunun sadece bir illüzyon olduğunu biliyordu. Onlara dokunur dokunmaz Legend çiçekleri ve dalları kenara çekerek geçmesine izin verdi.

Önündeki yapraklı geçit öncekinden daha karanlıktı. Ateşböcekleri gitmişti ve onların yerini ürkütücü bir soğuk almıştı. Tella'nın ensesindeki tüyler diken diken oldu. Hararetli sohbetin ardından soğuk iyi gelmeliydi ama içeride esen rüzgâr pis kokuluydu ve yanlıştı; ters giden bir rüya gibiydi.

Kendini bir şeyler duymaya zorladığında artık uzaktaki parti kahkahaları yoktu; attığı her adım sert ve hızlıydı.

Bir şeyler çok yanlıştı.

"Tella..." Legend yanında belirerek elini tuttu.

"Lütfen bırak gideyim."

"Bu bizimle ilgili değil..." Legend birden sustu. Tella'nın elini tutan eli gerildi. Etrafındaki parıltı kaybolurken gitgide solan yüzünü buruşturdu.

"Sorun ne?" diye sordu Tella.

Uzakta heyecanlı ayak sesleri yankılandı ve ardından bir dizi boğuk çığlık geldi. Labirentin duvarlarından dökülmeye başlayan yapraklar yere düştükçe çürüyordu.

"Git buradan" dedi Legend. "Kuleye git ve kendini odana kilitle."

"Kendimi bir kuleye kilitlemiyorum!"

"O zaman kaç. Benim için bir şey yapacaksan bunu yap... Sanırım Mireler burada."

Sonra Legend'ın dudakları onun dudaklarındaydı. Haşin. Hızlı. Sıcak. Ve çok çabuk gitmişti.

Legend'ın serbest bıraktığı Tella sendeledi. Etraflarındaki labirent bir dizi kuru daldan ve çürüyen yapraklardan ibaretti. Tella içlerini görebiliyordu.

"Bunu Mireler mi yapıyor?"

"Tella,git!" diye kükredi Legend.

Çalı çitin diğer tarafında iki karanlık şekil belirirken, havadaki kötü koku gittikçe güçlendi, tatlılaştı ve yoğunlaştı; ölüm gibiydi.

Tella'nın damarlarındaki kan dondu.

Soluk benizli kadın mücevherli bir göz bandı takmış-

tı ve adamın boğazında, başı kopup tekrar yerine dikilmiş gibi derin bir yara izi vardı. Maktul Kral ve Namevt Kraliçe.

Tella'nın dizlerinin bağları çözüldü ve boğazı kurudu.

Tella, onunla gelmesini sağlamak için Legend'ın elini tuttu. Ama aralarına giren yeni bir çit onları birbirinden ayırdı.

"Hayır!" Tella yumruklarını çitin cılız, dikenli ve tamamen yapraksız dallarına vurdu. Legend'ın daha önceki illüzyonlarından çok daha zayıftı ama aralarında bir bariyer oluşturmaya yetiyordu.

"Prens Dante" dedi Maktul Kral yavaşça. "Acaba tarih seni Ölü Prens diye mi hatırlayacak, yoksa bu geceden sonra seni tamamen mi unutacak?"

"Trajik" diye cıvıldadı Namevt Kraliçe. "Yüzün bozuk para üzerinde harika görünürdü."

Tella başka bir kelime daha duyamadan önündeki dikenli çit hareket etti. Göğsüne bastırarak onu geri tökezlemeye zorladı. Daha hızlı ve sertçe iterek, onu Legend'dan ve Mirelerden daha da uzaklaştırdı.

Piç herif! Legend sihrini onu uzaklaştırmak için kullanıyordu ve Tella'nın, onu –ya da onun için gelen Mireleri– durduracak gücü yoktu.

Arkasını dönmek, sırtına yaslanan çitle savaşmak ve Legend'a dönmek istedi. Ancak büyülü duvar acımasızdı ve Tella, Legend'ın daha güçlü olmasını ummaktan başka Mirelere karşı yapabileceği hiçbir şey olmadığını kabul etmekten nefret ediyordu. Namevt Kraliçe ve Cariyeleri onu öldürmeye çalıştığında hayatta kalmıştı. Legend da hayatta kalacaktı.

Kalmak zorundaydı.

Önündeki saray siyah gökyüzüne karşı ay gibi parlıyordu. Dünyada kargaşa içinde görünmeyen tek yer orasıydı. Arazinin geri kalanı hâlâ karanlıktı; partinin tüm ışıkları sönmüştü. Ancak Tella labirentin dalları çatlayıp parçalanmaya başladığında orayı terk etmek için çabalayan insanları duyabiliyordu. Hâlâ ara sıra kıkırdamalar ve kahkahalar duyuluyordu; bazı insanlar bunun da oyunun bir parçası olduğunu düşünüyor olmalıydı.

Eğer Caraval içinde olsalardı Tella da aynısına inanırdı; bunun Legend'ın planı olduğunu hayal ederdi. Ama Legend onu öptüğünde ve sonra onu zorla uzaklaştırdığında Tella onun korkusunu hissetmişti.

Çit sırtını itmeye devam ederken terlikleri yere çarpan Tella'nın ayakları yanıyordu. Çit toprağa sürtünüyordu. Tella toprağın dalgalanmasını ve dallarının ezilmesini hissedebiliyordu ve...

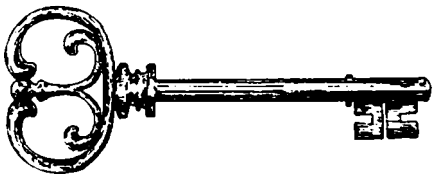
Tella'nın altındaki zemin sallandı. Kendi kendine koşmaya devam etmesini söyledi. Ama artık çitin sesini duyamıyordu. Adımlarını yavaşlattığında çiti sırtında hissetmedi. Ve arkasını döndüğünde onu görmedi.

Çit, labirent, eteğinde uçuşan kelebekler, partide olan her şey kaybolmuştu. Geriye sadece gökyüzüne doğru kıvrılan duman kuleleri kalmıştı.

Hayır! Hayır! Hayır! Tella kelimeleri bağırıp bağırmadığını, fısıldayıp fısıldamadığını ya da sadece düşünüp düşünmediğini bilmiyordu. Legend'ın sihrinin aniden durmasının tek bir nedeni olduğunu biliyordu.

Legend ölmüştü.

"Hayır!" Kelimeyi bu sefer kesinlikle haykırmıştı. Sonra bacakları tüm gücünü kaybetti ve dizlerinin üzerine düştü.

ORTA

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Donatella

Tella ellerinin ve dizlerinin altındaki kara toprağı hissedebiliyordu ama toprağın kuru mu, nemli mi, yoksa çimen ve dallarla mı kaplı olduğunu bilmiyordu. Ve orada hareket edemeden ne kadar kaldığını da bilmiyordu. Tek bildiği kalkması gerektiğiydi. Hareket etmeye devam etmesi gerekiyordu, ona son sözleriyle yalvaran Legend'ın söylediği gibi kaçmaya devam etmesi gerekiyordu.

Ayağa kalkmaya çalışırken göğsünden kuru bir hıçkırık koptu.

Legend sonsuza kadar ölmemişti. Bu, Tella'nın bir daha asla göremeyeceği annesinin başına gelenlere benzemiyordu. Legend hayata geri dönecekti. Ama şimdilik gitmişti.

Tella dakikalar önce labirent olan enkaza baktı ama Legend dumanların arasından çıkmadı.

Saatler önce sihrin ve kelebeklerin uçuştuğu yerde şimdi kargaşa hüküm sürüyordu. Koşmaya alışkın olmayan insanların, beceriksiz ayak seslerini ve ağır soluklarını duyabiliyordu.

Tella zorlukla ayağa kalktı. Kaçması gerektiğini biliyordu. Legend son sözleriyle ondan kaçmasını istemişti. Ama giderse Legend'ın bedenine ne olacaktı? Ya Mireler onun Legend olduğunu anlarsa ne olacaktı? Ya onun bedenini alıp o hayata döndüğünde onu defalarca öldürürlerse ne olacaktı?

Tella kargaşanın içine doğru koştu.

"Şehri terk edin!" diye uyardı gördüğü herkesi. "Gidin buradan!" Yakınlarda ikiden fazla Mire olup olmadığını bilmiyordu ama Elantine'in veliahtını öldürmeye geldilerse açığa çıkmaktan korkmuyorlardı. Büyük olasılıkla sarayı da ele geçireceklerdi. Dışarıdaki arazinin aksine şiddetin değmemiş olduğu saray, hâlâ parlıyor ve ışıldıyordu. *Şimdilik.* Mireler sarayı ve ardından da imparatorluğu ele geçirdiğinde, süs havuzları muhtemelen kanla dolacaktı.

Sert bir el Tella'nın omzuna yapıştı. "Ne yapıyorsun?"

Tella sesi tanıdığı halde kendini kavgaya hazırlayarak gerildi; hafifçe titrek, aksanlı, kısık bir sesti: Julian.

Karanlıkta yüzünü görmek zordu. Ama parmaklarının omzuna korkuyla saplanması yeterince şey söylüyordu. *Julian ne olduğunu biliyordu.*

"Bedenini almak için labirente geri dönmemiz gerekiyor" dedi Tella.

"Tella." Julian omzunu sıktı. "Kardeşim öldü."

"Ama hayata geri dönecek... Değil mi?" Julian'ın elini silkmeye çalıştı ya da belki de sadece titriyordu.

"O bir ölümsüz... geri gelecek."

"Neden bu konuda çok da emin görünmüyorsun?"

"Çünkü şu anda senin hayatını kurtarmaya çalışıyo-

rum. Başına böyle bir şey gelirse seni güvenli bir yere götüreceğime dair bana yemin ettirdi."

Julian, Tella'nın omzunu serbest bırakıp kolunu tuttu ve onu sarayın ters yönüne doğru çekti.

"Bekle... bekle..." dedi Tella nefes nefese. "Peki ya Scarlett?"

"O burada değil." Julian, Tella'nın elini biraz daha sert çekerek onu duman bulutlarının arasından geçmeye zorladı. "Labirentte benimle buluşmaya gelmeyince onu bulmaya gittim... Ama sarayda değildi."

"Nerede peki?"

"Kontla birlikte."

"Ama... ama..." diye soludu Tella. "Scarlett bana oyunu iptal ettiğini söyledi."

"Keşke öyle olsaydı" diye homurdandı Julian, onu daha hızlı koşmaya teşvik ederken sözleri kesik kesikti. "Odasına girdiğimde kontun onu bugün tekrar görmek istediğini söyleyen bir not buldum."

"Kont nerede yaşıyor?" diye sordu Tella.

"Şehrin hemen dışında; Mabet Bölgesi'nin güneyindeki harabeleri geçtikten hemen sonra."

"Öyleyse oraya gidiyoruz" dedi Tella.

Julian'ın, Tella'yı güvenli bir yere götürmesi ve ardından Scarlett'ı kendi başına araması gerektiği konusunda tartışabileceği, derin soluklanmalarla dolu bir duraklama anı yaşandı. Ama görünüşe göre Julian'ın, kız kardeşine olan sevgisi Legend'a verdiği sözden daha ağır basıyordu ya da Julian, Tella ile kavga etmenin bir anlamı olmadığını biliyordu. Tella'nın, Julian'ı her zaman sevmesinin nedeni buydu. Scarlett'tan asla vazgeçmezdi.

Birlikte karanlık şehirden hızla kaçtılar ancak belli ki söylentilerden daha hızlı hareket etmemişlerdi:

"Prens Dante öldü... kendi labirenti tarafından ezilerek öldürüldü."

"Eski veliaht geri geldi ve Prens Dante'yi öldürdü."

"Prens Dante labirentte biri tarafından öldürüldü."

"İşgalciler şehri ele geçirdi ve Prens Dante'nin kafasını kesti."

İddialardan bazıları gerçeğe diğerlerinden daha yakındı ancak hepsinin ortak bir yanı vardı: Legend ölmüştü.

Tella sendeledi ama durmadı. Hatta daha da hızlandı. Mireler bir tur daha kazanmışlardı. Ama Tella, kız kardeşini bulduğunda ve Legend hayata geri döndüğünde hep birlikte Zayi Panayır'a gideceklerdi. Orada Kayan Yıldız'ı yok etmenin bir yolunu bulacaklar ve sonra diğer Mireleri de durdurabileceklerdi.

Julian ile şafak vakti şehrin dışına çıktıklarında artık terliklerinde delikler vardı. Kanlı bir gün doğuyordu; birisi bulutları kesip yağmur yerine puslu kırmızılar yağdırıyormuş gibiydi. Başka bir sabah olsa çok yanlış görünebilirdi ancak bu özel günde gökyüzünün bile hiddetli görünmesi son derece uygundu.

Şehir ile kontun arazisi arasında tozlu, kuru, sararmış bir çayır uzanıyordu. Bir köpeğin hüzünlü havlaması, Tella'nın ve Julian'ın yorgun ayak sesleri dışında çıkan tek sesti.

Artık hızları yavaşladığına göre Tella nefesini düzene sokmaya çalıştı. Derin bir nefes aldı ama havanın tadı ferah bir taşra kesiminden ziyade şehrin en iğrenç kısımları gibi kirliydi. Kontun malikânesine yaklaştıkça koku

daha da güçlendi ve köpeğin hüzünlü uluması daha da yükseldi.

Tella kollarını göğsüne sardı ve Julian ona yaklaşarak yanında yürümeye devam etti.

Kontun evi sihir gelmeden önceki bir peri masalının başlangıcına benziyordu. Bahçeler özenle dikilmiş gibi görünen nadir, bakımlı çiçeklerle doluydu. Ama evin boyaları dökülüyordu, pencereler temiz ama çatlaklarla doluydu ve yıkılan bacaların ciddi bir onarım ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Eve kadar izledikleri uzun yol bile çatlaklarla kaplıydı.

"Kontun evinin daha hoş olduğunu düşünmüştüm" dedi Tella. "Scarlett çok daha iyi olarak betimlemişti."

"Geçen gün evin gerçekte nasıl olduğunu gördüğünü sanmıyorum. Sanırım kontla tanışma konusunda çok gergindi. Ve o zaman bu kadar kötü de kokmuyordu." Julian burnunu ve ağzını eliyle kapattı.

Tella da aynısını yaptı. Koku o kadar iğrençti ki evin kapısına ulaştıklarında Tella kuru kuru öğürüyordu. Aralık duran kapıdan daha fazla kötü koku dışarı sızıyordu.

Köpek ağıt yakar gibi uzun uzun havladı.

Kapı gıcırdayarak sonuna kadar açılırken ve henüz görünmeyen köpeğin kederli çığlıklarına korkunç bir vızıltı eklenirken Tella durdu.

İçeri girdiğini hatırlamıyordu ama hayatının geri kalanı boyunca içeri adım attığına pişman olacaktı. Onları ne bir hizmetçi karşıladı ne de uyardı. Sadece köpeğin hiç durmayan uluması, sineklerin vızıltısı ve Tella'nın sessiz duaları vardı.

Kız kardeşimin ölmesine izin verme.

Kız kardeşimin ölmesine izin verme.

Çünkü biri kesinlikle ölmüştü. O ve Julian nihayet girişi geçip kütüphaneye ulaştığında dehşet verici koku daha da kötüleşti.

Tella, kontun cesedini görünce ayakları üzerinde sendeledi. Kontun cesedi olduğunu sanıyordu. İkinci kattaki kütüphanedeydi, masasının arkasındaki büyük bir koltukta oturuyordu ve vücudundaki deri yanmış gibi görünüyordu.

Yanındaki köpek tekrar uludu ve kurtçuklarla sinekleri kontun kalıntıları üzerinde ziyafet çekmekten alıkoymaya çalışırken üzgün yüzünü salladı.

Tella yanmış cesetten uzağa bakmaya çalıştı; o hafta yeterince ölüm görmüştü. Tekrar ölümün gözlerinin içine bakmasına gerek yoktu. Daha önce tamamen yanmış bir vücut görmemişti–ve onu şimdi de görmemiş olmayı diliyordu. Ama önündeki ürkütücü sahneden uzaklaşamazdı. Bu mümkün olmamalıydı. Kont diri diri yakılmış olsaydı, kütüphanesinin geri kalanı da alev almış olurdu. Ama biri alevlere sadece kontun derisini yakmaları talimatını vermiş gibiydi.

Vale'nin söylediği bir şeyi hatırlayan Tella sendeledi.

"En azından güçleriyle onu yakmak yerine onu bıçakladı... Ateş ölmenin en acı verici yoludur."

"Sanırım bunu kimin yaptığını biliyorum", dedi Tella. "Sanırım Kayan Yıldız, Scarlett'ı bulmak için buraya geldi."

Julian bembeyaz kesildi. "Neden Kızılcık'ı istesin ki?"

"Annemiz yüzünden. Annemi öldürmeden önce Kayan Yıldız, annemin onu lanetli Kader Destesi'ne zorla geri

sokacağını söyledi; muhtemelen daha önce bir kez özgür kalmış olmalıydı ve annemiz onu tekrar hapsetmişti. Muhtemelen onu öldürmesi yeterli değildi; şimdi de kızlarının peşine düşüyor."

Bu aynı zamanda kiralık dairelerinin neden altını üstüne getirildiğini de açıklardı.

Tella yanıldığını umuyordu. Kız kardeşini de annesini kaybettiği gibi kaybedemezdi. Ama bunu başka kimin yaptığını ya da başka birinin bunu neden yapacağını tahmin edemiyordu. Nicolas'tan hiçbir zaman hoşlanmamıştı ama işkenceye uğrayarak öldürülmüş olması, kız kardeşinden vazgeçmediği –ya da en azından kolayca vazgeçmediği– anlamına geliyordu.

Scarlett kaçmayı başarmış olabilirdi. Bütün hizmetçiler kaçmış gibi görünüyordu, yani belki de kız kardeşini de yanlarına almışlardı. Ya da belki Scarlett saklanmayı başarmıştı ve sadece onu bulmaları gerekiyordu.

Julian, Scarlett'ı aramaya giderken köpeği odadan çıkarmaya çalıştı. Ama hayvan kıpırdamadı; Tella ve Julian, Scarlett'ı bulmak için mülkün her mahvolmuş santimini karış karış ararken ulumaya ve ölü efendisini korumaya devam etti.

"Kızılcık!" diye bağırdı Julian ve Tella, onun gözlerinin buğulandığına yemin edebilirdi. Ağlamıyordu ama çok yakındı. "Kızılcık!"

"Scarlett!" Tella da onunla aynı anda bağırarak, boğazı tahriş olana kadar ismi tekrarladı. Dolapları, mahzenleri ve kumaş kaplı mobilyalarla dolu tozlu odaları tararken gözleri kararmaya başladı. Julian'la aramayı tamamladıklarında Tella'nın bacakları titriyordu, kıyafetleri ter-

den ıslanmıştı ve Scarlett'ın orada olduğuna dair hiçbir işaret bulamamıştı.

Julian da ter içindeydi. Evden uzaklaşıp boş ahırlara girerken saçları alnına ve gömleği göğsüne yapışmıştı. Burası, arazi üzerinde ölüm kokmayan tek yerdi.

Ama Tella orada durmak istemiyordu. Samanların arasına kıvrılıp Julian'ın mutfaktan çaldığı yemeği yemek istemiyordu. Dehşet anlarını yeniden yaşamak ya da en büyük korkuları gerçekleşirken sessizce oturmak istemiyordu. Zaten annesini ve Legend'ı kaybetmişti. Kız kardeşini de kaybedemezdi.

Göğsü daraldı ve çaresiz bir an için Tella, Vale'nin acıyı dindirmek için yanında olmasını diledi.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Scarlett

Scarlett dünyanın sarsılmasını, teknenin sallanmasını ve midesinin bulanmasını bekledi. Ancak beklentilerini karşılayan yalnızca midesi oldu. Tüy kadar yumuşak bir yatakta doğruldu ve gözlerini açtığında krem ve altın rengi sütunlar, halılar ve narin pembe tonlarıyla süslü nevresimlerle karşılaştı.

Hiçbir şey babasının imza rengi olan mor değildi. Babasının berbat parfümünün kokusunu almadı ya da nefret dolu yüzünü görmedi. Yine de Scarlett hilal şeklindeki ve parlak pembe örtülerle kaplı bir yataktan kalkarken kendini hiç de güvende hissetmiyordu.

Verilen ilaçlar yüzünden dengesi hâlâ yerine gelmeyen Scarlett, tepesinde hayvan gözlü bedensiz bebek meleklerin bulunduğu sütunlar arasında titrek bacaklarla ilerledi. Heykeller sevimli ama bir o kadar da yanlış görünüyorlardı. Ancak tavana boyanmış hayvan uzuvlarına sahip insan freskleri kadar rahatsız edici değillerdi.

Birinin çok çarpık bir dekorasyon anlayışı vardı.

Yerden tavana kadar uzanan pencerelere ulaşıp perdeleri hızla açtığında midesi bulandı.

Altın ve beyaz renklerden oluşan sonsuz sütunlar ve kemerler vardı. Scarlett nerede olduğundan emin değildi ama rıhtımdaki bir teknede ya da okyanusta değildi. Valenda'nın harabeleri harabeye dönüşmeden önceki zamanlara geri dönmüş gibi görünüyordu.

Arkasını dönüp koştu, krem rengi, tüylü halıların üzerinden geçerek bir kapı aradı. Hülya Anahtarı hâlâ cebinde duruyordu; sadece bir kilit bulması gerekiyordu. Ama bulduğu tek şey yatağındaki tül çarşaflardan biraz daha kalın olan pembe perdelerdi.

Scarlett, perdeleri parçalara ayırdı ve fresklerle dolu bir oturma odasına girdi. Ama onu duraklatan yaldızlı kafes oldu. Neredeyse odanın yarısını kaplıyordu. Kafesin diğer tarafında bir kapı vardı. Fakat kafesin içinde lavanta rengi bir elbise giymiş, evcil bir kuş gibi salıncakta oturan genç bir kadın vardı.

Scarlett onun yanından geçip gidebilirdi. Tutsak kadının başı öne eğikti ve uyuyormuş gibi gözleri kapalıydı. Scarlett sessiz olursa onu uyandırmazdı bile. Ama kaçıp başka bir kızı burada esir bırakamazdı.

Scarlett temkinli bir adım atarak kafese biraz daha yaklaştı.

Tutsak genç kadının etrafını saran kötü renkler yoktu ama Scarlett kafese yaklaşırken bir belirsizlik dalgası hissetti. Bunların hepsinde çok tanıdık bir şeyler vardı ancak kafası uyuşturucular yüzünden bunun ne olabileceğini çözemeyecek kadar karışıktı.

Kafesin altın kapısındaki parıldayan kilit Scarlett'ın

yumruğundan daha büyüktü. Scarlett kilidin Hülya Anahtarı ile açılıp açılmayacağını merak ederek cebine uzandı ancak parmakları içeri giremeden önce elbisesi cebin ağzını kapattı. Aynı anda tutsak kadının başı yukarı fırlayarak, elbisesiyle aynı renkteki lavanta gözlerini ortaya çıkardı.

"Ne kadar da sevimlisin." Kadının sesi uzun zamandır konuşmamış gibi hırıltılıydı. "Ne yazık ki beni özgür bırakamazsın küçük insan. Sadece onun gerçek ölümü bu kafesi terk etmeme izin verir."

"Ama asla gerçekten ölemem" dedi yeni bir ses.

Scarlett yan tarafına döndü.

Bir an için bir meleğe bakıyor olduğunu sandı. Karşısındaki iri adam beyazın en saf halini giymişti ve etrafındaki havanın tutuşacakmış gibi görünmesine neden olan kıvılcımlarla çevriliydi.

Scarlett, yanında duran adam yüzünden yaldızlı kafesin daha soluk göründüğüne yemin edebilirdi. Adamın bronz teni ışıldıyordu ve gür kahverengi saçları, parlak gözleriyle uyumlu altın gölgelere sahipti. Bir insan olmadığı açıkça görülüyordu.

"Merhaba Scarlett." Adamın dudakları yavaşça yukarı kıvrıldı. Bir gülümsemenin yüzünün tamamını aydınlatması gerektiğini kendine hatırlatması gerekiyormuş gibi, dudaklarından bir saniye sonra parıldayan ve köşeleri kırışan altın gözleri olmasa inandırıcı bir gülümseme olabilirdi. "Tıpkı annene benziyorsun. Ama kaçabileceğini bilse Anissa'yı kurtarmak için asla durmazdı. Cennet acımasızdı."

Acımasız kelimesini bir başkasının *güzel* kelimesini söyleyeceği şekilde söylemişti. Bu kez gözlerine bile ula-

şan gülümsemesi onları çalıntı yıldızlar gibi parıldatmıştı; odayı gerçek alevler gibi ısıtan etrafındaki kıvılcımlardan daha parlak ışıldıyorlardı. Scarlett karşısındaki ölümsüzün kim olduğunu anında anladı; Kayan Yıldız. Tella'nın gözleri önünde annesini öldüren Mire.

Scarlett geriye sendelerken omuzlarını kafese çarptı. Kayan Yıldız'ın ondan ne istediğini bilmiyordu ama öğrenmek istemiyordu. Onun yanından geçip kapıya doğru koşmaya çalıştı.

"Bu bir hata olur." Adamın eli Scarlett'ın omzuna yapıştı; tek bir sıkışla tüm kolunu kıracak kadar güçlü ve ağırdı.

"Gavriel biraz nazik ol, yoksa onu kırarsın" dedi kafesteki kadın.

Kayan Yıldız elini gevşetti ama onu bırakmadı. "Seni incitmek istemiyorum. Seni güvenliğin için Yabanbağı'na getirdim."

Scarlett'ın sadece ondan korunması gerekiyordu. Ama bunu söylemek muhtemelen korkunç bir fikirdi. Biraz önce ona söylediği şeye odaklanmaya çalıştı. Oradan çıktığında –ve kesinlikle çıkacaktı– diğerlerine tam olarak nerede olduğunu söyleyebilmek istiyordu. "Yabanbağı, Yazgı mekânlarından biri değil mi?"

Yazgı mekânlarını ölümsüz Mireler kadar incelememişti ama Yabanbağı'nın hayvan uzuvlu insanlarla ve sihirli kimeralarla dolu bir tür hayvanat bahçesi olduğunu hatırladı ki bu da tüm rahatsız edici freskleri ve yanındaki kafeste duran kadını açıklıyordu.

Scarlett esaretin kendisi için de planlanan bir şey olup olmadığını merak etti. Karmakarışık zihni Kayan Yıldız

hakkında pek bir şey hatırlamıyordu; tüm Mireleri onun yaratmış ve annesini öldürmüş olması dışında. Belki de kadınları birer evcil hayvan gibi toplamaktan hoşlanıyordu ve Scarlett da bir sonraki hedefiydi.

"Sanırım onu korkutuyorsun" diye araya girdi kafesteki genç kadın.

"Benden korkmana gerek yok *auhtara*." Bu yabancı kelimeyi tekrar kullandığında Scarlett'ın omzundaki tutuşu biraz daha gevşedi. Scarlett yabancı dillere aşinaydı ama bu şimdiye kadar duyduğu hiçbir şeye benzemiyordu.

"Neden bana bu şekilde seslenip duruyorsun?"

Adamın dişleri, olmaması gereken her şeye benzeyen başka bir gülümseme teşebbüsüyle tekrar parladı. "Anadilimde 'kızım' için bu kelimeyi kullanırız."

Şatafatlı oda Scarlett'ın etrafında dönüyordu. Adamın onu korkutmaya mı, yoksa şaşırtmaya mı çalıştığını bilmiyordu. Bunun sapkın bir şaka olduğunu ummak istedi. Ama bu ölümsüzün şaka yapmaya muktedir olduğundan şüpheliydi. Kayan Yıldız diğer canavarların boy ölçüştüğü canavardı. Scarlett, adamın söylediği doğruysa bunun kendisi için ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyordu ama bilmek bile istemiyordu.

Ona inanmak istemiyordu.

Adam kandırılmış olmalıydı.

Yanılmış olmalıydı.

Bu bir hata olmalıydı. Zaten güce aç, katil bir babası vardı. Başka bir tanesini daha hak etmiyordu.

Bu doğru olamazdı; Scarlett'ın çok ama çok derinlerdeki bir parçası, Tella'nın tıpkı babasına benzediğine ama onun hiç benzemediğine dair nasıl sıklıkla yorum yapıldı-

ğını hatırladı. Annesi de babasıyla bir yıldırım aşkı sonrası evlenmişti; Scarlett birkaç yıl önce hizmetçilerin bu konuda fısıldaştığını duymuştu. Paloma hamile olduğu için hızlı bir evlilik yapıldığını söylüyorlardı–ve hizmetçilerden bazıları, onun Marcello Dragna'nın çocuğu olmadığına yemin etmişti.

"İlk başta onu kaçırmasaydın daha iyi olabilirdi" dedi kafesteki genç kadın. "Zavallı kız şokta."

"Sessiz ol Anissa, yoksa yarın daha küçük bir kafeste uyanacaksın." Kayan Yıldız dikkatini tekrar Scarlett'a çevirdi. "Buna inanmakta zorlandığını görebiliyorum ama tamamen insan olmadığına dair bir şeyler hissetmiş olmalısın. Çoğu insanın yapamayacağı ama senin yapabildiğin bir şey var mı?"

"Ama ben bir insanım" diye itiraz etti Scarlett, etrafını saran parlak morun korkutucu tonlarını görmesine rağmen. Tıpkı son zamanlarda başkalarının duygularını görme yeteneği gibi bu da normal olmadığını bildiği bir hünerdi. "Ben bir Mire değilim."

"Hayır, sen bir Mire değilsin ama kızım olduğun için sen de bir Mire olabilirsin." Adamın insanlık dışı gülümsemesi genişledi. Scarlett, onun kendisini rahatlatmaya çalıştığını düşündü ama esir bir kadına onu daha küçük bir kafese koyacağını ve Scarlett'ı da bir canavar yapabileceğini söyleyen bir adamla ilgili rahatlatıcı hiçbir şey yoktu.

"Söylesene *auhtara*, neler yapabiliyorsun?"

Scarlett sertçe yutkundu. Ona cevap vermek istemiyordu. Ama bunun bir test olduğunu biliyordu ve başarısız olursa ne olacağını öğrenmek istemiyordu. "Duygularımı

her zaman renklerle görmüşümdür" diye itiraf etti, "ama son zamanlarda diğer insanların duygularını da görmeye başladım."

"Benim duygularımı görebiliyor musun?" diye sordu Kayan Yıldız, hâlâ nazik olan sesiyle. Bu da başka bir testti ve bu kez Scarlett doğru cevabın ne olduğunu bilmiyordu. Çoğu insanın duygularına gizlice bakmasını istemeyeceğini tahmin ediyordu. Bunu ona onu büyüten babası sorsaydı o zaman doğru cevap kesinlikle hayır olurdu. Ama Kayan Yıldız diğer tüm Mireleri yaratan Mire'ydi. Yeteneği olmayan bir kız istemezdi.

Scarlett sakinleştirici bir nefes aldı. Hiçbir zaman kasıtlı olarak başkalarının duygularını görmeye çalışmazdı ve Kayan Yıldız bir Mire'ydi, insan değildi. Ama görünüşe göre o da tamamen insan değildi.

Scarlett biraz daha dik durdu, kendine ait olmayan renkler görene kadar tüm korkusunu, endişesini ve dehşetini bir kenara itti. Öfkeli kırmızılar ve şeytani morlar görmeyi bekliyordu. Ancak Kayan Yıldız ihtişamlı altınlardan ibaretti.

Çok mutluydu ve her geçen an biraz daha keyifleniyordu. Scarlett'ın güçlerini onu okumak için kullanmasını izlerken hevesli yeşilin izleri görülebiliyordu.

"Ne görüyorsun?" diye sordu Kayan Yıldız.

"Burada olduğum için mutlusun, tahmin edebileceğinden daha mutlusun... Ve gurur duyuyorsun. Ben konuşurken etrafında uçuşan bakır kıvılcımları görebiliyorum."

"Mükemmel." Gavriel bir kez başını salladı ve çevresindeki hevesli yeşiller daha açgözlü bir tona dönüştü. "Yetenekli olacağını biliyordum. Benzer bir yeteneğe sahip

olan başka bir Mire vardı. Duyguları kontrol edebiliyordu ama bu yetenek asla ölümsüzler üzerinde işe yaramazdı."

"Ben yalnızca duyguları görebiliyorum, onları kontrol edemiyorum" diye düzeltti Scarlett.

"Bunun nedeni henüz benim yardımımı almamış olman." Kayan Yıldız, Scarlett'ın başını okşamak için uzandı.

Scarlett kendine engel olamayarak ondan uzaklaştı. Eğer onu kaçırmak ya da bir kafese kapatmak isterse adamı durduracak kadar güçlü değildi. Ama onun şefkatini de asla kabul etmezdi. Belki de hayatta kalmanın en akıllıca yolu bu değildi ama her şey hayatta kalmakla ilgili değildi.

Kayan Yıldız elini çekti ama Scarlett'ı şaşırtarak bir kez daha gülümsedi. "Beni hemen kabullenseydin hayal kırıklığına uğrardım. Ama benimle savaşmaya devam etmeyeceksin. Sen benim tek çocuğumsun. Tahta çıktığımda eğer olmanı istediğim şey olursan, tüm Meridyen İmparatorluğu'nu seninle paylaşacağım."

Havadaki kıvılcımlar başlarının üzerindeki alanı dolduran ve parıldayan şekilli alevlere dönüşürken, kocaman elini sallayıp Scarlett'ı korkuttu. Scarlett, dizlerinin üzerine çökmüş halde duran ve özenle hazırlanmış hediyelerini uzatan bir dizi talibinin karşısında, başındaki mücevherli tacıyla birlikte parti kıyafeti içinde tahtta oturan imgesini gördü.

"Güçlerine kavuştuğunda en çılgın hayallerini gerçekleştirebilirim. Seni de kendim gibi bir Mire yapabilirim."

Scarlett, Kayan Yıldız elini tekrar sallayıp ateşli görüntüyü değiştirirken, imparatorluğu onunla ele geçir-

menin ya da bir Mire olmanın hayallerinden biri olmadığını söylememek için zar zor dilini tuttu.

Scarlett hâlâ taht odasında oturuyordu ama şimdi Kayan Yıldız'ın ayaklarının dibindeydi ve başındaki taç yerine etrafında bir kafes vardı.

"İstediğin geleceği seçmene izin vereceğim. Ben yokken bunu bir düşün. Benim sevgili Mahkûm Kadın'ım sana eşlik edecek ve Yabanbağı'ndan kaçmaya çalışırsan neler olacağını sana hatırlatacak."

Kayan Yıldız yaldızlı kafesin parmaklıklarını okşadı ve Scarlett, bu genç kadının neden bu kadar tanıdık geldiğini anladı. Mahkûm Kadın da başka bir Mire'ydi. Kader Destesi'nde kartının iki anlamı vardı: Resmi bazen aşk vaat ediyordu ama genellikle fedakârlık anlamına geliyordu.

Scarlett, Mahkûm Kadın'ın güçlerinin ne olduğunu hatırlayamıyordu ancak genç kadının gözleri mordan beyaza dönerken ve "Onun istediği şeye dönüşmeni izlemeyi dört gözle bekliyorum" derken falcılıkla bir ilgisi olmamasını umuyordu.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Donatella

Tella nihayet uykuya yenik düştüğünde Legend'ı bulmayı umuyordu. Reddedildiği için uzak durması ya da ölü olması umurunda bile değildi, sadece orada olmasını umuyordu. Paramparça olmuş gök mavisi etekleri Yabanidil Şatosu'nun zemininde sürüklenerek, bomboş bir balo salonunu ararken rastladığı kâğıt yıldızlardan geriye kalan pırıltılı parçaları topluyordu.

Rüya gördüğünü biliyordu ama her şey daha çok terk edilmiş bir anıya benziyordu. Dante'nin burada ona eşlik ettiği son Caraval oyununun ilk gecesinin aksine, balo salonu birkaç zavallı çeşmenin *pıt pıt* sesiyle damlaması dışında sessizdi. Son Caraval esnasında koyu bordo şaraplarla çağlarken, şimdi kırılmış kalplerin rengindeki paslı kırmızı bir sıvıyı zar zor damlatıyorlardı.

Vale düğmeleri açık ve kırışık kıyafetlerin zarif bir bulanıklığı içinde kafesten dışarı fırladı. Altın rengi saçları gözlerinin önüne düşüyordu ve odadaki her şeyden daha fazla parlıyordu. Tella'nın kabul etmek istediğinden daha vahşi ve daha güzel görünüyordu.

Hareketleri, Tella'nın elbisesiyle aynı renkteki gök mavisi elma dilimini keserken miskin ama zarifti.

Vale meyveyi ağzına koyup kocaman bir ısırık alırken Tella'nın yanakları birden kızardı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Umduğum kadar eğlenmiyorum." Vale, Tella'ya yaklaştı. Bu gece özellikle enfes kokuyordu–elmaların kokusu tanımlayamadığı zengin bir baharatla birleşmişti. Tella, kendi kendine, uyanıkken koklayabildiği tek şey ölüm olduğu için bundan hoşlandığını söyledi ama Vale yaklaştıkça onu içine çekme dürtüsüyle daha çok mücadele etti. Bu rüyada çok yanlış bir şeyler vardı.

"Demek istediğim bu değildi" dedi öfkeyle Tella. "Sana rüyalarıma girmen için sadece bir gecelik izin verdim."

"Ve buna rağmen bu gece beni dışarıda tutmaya çalışmadın mı?" Kusursuz dudakları, bıçağının keskin ucuyla oynadı. "Uyumadan önce ne düşünüyordun?"

"Seni değil."

"Gerçekten mi?" diye sataştı Vale. "Seni daha iyi hissettirmem için yanında olmamı istemiyor muydun?" Bıçakla oynamaya devam etti ama bakışları, Tella'nın vahşi buklelerinden eldivensiz ellerine doğru kayıp harap olmuş balo elbisesinin yıpranmış eteklerine kadar inerken ürkütücü gözleri yumuşadı. Tella onun neredeyse endişelendiğini düşündü, ta ki, "Perişan görünüyorsun" diyene kadar.

"Bunu bir kıza söylemek hiç de kibarca değil" diye tersledi.

"Buraya kibarlık etmeye gelmedim aşkım." Vale bıçağını bir takırtıyla yere düşürdü ve biraz daha yaklaştı. "Beni istediğin için buradayım."

"Hayır, istemedim."

"Yani acını almamı istemiyor musun?" Gözleri cam taşların kusursuz bir mavisiydi. "Uyandığında sana ne istersen onu hissettirebilirim. Tek yapman gereken rica etmek."

Soğuk eliyle yanağını kavrayıp öne eğildi.

Tella geri çekilmeliydi. *Saplantı* kelimesi tekrar aklına geldi. Ama Vale ona dokunduğunda, ne bunun korkunç bir fikir olduğundan endişelendi ne de onun için hissetmesi gerektiği gibi hissetmemesinden nefret etti. Vale'nin soğuk teni alev alev yanan yanağını rahatlatarak, onu gözlerini kapatmaya, başını yukarı kaldırmaya ve sunduklarını almaya teşvik ediyordu.

"Bu daha iyi hissettirmiyor mu?" Soğuk dudakları, kulağının altındaki hassas tene sürtünüyordu. "Sadece evet de canını yakan her şeyi koparıp alayım. Sana her şeyi unutturabilirim. Ve sana ölü prensinin veremeyeceği şeyleri verebilirim."

Tella'nın omurgasından bir ürperti geçti ve gözleri hızla açıldı. İstediği bu değildi. Canını yakan her şey, önemsediği her şeydi... Legend, annesi, Scarlett, İmparatorluğu ele geçiren Mireler.

Tella başını sallayarak uzaklaştı. Kendini daha iyi hissetmesi için Vale'ye ihtiyacı yoktu. Uyanması gerekiyordu, kız kardeşini bulması gerekiyordu ve sonra Kayan Yıldız'ı nasıl yok edeceğini öğrenebileceği bir sır satın almak için Zayi Panayır'a gitmesi gerekiyordu. Acısını silmesine gerek yoktu; harekete geçebilmek için ona ihtiyacı vardı. Olumsuz bir duygu olması onun değerli olmadığı anlamına gelmiyordu. "Bunu yapmayacağız."

Vale topuklarının üzerinde yükselerek dilini dişlerinin ucunda gezdirdi. "Kendini daha iyi hissetmek istemiyor musun?"

"Hayır ve seni de istemiyorum!"

Vale sarı saçlarını geriye savurarak kahkaha attı ve sesi terk edilmiş balo salonunda yankılandı. "Öyle söylüyorsun aşkım ama belli ki bir parçan istiyor; aksi takdirde burada bile olmazdım."

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Scarlett

Scarlett korkmamış gibi davrandı. Yazgı mekânlarından biri olan Yabanbağı'nda mahsur kalmamış gibi davrandı. Duyguları çürümüş erik tonları yerine, yatmaya zorlandığı puslu hilal yatağıyla uyumlu huzurlu pembe tonları değilmiş gibi davrandı.

Kayan Yıldız gider gitmez Hülya Anahtarı'nı kullanmak istemişti. Ama Mahkûm Kadın lavanta gözlerini bir an olsun üzerinden ayırmamıştı. Kafesi yüzünden Scarlett'ı gitmekten fiziksel olarak alıkoyamazdı ama Scarlett, kaçmayı başaramadan Mahkûm Kadın'ın bağırarak bir gardiyanı uyarmasını istemiyordu. Mire uyuduktan sonra dışarı sıvışmak daha güvenli olurdu.

"Her ne planlıyorsan bana güvenebilirsin." Mahkûm Kadın tüneğinden nazikçe indi ve kafesin kenarına gelerek altın parmaklıkların arasından Scarlett'ı seyretti. Gülüşü Kayan Yıldız'ınkinden çok daha ikna ediciydi ama o bir Mire'ydi ve hapsedilmiş olmasına rağmen Kayan Yıldız'a epeyce sadık görünüyordu.

Scarlett'ın *diğer* babası Marcello'nun da böyle muha-

fızları vardı, kızlarına daha fazla göz kulak olmaları için onlara karşı dostça davranmalarını söylediği daha genç muhafızlar.

"Hiçbir şey planlamıyorum" dedi Scarlett.

"Elbette planlıyorsun" dedi Mire.

"Bunu bana güçlerin yüzünden mi söylüyorsun?" Scarlett hapsedilen Mire'ye hâlâ güvenmiyordu ama onu merak ediyordu. Kartının neyi temsil ettiğini hatırlıyordu ama yine de yeteneğini hatırlayamıyordu. "Daha önce gözlerin beyaza döndüğünde geleceği mi görüyordun?"

"Eskiden geleceği görürdüm şekerim. Bu kafese girmeden önce yeteneklerimle sevilirdim. İnsanlar diğer Mirelerden korkuyorlardı ama bana tapıyorlardı; yalan söyleyemeyeceğim için bana güvenebileceklerini biliyorlardı. Bu kafes yeteneklerimi azalttı. Şimdi gerçekleşecek olan şeylerin sadece küçük bir kısmını görüyorum. Arada sırada hangi seçimlerin peşinden koşmanın veya hangilerinin tercih edilmemesinin en iyisi olacağına dair ipuçları alıyorum. Ama hâlâ tam olarak sahip olduğum tek *yeteneğim* yalan söyleyememem."

Scarlett, kafesinin parmaklıklarını tıngırdatmaya başlayan Mire'yi şüpheyle izledi. Yalan söyleyememekle ilgili kısım tanıdık geliyordu ama bu, Scarlett'ın ona güvenmesini sağlayamazdı.

"Bana hâlâ düşmanınmışım gibi bakıyorsun ama ben senden çok daha fazla tuzağa düşmüş durumdayım. Bir evcil hayvan gibi kafese kapatılmanın ne kadar korkunç olduğunu biliyor musun?"

Hayır. Ama Scarlett yakında buradan ayrılmazsa öğreneceğini düşünüyordu. "Seni neden kafese koydu?"

"Sadece o değildi; başka bir Mire daha vardı, Şifacı zihniyle metalleri ve taşları hareket ettirebilir. Şifacı kafesi şekillendirdi ve Gavriel kendisinden başka kimsenin girmemesi için onu ateşiyle mühürledi. Aynısı Ölüm Bakiresi için de yaptı; Şifacı'nın onun kafası için incilerden bir kafes yapmasını sağladı. Onun gibi ben de Gavriel gerçekten ölene kadar özgür olamayacağım."

Menekşe rengi gözleri kederle doldu ama Scarlett, kadının etrafında dönen şiddetli mor iplikleri görebiliyordu. Kayan Yıldız'a sadık değildi ama bu, Scarlett'a sadık kalacağı anlamına gelmiyordu. Mahkûm Kadın için önemli olan tek şey kafesinden çıkmaktı.

"Gavriel ceza dağıtmaktan zevk alır. Akıllıysan beni dinlersin. Meridyen İmparatorluğu'nun tahtını ele geçirdiğinde orası bir terör hanedanı olacak. Şu anda o tahtta oturmamasının tek nedeni, insanlarla oynamayı sevmesi ve tebaasının ondan nefret etmeye başlamadan önce ona tapmasını istemesidir."

"Bundan paçayı sıyıramayacak" dedi Scarlett. Legend en sevdiği insanlardan biri değildi ama tahtını korumak için elinden gelen her şeyi yapardı.

"Ah, tatlım" diye iç çekti Mire. "Çoktan sıyırmaya başladı bile. Sen başı dertte olan genç bir kadın gibi uyurken Gavriel, müstakbel imparatoru öldürmesi için sadık Mirelerinden birkaçını gönderdi."

"Ne?" Scarlett yüzündeki tüm kanın çekildiğini hissetti. Legend ölmüş olamazdı. Legend ölümsüzdü. Ölümsüzlerin ölmemesi gerekiyordu. Ancak Scarlett, Legend'ın öldürülebileceğini çoğu kişiden daha iyi biliyordu; ilk Caraval sırasında cesedini görmüştü. Eninde sonunda haya-

ta geri dönecekti. Ama şimdi gerçekten öldüyse, Julian ve Tella'ya ne olmuştu?

Scarlett, Nicolas'ı bulmak için saraydan ayrılırken hem Tella hem de Julian saraydaydı. Tella ne zaman kaçması gerektiğini bilirdi. Ama Julian kavga etmeyi severdi; o, Legend'ın kardeşiydi; oyunlarının ve şimdi de saray maiyetinin bir parçasıydı. Ve Legend'ın aksine Julian ölümlüydü. Caraval'ın dışında ölürse hayata geri dönemezdi.

Scarlett'ın ağzı aniden kurudu. Gerçekten oradan çıkıp Julian ve kız kardeşini bulması gerekiyordu.

"Sonunda söylediğim bir şeye inanmana sevindim. Maktul Kral ve Namevt Kraliçe şu anda iş başındalar. Tarih kitaplarınız onların hükümdarlarımız olduğunu söylüyor ama ikisi de Gavriel'e hesap veriyor. Onlara, tüm şehir dehşete kapılıncaya kadar herkesi olabildiğince mahvetme emri verdi. İşte o zaman Gavriel bir kurtarıcı gibi ortaya çıkıp taht için hak iddia edecek. O zamana kadar insanlar söylediği yalanlara inanmaya istekli olacaklar. Tabii sen onu durdurmaya karar vermedikçe."

Mahkûm Kadın odanın karşısındaki Scarlett'a bakarken kafesinin parmaklıklarını kavradı.

"Onun en çok istediği şeye dönüşmelisin. Onu yenme gücüne sadece sen sahipsin." Mire'nin gözleri lavantadan süt beyazına döndü. Sonra omuzları çöktü. Mahkûm Kadın parmaklıkları bırakıp tüneğine döndü ve Scarlett'a dünyanın sona erdiğini ve herkesi sadece onun kurtarabileceğini söylememiş gibi gözlerini kapatıp uykuya daldı.

Ancak Scarlett'ın o anda kurtarmayı düşünebileceği tek kişi Tella ve Julian'dı. Kaçması ve onların güvende olduklarından emin olması gerekiyordu.

Alçak yatağa oturdu; bacaklarını sallarken artık korkmuyormuş gibi davranamıyordu. Anissa uyuyormuş gibi görünüyordu ama Scarlett, kadının soluklarının daha çok bir dizi nazik horlamaya dönüşmesini bekledi.

Dikkatlice ayağa kalkıp bir adım attı.

Mire horlamaya devam etti.

Scarlett bir adım daha attı.

Ve bir tane daha.

Ve bir tane daha. Ve sonra istemsizce ana kapılara doğru koşup Hülya Anahtarı'nı kilidin içine soktu.

Julian. Julian. Julian.

Anahtarı çevirirken Julian'ın adını düşünmek aldığı en hızlı karardı. Eğer hayattaysa ona ihtiyacı vardı...

Kapıdan içeri adımını attığında düşüncesi yarım kaldı ve kendini, ahşap bir çatı katının altında, bir saman denizinin ortasında yatan yorgun ve güzel bir çocuğa bakarken buldu.

Ceketi gitmişti, gömleğinin kolları yukarı sıvanmıştı, pantolonu yırtılmıştı; onu görür görmez Scarlett'ın yüreği ağzına geldi.

Julian'ın kehribar rengi gözleri onu ve muhtemelen yakutlarla bezenen eteğiyle ışıltılı bir balo elbisesine dönüşen elbisesini görünce alev alev parladı. Elbiseyle koşmak zordu ama bu, Scarlett'ın öne fırlayıp kollarını ona dolamasına engel değildi.

Kir, gözyaşı ve mükemmellik gibi kokuyordu. Ve Scarlett o an onu asla ama asla bırakmayacağına karar verdi. Kalbini ona bağlamanın bir yolu olmasını diledi, böylece birbirlerinden ayrı olsalar bile hâlâ bağlı olacaklardı. Bu dünyada gerçekten korkulacak şeyler vardı ama Julian'ı

sevmek onlardan biri değildi. "Hayatta olmana çok sevindim! Legend'a ne olduğunu duyduğumda sana de bir şey olmasından çok korktum."

"Ben iyiyim. Ben iyiyim." Julian, onu hiç bırakmak istemiyormuş gibi sıkıca sarıldı. "Sadece senin için endişelendim. Buraya nasıl geldin?"

"Anahtarı kullandım." Scarlett, Julian'ın gözlerini görebilecek kadar uzaklaştı. "Seni bulmak zorundaydım."

Julian yanıt veremeden ileri atıldı ve tüm benliğiyle onu öptü.

Scarlett'ın dudakları onunkileri bulur bulmaz Julian'ın parmakları genç kızın saçlarının arasına daldı ve diliyle ağzının her köşesini ele geçirdi.

Julian öpüşürken genellikle çok tatlıydı, tapınan dudaklar ve nazikçe keşfeden ellerden ibaretti. Ama bu öpücüğün tatlı bir yanı yoktu. Gözü dönmüştü ve tüketiciydi. Ellerinden daha fazlasıyla birbirlerine tutunmaları gerekiyormuş gibi dişlerin ve pençelerin devreye girdiği bir öpücüktü. Scarlett'ın elbisesinin arkası kayboldu ve sonra Julian'ın elleri oradaydı, çıplak tenini damgalıyordu.

Konuşmaları gereken başka önemli şeyler olduğunu biliyordu ama hiçbir şey bundan daha can alıcı gelmiyordu. Son birkaç gün bir şeyi kanıtladıysa o da dünyanın ne kadar hızlı bir şekilde altüst olabileceğiydi. İnsanlar ölmüştü. İnsanlar kaçırılmıştı. İnsanlar, Scarlett'ın hayal ettiğinden çok farklı çıkmışlardı.

Ama Scarlett, Julian'ın kim olduğunu biliyordu. Julian, kusurluydu, mükemmel değildi, aceleciydi ve fevriydi. Ama aynı zamanda tutkuluydu, sadıktı ve sevgi doluydu ve Scarlett'ın istediği oydu. Tutmak istediği el onunkiydi.

Duymak istediği ses onunkiydi ve sadece görmekle kalmayıp sebebi olmak istediği gülümseme de onunkiydi.

Julian asla mükemmel olamazdı; bunu ona söylemişti. Ama Scarlett mükemmeli istemiyordu, sadece onu istiyordu. Elleri, Julian'ın gömleğinin düğmelerine gitti.

"Bekle Kızılcık..." Julian bileklerini nazikçe tuttu. "Bundan ne kadar zevk alsam da durmalıyız."

Ellerini dikkatlice gömleğinden çekti. Hareket ederken kolundaki bandajın olduğu yerde kırmızı bir parıltı belirdi. Ama sonra hemen kayboldu ve kolunun alt tarafında, içi kırmızı mürekkeple doldurulmuş bir yıldız dövmesi belirdi.

Scarlett'ın gözleri aniden yaşardı. "Lal rengi" diyerek soludu.

Julian ona çekingen bir şekilde gülümsedi. "Aslında kızılcık."

"Ama... ama..." Scarlett ne söyleyeceğini bilemedi. Bunu konuşmadıkları dönemde yaptırmıştı ve birlikte olacaklarına dair hiçbir güvencesi yoktu.

Scarlett'ın aklından geçenleri kolayca okuyan Julian, "Beklemek istemedim" dedi. "Geri döndüğümde işler yolunda gitmezse seni kaybettiğim için pişman olacağımı biliyordum ama seni hatırlatacak bir şeye sahip olduğum için asla pişman olmazdım."

"Seni seviyorum Julian."

Julian'ın gülümsemesi dünyayı kurtarabilirdi. "Ölü azizlere şükürler olsun, bunu söylediğini duymak için sabırsızlıkla bekliyordum." Dudakları genç kızınkilere çarparak onu bir kez daha tüketti.

Öpücükler arasında konuşan Scarlett, "Sana daha ön-

ce söylemeliydim" dedi. Ağzından çıkanlara engel olamıyordu. "Nicolas'ın malikânesinden ayrıldığımız ve uydurduğum oyunun bir hata olduğunu fark ettiğim anda sana söylemeliydim. Seni seçiyorum Julian ve söz veriyorum her zaman seni seçeceğim ve seni her zaman seveceğim. Seni vücudumun her santimiyle seveceğim, böylece kalbim atmayı bıraktıktan sonra bile bir parçam seni sonsuza dek sevecek."

Julian onu tekrar öptü, bu sefer daha tatlıydı; ona bazı sözler fısıldarken dudakları nazik ve yumuşaktı. "Sizsiz kaçıp gitmem için bana rüşvet verebileceğini düşünerek Trisda'daki kumsala geldiğin o geceden beri seni seviyorum. Ortaya çıktığımda ne kadar korktuğunu görebiliyordum ama geri adım atmadın."

"Sonra sen de beni kaçırdın."

Julian bir kurt gibi sırıttı. "Bunu yapan kardeşindi. Ama o zamandan beri seni çalmaya çalışıyorum." Başka bir öpücük için onu kendine yaklaştırırken elleri belini okşadı.

Ama Scarlett yukarıdan gelen bir sesle irkildi.

Aniden yukarı baktı ve Tella'nın samanlıktan aşağıya baktığını gördü. Hiç de tatmin edici olmayan bir uykudan yeni uyanmış gibi görünüyordu. Saçları saman doluydu, gözleri kıpkırmızıydı ve dudakları aşağı sarkıktı.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Scarlett

Tella, Kayan Yıldız tarafından kaçırıldıktan hemen sonra Scarlett'ın hissettiği gibi görünüyordu. Tükenmiş, kırılmış ve bundan sonra ne yapacağından tam olarak emin değilmiş gibi.

"Scar" dedi Tella, yeni uyanmaktan dolayı boğuk çıkan bir sesle. Merdivenden aşağı inerken ayaklarından çıkan aceleci sesler onu takip etti. Alt basamağa ulaşmadan önce ileri atılıp kollarını Scarlett'a doladı. "İyi olmana çok sevindim."

"Bana hiçbir şey olmayacak." Scarlett, kız kardeşine sıkıca sarıldı. "Sana nereye gittiğimi söylemediğim için üzgünüm. Nicolas ile buluşmak bir hataydı."

Ahır bir anda sessizleşti. Scarlett'ın tek duyabildiği, Tella ve Julian birbirlerine tedirgin bir bakış atarken yerdeki samanların çıtırtısıydı.

"Ne oldu?"

Julian ensesini kavrarken, Tella kız kardeşini serbest bıraktı.

"Ne oldu?" diye tekrarladı Scarlett.

"Nicolas öldü" dedi Tella. "Kayan Yıldız tarafından öldürüldüğünü düşünüyoruz."

Scarlett daha fazla duygu hissetme yeteneğine sahip olsaydı, bacakları titreyebilirdi ya da bir zamanlar evlenmek istediği adam için gözlerinin yaşardığını hissedebilirdi. Ama bir an için görebildiği tek renk siyah ve beyazdı, sanki duyguları onu tüketmemek için kendilerini kapatıyordu.

Scarlett oyunun bu şekilde biteceğini asla düşünmemişti.

"Kayan Yıldız olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu Scarlett.

"Öldürülme şekli yüzünden" diye yanıtladı Julian yere bakarak. "Yanmıştı."

"Zavallı Nicolas." Scarlett, zamanda geri gidebilmeyi, Julian'ı daha önce affetmiş olmayı ve Nicolas'la olan ilişkilerini asla yeniden alevlendirmemiş olmayı dileyerek kollarını bedenine sardı. Kayan Yıldız şüphesiz buraya onu bulmak için gelmişti ve Nicolas bunun bedelini ödemişti.

"Sen nasıl kurtuldun?" diye sordu Tella. "Neredeydin?"

Yalan söylemek baştan çıkarıcıydı. Sonunda duygularını Julian'a itiraf ettikten sonra Julian'ın ona farklı bir gözle bakmasını istemiyordu. Ve Tella şimdiden çok kırılgan görünüyordu. Scarlett bir tüyün bile onu devirebileceğini hayal etti; annesini öldüren kişinin, Scarlett'ın biyolojik babası olduğunu öğrenmek onu mahvedebilirdi. Ama bu, saklanamayacak kadar tehlikeli bir sırdı.

Scarlett, Tella'ya kendisine verilen Hülya Anahtarı'nı ve onu herhangi bir yerden kaçmak için nasıl kullanabi-

leceğini anlatarak en az şok edici bilgiyle başladı. Tella biraz dehşet ve bir parça kıskançlıkla kendine geldi; bu, kırılganlık ve korkudan daha iyiydi. Ancak Scarlett, kız kardeşinin bu sonraki duyacakları için aynı tepkiyi vereceğinden şüpheliydi. Scarlett hâlâ bu konuda ne hissettiğinden emin değildi ama bunu kendine saklayamayacağını biliyordu.

Derin bir nefes aldı. "Anahtar iyi ki bendeymiş çünkü aslında kaçamadım. Kayan Yıldız tarafından kaçırıldım. Tella, Kayan Yıldız'ın neden buraya geldiği konusunda haklıydın. Ama ikimizi aramıyordu, sadece beni arıyordu. O benim babam."

Scarlett sözleriyle yerin sallanmasını ya da çatlak tavanın çökmesini bekledi.

Tella'nın yüzü bembeyaz kesildi ama ifadesi sertleşti; Scarlett'ın elini alıp sıkarken teni ılık ve sertti. "Her zaman olduğun gibisin, sadece şimdi senin hakkında daha çok şey biliyoruz. Sen izin vermedikçe seni değiştirmez. Ve bu haber *ilişkimizi* de değiştirmez. Hiç kan bağımız olmasa bile yine de sana kardeşim derdim ve bunun doğru olmadığını söylemeye çalışan herkesle savaşırdım. Sen benim ailemsin Scarlett. Öz babanın kim olduğu bunu değiştirmez."

"Ben de seni farklı görmüyorum." Julian kolunu Scarlett'a doladı. Ancak tekrar konuştuğunda sesi çekingendi. "Bu seni bir Mire mi yapıyor?"

"Hayır" dedi Tella hemen. "Kayan Yıldız'ın Mireleri yaratmasına yardım eden cadı, Mirelerin doğmadığını yaratıldığını söyledi. Ve Scarlett asla bir Mire olamaz, Mireler sevemez. Bir ölümsüz severse insana dönüşür ve ikimiz de Scarlett'ın ne kadar çok sevdiğini biliyoruz."

"Tella haklı, ben bir Mire değilim" dedi Scarlett. Ama sözlerinin ardından gülümsemeye çalıştığında Kayan Yıldız'ın onu bir Mire'ye dönüştürme tehdidini düşünürken sesi titredi. Artık onunla değildi. Ama güçleri kendi kendine artıyordu; ya çoktan bir Mire olma yolunda ilerliyorsa?

Julian'ın kolu onu sıkıca sardı. "Her şey yolunda Kızılcık, artık güvendesin. Seni bulmasına izin vermeyeceğiz."

"Endişelendiğim şey bu değil" diye itiraf etti Scarlett. "Kayan Yıldız güçlerimi geliştirmek ve beni bir Mire'ye dönüştürmek istediğini söyledi."

Julian kaskatı kesildi.

"Endişelenmene gerek yok, artık sana sahip değil" dedi Tella.

"Peki ya o olmadan olursa? Duygularımı her zaman renklerle görmüşümdür. Ama son zamanlarda diğer insanların duygularını da görüyorum."

"Bizim duygularımızı da mı?" diye sordu Julian.

Scarlett başını salladı. "İlk başta sadece bir anlık görüntüler vardı. Ama yeteneğin daha güçlü hale geldiğini hissedebiliyorum..."

Yakından gelen bir havlama sesiyle sözleri yarım kaldı. Nicolas'ın köpeği Timber herkesin dikkatini ahırın kapısına çekecek kadar yüksek sesle ve bu kez ısrarla havlıyordu.

OTUZUNCU BÖLÜM

Donatella

Tella köpekleri severdi. Trisda'dayken bir keresinde bir köpek yavrusu çalacak kadar ileri bile gitmişti. Ona Köpek Prens Tuckleberry adını vermişti. Ancak babası köpeği bulduktan sonra Tella, Prens Tuckleberry'i bir daha hiç görmemişti. Hayvanla o kadar kısa zaman geçirmişti ki köpeklerin nasıl iletişim kurduğuna dair pek bir fikri yoktu. Ama belli ki Nicolas'ın evcil hayvanı onlara bir şey anlatmaya çalışıyordu.

Devasa siyah köpek tekrar havladı. Sonra üçünün de onu takip etmesini istiyormuş gibi koca başını dışarıya çevirdi.

"Sence bize Nicolas'ın hâlâ hayatta olduğunu mu söylüyor?" diye sordu Scarlett.

"Hayır" diye yanıtladı Tella. Ama belki başkası hayatta olabilirdi; *mesela Legend.*

Üçlü kırık ahır kapılarından geçip öğleden sonraya doğru adım attı. Julian, Scarlett'ın elini, onu gözünün önünden ayırmayı hiç düşünmüyormuş gibi tutuyordu. Tella da ayırmamasını umuyordu zaten. Scarlett geri

döndüğüne göre, Tella'nın–Kayan Yıldız, kız kardeşini korkunç ellerine geçirip onu bir Mire'ye dönüştürmeden önce–Zayi Panayır'a gitmesi ve Kayan Yıldız'ı nasıl yok edeceğini gösterecek bir sır satın almak için ne gerekiyorsa yapması gerekiyordu.

Tella bunun mümkün bile olmadığına inanmak istiyordu. Ama bir Mire'nin aslında Scarlett'ın babası olması –ya da Scarlett'ın artık diğer insanların duygularını görme yeteneğine sahip olması– da imkânsız olmalıydı. Gerçi bunun hiçbir şeyi değiştirdiği falan yoktu. Tella söylediklerinde ciddiydi; bir damla kan bile paylaşmıyor olsalar Scarlett yine de kız kardeşi olacaktı.

Tella, Timber'ın mülkün arka tarafına doğru giden hantal adımlarını takip etmeye devam ederken akşamın erken saatlerinde hafif bir esinti çıktı. Tella hiç dinlenmiş hissetmiyordu. Ayaklarındaki terlikler kadar yıpranmış hissediyordu. Ama Timber onları arnavutkaldırımlı bir yola götürdüğünde kalbi iyice hızlandı. Böğürtlen çalıları o kadar büyümüştü ki Julian'la araziyi ilk keşiflerinde burayı fark etmemişlerdi.

Üçlü dikenli bitkilerin arasından yol açmayı başarana kadar köpek durup havlamaya devam etti.

Aradan geçmek için yeterli bir boşluk bulur bulmaz hızla ileri atıldı.

Tella onu takip ederken hava birden ağırlaştı. Kan, ter ve utanç kokusu karışışında burnunu karıştırdı. Aniden Legend'ın diğer tarafta olmamasını umdu. Koku Nicolas'ın evindeki kadar iğrenç değildi ama Tella, eski bir amfitiyatro görüş alanına girdiğinde içinde büyüyen bir korku hissetti. İlk önce basamakları gördü; taşlar zayıflayan ışıkta

neredeyse mavi gibi görünüyordu, donmuş bir tenin altındaki damarların rengindeydi. Basamakların çoğu eksikti. Tiyatro küçüktü, aile oyunları veya hafif bir eğlence için inşa edilmiş türdendi. Ancak sahnenin ortasındaki zoraki maskeli balonun hiç de eğlenceli bir yanı yoktu.

İnsanlar hizmetkâr kıyafetleri giymişlerdi ve erik, kiraz, yaban mersini, limon ve portakalın ekşi tonlarında korkunç yarım maskeler takmışlardı. Renkler Tella'ya, kolları ve bacakları onları insan kuklalarına dönüştüren iplerle asılmış hizmetkârlar sahnede hareket ederken düşmeyi reddeden çürümüş konfetileri hatırlattı.

Tella küfretti.

Scarlett nefesini tuttu.

Julian'ın ahırda yediği yemek ağzına kadar gelmiş gibi görünüyordu.

Hizmetkârların iplerini elinde tutan kimse yok gibiydi. İplerin hepsi sihirle hareket ediyor, rahatsız edici reveranslarla ve selamlamalarla dolu zoraki bir dansta onları sahnede sallıyordu.

Tella'nın gözleri bir oyuncak bebeğinki kadar güzel bukleleri ve kurumuş gözyaşlarıyla lekelenmiş bir yüzü olan en genç katılımcıya çevrildi.

"Hizmetkâr bulamamış olmamıza şaşmamalı" dedi Julian.

"Ne zamandır bu halde olduklarını düşünüyorsun?" diye sordu Scarlett.

Kimse buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Hizmetkârlar kont öldürüldükten hemen sonra iplere asıldıysa en azından tam bir gün geçmiş olmalıydı. Çoğunun bilinci yerinde bile değilmiş gibiydi; bedenleri sah-

nede oradan oraya sürüklenirken kafaları öne eğik bir halde duruyordu.

Tella onları kurtarmak için çok geç olmadığını umarak sahneye doğru koştu. "Bu, Zırdeli Soytarı'nın işine benziyor. Nesneleri canlandırma yeteneği var. Hepsini bağladıktan sonra ipleri hareket ettirmek için sihrini kullanmış olmalı."

"Bunu nasıl düzeltiriz?" diye sordu Scarlett. "Zehirbaz o aileyi taşa döndürdüğünde bir not bırakmıştı."

Ama kimse sahnede bir not bulamadı.

"Sanırım sadece ipleri kesmemiz veya onları çözmemiz gerekiyor" dedi Julian. Söylemesi yapmaktan daha kolaydı.

Zavallı hizmetkârların kolları ve bacakları onları özgür bırakmaya yönelik her girişimde daha hızlı hareket ediyordu. Julian bıçağı olan tek kişiydi; bıçağını Scarlett'a verdi. Ama hiçbirinin işi kolay değildi. Hizmetkârların bağlarını çözmeye çalışırken mideye tekme veya yumruk yememek için birden fazla kez geri kaçmak zorunda kaldılar. Neyse ki Nicolas çok fazla personel istihdam etmemişti.

Sadece yarım düzine vardı. Kalpleri hâlâ atıyordu ama zar zor. Hiçbiri serbest bırakıldıktan sonra kendi ayakları üzerinde uzun süre ayakta duramıyordu.

"Efendinin serasında iltihap ilaçları var" diye mırıldandı yaşlı bir adam, yüzündeki çürük yaban mersini maskesini yırtıp atarken. Tella onun uşak olduğunu düşündü. Sahneye yığılan hizmetkâr arkadaşlarına bakarken gözleri en hüzünlü olan oydu.

Tella su getirirken, Julian ilaçları buldu ve Scarlett da hizmetkârların derisi soyulmuş el ve ayak bilekleri

için küçük bir dolaptan sargı bezi aldı. Bütün bu süreç son derece kasvetliydi. Ne Scarlett ve Julian ne de Tella, Nicolas'ın başına gelenleri hizmetkârlara anlattı ve hiçbiri de bir şey sormadı ki bu da Tella'nın zaten bildiklerinden şüphelenmesine neden oldu. Ya da yeterince dehşet yaşamışlardı ve bilmek istemiyorlardı.

Birçoğu teşekkür mırıldandı ama kimse, başlarına gelenlerden utanıyormuş gibi, üçlünün gözleriyle buluşmadı. Sadece bukleleri olan çocuk doğrudan Tella'ya baktı. Hatta ona aslında hiç de olmadığı bir kahramanmış gibi, çarpık bir şekilde gülümsemeyi bile başardı. Tella tüm bu yaşananların sebebinin bir parçasıydı. Ama o anda Mireleri özgürleştirmede oynadığı rolü telafi edeceğine söz verdi. "Bunu size kimin yaptığını bulacağım ve bir daha kimseyi incitmediğinden emin olacağım."

"Maske takmıştı" dedi çocuk. "Ama böyle değildi." Çocuk yüzünden çıkarmış olduğu kiraz rengi kumaş parçasına tekme attı. "Onunki porselen gibi parlıyordu; bir tarafı dişlerini gösteriyordu, diğer tarafı ise göz kırpıp dilini dışarı çıkarıyordu."

"Zırdeli Soytarı" dedi Tella. "O bir Mire."

Yetişkinlerden birkaçı aniden ona baktı; en azından biri bunların hiçbirini küçük bir çocuğa söylememesi gerektiğini düşünüyordu. Ama az önce yaşadıklarından sonra hiçbiri ona karşı çıkmadı.

Tella, Mirelerin tarihine ya da Kader Destesi'nden nasıl kurtarıldıklarına değinmedi ama buradaki herkesin, iyileştikten sonra Valenda'nın içinde bulunduğu tehlike hakkında başkalarını uyarabilmelerine yetecek kadarını anlattı.

Bu önemsiz bir çaba gibi görünüyordu ama birkaç ki-

şiyi insan oyuncağına dönüşmekten –ya da annesi ve Legend gibi öldürülmekten– kurtaracağını umuyordu.

Tella'nın gözleri karanlık ufku taradı; sanki Legend sonunda ortaya çıkıp yeni yeni görünmeye başlayan yıldızlardan daha çok parlayacaktı. Tüm hizmetkârlar beslendikten, tedavi edildikten ve kontun kütüphanesine sinmiş olan kokuya sahip olmayan malikânenin arkasındaki odalarına geri döndükten sonra bile onun geri döndüğüne dair işaretler aramaya devam etti.

Tella, hizmetkârları içeri takip etmeye ve elini yüzünü yıkamaya hazırdı. Ama Scarlett aşırı büyümüş otlarla kaplı bir yolun önünde oyalandı.

"Elini yüzünü yıkamak için benimle içeri gelmek ister misin?" diye sordu Tella.

Hava durgundu ama Scarlett'ın etekleri ayak bileklerinin etrafında hışırdıyordu. Tella elbisenin renk değiştirdiğini fark etmemişti. Daha önce ışıltılı bir balo kırmızısıydı. Şimdi ise matem karasıydı.

"Nicolas için üzgünüm" dedi Tella. "Böyle ölmeyi hak etmiyordu."

"Hayır, etmiyordu. Onu bulmaya asla çalışmamalıydım. O zaman hâlâ yaşıyor olacaktı." Scarlett, Tella'ya bakarken gözleri yaşlarla parlıyordu. "Kayan Yıldız'ın bunu başka birine yapmasına izin veremeyiz."

"Vermeyeceğiz." Tella, kız kardeşinin elini tutmak için uzandı.

Ama kaşlarının arasında endişe çizgileri beliren Scarlett geri çekildi. "Özür dilerim Tella; burada seninle ve Julian'la kalabileceğimi düşünmüştüm ama Kayan Yıldız'a geri dönmem gerekiyor."

"Ne? Hayır!" diye bağıran Tella'nın sesine, hizmetkârların odasından çıkan Julian'ın, "Gidemezsin" diye bağıran sesi karıştı.

Julian yıkanmış olmalıydı. Scarlett malikâneden uzaklaşıp hizmetkârların açık pencerelerinden uzaklaşırken koyu renkli saçları otlarla kaplı patikanın her yerine su damlatıyordu.

"Üzgünüm" dedi Scarlett. "Ama bunu yapmalıyım. Sanırım Mireleri yenmenin anahtarı ben olabilirim."

Tella, "Aklını mı kaçırdın sen? O adam annemizi öldürdü ve seni bir Mire'ye çevirmekle tehdit etti. Ona geri dönemezsin!" diye bağırırken, "Kesinlikle olmaz!" diye kükredi Julian.

"Geri dönmek istemiyorum" dedi Scarlett. "Ama o hizmetkârları görür görmez bunu yapmam gerektiğini anladım. Çok daha uzun süre öyle bırakılmış olsalardı hayatta kalamazlardı."

"Ama geri dönmen onlar gibi olan diğer insanların nasıl bir işine yarayacak ki?" diye karşı çıktı Tella. Kız kardeşi ile aynı şeyi istiyordu. Kayan Yıldız'ı öldürmenin ve herkesi onun ve Mirelerin dehşetinden korumanın bir yolunu bulmak istiyordu. Ama bunu yapmanın yolu bu *değildi*. "Zayi Panayır, Yazgı mekânlarından biridir" dedi. "Orada sırlar satan kız kardeşler var ve sanırım bize Kayan Yıldız'ı nasıl öldüreceğimizi söyleyecek bir sırra sahip olabilirler."

"Ya değillerse?" diye sordu Scarlett.

"O zaman başka bir yolunu bulacağız" diye araya girdi Julian.

"Başka yolu bu zaten" dedi Scarlett. "Kayan Yıldız güç-

lerimi geliştirmemi istiyor ve bence bu, onu durdurmanın anahtarı olabilir. Orada başka bir Mire daha vardı, Mahkûm Kadın. Bana Kayan Yıldız'ı yenmek için onun istediği şeye dönüşmem gerektiğini söyledi."

"Elbette öyle söyler" diye karşılık verdi Tella. "Mahkûm Kadın da bir Mire."

"Kayan Yıldız onu bir kafeste kilitli tutuyor; o ölmedikçe dışarı çıkamaz. Ve kadın beni manipüle etmeye çalışıyor olsa bile bu, söylediklerinin yalan olduğu anlamına gelmez. Bana anlattıkları çok mantıklı. Tella, ölümsüz biri âşık olursa insana dönüşür demiştin. Güçlerimi kazanırsam Kayan Yıldız'ın beni sevmesini sağlayabilirim. Onu insana dönüştürebilirim ve sonra onu yenebiliriz."

"Ya da güçlerini kazanabilir ve bir Mire'ye dönüşebilirsin" dedi Tella.

"Ve sevgi böyle bir şey değil" diye ekledi Julian. "Sihir pek çok şey yapabilir ama onunla birinin sevmesini sağlayabileceğini sanmıyorum. Bu çok tehlikeli."

"Bunu yapmak için sizden *izin* istemiyorum. Bu benim seçimim, sizin değil. Bu yüzden sizden sadece beni durdurmamanızı istiyorum. Onu yok etmenin başka bir yolunu bulamadığımız sürece bunu yapabilecek tek kişi benim ve ben de bunu yapmak *istiyorum*. Tella bir keresinde bana hayatta güvende olmaktan çok daha fazlası olduğunu söylemiştin..."

"Katillerin yanına taşınmaktan değil, eğlenmekten bahsediyordum!"

"Eh, Kayan Yıldız imparatorluğu ele geçirirse hiçbirimizin eğleneceğini sanmıyorum. Ve ikimiz de biliyoruz ki sen de aynısını yapardın."

Scarlett, kız kardeşini kucakladı. Harika kucaklamaları vardı. Ne kadar sıkı tutacağını, ne zaman sessiz kalacağını ve ne zaman bırakacağını çok iyi bilirdi. Ama bu kucaklaşmada ne zaman bırakırsa bıraksın, çok erken olacaktı.

Tella daha sıkı tutundu. Tartışmaya devam etmek istedi. Eğer kavga etmeye devam ederse, Scarlett'a ne kadar korktuğunu söylerse, Nicolas'ın korkunç ölümü hakkında ayrıntılara girip ona Kayan Yıldız'ın, annelerini nasıl öldürdüğünü hatırlatırsa, onu kalmaya ikna edebileceğini biliyordu. Tella bunu yapmayı çok istiyordu. Ama Kayan Yıldız'ı yenmek için ne gerekiyorsa yapacağına yemin etmişti ve bu konuda ciddiydi. Sadece, bunun karşılığında kız kardeşinden vazgeçmek zorunda kalacağını düşünmemişti.

Gökyüzü rüzgârlı siyah bir geceye dönüşürken kendini Scarlett'ın kollarına bıraktı. "Şu anda bencilce davranmak ve sadece kendini kurtarmayı düşünmek istemediğinden emin misin?"

"Elbette değilim. Ama bunu yapmam gerekiyor; kendim için, senin için, Julian için ve benim yapabileceklerimi yapma şansı olmayan az önce yardım ettiğimiz hizmetkârlar için. Bir şeyler yapabilecekken hiçbir şey yapmadan duramam. Hem Hülya Anahtarı bende; çok tehlikeli olursa kaçarım."

"Anahtarlar çalınabilir" diye mırıldandı Tella.

"Dikkatli olacağım." Scarlett, Tella sonunda çekilinceye kadar kız kardeşini sıkıca kucakladı. Tella çekilmek istememişti. Ama Scarlett yokluğu fark edilmeden önce Kayan Yıldız'a geri dönecekse bunu bir an önce yapma-

lıydı. Hem muhtemelen Julian'la da düzgün bir şekilde vedalaşmak isterdi.

Ve Tella düzgün derken, bir kız kardeşin meraklı gözlerinin şahitlik etmek istemeyeceği türden bir veda olacağını düşünüyordu.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Scarlett

Tella misafir odasına gidip üzerindeki pisliği, kederi ve kalan suçluluk izlerini temizlemeye çalışırken, Scarlett ay ışığının altında durarak hiç istemediği başka bir veda için hazırlandı.

Julian da aynı şekilde hissediyor gibiydi. Kaşlarını çatmıştı, dudaklarını birbirine sıkıca bastırmıştı ve kollarını Scarlett'a sardığında dokunuşunun yumuşak ya da hassas bir yanı yoktu. "Bunun benim seçimim olmadığını söylediğini biliyorum ama beni seçtiğini söyledikten sonra hayatınla ilgili bana söz hakkı vermemezlik yapamazsın."

"Bu şekilde benden tekrar gitmememi mi istiyorsun?"

"Hayır." Julian, Scarlett'ın başını göğsüne yaslayarak ona sıkıca sarıldı. "Gelecekte –çünkü bir geleceğimiz *olacak*– umarım kararını çoktan verdiğini söylemek yerine benimle bu tarz şeyler hakkında konuşabilirsin."

"Tamam" diye kabullendi Scarlett. "Ama umarım sen de aynısını yaparsın?"

"Yapacak olmasaydım senden bunu istemezdim."

Julian'ın parmakları onu bırakmasını gerektirmeyen bir yol bulabilirmiş gibi belini kavradı.

Scarlett da bulabilmiş olmasını dilerdi. Kayan Yıldız'a geri dönmek istemiyordu. Ama o anda Julian için daha çok endişeleniyordu. Tella gibi o da dürtüleriyle hareket ediyordu ve duyguları tarafından yönetiliyordu ki Scarlett etrafını saran gri renkleri, endişeyle dolu fırtına bulutları gibi görebiliyordu.

"Ya size birkaç günde bir mektup göndermeye çalışırsam? Tekrar ziyaret etmenin güvenli olacağını sanmıyorum." Ve ona mesaj göndermenin de güvenli olacağını düşünmüyordu ama Julian'ı iyi olduğuna ikna etmenin bir yolunu bulamazsa onun sonunda peşine düşüp kendisini tehlikeye atacağından korkuyordu. "İyi olduğuma dair notlar göndermek için Hülya Anahtarı'yla bir kapı açabilirim."

"Yine de bundan hoşlanmıyorum" dedi Julian.

"Eğer aksi olsaydı muhtemelen duygularım incinirdi."

Julian, Scarlett'ın alnına bir öpücük kondurdu ve bir an için dudakları orada kaldı. "Dikkatli ol Kızılcık."

"Ben her zaman dikkatliyimdir."

"Bilmiyorum..." Julian dudaklarının köşesinin seğirdiğini Scarlett'ın görmesine yetecek kadar uzaklaştı. "Dikkatli bir kız beni sevdiğini söylemezdi."

"Yanılıyorsun. Kalbimin senin ellerinde tamamen güvende olduğundan eminim." Ama bunu söylerken bile kalbi buruktu.

Julian'ın dudaklarında hâlâ yarım bir gülümseme vardı ama gözleri tamamen başka bir şey söylüyordu. Scarlett onun gözlerini her zaman çok sevmişti; kahverengiydiler, sıcaktılar ve onu harekete geçiren duygularla doluydular.

Julian her zaman dürüst değildi ama gözleri öyleydi; tam da o anda Scarlett'a, onu bir sonraki görüşünde eskisi gibi olmayacağından korkuyormuş gibi bakıyordu.

"Sana geri döneceğim" diye söz verdi Scarlett.

"Endişelendiğim tek şey bu değil." Julian'ın sesi boğuktu. "Hayatımın çoğunu sihrin etrafında geçirdim; kardeşimin sihri, beni sayabileceğimden çok daha fazla kez hayata döndürdü. Uzaklaşmaya çalıştım ama böyle bir sihirden vazgeçmek zordur. Şu anda güçlerini tam anlamıyla elde edersen Kayan Yıldız'ı kontrol edebileceğini düşündüğünü biliyorum ancak sonunda sihrin seni kontrol edebilir."

Julian'ın gözleri onunkilerden ayrılarak önce sihirli elbisesine sonra da elindeki sihirli anahtara kaydı. Anahtar karanlık ışıkta gümüş gibi parıldıyordu.

Scarlett onu cebinden çıkarttığını bile fark etmemişti. Anahtara güvenmek tıpkı sihirli elbisesini giymek gibi bir alışkanlık haline geliyordu. Ama ona güvenmek istemiyordu, sadece Kayan Yıldız'ın onu sevip bir ölümlüye dönüşmesini sağlayacak kadar ustalaşmak istiyordu. Sonra onu bir daha asla kullanmayacağına emindi.

"Benim için endişelenmene gerek yok." Scarlett başını kaldırdı ve Julian'ı bir kez daha hızla öptü; daha fazlasını söyleyebilmeyi dilerdi ama geri dönme zamanının çoktan geçtiğini biliyordu.

Anahtarı ilk kullandığında geri dönmeyi planlamıyordu, bu yüzden ne kadar zaman geçtiğini düşünmemişti. Kayan Yıldız'ın bu kadar kısa süre içinde bir daha ziyaret etmemesini umuyordu. Ayrıca Mahkûm Kadın'ın uyanmasından da endişeleniyordu.

Hülya Anahtarı'nı çevirdikten sonra adımlarını hafif tuttu. Ama Yabanbağı'ndaki odasına girdiğinde her şeyin bıraktığı gibi olmadığını biliyordu.

Mahkûm Kadın uyanmıştı, lavanta rengi eteği yaldızlı kafesin cilalı zeminine sürterken sessizce sallanıyordu. "Gizlice kaçacaksan dışarıda bu kadar uzun süre kalmamalısın. Hem bu kadar şaşırmış görünme; gerçekten bilmediğimi mi sanıyordun?" Yumuşak bir horlama sesi çıkardı.

"Neden numara yaptın?" diye sordu Scarlett.

"Çünkü uyanık olduğumu düşünürsen gitmeyeceğini biliyordum. Ama daha akıllı olmalısın." Mahkûm Kadın'ın sesi bir fısıltı kadar yumuşadı ve esrarengiz gözleri o gecenin erken saatlerinde olduğu gibi mordan beyaza döndü. "Buradan tek seferde saatlerce ayrılmak seni o anahtarla olması gerekenden çok daha çabuk yakalatacak."

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Donatella

Tam bir gün gelip geçmişti ve Legend hâlâ ölüydü. Hayata geri dönmesi gerekiyordu. Legend'ın ölmemesi gerekiyordu ve Tella'nın henüz onunla işi bitmemişti.

Kontun malikânesine yaptıkları ilk yolculuk esnasında, "Hayata geri dönmesi genellikle ne kadar sürer?" diye sormuştu Julian'a.

"Genellikle gün doğumundan hemen sonra canlanır, her zaman bir günden daha az sürer" diye cevaplamıştı Julian. Daha fazlasını söylemesini sağlamak zor olmuştu. Tella, onu çok fazla sırrı açığa vurmaktan alıkoyan bir sihrin devrede olduğunu hissetti. Julian, Legend'ın tüm sanatkârlarıyla bir bağlantısı olduğunu itiraf etmişti –Legend yeniden hayata döndüğünde bunu hissederdi– ve Legend, onu bulmak isterse bunu kolayca yapabilirdi. Ama Legend ortaya çıkmamıştı ve Julian onu hâlâ hissetmemişti.

Tella şu anda saatin kaç olduğunu bilmiyordu ama Julian'la Zayi Panayır'a gitmek için kontun malikâne-

sinden çıkarken gecenin en karanlık kısmı gelmiş gibi görünüyordu.

Vale, Mabet Bölgesi'nin batısındaki bir dizi harabeye giderek Zayi Panayır'ın çağrılabileceğini söylemişti. Nicolas şehrin dışında yaşadığı için yolculuk birkaç mil sürecekti. Julian yolculuğun büyük bir çoğunluğunda sessiz kaldı. Tella'ya, Scarlett uzakta olduğu sürece nefesini tutmayı planladığını düşündüren türde bir sessizlikti.

Tella da aynısını yapabilirdi. Hatalar yapma ve bir dahaki sefere daha iyisini yapma taraftarıydı. Ancak Scarlett'ın yanlış bir adım atması durumunda bir dahaki sefer olmayabileceğinden korkuyordu.

Tella azizlere –hatta çok sevmediği kişilere bile– dua etti. Legend'ın sağ salim dönmesini de dualarına ekledi ama bunun azizlere bağlı olmadığını biliyordu.

Legend'ın gerçekten öldürülmesine neden olabilecek tek bir zaafı vardı: Aşk.

Tella bunu düşünmemeye çalışıyordu. Öldürülmeden hemen önce onu sevmesi için ona nasıl yalvardığını hatırlamak istemiyordu.

O gece Tella, Legend onu sevemeyeceğini söylediğinde ona tam olarak inanmamıştı. Onun ölümsüzlüğünü feda edip insan olmak istemediği için bundan korktuğuna inanmıştı. Ve şimdi nedenini anlıyordu.

Kendi kendine endişelenmeyi bırakmasını söyledi. O Legend'dı, sihir ve ölümsüzlük söz konusu olduğunda acımasızdı. Asla aşk için ölmezdi. Ama Tella labirent gecesi onu nasıl öptüğünü hatırlamaya çalışırken buldu kendini. O gece sadece şehvet, arzu ve saplantı mı hissetmişti? Yoksa öpücüğünü aşk mı körüklemişti? Tella'nın

labirentin içindeyken, *seni yanımda tutmak istiyorum*, kelimelerini romantik yerine sahiplenici bulduğu bir an olmuştu. Ama şimdi kendisini, Legend'ın sadece o akşam çok incitici olduğunu düşündüğü duyguları hissetmesini umarken buldu.

"Neredeyse geldik" dedi Julian.

Tella artık uzakta belirsiz bir siluet görebiliyordu. Karanlıkta taşlarla gölgeler arasındaki farkı anlamak zordu ama önlerinde fosilleşmiş ağaçlarla kaplı, her iki kenarında parçalara ayrılmış kemerler ve Tella'nın taşlaşmış insanlar olmadığını çaresizce umduğu korkutucu derecede gerçekçi birkaç heykel bulunan bir yol varmış gibi görünüyordu.

En azından etrafta hiç Mire yoktu.

Tella, harabelere varmadan hemen önce, soluk beyaz ay ışığının vurduğu mükemmel bir toprak parçasının üzerinde durdu.

"Aptallık mı ediyorum?" diye sordu.

Julian durup ona baktı. "Neyden bahsettiğine bağlı. Başka bir Mire'nin sözlerine dayanarak Yazgı mekânlarından birini ziyaret etmek için kanını feda etmeyi planladığın gerçeğinden bahsediyorsan, o zaman hayır, çünkü ben de buradayım ve ben bir aptal değilim. Ama kardeşimi ilgilendiren herhangi bir şeyden bahsediyorsan olabilirsin."

"Bunu bu kadar nazikçe söylediğin için teşekkür ederim" dedi Tella.

Julian omzunu silkti. "Sadece dürüst olmaya çalışıyorum. Yalan söylediğimde kız kardeşinle başım belaya giriyor."

"Yalan söylemeni istemiyorum. Sadece duymak istediğim bir gerçeğin olmasını isterdim."

Julian bir elini çenesine sürttü. Ay ışığıyla gölgelerin birleşimi onu biraz kardeşine benzetiyordu; yüzü daha keskin, daha sertti. Ama karanlıkta bile Julian'ın bakışları Legend'ın hiç olmadığı kadar yumuşak ve nazikti.

"Sana kardeşimin bir gün seni seveceğini söylememi istiyorsan bunu yapamam. Onu hayatım boyunca tanıdım. Legend olmadan önce onu tanıyan birkaç kişiden biriyim ve o hiç kimseyi sevmedi. Ama başka iyi nitelikleri de var. Asla vazgeçmez ya da pes etmez ve onun için önemliysen seni dünyadaki herkesten daha önemli hissettirir ve..." Julian, durmak istermiş gibi sustu ama sonra isteksizce ekledi. "Onun için önemli olduğunu düşünüyorum."

Ama bu yeterli miydi?

"Hadi ama" dedi Julian huysuzca. "Eğer Legend şu anda geri gelirse yolun ortasında bu kadar savunmasız durmana izin verdiğim için beni öldürebilir."

"Bekle." Tella harabelere girmeden önce Julian'ın önüne atladı.

"Bir sorum daha var. Benden ölümsüz olmamı istedi."

"Bu bir soru değil Tella."

"Ne yapacağımı bilmiyorum." Tella bildiğini sanmıştı. Legend'ın aşkını istemişti ama ölümü, onun aşkını bir daha asla isteyemeyeceğini anlamasını sağlamıştı.

"Bu hâlâ bir soru değil" dedi Julian. "Olsaydı bile bu hiç kimse için yapmak istemeyeceğim bir seçim." Tella'nın yanından geçmeye yeltendi ama sonra durup arkasına döndü. "Evet dersen istediğinin kesinlikle bu olduğundan emin ol. Ölümsüz olmanın geri dönüş yoktur."

"Âşık olmadıkça."

Julian kafasını iki yana salladı. "Bunun olacağına güvenme. Ölümsüzler birbirlerine âşık olamazlar ve çok az insan onları sevmeye ikna eder. Kardeşim ne yaparsa yapsın onu sevmekten asla vazgeçmedim ama beni bir daha asla sevmedi." Julian'ın sesi bu onu gerçekten hiç incitmemiş gibi sakindi ama Tella, bunun onu mahvetmesi gerektiğini biliyordu. Legend onun kardeşiydi. Tella, kız kardeşinin onu sevmemesinin ne kadar yıkıcı olacağını hayal bile edemiyordu.

Ama Tella, Julian'ın onun acımasını istemediğini hissetti. Julian neredeyse lafını bitirir bitirmez arkasını döndü ve onun hemen yetişmesini istemediğini açıkça gösteren adımlarla hızlı bir şekilde harabelere doğru ilerledi.

Sonunda yavaşladığında harabeleri birlikte sessizce aradılar. Söylenecek her şeyi söylemişti ve Mireler yakınlarda gizlenmiyor olsa bile sağduyulu olmaları gerektiğini biliyorlardı. Tella'nın asla bulamayacaklarından korktuğu kum saati sembolünü aramak için meşale kullanmadılar. Julian mükemmel bir gece görüşüne sahip olduğunu iddia etti ancak daha önce yalan söylemediği konusunda söylediklerine rağmen Tella bu iddiadan şüpheliydi.

"Buldum!" diye bağırdı Julian gururla.

Yıkılmış bir kemerin içine gizlenmiş olan ve sihirle aydınlanmış gibi parlayan kum saati, bir avuç içinden daha büyük değildi. Kum saatinin üstünde, panayırı çağırması karşılığında vermesi gereken kan için yalvarıyormuş gibi yükselen sivri uçları Tella'nın görmesine yetecek kadar ışık vardı.

"Hâlâ tek başına girmek istediğinden emin misin?" diye sordu Julian.

"İçerideki her bir saat buradaki bir güne eşit" diye hatırlattı ona. "Scar herhangi bir nedenle seni bulmak için anahtarını kullanmaya kalkarsa panayırın içinde olmak onun için güvenli değil. Yabanbağı'na geri dönmesi çok uzun sürerse Kayan Yıldız tarafından yakalanabilir."

"Ya benim yerime seni ararsa?"

"Çok tatlısın" dedi Tella. "Ama sanırım ikimiz de onun anahtarla beni aramaya gelmeyeceğini biliyoruz."

Tella, Scarlett geri döndüğünde samanlıktan sadece izlemişti, bu yüzden Scarlett ve Julian arasında söylenenlerin hepsini duymamıştı ama Scarlett'ın ona nasıl baktığını görmüştü. Bu, bazı insanların tüm hayatları boyunca beklediği, diğerlerinin ise tüm hayatlarını onu bir kez bile görmeden geçirdiği bakıştı. Bu, Tella'nın Legend'dan görmeyi umduğu bir bakıştı.

"Ben her zaman onun kardeşi olacağım, o rolü benden çalamazsın. Ama bence onun ilk aşkı sensin ve öyle de olmalısın. Kardeşini kız kardeşime tercih etmeye devam etseydin onu hak ettiğini düşünmezdim. Tek istediğim, bunu mahvetmemen. Onu sadece sevme Julian, onun için her gün savaş."

"Öyle yapmak niyetindeyim."

Bunun üzerine Tella parmaklarını kum saatinin üzerindeki sivri uçlardan birine bastırdı ve kanının aşınmış taşa damlamasına izin verdi.

Kemer altından ruhani bir ışık döküldü. Aniden Tella, tüm parlak kırmızı yapraklarını kaybetmenin eşiğinde olan yabancı ağaçlarla kaplı eski, virajlı bir yol gördü. Ağaçların arasında rengârenk kuş kanatları gibi yayılmış çadırlar vardı. Bunlar, Tella'nın ilk Caraval sırasın-

da gördüğü büyülü çadırlar gibi değildi. Legend'ın çadırları pürüzsüz ipeklerden yapılmışken, bunlar yırtık pırtık sırmalı kumaşlarla ve yıpranmış püsküllerle kaplıydı. Yine de onlarla ilgili ilahi bir şeyler vardı. Tella, Julian'a veda etmek için başını çevirdiği sırada çadırların yer değiştirdiğine yemin edebilirdi ve bir an için sökükleri ve yırtıkları kaybolan çadırlar, Caraval çadırlarından daha da göz kamaştırıcı göründüler.

Tella cesurca kemerden geçip Zayi Panayır'a girdi.

Resimli bir tarih kitabına girmek gibiydi. Kadınlar düşük belli ve çan kollu elbiseler giyip ağır işlemeli kemerler takarken, erkekler önden bağcıklı basit gömlekler ve geniş kenarlı botların içine sokulmuş bol pantolonlar giyiyordu.

Çadırların arasında, benzer kıyafetler giymiş olan çocuklar tahta kılıçlarla savaşıyormuş gibi yapıyorlardı veya çiçeklerden çelenk örerek oturuyorlardı.

Tella içeri girerken, "Selamlar! Selamlar! Selamlar! Zayi Panayır hizmetinizde. İstediğinizi alıp gidemeyebilirsiniz ama biz size ihtiyacınız olanı vereceğiz!" diye bağırdı müjdeci gibi giyinmiş bir adam.

Belli ki başka zamanlardan gelen ziyaretçilere alışmışlardı. Hiçbiri, bir hizmetçiden ödünç alınmış diz boyu elbisesinin ve yıpranmış deri çizmelerinin buraya uygun olmamasını önemsemiyor gibiydi. Hatta aksine herkes heyecanlanmış gibiydi.

"Merhaba tatlım, küle dönmüş yüzünü aydınlatacak ve sevdiğini geri getirecek bir şey ister misin?" Kaşına incecik altın bir halka takan bir kadın, yüzü kızartan pembe sıvıyla dolu bir tılsım uzattı.

"Biraz taze kavrulmuş deniz yosununa ne dersin?" diye seslendi başka bir satıcı. "Kırık kalpleri ve burunları iyileştirir."

"Senin çürümüş otlarını istemiyor. Hiçbir şeyi iyileştirdikleri yok! Genç bayanın gerçekten ihtiyacı olan şey bu." Karşısındaki birkaç dişi eksik yaşlı tüccar örümcek ağları kadar ince bir duvağı olan, bir şemsiye kadar geniş, süslü, boncuklu bir başlık uzattı. "Dikkat etmezseniz hanımefendi, yakında cildiniz benimki gibi olur."

"Kıza bunu söyleme. O çok güzel!" diye bağırdı fildişi rengi bir atkı takan koyu tenli bir kadın. Dükkânı, panayırın en kalabalık olanıydı. İçeride masa bile yoktu, sadece tuhaflığın parıldayan yığınları vardı. "İşte, aynama bak çocuğum." Kadın kolunu Tella'nın önüne itti.

"Ben iste..." Tella aynayı görünce birdenbire sustu. Kenarları, tıpkı Kâhin –bir kartın içine hapsolmuş olan ve Tella'nın biraz fazla güvendiği bir Yazgı objesi– gibi erimiş altın helezonlarıyla kaplıydı.

Tella gerçek Kâhin'in kartlardan kurtulup kurtulmadığını bilmiyordu ama gözlerini çabucak kaçırdı ve geleceğin uğursuz görüntülerini görmeden önce hızla geri adım attı.

"Doğru ellerde yansımandan daha fazlasını gösterir" dedi kadın.

"İlgilenmiyorum! Yansımamı olduğu gibi seviyorum." Tella dolanmaya devam etti. Daha sonra saçlarının dökülmemesini sağlayacak fırçalar, gözlerini dilediği renge çevirecek damlalar ve sinekkuşu turtası denilen rahatsız edici tatlılar satmaya çalışan satıcılar tarafından dikkatinin dağılmaması için elinden geleni yaptı.

Her satıcı cana yakın ve biraz fazla hevesliydi, sanki Tella yüzyıllardır gelen ilk misafirmiş gibi; gerçi Zayi Panayır da lanetli Kader Destesi'nde sıkışıp kaldığı için durum böyle olabilirdi.

"Seni kaybolmaktan alıkoyacak ayakkabılarım var. Güzel saç tutamlarını benimle takas edersen senin olurlar." Bu hevesli satıcının elinde halihazırda ağır bir makas vardı.

Tella, hemen bir sonraki çadıra geçmese herhangi bir izin alınmadan tüm saçlarının kesileceğinden emindi. Bu çadır diğerlerinden daha boştu, kumaş çatıdan toprak zemine kadar uzanan turkuaz ve şeftali rengi çizgili perdeden başka bir şey yoktu.

Tella'nın yaşlarında, kusursuz bir teni ve saçlarıyla aynı renkte kobalt mavisi gözleri olan çarpıcı derecede güzel bir kız perdelerin önündeki bir taburede oturuyordu. Tella'yı parlak bir gülümsemeyle karşıladı ama Tella, tabloların gözlerinde daha fazla derinlik olduğuna yemin edebilirdi. Diğer satıcıların aksine bu kız hiçbir şey satmayı teklif etmedi. Küçük bir çocuk gibi bacaklarını ileri geri sallayarak oturdu.

Perdelerin arasından başka bir kadın yavaşça öne doğru çıktığında Tella neredeyse gitmek üzereydi. Bu kadın çok daha yaşlıydı, buruşuk bir teni ve genç kızınınkinden çok daha soluk görünen mavi saçları vardı. Kızla aynı kobalt mavisi gözlere sahipti ancak küçük kızın gözlerinin için boşken bu kocakarının gözleri keskin ve kurnazdı.

Tella aynı kişinin iki farklı haline bakıyormuş gibi hissetti. Biri gençliğini, diğeri aklını kaybetmişti.

"İkiniz kardeş misiniz?" diye sordu Tella.

"Biz ikiziz" diye cevapladı yaşlı olan.

"Nasıl?" diye ağzından kaçırdı Tella. Aslında önemi falan yoktu. Tek umursaması gereken aradığı yerin burası olmasıydı. Ama bu *ikizlerle* ilgili bir şey midesine oturdu.

Küçük kız kardeş bacaklarını keyifle sallamaya devam ederken, yaşlı kardeşin buruşuk yüzü kasvetli bir hal aldı. "Uzun zaman önce düşündüğümüzden çok daha pahalıya patlayan bir pazarlık yaptık. Aklında bulunsun. Umulmadık bedeller ödemeye razı olmadığın sürece bizimle takas yapma. İade veya değişim yapmıyoruz. İkinci bir şans vermiyoruz. Bizden bir sır satın aldığında o sır senin olur; onu bir daha hatırlamayız, tıpkı senden aldığımız her şeyi senin de unutacağın gibi."

"Müşteri çekmeye mi, yoksa onları korkutmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu Tella.

"Adil olmaya çalışıyorum. Müşterilerimizi oyuna getirmeye çalışmıyoruz ancak pazarlıklarımızın doğası gereği hiç kimse ne kazandığını ya da ne kaybettiğini gerçekten bilemez."

Aslında Tella'ya bunun söylenmesine gerek yoktu. Yazgı mekânında yapılan bir pazarlığın muhtemelen sandığından daha pahalıya mal olacağını biliyordu. Ancak Kayan Yıldız'ı öldürebilecek bir zaafı ortaya çıkaracak bir sırları varsa Tella buna sırtını dönemezdi. Mireler tehlikeliydi ancak sözlerini tutarlardı ve Zayi Panayır içeri giren insanlara ihtiyaç duyduklarını bulacaklarına dair söz veriyordu. Tella'nın bir sırra ihtiyacı vardı. Kız kardeşinin güvende olması, insanların bir kukla gibi ipe dizilmemesi ve kimsenin, annesi, Legend ya da Nicolas gibi öldürülmemesi için buna ihtiyacı vardı.

"Pekâlâ" dedi Tella. "Bir Mire hakkında bir sır öğrenmek bana neye mal olacak?"

"Mire'ye ve sırrın türüne bağlı."

"Kayan Yıldız'ı nasıl öldüreceğimi bilmek istiyorum."

"Bu bir sır değil kıymetlim. Ölümsüzlerin sadece tek bir zaafı vardır. Sevgi."

"Ama başka bir zaafı daha olmalı; kimsenin bilmesini istemediği bir şey." Kız kardeşini tehlikeye atmayacak bir şey; çünkü Kayan Yıldız'ın tek zaafı sevgiyse Scarlett onu yenecek ya da bunun için uğraşırken ölecek olan tek kişiydi.

Tella, kız kardeşinin ölmesine izin veremezdi. Yine de mavi saçlı genç kız kardeş ayaklarını tekmelemeye devam ederken ve yaşlı olan kardeş düşünceli bir şekilde gözlerini kapatırken, Scarlett'ın hayatındaki saatin işlediğini duyuyormuş gibi hissetti.

Bir süre sonra, "Sırlarından biri bende" dedi yaşlı kadın. Sonra küçük kardeşine döndü. "Millicent, canım kasayı aç."

Genç kız, Tella'nın daha önce fark etmediği pirinç bir püskülü çekti ve yaşlı kadının arkasındaki ağır perdeler aralanarak antika hazine sandıklarıyla dolu sıra sıra rafları ortaya çıkardı. Her boyutta ve renkte sandık vardı. Bazıları çok eski olduğu için ufalanıyor, diğerleri ise ıslak vernikle parlıyordu. Birkaçı Tella'nın avucundan daha büyük değilken, birkaçı ise içine cesetlerin sığacağı kadar büyüktü.

Bir dakika kadar sonra yaşlı kardeş, üstüne etrafı ateşle çevrili bir kalp boyanmış olan kırmızı yeşim taşından yapılmış kare bir sandık tutarak rafların arasından

çıktı. İlk bakışta turuncu ve sarı boya hafifçe aşınmış ve biraz da soluk görünüyordu. Ama Tella bakışlarını yaşlı kardeşin yüzüne doğru kaldırdığında görüntü titredi ve bir an için gerçek alevlerin kalbi yaladığını gördü.

"İçindeki sırrı doğru kullanırsan Kayan Yıldız'ı yenmene yardımcı olacaktır. Ancak" –kadın kutuyu göğsüne bastırdı– "onu sana vermeden önce senin bir sırrına ihtiyacım olacak."

"Sırrı seçebilir miyim?" diye sordu Tella.

Kadın ağzını oynatmamasına rağmen gözlerini aydınlatan tuhaf bir şekilde gülümsedi. "Korkarım sırlarınız takas edecek kadar değerli değil Bayan Dragna. İstediğimiz sır kızınıza ait."

"Benim bir kızım yok."

"Olacak. Sizinle geçmişimizde ve geleceğinizde karşılaştık; bir gün bir kızınız olacağını biliyoruz."

"Bu kızın babasının kim olduğunu biliyor musunuz?" Derinden gelen bu kısık ses Tella'nın kalp atışını iki kat hızlandırdı.

Tella hızla arkasını döndü.

Zayi Panayır'daki her şey bulanıklaştı; etrafındaki dünya çok hızlı hareket ediyormuş gibi renkler birbirine girdi. Çadırın tüm girişini kaplayarak önünde duran yakışıklı çocuk dışında her şey kayboldu.

Legend buradaydı.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Donatella

Legend buradaydı ve hayattaydı, o kadar canlıydı ki Tella, onun görüntüsü karşısında yanakları ağrıyana kadar sırıttı.

"Geri döndün." Kelimelerin soluk soluğa çıkmış olması umurunda bile değildi.

Onu görünce nefesi kesilmiyormuş gibi davranmaktan vazgeçmişti. Yeni uyanmış bir dilek gibi görünüyordu. Gözleri yıldızlarla doluydu, bronz teni hafifçe parlıyordu ve koyu saçları biraz karışmıştı. Boyunbağı takmamıştı ve siyah gömleğinin üst düğmeleri bir an önce gitmek –*ona* ulaşmak– için acele ediyormuş gibi iliklenmemişti.

Gülümsemesi olabildiğince genişlememiş olsaydı daha da kocaman bir şekilde sırıtabilirdi.

"Geri dönmeyeceğimi mi sanıyordun?" Legend'ın gözleri onunkilerle buluştu ve dudaklarının köşesi Tella'nın çok sevdiği şekilde küstahça yukarı kıvrıldı.

"Ben..." Tella sustu. Ne kadar *endişelendiğine* dair kelimeler boğazına düğümlendi. Endişelenmesi için tek bir sebep vardı.

Gülümsemesini korumak için savaşırken sözcükleri yuttu. Legend hayattaydı. Yaşıyordu ve oradaydı. Tek önemli olan buydu. Hayattaydı. Onu sevdiği için ölseydi Tella bunun üstesinden asla gelemezdi. Yine de şu anda gerçekleşen bir rüya gibi karşısında durmasının tek nedeninin onu sevmemesi olduğunun farkına varmak çok acı vericiydi.

"Öhöm" dedi yaşlı kardeş. "İkiniz unuttuysanız burada zaman farklı ilerliyor ve ben tam da bir konuşmanın ortasındaydım."

Legend'ın dudakları kadına dönerken düz bir çizgi halini aldı; onu yok etmek için bir illüzyon kullanmak istermiş gibi gözleri hafifçe kısıldı. Belki de bunu deniyordu ama sihri bu Yazgı mekânında tam olarak aynı şekilde çalışmıyordu.

Ki bu iyiydi çünkü Tella'nın bu yere ve bu kadına ihtiyacı vardı.

"Bir kızım olacağını söylemiştin" dedi Tella.

"Evet. Çocuğunuzun babası sihre sahip olacak" diye cevapladı kadın. "Kızınız çok güçlü bir yetenekle doğacak. Ancak bu çocuğun ölümcül bir zaafı olacak. Kayan Yıldız'ın en sıkı korunan sırrı karşılığında, kızınızın gizli zaafını keşfetmenizi ve ardından panayıra geri dönüp bu bilgiyi bize vermenizi istiyoruz."

"Benim sırlarımdan birini istemediğine emin misin?" diye sordu Tella.

Hâlâ çocuk sahibi olma ya da gelecekte bu panayırı tekrar ziyaret etme fikrine akıl sır erdirememişti. Ancak bunun tek yol olduğunu düşünmekten nefret ediyordu.

Legend geniş omzunu çadır direğine yaslayarak, "Bize hâlâ babanın kim olduğunu söylemedin" dedi. Ama Tella

çenesindeki bir kasın seğirdiğini gördüğüne yemin edebilirdi.

"Bu bilgiyi paylaşma iznimiz yok ve gelecek hakkında çok fazla şey bilmek iyi değildir" dedi yaşlı kardeş.

Tella kabul etti. Geleceğe dair görüntüler gösteren Kâhin kartı neredeyse ölmesine neden olmuştu. Yine de "Kızımın babasının *o* olup olmadığını bana söyleyemez misin?" diye sormaktan geri kalamadı.

"Babası başka kim olabilir ki?" diye homurdandı Legend.

"Bana kızma!" diye tersledi Tella. "Soruyu önce sen sordun." *Ve beni sevmiyorsun*, dedi gözleri.

Legend'ın gözleri altın renginde parladı ve sonra birden çadırın içine girip tam önünde durdu, bir daha asla görmeyeceğinden korktuğu yakışıklı yüzüyle ona baktı. "Senden ölümsüz olmanı istedim." Bir eli sıcak, güçlü ve sağlam bir şekilde beline sarılırken, diğer eli ensesini buldu. Onu kendine yaklaştırırken gülümsemesi şeytani bir hal aldı.

Tella'nın nefesi kesildi. "Ne yapıyorsun?"

"Tekrar soruyorum." Legend, onu sert, hızlı ve biraz da vahşice öptü. Tella dudaklarını araladı ama tek yapabildiği buydu. Belindeki el onu sertçe bastırırken, boynundaki parmaklar boğazına yayılarak başını arkaya doğru eğdi ve öpücüğü derinleştirirken tam kontrolü ele aldı. Ona hükmediyordu, dilinin ve dudaklarının her hareketiyle ona sahip oluyordu, sözsüzce onu sonsuza dek yanında tutmak istediğini bir kez daha söylüyordu. Onu sadece ölümden yeni dönmüş gibi öpmüyordu. Onu ölmüş, gömülmüş ve sırf ona ulaşmak için tırnağıyla toprağı kazarak mezarın içinden çıkmış gibi öpüyordu.

Tella hayatında hiç bu kadar kuvvetli bir duygu yaşamamıştı. Legend onu sevmemiş olabilirdi ama Julian, onun nasıl istendiğini hissettireceğini bildiği konusunda haklıydı.

"Sadece evet de" dedi dudaklarına karşı. "Seni ölümsüz yapmama izin ver."

"Adil oynamıyorsun" diye mırıldandı Tella.

"Hiçbir zaman aksini iddia etmedim ve bu sefer de bunu yapmayacağım." Başparmağı boynunun hassas tenini okşadı. "Sen çok önemlisin Tella."

Ama beni sevmiyorsun. Şimdi onun tarafından sevilmediğini bilmek acı verici olsa da Tella, eğer seviyor olsaydı Legend'ın şu anda hayatta olmayacağını da biliyordu.

"Öhöm." Yaşlı kardeş boğazını temizledi. "O çocuğu şimdi yapmaya başlamak istiyorsanız korkarım burası yeri değil."

Tella, Legend'dan uzaklaşarak korkunç bir gerçekliğe geri döndü ve hayatı boyunca hiç olmadığı kadar kızardı.

"Şimdi devam etmemizi öneriyorum" diye devam etti yaşlı kardeş. "Şu anda yaptığınız şeye devam ederseniz dünyamızdan ayrıldığınızda sizin dünyanızda haftalar geçmiş olacak."

Kanlı azizler. Tella zamanı gerçekten unutmuştu. Zillerin çaldığını duymamıştı ama bir saatten fazla, belki daha da uzun bir süre geçmiş olduğunu düşünüyordu ki bu da dünyasında en azından bir günün gelip geçtiği anlamına geliyordu. Kız kardeşinin, annesini öldüren Mire tarafından esir tutulduğu ve diğer Mirelerin kırmak istedikleri oyuncaklar gibi oynadığı Valenda halkının bilinmez bir dehşet yaşadığı başka bir gün daha.

Ve o da durmuş Legend'ı öpüyordu.

Tella'nın gözleri yaşlı kadının elindeki kırmızı yeşim taşı sandığa kaydı. Buraya gelme nedeni buydu –hepsini kurtarabilecek bir sırdı– ve bedeli ne olursa olsun ona ihtiyacı vardı.

"Yapacağım" dedi Tella. "Takası yapacağım."

"Tella, bunu yapmak zorunda değilsin." Legend başını yana eğdi ve çoğu kadının bayılmasına neden olacak bir gülümsemeyle yaşlı kadına döndü. "Sırlarımdan birine sahip olabilirsin."

Yaşlı kardeş dudaklarını büzdü. "İlgilenmiyoruz."

Legend'ın koyu kaşlarının arasında küskün bir kırışıklık oluştu. "O zaman istediğin başka bir şey olmalı."

Dışarıda güneş hâlâ dünyayı limoni bir ışıkla dolduruyordu ama hiçbiri çadırın içine uzanmıyordu. Hava gittikçe soğuyordu, gümüş mavisi sis dalgaları ile doluyordu.

"Legend..." Tella sis etrafı görmesine engel olacak kadar kalınlaşmadan önce elini Legend'ın koluna koydu. "Sorun değil, beni kurtarmana gerek yok. Ne yaptığımı biliyorum."

"Ama bunu yapmak zorunda değilsin." Legend ona döndü ve başka bir şey söylememesine rağmen yumuşak gözleriyle özür diliyordu. Ve Tella, bunun onunla veya sırlarıyla ilgili olmadığını biliyordu.

Legend, Tella'nın düşünmek istemediği tek şeyi düşünüyordu. Daha doğrusu, tek kişiyi: *annesini.*

Mireleri hapseden Kader Destesi annesinin elindeyken Yıldızlar Tapınağı, lanetli Kader Destesi'ni saklama karşılığında Paloma'dan Scarlett'ı vermesini istemişlerdi. Annesi bunu reddetmişti ama tapınağa kolayca Tella'yı

teklif etmişti. Ve Tella'nın şu anda yaptığı gibi, çok kötü bir ihanet gibi gelmişti.

"Bunu yapmak zorunda değilsin" dedi Legend.

Ama Tella daha iyi bir seçenek görmüyordu ve başka bir yol bulmaya çalışmakla vakit kaybedemezdi. Kız kardeşim... Kayan Yıldız'la birlikte. O ölene kadar güvende olmayacak."

"Biliyorum, seni bulmak için buraya gelmeden önce Julian söyledi."

"O halde bunu şimdi yapmam gerektiğini de biliyorsun." Tella vicdanı onu fikrini değiştirmeye ikna etmeye çalışmadan önce kız kardeşlere döndü. "Anlaştık."

"Mükemmel" dedi yaşlı olan. "Sadece sözünü mühürlememiz gerekiyor. Kızının gizli zaafını on yedinci yaş gününe kadar keşfetmeyi başaramazsan veya bunu bize vermemeyi seçersen, bunu kendi canınla ödeyeceksin."

Ve başka kimse itiraz edemeden küçük kız kardeş, Tella'nın bileğinin iç kısmına kalın bir demir çubuğu bastırdı.

Tella yüksek sesle çığlık attı.

Legend öne doğru fırlayıp diğer elini tuttu. "Bana bak Tella." Tutuşu güçlüydü ve güven vericiydi ama onu acıdan ya da üzüntüden uzaklaştırmak için yeterli değildi. Çok fazla keder vardı.

Tella kalp kırıklığına aşinaydı ama bu, bir başkasının kalbini kırmanın verdiği acıdı. Narin bir kalp. Bir çocuğun kalbi. Bir kız çocuğun kalbi.

Tella gözyaşlarına engel olmak için gözlerini kapattı.

Küçük kız kardeş demiri Tella'nın bileğinden çekti. Bir zamanlar pürüzsüz tenin olduğu yerde şimdi diken-

den yapılmış bir kilit şeklinde, ince beyaz bir yara vardı. Artık canı yanmıyordu. Acı, damgayla birlikte anında kaybolmuştu. Ama Tella acı ya da keder hissetmemesine rağmen, eskisi gibi de hissetmiyordu.

Annesini ve annesinin onu vermeyi teklif ettiği görüntüleri düşündü. Tella, annesinin o seçimleri neden yaptığını asla bilemezdi ama o anda kızını umursamadığı için değil, tam tersine umursadığı için böyle bir karar verdiğine inanıyordu. Yapılması gerekeni yapacak kadar önemsiyordu. Belki de bu yüzden Scarlett yerine Tella'dan vazgeçmeyi seçmişti. Scarlett doğru olduğunu düşündüğü sürece isteyerek kendini feda ederdi; kendini yok ederdi. Tella ise daha çok Paloma gibiydi, yanlış olsa da ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı. Belki de Paloma, bu seçiminin onu yok etmeyeceğini bildiği için Tella'yı feda etmişti.

Ama Tella, kızının bu tür seçimler yapmak zorunda kalmayacağından emin olacağına sessizce yemin etti. Tüm bunlar bittiğinde, Tella ne pahasına olursa olsun, her şeyi düzeltmenin bir yolunu bulacaktı.

Tella kırmızı yeşim taşı sandığı bir eliyle, Legend'ın elini de diğer eliyle tutuyordu. Legend çadırda elini tuttuğundan beri gitmesine izin vermemişti. Kalabalık panayırın çıkışına doğru ilerlerken, onu yakınında tutacak şekilde parmaklarını birbirine kenetlemişti. Onu tekrar öpmeye çalışmamıştı ama Tella ara sıra ona baktığında yüzünde hoşnut bir gülümseme görüyordu.

Tella kutunun içine göz atmak istiyordu, hangi sır için bu kadar çok söz verdiğini öğrenmek istiyordu. Ama gereğinden fazla kalmak istemiyordu. Bir ya da iki saat

geçirdiğini sanıyordu ama belki de daha uzun sürmüştü. Belki o ve Legend bir veya iki yerine üç veya dört gün kaybetmişlerdi.

Onları Valenda'ya götürecek kemerin altından geçtiklerinde gökyüzü gece mavisiydi; saatin kaç olduğunu veya ne kadar zaman geçtiğini söylemek imkânsızdı.

Legend'ın şehrin her yerinde özel konutları vardı. Julian sözde onları Çeşni Yöre'deki Dar Ev'de bekliyordu. Orayı tüm sanatkârları arasında sadece Aiko, Nigel, Caspar ve Jovan biliyordu.

Oraya gitmek Valenda'nın hırpani sokaklarında kalmaktan çok daha güvenli olmalıydı; Monarşi kargaşa içinde olduğundan çöplerin birikmesi uzun sürmemişti. Tella hiç Mire görmedi ama bir zamanlar gece eğlencelerinin olduğu yerde şimdi onların izlerinin bulunduğunu fark etti.

Elindeki yeşim taşı sandık iyice ağırlaştı. Onu hemen şimdi açmak istiyordu ama gerçekten de ince bir yapısı olan Dar Ev'e çoktan ulaşmışlardı. İlk bakışta bir kapı aralığından sadece biraz daha geniş ve şehrin bu bölgesindeki diğer tüm evler kadar eciş bücüş görünüyordu. Ama yakınlaştıkça ev genişledi.

Tella kapının her iki yanında kemerli pencerelerin belirmesini izledi. Pencerelerin altında beyaz yüksükotuyla dolup taşan çiçek saksıları duruyordu.

Tella başını yukarı kaldırdığında, ikinci kat penceresinin tam ortasında, inci kafesinin ardından ürkütücü bir şekilde gülümseyen Ölüm Bakiresi'ni görmeseydi ev daha davetkâr görünebilirdi.

Legend'ın eli Tella'nınkini daha sıkı kavradı.

Kader Destesi'nde, Ölüm Bakiresi'nin kartı, sevilen birinin veya bir aile üyesinin kaybedileceğini öngörüyordu. Ve Tella'nın annesini kaybedeceğini ilk tahmin eden de onun kartıydı.

Tella'nın etrafındaki hava çatırdadı ve bir saniye bile geçmeden Tella ile Legend arasında kapüşonlu bir figür belirdi.

Tella donup kaldı. Bu figürün yüzünü göremiyordu, yüzü peleriniyle gizlenmişti ama görmesine gerek yoktu. Mekânda ve zamanda yolculuk etme ve canı istediğinde cisimlenme yeteneğine sahip olan tek bir Mire vardı: Suikastçı ve bu Mire, Vale'ye göre aynı zamanda deliydi.

"Ölüm Bakiresi siz ikinizi görmek istiyor" dedi.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Donatella

Dar Ev, Legend'ın hilelerinden bir diğeriydi.

Tella dış cephenin ihtişamını gördükten sonra büyüleyici göründüğünü düşünmüştü. Ama içerisi Tella'ya, Legend'ın, zindandaki hücresini dört katlı bir çalışma odasına çevirerek yarattığı illüzyonu hatırlattı. Dar Ev'in tavanları daha da yükseğe uzanıyordu ve duvarlarını kaplayan raflardaki kitaplar o illüzyondaki kadar kusursuz görünmüyordu. Bazı ciltler çok eskimişti, çatlamıştı ve çok kırılgandı, bu raflarda yer bulmadan önce birkaç hayat yaşamışlar gibiydi.

Legend kubbeli odaya girerken kolunu koruyucu bir şekilde Tella'nın omuzlarına attı. Tella'nın eve girmesini bile istememişti ama Suikastçı ısrarcı davranınca Tella da üstelemişti; bu, Legend'ın olduğu kadar onun da savaşıydı.

İçine girdikleri sahne, *Çay Partisindeki Rehineler* adlı bir tabloya benziyordu. Legend'ın en güvenilir sanatkârları, Legend'ın dövme kaplı falcısı Nigel dışında kimsenin dokunmadığı kalaylı bir çay servisiyle ha-

zırlanmış parlak bir abanoz masayı çevreleyen püsküllü kırmızı sandalyelerde dimdik oturuyorlardı. Julian ve Jovan'ın yanı sıra, Aiko –Legend'ın Caraval tarihini resimlerle aktaran tarih yazarı– ve bir zamanlar Tella'nın nişanlısı gibi davranan Caspar da oradaydı.

Suikastçı ve Ölüm Bakiresi acımasız birer ev sahibi gibi başlarında dikiliyorlardı. Tella'nın gördüğü diğer birkaç Mire bazen parıldıyordu ancak yüzünü kapüşonuyla gizleyen Suikastçı, gölgeleri üzerine topluyormuş gibi görünüyordu.

Ölüm Bakiresi, Kader Destesi'ndeki kartına benziyordu. Kafası bir kafes gibi etrafını saran inci parmaklıklarla kaplıydı ve elbisesi daha çok birbirine bağlanmış ince uzun kumaş parçalarına benziyordu. O da parıldamıyordu ama yıpranmış giysisi elinin altında tuttuğu bir rüzgâr varmış gibi etrafında dalgalanıyordu.

"Bizden korkmayın" dedi Ölüm Bakiresi. "Kayan Yıldız'ı yenmeye yardım etmek için buradayız."

"Ve size zarar vermek isteseydik, sizi dışarıda gördüğüm an her birinizin yüreğine bir hançer saplardım." Suikastçı'nın sesi, cama vuran tırnaklar gibi sert ve kulak tırmalayıcıydı.

"İnsanların sevgisini gerçekten böyle mi kazanıyorsunuz?" diye mırıldandı Julian.

"Daeshim" diye araya girdi Ölüm Bakiresi, pelerinli arkadaşınınkinden çok daha yumuşak bir sesle, "ne konuştuğumuzu hatırlıyor musun?"

"Dostça davran dedin. Sadece şakaydı."

Jovan dışında kimse gülmedi. "Bence mizahın üzerinde biraz çalışmaya ihtiyacın var dostum."

"Hepimizi öldürmezsen sana yardım ederim" diye ekledi Caspar.

"Teşekkür ederim" diye cevapladı Suikastçı. Kibarlığı kimseyi rahatlatmış gibi görünmüyordu. Aksine odayı daha fazla gerilimle doldurmuştu. Caspar ve Jovan'ın kapüşonlu Suikastçı'ya gülümsemesini izlemek, yavru kedilerin timsahlara doğru zıplamasını seyretmek gibiydi.

"Bize güvenmek için çok az nedeniniz olduğunu biliyorum ama sizi tehlike hakkında uyarmaya geldim." Ölüm Bakiresi'nin kederli gözleri Legend'ınkilerle buluştu ve parçalanmış elbisesini dalgalandıran rüzgâr daha da güçlendi. "Yardım teklifimizi kabul etmezseniz tüm dünyanızın tehlikeye gireceğini hissediyorum."

"Dünyamız sadece sizin türünüz yüzünden tehlikeye giriyor" dedi Legend.

"Bizden o kadar da farklı değilsin" diye yanıtladı Ölüm Bakiresi. "Sen de ölümsüzsün ve bizimki gibi yeteneklere sahipsin. Ama Kayan Yıldız ile bağlantılı olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Biz onun ölümsüz menfurlarıyız ve harekete geçtiğimizde bizi ebediyen cezalandırır. Efsaneleriniz kafamı incilerin ardına hapsedenin Ölüm olduğunu iddia ediyor ama bunu yapan aslında Gavriel'di. Bir zamanlar beni istiyordu. Onu reddettim. Bu yüzden başkalarının bana dokunmasını önlemek için kafamı bu lanetli küreye hapsetti. Onu çıkarmaya çalıştım; hatta ölüp tekrar dirildim ama Gavriel ölene kadar kafes yerinde kalacak."

Tella, "Peki senin hüzünlü hikâyen nedir?" diye sordu Suikastçı'ya.

"Bu seni ilgilendirmez. Bana güvenmelisin çünkü şu anda hiçbirinizi öldürmüyorum."

"Bu benim için yeterli" dedi Caspar gülerek. Görünüşe göre Suikastçı'nın başka bir şaka yaptığını düşünüyordu. Tella o kadar emin değildi.

Julian da temkinli görünüyordu. Mirelerin tam karşısında oturuyordu, kavga arayan bakışlarla öne doğru eğilerek dirseklerini masaya yasladı. "Herkesin Kayan Yıldız'dan nefret ettiği konusunda hemfikiriz. Ama onu öldürmek sizi daha savunmasız bir hale getireceğinden onun ölmesini isteyeceğinize inanmakta güçlük çekiyorum."

"Savunmasız olmak bazılarının düşündüğü kadar kötü değildir" dedi Ölüm Bakiresi. "Kayan Yıldız'ın ölümü bizi daimi kılacak. Ölürsek hayata geri dönemeyeceğiz, bu doğru. Ama yaşlanmazsak, dikkatli davranarak neredeyse bir ölümsüz kadar uzun yaşayabiliriz. Gerçi hepimiz o kadar uzun yaşamak istemiyoruz. Türümüzden bazıları nihayet ölme seçeneğine sahip olmak istiyor. Ancak Gavriel'e açıkça karşı çıkmaya istekli değiller. Hiç kimse bir kafeste sonsuza dek kalmak istemez."

"İşte buna inanırım." Legend'ın ses tonu kardeşininkinden daha nazikti ancak diplomasinin ardında gizlenen gür sesi, Mirelerden yanlış bir hareket gördüğü takdirde yaklaşımını değiştireceğini açıkça belli ediyordu. "Bizi bir dakika yalnız bırakabilir misiniz? Gerçekten bize yardım etmek için buradaysanız bunun bir sorun olacağını sanmıyorum."

Ölüm Bakiresi, Legend ve Tella'nın yanında durduğu kapıya doğru sessizce süzüldü. O dışarı çıkar çıkmaz Suikastçı da daha önce bahsettiği bıçaklarla tekrar ortaya çıkabileceğini hatırlatacak şekilde öylece –ve sinir bozucu bir şekilde– birden ortadan kayboldu.

Tella, çalışma odası sonunda nefesini tutmayı bırakmış gibi duvarların titrediğine yemin edebilirdi.

Legend, Tella'nın elindeki tutuşunu gevşetti ama masaya yaklaşırken onun gitmesine izin vermedi. Tella, onun sanatkârlarıyla bu şekilde etkileşime geçtiğini ilk kez görüyordu. Sanatkârlarının bazıları onun gerçekte kim olduğunu bile bilmiyordu ama bunlar onun en yakınlarıydı.

Legend ve Tella birlikte masaya ulaştığında saygılı bir sessizlik oldu. Herkes fikrini belirtme konusunda endişeli görünüyordu. Ancak Legend, Nigel'a dönene kadar kimse tek kelime etmedi.

Dövmeli falcı bir fincan çay aldı ve konuşmaya başlamadan önce dikenli tel dövmeleriyle çevrili dudaklarıyla çayından bir yudum içti. "Her iki Mire'yi de okumaya çalıştım ama başaramadım. Suikastçı'nın gözleri kapüşonuyla gizlenmişti ve Ölüm Bakiresi bana doğru baktığında sadece gözlerimle buluştu. Bakışları dövmelerime hiç kaymadı."

"Kişisel izlenimin nedir?" diye sordu Legend.

"Bir Mire'ye asla güvenme" dedi Nigel.

"Suikastçı bize zarar vermek isteseydi bunu yapardı" diye araya girdi Caspar.

"Belki de planları bizi bir salonda öldürmekten daha fazlasını içeriyordur" dedi Jovan.

"Tüm Mireler katil değildir" dedi Aiko.

"Yani onlara güvenmemiz gerektiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Legend.

Caspar ve Aiko aynı anda, "Evet" diye yanıtlarken, Jovan kararlı bir şekilde, "Hayır" dedi. "Mire gibilere asla

güvenilmez. Ancak topluluğumuzun geri kalanına güvenli bir şekilde adaya dönmelerini emrettiğin için yeni müttefikler bulmak kötü bir fikir olmayabilir."

Legend, Julian'a döndü.

"Bunu söyleyeceğime inanamıyorum ama..." Julian yüzünü damgalayan yara izini ovuşturdu. "Suikastçının güçlerini seviyorum. Gerekirse bizi Kızılcık'a götürebilir."

"Bundan emin değilim" diye araya girdi Tella. "Zaman içinde çok fazla yolculuk yaptığı için Suikastçi'nın aklının başında olmadığını duydum. Ama ona ya da Ölüm Bakiresi'ne ihtiyacımız olmayabilir. Kayan Yıldız'ı yenmenin cevabını çoktan bulmuş olabiliriz."

Legend'ın kolunun altından çıktı ve kırmızı yeşim taşı sandığın neden tüm sorunlarının çözümü olabileceğini açıklayarak sandığı ileri uzattı.

Ancak Tella kilidi açar açmaz bunun herhangi bir soruna çözüm olmayacağını fark etti. İçindeki not o kadar inceydi ki bir dokunuşla parçalanacakmış gibi görünüyordu.

Kayan Yıldız, Gavriel, bir zamanlar insandı.

Bu, sevdiği tek insan olan Kayıp Cennet tarafından ihanete uğramadan hemen önce kısa bir süreliğine gerçekleşti.

Tella, annesinin ismini görünce hissettiği acıyı duymazdan geldi ve kâğıtta daha fazla kelime belirmesini umarak notu tekrar okudu. Ama hiçbir şey olmadı.

İstediği bu değildi.

Tella, zaaflara dair bir liste, ölümcül bir kusur veya bir Mire'yi ya da Kayan Yıldız'ı tam olarak nasıl öldüreceğini ana hatlarıyla açıklayan basit bir plan istemişti.

Ancak bu sır ona sadece Kayan Yıldız'ı öldürebilecek tek kişinin çoktan ölmüş olduğunu söylüyordu.

"Bu fikri boş verin." Tella sandığı masanın üzerine bıraktı. İçindeki işe yaramaz sözcükleri de buruşturup atmak isterdi ama not tekrar okumayı bitirir bitirmez kaybolmuştu. *Puff.* Gitmişti.

Umudunun azaldığını hissedebiliyordu ama Kayan Yıldız'ın zaafını bulmaktan vazgeçmeyi reddediyordu. Ve not bir şeyi ortaya çıkarmıştı. Tella, annesinin öldüğü gece annesinin onu neden bıçakladığını anlamamıştı. Ama şimdi anlıyordu. Paloma, Gavriel'in onu hâlâ sevdiğini ve yeniden bir araya gelmelerinin onu öldürebilmesi için onu ölümlü hale getireceğini düşünmüş olmalıydı. Ancak tam aksine Gavriel onu öldürmüştü.

Kapı aralığında duran Ölüm Bakiresi, "Bir karara vardınız mı?" diye sordu alçak bir sesle ama Tella, Suikastçı tüm gölgeleri toplayarak onun yanında dururken ruhani elbisesi dalgalanan kadının etrafında titreşen gücü hissedebiliyordu.

Legend'ın yakışıklı yüzü duygusuz görünüyordu ama Tella, Mirelerin içinde durduğu kemerli kapı aralığının daha da uzayarak ikisinin de küçücük görünmesine neden olduğuna yemin edebilirdi. "Teklif için teşekkürler" dedi, "ama bu savaşı tek başımıza yapmayı tercih ederiz."

"Biz olmadan kazanabileceğinize inanmıyorum" dedi Ölüm Bakiresi. "En azından bunları alın."

Bir kibrit çakması gibi tıslama sesi duyuldu ve ardından Suikastçı, Tella'nın yanında belirerek avucuna iki kalın disk yerleştirdi. *Bahtsız sikkeler.*

Tella, Vale'nin ona bunlardan birini verdiği zamanı ha-

tırladı. Sihirli paranın ne kadar özel bir hediye olduğunu düşündüğünü hatırlıyordu. Fakat bu objelere bahtsız denmesinin bir nedeni vardı. Sadece Mireleri çağırmak için değil, aynı zamanda insanları takip etmek için de kullanılıyorlardı.

"Şayet fikrinizi değiştirirseniz diye" dedi Suikastçı.

"Onları sıkı tutun ve isimlerimizi söyleyin, hemen yardımınıza geleceğiz" diye sözü verdi Ölüm Bakiresi.

Tella itiraf etmeliydi, tanıştığı diğer Mirelerden daha naziktiler ama yine de onlar ortadan kaybolur kaybolmaz sikkeleri çöp kutusuna attı.

"Ee, şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Jovan.

"Yeni bir fikrim var" dedi Tella.

Son planı bu kadar görkemli bir şekilde başarısız olduktan sonra sessiz kalması daha iyi olabilirdi. Ancak sırf bu nedenle Tella, işe yarayan bir plan bulma ihtiyacı hissetmişti. Bu fikri aslında Vale önermişti ama Tella daha önce bunu ciddi olarak düşünmemişti. Kız kardeşi için daha riskli olabilirdi çünkü Kayan Yıldız'ın kanını alması gerekecekti ancak işe yararsa Scarlett'ı ve tüm imparatorluğu kurtaracaktı.

"Ölümsüz Kütüphane'de bir kişinin veya bir Mire'nin tüm geçmişini ortaya çıkaracak bir kitap var. Bu kitabı bulup Kayan Yıldız'ın geçmişini okursak bize onun sahip olduğu tüm zaafları söyleyebilir."

Aiko, Suikastçı ve Ölüm Bakiresi ile karşılaşmalarını tasvir etmeye başladığı defterinden başını kaldırdı. "Ruscica'dan bahsediyorsun. Bu kitap çok faydalı olabilir ancak Kayan Yıldız'ın geçmişine erişmek için bir şişe kanına ihtiyacımız olacak."

"Biliyorum." Tella girdiği bu kumarın karşılığını almayı umarak derin bir nefes aldı. "Kız kardeşim, Kayan Yıldız ile birlikte; kitabı ele geçirdiğimizde ona kanı alması için bir mesaj gönderebiliriz."

"Hayır" diye itiraz etti Julian. "Bu onu çok fazla tehlikeye atar."

"Hepimiz tehlikedeyiz" dedi Aiko.

"Ve Scarlett yalnız olmayacak." Legend bakışlarını Nigel, Aiko, Caspar ve Jovan üzerinde gezdirdi. "Tella ve ben Ruscica'yı ararken, Nigel da saraya geri dönüp Mirelerin bundan sonra ne planladığını öğrenecek. Aiko hangi Mirelerin Valenda'da olduğunu öğren–daha fazla sürpriz ziyaretçi istemiyorum. Caspar saraya girmenin bir yolunu bul ve insanların şu an yönetimde olan Mirelere ne kadar sadık olduğunu öğrenmeye çalış. Jovan, Scarlett'ı izlemeni istiyorum. Yabanbağı harabelerine gizlice girip onun güvende olduğundan emin ol; mümkün olan en kısa zamanda ona Kayan Yıldız'ın kanına ihtiyacımız olduğunu bildiren bir not gönder."

Tella itiraz etmek istedi; Kayan Yıldız'ın kanını almak Scarlett için riskli olacaktı. Kitabı ele geçirene kadar kız kardeşinin bunu denemesini istemiyordu. Ancak Scarlett'tan kanı almasını istemek için ne kadar uzun süre beklerlerse o da Yabanbağı'nda o kadar uzun süre kalacaktı.

"Bu planı hâlâ hoşuma gitmiyor" dedi Julian. "Kızılcık'a birisi göz kulak olacaksa o kişi ben olmalıyım."

"Asla olmaz" diye cevapladı Legend. "Yakalanırsın ve şimdi sana bir şey olursa seni geri getiremem."

Julian, erkek kardeşine öfkeyle baktı. "Beni geri getirmek zorunda kalmayacaksın. Yakalanmayacağım."

"Bu konuda tartışmayacağım." Legend başını salladı, ses tonu küçümseyiciydi.

Julian sandalyesinden ayağa fırladı ve birden masadaki herkes başka yerlere bakmaya başladı ama Tella gözlerini onlardan ayıramıyordu. Legend daha uzun boylu ve daha iriydi ama Julian'ın yüzü Legend'ın hiç göstermediği türden ham duygularla doluydu. "Haklı olduğumu bildiğin için tartışmak istemiyorsun."

"Haklı değilsin" dedi Legend. "Âşıksın ve bu seni aptallaştırıyor."

Julian irkildi. Tella da öyle.

Gerçi Legend onun tepkisini fark etmiş gibi bile görünmüyordu.

"Haklısın Legend" dedi Tella, onun dikkatini tekrar kendi üzerine çekerek.

Legend, Tella devam edene kadar onunla hemfikir olduğunu sanarak gülümsedi. "Aşk karmaşıktır. Kolayca kontrol edilmez. Ama onu bu kadar güçlü kılan da budur. Aşk dizginlenemez bir tutkudur. Başkasının hayatını kendi hayatından daha üstün tutmaktır. Julian'ın muhtemelen yakalanma tehlikesiyle daha fazla karşı karşıya olduğunu veya Scarlett'a göz kulak olmak için Yabanbağı harabelerine giderse daha kötüleriyle karşılaşabileceğini kabul ediyorum, ancak bu riski almaya istekli olması gerçekten takdire şayan."

Julian omuzlarını dikleştirdi. "Teşekkür ederim Donatella."

"Ama yine de Legend'a katılıyorum. Eğer sen tehlikeye girersen Julian, bu kız kardeşimi de daha fazla tehlikeye atar, orada olduğunu ve başının belaya girdiğini öğrenir-

se seni kurtarmak için her şeyi yapar. Bence onun için en iyisi senin oradan uzak durman."

Julian kaşlarını çatarak başını salladı.

Ancak bundan sonra başka bir tartışma yaşanmadı. Hiç kimsenin görevlerine dair yorum yapmaması neredeyse ürkütücüydü. Sonunda herkes Legend'ın emirlerine uymayı kabul etti. Scarlett'ın tutulduğu Yabanbağı harabelerine gizlice girmeyi içermeyen bir görev alan Julian bile.

Tella herkesin sessizce ayrılışını izlerken, Legend'ın onları manipüle edip etmediğini merak etti. Onun bilmediği başka bir sihir gücü var mıydı? Ya da belki de hepsinin ona bağlı olmasıyla bir ilgisi vardı...

"Ne düşündüğünü biliyorum" dedi Julian. Diğer herkes gitmişti ve Julian da neredeyse kapıdan çıkmak üzereydi ancak geri dönüp Tella'ya baktı. "Hepimizin sadece Legend'a sihirle bağlı olduğumuz için mi tüm bunları kabul ettiğimizi merak ediyorsun. Kardeşimin sana yaptığı teklifi kabul edip ölümsüz olursan aynı şeyin kendi başına gelip gelmeyeceğini merak ediyorsun..."

"Julian" diye uyardı Legend.

"Rahatla kardeşim." Julian'ın somurtkanlığının yerini vahşi bir gülümseme aldı. "Ona gerçeği söyleyecektim. Hepimizin özgür iradesi var Tella. Ölümsüz olursan özgür iradeni kaybetmeyeceksin. Kardeşimin seni kontrol ettiğini hissetmeyeceksin. Ama benim Kızılcık'ı sevdiğim gibi seni sevdiğini de asla hissetmeyeceksin." Bunun ardından Tella ve Legend'ı yalnız bırakarak odadan çıktı.

Tella, Legend'ın yaklaştığını duyarken çalışma odasının sıcak ışıkları loşlaştı. Hava ısındı ve kalbi daha hızlı

atmaya başladı ama ona bakmaya cesaret edemedi. Onun tarafından hipnotize edilmek çok kolaydı.

Tella, Legend onu panayırdayken öptüğünde onu ne kadar istediğini hissetmişti, belki bunun yeterli olabileceğini düşünmüştü; Legend tarafından istenmek baş döndürücü ve güçlü bir histi. Sonra Julian'ı izlemişti. Tella, Julian'dan hiç etkilenmemişti ama bir an için kız kardeşinin onunla yaşadıklarını kıskanmaktan nefret etmişti. *Yeterli* kelimesi Tella için asla yeterli olmayacaktı. Mücadeleye değer bir aşk istiyordu ama ölümsüzler sevemezdi.

"Kardeşim bunu sadece üzgün olduğu için söyledi." Legend'ın alçak sesi Tella'nın hemen kulağının dibindeydi ve o konuşurken etraflarındaki dünya birden değişti. Duvarlar sırra kadem bastı, terk edilmiş masa yok oldu ve kapı gözden kayboldu, ta ki gerçeküstü beyaz yıldızlarla dolu kadife bir gökyüzünün altında sadece ikisi kalana kadar. Yıldızlar titreşiyordu. Işıldıyordu. Parıldıyordu. Ama sonunda Tella, Legend'a baktığında hiçbiri onun kömür karası gözleri gibi parlamıyordu.

"Ölümsüz olmanın başka avantajları da var." Legend'ın parmakları saçlarının arasına girmeden önce sıcak eli boynuna sarıldı. "Bana bir şans ver. Lütfen."

Tella, *lütfen* sözcüğüne karşılık, başını geriye doğru yatırarak kendini Legend'ın avucuna bıraktı. O kelimeyi söyleme şekli, onu bir kez daha arzulanan ve önemsenen biri gibi hissettirdi.

Legend'ın dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi ve gökten birkaç yıldız düşerken dünya biraz daha parladı.

Tella onun gösteriş yapmasına bayılıyordu. Sihirli olmasına bayılıyordu. Onunla ilgili birçok şeye bayılıyordu.

Onu hiç kimseyi istemediği kadar istiyordu; gitmesine izin vermesini ya da onu bir an bile yalnız bırakmasını istemiyordu. Onu dünyanın sonuna kadar takip etmesini, her gece rüyalarına gelmesini ve uyandığında da yanında olmasını istiyordu. Onu sevmesini istiyordu.

Ancak sevginin Legend'a neye mal olacağını bildiği için bunu ondan bir daha asla isteyemezdi. Her ikisinin de iyiliği için Tella'nın buna bir son vermesi gerekiyordu.

Legend'ın onu sevmediğini ve asla da sevmeyeceğini söylediğini biliyordu. Ancak bunun değişme ihtimaline karşı istediği son şey, öldüğünde hayata geri dönememesinin nedeni olmaktı.

Tella, ona genellikle gönülsüz özürlerle eşleştirdiği türden bir gülümseme verdi. "Bunu yapamam."

Gökyüzündeki birkaç yıldız kayboldu.

Tella bocaladı ama durmadı. "Bunu düşünebileceğimi sandım. Ama aslında senden daha çok seninle birlikte olma fikrine âşık olduğumu fark ettim."

Legend çenesini sıktı. "Bunda ciddi değilsin Tella."

"Evet, ciddiyim." Her biri bir öncekinden daha kötü tat bırakan kelimeleri söylemeye çalıştı. Ama bunu şimdi yapmazsa bir daha yapamayacağını biliyordu.

Legend aşkı hissedemiyor olabilirdi ama Tella'ya bakışlarından –ağzının gergin bir çizgiye dönüşmesinden ve gözlerinin soğuyarak savunmacı bir hal almasından– nasıl incineceğini bildiği belli oluyordu.

Tella kendini devam etmeye zorlarken sahte gülümsemesi kayboldu. "Bu, dünyayı Elantine'in veliahtı olduğuna ikna edip edemeyeceğini görmek istemenle aynı. Sadece ben..." Derin bir nefes aldı. "Büyük Usta

Legend'ı kendime âşık edip edemeyeceğimi görmek istedim."

Legend'ın yüzü mükemmel bir sükûnet maskesine dönüştü ama gökyüzündeki yıldızlardan geriye kalanlar bir anda kaybolarak ikisini de karanlıkta bıraktı. "Eğer bu doğruysa Donatella, o zaman ikimiz de istediğimizi elde etmekte başarısız olduk."

Tella herhangi bir cevap veremeden Legend çoktan gitmişti.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Donatella

O gece Tella, Legend'ı düşünmemeye çalıştı. Odaklanması gerekiyordu. Kız kardeşine ya hepsini mahvedecek ya da kurtaracak olan bir not yazarken Legend'a söylediği incitici şeyleri ya da onun kendisini nasıl zifiri karanlıkta bırakıp gittiğini düşünemezdi.

Scar,

Kayan Yıldız'ın bir şişe kanına ihtiyacımız var. Ama kanı alırken çok dikkatli ol ve Kayan Yıldız'a da dikkat et... ne yaparsan yap, onun seni sevmesini sağlamaya çalışma. Zayi Panayır'a gittiğimde Kayan Yıldız'ın bir zamanlar annemizi sevdiğini öğrendim; annemiz onun sevdiği tek insandı ve buna rağmen onu öldürdü.

Hayatında hiç olmadığın kadar dikkatli ol.

Sevgilerimle,
T

Tella, notu sonunda saat gece yarısını çoktan geçtiği için o günün ilerleyen saatlerinde Scarlett'a gönderecek olan Jovan'a vermeden önce kaç kez okuduğunu unuttu. Çok yorgundu ama yatağa yattıktan sonra bile rüyalarında onu bekleyenlerle –ya da daha doğrusu *beklemeyenlerle*– yüzleşmek istemeyerek uykuyla mücadele etti.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Donatella

Hayal meyal görünen havafaytonu yavaşça belirginleşti. Tella'yı elma ve sihir izleriyle bağlanmış gizli bir anı gibi sardı. Altındaki deri minderler yumuşacıktı ve oval pencereleri örten ağır perdelerle uyumlu kalın bir kraliyet mavisi kumaş ile kaplanmıştı. Boyutu dışında içine bindiği ilk havafaytonu gibiydi. Normal bir faytonun yarısı kadardı ve karşısında oturan genç adamla, Vale ile arasında neredeyse hiç boşluk bırakmıyordu.

Vale açık renkli parmaklarıyla pırıltılı beyaz bir elmayı atıp tutarken bir serseri gibi sırıttı. Ve Tella ilk defa rüyalarına girmesi için ona izin verdiğine mutluydu.

Elmanın kabuğu sime batırılmış gibi görünüyordu ama yine de parıltısı Kupa Prensi ile kıyaslandığında sadece bir kıvılcım gibiydi. Vale her zamanki gibi biraz darmadağınıktı; açık kahverengi pantolonunun sadece yarısı çizmelerinin içine sıkıştırılmıştı, pas kırmızısı kadife paltosu kırışmıştı ve krem rengi boyunbağının sadece yarısı bağlıydı. Ama teni bir yıldız gibi parlıyordu, altın

rengi saçları herhangi bir taçtan daha çok ışıldıyordu ve olağanüstü gözleri, Tella'nın en harika hataları düşünmesine neden olan bir mavi tonuyla parıldıyordu.

"Burada ne yapıyoruz?" diye sordu. Tella, bir rüyada olduklarını biliyordu ve Legend gibi Vale de rüyayı kontrol etme yeteneğine sahipmiş gibi görünüyordu.

"Yeni bir şey denemek istedim. Yeniden başlamamızı istiyorum." Vale, Tella'nın masum bir gülümseme teşebbüsü olduğunu düşündüğü bir şekilde gamzelerini göstererek sırıttı.

İlk karşılaştıklarında onu arabadan atmakla tehdit etmek yerine ona bu şekilde gülümseseydi neler olabileceğini merak etti. Onun azıcık bile olsa masum ya da zararsız olduğunu düşünmezdi ama ilgisini kesinlikle çekerdi.

"Diyelim ki o günü yeniden yaşayabileceksin. Farklı olarak ne yapmak isterdin?"

"Belki sana elmamdan bir ısırık ikram ederdim." Vale öne eğilerek ona neredeyse saygıyla yaklaştı ve pırıltılı meyveyi onun ellerine bıraktı. Elma teninden daha soğuktu, neredeyse buz gibi yanıyordu. "Devam et ve bir ısırık al aşkım. Bu sadece bir elma."

"Nedense sana inanmıyorum."

Gülümsemesi seğirdi. "Biraz sihirli olabilir."

"Ne tür bir sihir?"

"Tadına bak ve kendin gör." Vale'nin zorlayıcı bakışlar, kabul edildiği an kaybedilen bir meydan okuma gibi görünüyordu.

Eğer bu ilk tanıştıklarında olsaydı, Tella hem sihirli beyaz meyveyi merak ettiği hem de karşısındaki büyüleyici çocuğu etkilemeyi umduğu için muhtemelen bir ısırık

alırdı. Ve bu muhtemelen onu, öpücüğünden daha korkutucu bir büyünün altına sokardı.

"Ben almayayım." Tella, elmayı ona geri verdi.

Vale, elma yerine onu tuttu. Tella kendini bir anda arabanın karşısında ve onun kucağında buldu. Vale'nin soğuk kolları etrafına dolandı ve dudakları öpecek kadar yakındı.

"Vale." Tella o daha fazla yaklaşmadan elini göğsüne koydu. "Elma beni baştan çıkarabilirdi ama o gün bunu deneseydin *seni* arabadan aşağı itebilirdim."

"O zaman beni it Donatella. İstediğin buysa seni durdurmayacağım." Ama gitmesine izin vermek yerine, etrafındaki kollar daha da sıkılaştı. Sonra kafası yana doğru eğildi. Dudakları Tella'nın boynunun çenesiyle buluştuğu hassas yeri buldu.

"Vale..." Tella'nın nefesi kesildi. Vale'nin dudakları boynundan aşağı kayıp teninin üzerinde yavaş ve yumuşak bir şekilde gezinirken, çıkardığı ses bir uyarı yerine bir davet gibiydi. Dudakları boğazının göğsüyle birleştiği çukura kadar indi ve Tella'nın kalbi daha hızlı atmaya başladı. Vale onu öptüğünde, her zaman ona tapıyormuş gibi hissettiriyordu. Ve Legend ile son yaşananlardan sonra, bunu yapmaya devam etmesine izin vermek çok cazipti.

"Bana ne istediğini söyle Donatella. Söyle ki sana vereyim." Vale'nin dudakları köprücük kemiğinin üzerinde durakladı.

"Vale." Tella göğsüne sertçe bastırdı. Faytonda herhangi bir yere gidebilmesi için yeterli alan yoktu ama genç adamın dudaklarını teninden uzaklaştırmayı başardı. Üç ay önce olsa onu durdurmazdı. Aşka inanmayan Tel-

la, onunla oynamaktan açıkça zevk alan Vale gibi onunla oynardı. Ama bu gece oynayamayacak kadar savunmasız hissediyordu.

"Üzgünüm Vale. Bana istediğimi verebileceğini sanmıyorum."

Vale'nin gözlerinin rengi soluk cam taşlara döndü, bakışları acı gibi bir şeyle doldu. "Tüm güçlerime kavuşmuş olsaydım fikrini değiştirebilirdim. Hayal ettiğinden çok daha fazla hissetmeni sağlayabilirdim. Hatta bana Legend'ın kim olduğunu söylersen sonsuza dek bu şekilde hissetmeni sağlayabilirim."

Tella'nın yanağını okşadı; dokunuşu şefkatliydi ama önerdiği şeyde sevgi dolu ya da sıcak hiçbir şey yoktu.

Diğer Mirelerin aksine Legend onları Kader Destesi'nden kurtardığında Vale kartların içinde değildi, bu yüzden zayıf kalmıştı. Ancak tam güçlerine sahip olan Vale, herkesin duygularını kontrol edebilirdi. Bir geceliğine onun duygularını alması rahatlatıcı olsa da Tella, hiç kimsenin kendisi üzerinde sonsuza dek bu kadar güç sahibi olmasına izin vermezdi.

"Bunu da istemezdim" dedi yumuşak bir şekilde.

"En azından denedim." Vale'nin gamzeleri geri döndü. "Sanırım daha fazla denemem gerekecek."

Düş dağılırken Tella'nın yanağını son bir defa okşadı.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Scarlett

Tella hâlâ uyurken, Scarlett kahvaltısına eşlik eden keten peçetenin içine saklanmış bir not aldı. Mesajı hemen yırtıp açma dürtüsüne direndi. Bunun yerine, sabah içeceğinden bir yudum daha aldı ve kâğıdı yavaşça cebine koydu.

Mesajın saklandığı yerden, kız kardeşinin sabırsızlığı dışarı vuruyormuş gibi talepkar mor dumanların yükseldiğini gördüğüne yemin edebilirdi.

Mahkûm Kadın arkadaş canlısıydı, Kayan Yıldız'ın planları hakkında bildiklerini açıklıyordu ve ona, Scarlett'ın Hülya Anahtarı'nı kullandığından bahsetmemişti. Yine de Scarlett ona hâlâ tam olarak güvenmiyordu. O öğleden sonra Scarlett, Mahkûm Kadın'ın gözleri nihayet şekerleme yapmak için kapanıncaya ve etrafını saran renklerin dingin suların sakin mavisine dönüştüğünü görünceye kadar notu cebinde bıraktı.

Kadın Mire asla çok uzun uyumuyordu; Scarlett bunun, bir tünek üzerinde uyumaya zorlanması gerçeğiyle bir ilgisi olduğunu düşündü. Bu yüzden notu hızlıca okudu ve sonra aceleyle kendi notunu yazdı.

Donatella,

Kanı alacağım ve dikkatli olacağım ama her ne yapıyorsan çabuk ol. Kayan Yıldız üç gün içinde taht için hak iddia etmeyi planlıyor. Mirelerinin şehre işkence etmeye devam edeceği konusunda bana böbürlendi. Halkın karşısına ilk çıktığında, Valenda halkının ona tahta çıkması ve Legend'ı öldüren Mirelerin yerine geçmesi için yalvarmasını istiyor. Çok geç olana kadar kendi kendini imparator ilan ettiğinden hiç kimsenin haberi olmayacak.

Sevgilerimle,
S

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Donatella

Tella safça Ölümsüz Kütüphane'nin de Zayi Panayır kadar kolay bulunacağını hayal etmişti. Bu, *kolay* kelimesinin söz dağarcığında hâlâ bulunuyor olması kadar gülünçtü.

Sessizce homurdandı.

Legend duyduysa bile tepki vermedi. Geniş omuzları kıpırdamadı ve koyu renkli başı baktığı çatlak çeşmenin sularından uzaklaşmadı; Tella'nın ona âşık olduğunu fark ettiği gece önünde öpüştükleriyle aynı çeşmeydi.

Keşke aşkından vazgeçebilmek de bu kadar kolay olsaydı.

Tella daha önce Legend'ı sevmekten vazgeçmeyi hiç istememişti. Ama bugün Lanetli Eş'in kalıntılarını çevreleyen çökmüş sütunları incelerken Vale'nin neler sunmaya çalıştığını düşünmeden edemiyordu. Vale tam güçlerine kavuşmamıştı, bu yüzden Tella'nın hiçbir duygusunu bir günden daha fazla alamazdı ya da onları gerçekten değiştiremezdi ama Tella, her şeyi hissetmek yerine kayıtsız kalma fikrinden de etkilenmişti.

Legend'ın, onu buraya taşıdığı ve sonra acısını unutturana kadar onu öptüğü geceyi hatırladığını biliyordu. Gözlerini kapatsa Tella da her şeyi hatırlayabilirdi. Onu harabelerin önündeki yosunlu basamaklara nasıl taşıdığını, geçmişlerinden nasıl bahsettiklerini ve sonra nasıl öpüştüklerini hatırlayabiliyordu. Ağzına ve boynuna değen dudaklarının yumuşak hissini, onu ne kadar istediğini fısıldarken belindeki ipe yapışıp onu kendine yaklaştıran sert ellerini hatırlayabiliyordu.

Legend da hatırlıyor *olmalıydı*. Ama ona bakmayı reddediyordu. Ona neredeyse bir yabancı gibi davranıyordu. Bu sabah ziyaret ettikleri diğer harabelerde de aynısı olmuştu. Konuştuğunda ya Tella'nın sorularından birine kısa yanıtlar veriyor ya da kısa ve öz emirler yağdırıyordu.

Tella'nın son zamanlarda yaptığı tüm planlar arasında işe yarayan tek planın onu uzaklaştırmayı içeriyor olması haksızlıktı. Legend'ın onu sevmemesiyle başa çıkabileceğini düşünmüştü ama ondan nefret etme fikrinden hiç hoşlanmıyordu.

Tella, Ölümsüz Kütüphane'yi temsil eden ve onları Ruscica'ya götürecek olan resimleri bulmak için bu harabeleri çoktan araştırmış olsalar da çeşmenin çevresini yeniden dolaştı. Sembolik görünen her şeye sırayla kan damlatmışlardı. Ama ya Ölümsüz Kütüphane'nin girişi burada değildi ya da onu açmak için kandan çok daha fazlası gerekiyordu.

Legend, sonunda çeşmeden uzaklaşıp sokaklara inen parçalanmış basamaklara doğru sessizce ilerlemeden önce elini koyu saçlarının arasından geçirdi. İkisi de insanların arasına karışmayı kolaylaştıran sıradan kıyafetler

giymişlerdi. Tella çamurlu göl suyu renginde kısa kollu bir elbise giyerken, Legend basit kahverengi bir pantolon ve yıpranmış bir gömlek giymişti; yine de piç herif ne giyerse giysin tüm bakışları üzerine çekeceğini bilen birinin küstahlığıyla hareket etmeyi başarıyordu. Adımları bazı insanların tüm hayatları boyunca aradığı türden bir güvene sahipti.

Merdivenlerin tepesine ulaştığında, "Geliyor musun?" diye sordu hırçın bir sesle.

"Nereye gittiğine bağlı." Basamakların aşağısından yükselen ses güzelliği, berraklığı, narinliği ve kırılmaz gücü yansıtıyordu.

Tella sesi daha iyi duymak için merdivenlere yaklaştı. Legend onun önüne geçmeye çalıştı ama Tella sesin kime ait olduğunu görmek zorundaydı.

Merdivenlerin başında beliren kadın neredeyse sesi kadar güzeldi. Kadın hareket ederken şeftali rengi tiril tiril elbisesi, tıpkı Ölüm Bakiresi'nin yırtık pırtık elbisesinin yaptığı gibi, gittiği her yerde sihirli bir esinti onu takip ediyormuş gibi çatlak zemin üzerinde dalgalanıyordu. Legend'dan daha uzun boyluydu. Cildi mermer gibi soluk ve sertti, saçları neredeyse kafa derisine kadar kazınmıştı ve başının üstünde altın bir taç duruyordu ki bu da onu kadim bir prenses gibi gösteriyordu.

Aynı hipnotize edici sesle Legend'a, "Ne kadar da yakışıklısın" dedi.

Legend karşı konulmaz bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Çoğu insan öyle düşünüyor."

Büyüleyici kadın, Tella'ya döndü. "*Sen* de öyle mi düşünüyorsun?"

Ama soruyu duyar duymaz Tella'nın görebildiği tek şey Legend'ın görüntüleri oldu. Onu, Caraval sırasında sadece beline sardığı bir kumaşla görkemli bedenini tüm ihtişamıyla gözler önüne sererek Yıldızlar Tapınağı'nın önünde beklerken hayal etti.

"Sen bir de onu üzerinde hiçbir şey yokken görmelisin. O muhteşem." Kelimeler çıkar çıkmaz Tella'nın ağzı açık kaldı. Bu kadını tanımıyordu bile. Ve artık Legend'a âşık olmaması gerekiyordu.

Ancak Legend normalde olduğu gibi ne sırıttı ne de gülümsedi. Hatta her an birilerini öldürecekmiş gibi görünüyordu.

Kadın kahkaha attı, gülüşü de en az sesi kadar büyüleyiciydi. Tella'ya onunla gülmesi için yalvarıyordu. Ama Tella, kadının görüntüsünü bir kez daha incelerken bu defa teslim olma dürtüsüne karşı mücadele etti. Tella'nın gözleri kadının başındaki taca geri döndü. Taç okuyamadığı antik sembollerle kaplıydı ama Tella onları deşifre edebilseydi sembollerin ona bu kadının kadim bir prenses değil, Azize Azize olduğunu söyleyeceğini hayal etti.

Kadının büyüsü sesindeydi. Tella bu yüzden ona bu kadar dürüst cevap vermişti. Azize Azize ne zaman bir soru sorsa karşısındaki kişi soruyu doğru bir şekilde yanıtlamakla soruya karşı gelip ölmek arasında bir seçim yapmak zorunda kalıyordu. Sesi sadece zorlayıcı değildi, aynı zamanda ölümcüldü.

"İkinizle oynamanın eğlenceli olacağını şimdiden görebiliyorum" dedi Mire. "Burada kalıp benimle oynamak ister misiniz?"

Tella'nın kollarındaki tüyler diken diken oldu. Kafata-

sına çarpan *hayır* kelimesinden sonra, *asla*, geldi ve onu, *seni öldürmeyi tercih ederim* sözleri takip etti. Ama bunlardan herhangi birini istediği şekilde bağırmanın hata olacağını biliyordu.

Buradan gitmeleri gerekiyordu.

Ama *hayır* ve *asla* kelimeleri kafatasına vurmaya devam ediyordu. Güm, güm ve...

"Korkarım gitmemiz gereken başka bir yer var" dedi Legend yumuşak bir şekilde.

Tella düşünme yeteneğini yeniden kazandı, ancak bu sadece bir an sürdü.

"Bu çok üzücü." Mire'nin dudakları somurttu. "Siz ikiniz benimle vakit geçirmekten daha ilginç olabilecek nereye gidiyorsunuz ki?"

Kader Destesi'nden koparılan Ölümsüz Kütüphane görüntüleri Tella'nın düşüncelerini ele geçirdi. Tella yasak ciltlerle dolu büyülü kitap raflarını gördü ve ardından Ruscica, Kayan Yıldız'ın nasıl öldürüleceğine dair ayrıntılı talimatlar içeren bir sayfa açtı.

"Ölümsüz Kütüphane'yi bulmak için Valenda'nın etrafındaki harabeleri turlayacağız" dedi Legend. Sesi hâlâ çok sakindi. Tella, onun sorularla savaşmaya çalışıp çalışmadığını ya da sihrin onu daha fazla etkileyerek cevap vermekten kaçınmasını imkânsız bir hale getirip getirmediğini bilmiyordu.

Şimdiki ile bir önceki soru arasında bir ara Azize, Legend'a yaklaşmıştı. Uzun beyaz parmakları, kolundan yukarıya doğru kayıp boynuna kadar uzandı. "O yer insanlara uygun değil. Onun yerine burada benimle kalman için ne yapmam gerek?"

Soru bu sefer Tella'ya yöneltilmemişti; kafatasına baskı yapmıyordu. Ama yine de Tella, Mire'nin sorunun arkasına daha fazla sihir yerleştirdiğini hissediyordu. Tella, Mire'nin elleri Esmeralda'nın yaptığı gibi Legend'ın saçlarına doğru tırmanırken sorunun harabeleri hastalıklı bir kokuyla doldurduğunu hissedebiliyordu ve Mire'nin, güçlerini yalnızca Legend'ı bir soruyu yanıtlamaya zorlamak için kullanmadığından korkuyordu. Kadın, ona sahip olmak istiyordu.

"Hiçbir şey onun fikrini değiştiremez!" diye bağırdı Tella iğrenç Mire'nin dikkatini kendi üstüne çekerek.

Azize'nin dudakları inceldi. "Kendini koruma güdülerine sahip değilsin, değil mi?"

"Çoğu insanın düşündüğünden daha güçlüyüm" dedi Tella.

Legend'ın kaybolan gülümsemesinin bir kısmının geri döndüğünü gördüğünü sandı.

Ve Mire başka bir soru daha sormadan dünya sallanmaya başladı. Harabeler sarsıldı. Basamaklar yarıldı ve lanetli çeşme ikiye ayrılarak her yere şarap saçılmasına neden olurken yıkılmış malikânenin kalıntıları gürültülü bir toz ve enkaz bulutuna dönüştü.

Toz o kadar yoğundu ki Tella, Legend'ı veya Azize'yi göremiyordu ama deprem bitene kadar saklanacak güvenli bir yer ararken, Mire'nin kaçan ayak seslerini duyduğunu sanıyordu.

Tek görebildiği tozdu. Ama toz onu boğmuyordu ve etrafındaki dünya çöküyor olsa da aslında ona hiçbir şeyin dokunmadığını fark etti.

Azize'nin gittiğinden tamamen emin olmasına rağ-

men, "Legend?" diye seslendi tereddütle. "Bana bunu senin yaptığını söyle."

Toz kayboldu, titreme durdu ve harabeler eski haline geri döndü. Geriye kalan tek çatlak, daha önce orada olanlardı. Bir illüzyondu.

Sonra Legend belirdi. Ancak harabelerin aksine eskisinden çok daha farklı görünüyordu. Nemli saçları alnına yapışmıştı ve Tella'ya doğru sendelerken bronz teni gri görünüyordu.

Legend asla sendelemezdi.

Tella kollarını içgüdüsel olarak ona doladı; Legend ya gerçekten güçten düşmüştü ya da geçici bir ateşkese varmışlardı çünkü onu uzaklaştırmadı. Tella'nın hareket etmesini imkânsız bir hale getirerek tüm ağırlığını ona verdi. Çok fazla sihir kullanarak kendini tüketmişti.

Legend güçleri de dâhil olmak üzere birçok konuda ketumdu. Ancak Tella, sihrinin Caraval sırasında zirvede olduğunu biliyordu çünkü katılan herkesin duyguları tarafından besleniyordu. Muhtemelen benzer nedenlerle sarayda da daha güçlüydü.

"Onu korkutmak için bu kadar zahmete girmen gerekmiyordu" dedi Tella.

Legend'ın parmakları muhtemelen yaptığının farkında bile olmadığı başıboş bir hareketle buklelerini buldu. "Cevap vermeyi reddedebileceğin sorular sormasını istemedim."

"O kadar da inatçı değilim" diyerek ofladı Tella.

"Evet, öylesin" diye mırıldandı Legend, "ama bu huyundan hoşlanıyorum." Eli Tella'nın buklelerini terk etti ve ensesine dolandı, kesinlikle kasıtlı bir hareketti.

Tella'ya göründüğü kadar güçsüz olmadığını düşündüren parmaklarla genç kızın tenini okşadı ve sonra kendisine bakana kadar, başını geriye doğru eğdi.

Yakışıklı yüzünün rengi geri geliyordu ve Tella'ya dokunmaya devam ederken onu dokunulmaz gösteriyordu.

Tella alt dudağını ısırdı. Zayıf bir anında, bunun geçici bir ateşkes olmadığını ve Legend'ın nihayet dün geceki konuşmasından bir şeyler çıkardığını umdu.

Legend ensesini serbest bırakıp geri çekildi. "Gitmeliyiz."

"Ama ben daha yeni geldim."

Kupa Prensi merdivenlerin başında belirerek kırık bir tırabzana yaslandı. Kırışmış giysilerden, tembel hareketlerden ve bir süredir onları izliyormuş gibi görünen gözlerin üzerine düşen altın rengi saçlardan oluşan zarif bir kargaşadan ibaretti.

Tella'nın bedeni buz kesti. Ama bu, Vale'nin ona her baktığında hissettiği soğuktan farklıydı; çünkü Vale'nin gözleri, onunla tüm imparatorluğun da sadece Dante –ölmüş olması gereken genç bir adam, korkunç miktarda güç kullanmış olan genç bir adam, Vale'ye küfretmeyen ya da Azize'nin karşısında Tella'yı korumaya çalışan genç bir adam– olarak bildiği Legend'a kilitlenmişti.

Tella, Legend'ı görmek için hızla döndü. Geniş omuzları gerilmişti, bakışları sabitti. Vale'nin kısaca herkesin kalp atışını durdurmak için güçlerini kullandığı Yazgı Balosu gecesinde olduğu gibi, yanında bir heykel gibi hareketsiz duruyordu.

"Vale! Kes şunu!" diye emretti Tella.

Ama Kupa Prensi onu duymadı bile. Mavi gözlerinde yırtıcı bir bakış belirmişti ve o anda Tella, onun ne dü-

şündüğünü görebiliyordu. Diğer Mirelerin aksine Vale yalnızca güçlerinin yarısını geri almıştı; güçlerinin geri kalanını geri almak istiyordu ve onu eski haline getirme yeteneğine sahip olan tek kişi Legend'dı.

"Ondan uzak dur!" diye yalvardı Tella. Legend zaten çok fazla sihir kullandığı için güçten düşmüş durumdaydı; Tella, Vale ile bir güç değişiminin ona şu anda ne yapacağını düşünmek bile istemiyordu.

Ama Kupa Prensi onu görmezden gelmeye devam etti; kudurmuş bakışları Legend'ın donmuş bedeni üzerindeydi. "Biliyor musun, Caraval sırasında ve sonra seni onun rüyasında gördüğümde Legend olup olmadığını merak ettim. Ama sonra sen öldün."

"O Legend değil" diye yalan söyledi Tella.

Vale sonunda başını ona doğru eğdi ama dün gece gözlerinde olan yaramazlıkların hiçbiri orada değildi. Daha çok, hayatta kalıp kalmayacağını görmek için onu aşağı itmekle tehdit eden faytonda tanıştığı zalim çocuğa benziyordu. "Eğer Legend değilse o zaman az önce gördüğüm illüzyonu kim yarattı ve o nasıl hâlâ yaşıyor? Duyduğum söylentilere göre yeni veliaht öldürülmüştü."

"Bunlar sadece söylenti" dedi Tella. "Mireleri uzak tutmak için onları ben başlattım."

Vale güldü ama gözleri buz gibiydi. "Umarım yalan söylüyorsundur aşkım. Ve eğer söylemiyorsan o zaman çok üzgünüm."

Tella göğsünü kavradı ve iki büklüm oldu, aniden başı dönüyor, midesi bulanıyor ve nefes alamıyordu. Harabeler, Vale, Legend, her şey bulanıklaştı ve acı onu kör ederken gözlerinin önünde yıldızlar patladı.

"Neler oluyor..." Sonunda Vale'nin kontrolünden kurtulan Legend küfretti.

"Onun ölmesini istemiyorsan sakın ona doğru bir hamle yapma" diye uyardı Vale.

"Vale..." diye soludu Tella dizlerinin üzerine çökerken, artık ayakta duramıyordu. "Neden..."

"Sen ne yaptın?" diye kükredi Legend.

"Ona kalp krizi geçirtiyorum" dedi Vale sakince. "Şu anda bana tüm güçlerimi geri vermezsen çok yakında onu öldürecek. *Tik. Tak.* Fazla zamanı kalmadı."

"Vale... " dedi Tella nefes nefese. Bunu gerçekten yaptığına inanamıyordu. "Yapma... Yapma..."

"Yapacağım" dedi Legend. "Ona zarar vermeyi kes, ben de güçlerimden bazılarıyla senin güçlerini geri vereyim. Ama sadece şu anda, yeteneklerini asla Tella veya benim üzerimde kullanmayacağına kanla yemin edersen."

Prensin dudakları gerildi ve gözleri Tella'ya kaydı.

"Tamam. Anlaştık. İçinizden biri istemedikçe bunu yapmayacağım." Vale botundan bir hançer çıkarıp elini kesti ve kan akıtarak sözünü mühürledi.

Tella nefes almaya çalışarak öksürdü. "Sen bir şeytansın!" Vale'ye daha derinlemesine küfredebilirdi ama tek yapmak istediği nefes almaktı. Ona *güvenmişti.* Kendisine gerçekten değer verdiğini sanmıştı ve o onu öldürmeye çalışmıştı.

Tella oksijen almak için savaşmaya devam ederken, Legend onu kollarına aldı. "Beni çok korkuttun" diye mırıldandı.

"Bu sana neye mal olacak?" diye sordu Tella, Legend'ın göğsüne doğru.

Legend cevap vermek yerine onu dikkatlice çeşmenin kenarına götürdü ve daha önceki sihirden zarar görmemiş gibi görünen çeşmenin kenarına oturmasına yardım etti. "Burada kal. Hemen döneceğim."

Kupa Prensi'ne döndü. "Bunu burada yapmıyoruz." Legend, Vale'nin takip etmesini beklemeden yıkık dökük malikânenin kalıntılarına doğru ilerledi.

Vale ve Legend görüş alanından çıkar çıkmaz Tella titreyen kollarından destek alarak çeşmeden kalktı ve onların gittiği yöne doğru ilerledi. Vale, Legend'ın gücünün yalnızca bir kısmını almalıydı. Ama Tella ona güvenmiyordu ve Legend ile cadı arasındaki güç değişimini görmüştü; Legend'ın Esmeralda'nın *tüm* sihrini tüketmesini izlemişti. Bunun Legend'a olmasına izin veremezdi.

Vale onu pek bir şey yapamayacak kadar zayıf bırakmış olabilirdi ve Tella en iyi halindeyken bile iki güçlü ölümsüzü birbirinden ayıramazdı. Ama bu, gerekirse denemesini engelleyemezdi.

Vale ve Legend'ın girdiği harap olmuş malikâneye yaklaştı. Tüm yapı iskelet halindeydi, kemik yerine tuğla ve taştan ibaret bir ceset gibiydi. Tella kenarları aşınmış bir delikten bakarken düşmemek için ellerini kirli duvarlara bastırdı.

Vale ile yaşadığı deneyimlerden kan alışverişinin son derece duygusal olabileceğini biliyordu. Vale'nin ağzı Legend'ın bileğine yapışmıştı. Kana kana içerken dudaklarının kenarları kanla lekelenmişti ve yüzünde sadistçe bir ifade vardı.

Vale'nin aksine Legend hiçbir şey hissetmiyormuş gibi görünüyordu. Tam bir kayıtsızlık timsaliydi, ta ki birden-

bire bileğini Vale'nin ağzından çekip Mire'yi birkaç adım geriye gidecek kadar kuvvetle itene kadar. "Tella sana ait değil." Kelimeleri jilet kadar keskindi.

Vale kanlı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Olacak."

Tella, onun gamzelerini göstererek nasıl güldüğünü ve *sanırım daha fazla denemem gerekecek* demesini hatırlarken ayakta durmak için duvara tutundu.

Deneme şekli bu muydu?

Vale elinin tersiyle ağzındaki kanı silerken, Tella izlemeye devam etti. "Beni daha önce affetti. Yine affedecek. Ve şimdi bu takas işlemi onun rüyalarını ziyaret etme yeteneğini elinden aldığına göre onu kazanmak benim için çok da zor olmamalı."

Tella içeri girip Vale'ye ne kadar zor ve merhametsiz olabileceğini söylemeye hazır bir halde duvardan uzaklaştı. Ama bacaklarının başka fikirleri vardı. İkiye katlanarak sert zemine çarpmasına neden oldular. "Piç!"

"Umarım benden bahsetmiyorsundur."

Tella başını kaldırdı.

Legend tepesinde dikiliyordu. Ama rengi yine gitmişti –bronz gibi parlamak yerine solgun görünüyordu– ve koyu saçları karmakarışıktı. "Senden çeşmenin yanında kalmanı istemiştim."

Hayır. Ona sadece orada kalmasını *söylemişti*. Ama az önce gördüklerinden sonra bu konuda onunla kavga etmek istemiyordu. "Rüyalar için üzgünüm."

"Rüyalar umurumda değil." Legend'ın sesi bir anda sertleşti. "Neredeyse ölmüş olman umurumda."

"Beni gerçekten öldüreceğini sanmıyorum."

"Evet, öldürürdü Tella. O bir Mire; sen de bir insan-

sın ve onun saplantı duyduğu nesnesin. Onunla olan hikâyenin sadece tek bir şekilde sona erebilir, seni ölümsüz yapmama izin vermediğin sürece."

Tella, onun hareket ettiğini bile görmemişti ama Legend bir anda dizlerinin üzerine çökmüştü. Sıcak elleri yanaklarını kavrarken, gözleri hem şefkatli hem de vahşi bir şekilde onunkilerle buluştu.

"Ne... ne yapıyorsun?" diye kekeledi Tella.

"Çok kolay pes ettim." Başparmağı genç kızın çenesini okşadı. "Gitmene izin vermemi istedin ama bunu yapamam."

"Sana söyledim. Bu sadece..."

"Yalan söyledin." Legend'ın elleri bir anda yüzünü terk etti ve kollarından biri bacaklarının altına, diğeri sırtına doğru kaydı.

"Legend..." Tella itiraz etmeye çalıştı. "Beni taşımana ihtiyacım yok."

Legend onu kaldırmaya devam edip göğsüne çekti, o kadar yakınlardı ki Tella, onun düzenli kalp atışını hissedebiliyordu. "Seni öldürmeye çalıştı. Benim seni taşımaya ihtiyacım var."

Legend harabeler arasından geçip merdivenlerden aşağı inerken, Tella'nın ciğerlerindeki tüm hava boşaldı. "Hâlâ beni ölümsüz yapmana izin vermiyorum."

"Göreceğiz." Legend'ın sesi yumuşamıştı; Tella ona tatlı demiş olabilirdi ama gülümsemesinin tatlı bir yanı yoktu. Bu, Tella'nın yeni oyunu çoktan kaybetmiş olmasına rağmen keyif alacağına söz veren bir gülümsemeydi.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Donatella

Tella rüyalarında hiç bu kadar üşümemişti. Bir iskambil kulesinde dolaşırken soluğu sis bulutları gibi havada oyalanan kalın beyaz nefesler halinde çıkıyordu. Bu aslında rüyadan çok bir kâbustu. Kartların hepsi ya benzer gülümsemesiyle kraliçelerden ya da bakmaya cesaret ettiğinde ona göz kırpan Vale'nin zalim yüzüne sahip krallardan ibaretti.

"Burada bir yerde olduğunu biliyorum!" diye seslendi Tella. Rüyasına nasıl girdiğini bilmiyordu. Onu öldürmeye çalıştıktan sonra Vale'yi uzak tutmak için gerekli önlemleri almıştı. Ama belli ki bu çabaları başarısız olmuştu.

Vale, ona öpücük gönderme cüretine sahip yüzleri olan bir çift kırmızı kraliçenin arasından dışarı çıktı.

Tella ileri atıldı ve soluk teninde kırmızı bir iz bırakacak kadar sert bir şekilde yanağını tokatladı. "Bugün yaptığın şey için seni asla affetmeyeceğim."

Kartlardaki her kral ve kraliçe şok içinde kaşlarını çattı veya ağızlarını kapattı. Bazıları kartlarından çıkıp

saldırabilecekmiş gibi görünüyordu ama Vale, gümüş mavisi gözlerinde hüzün gibi bir şey titreşirken onları tembel bir eliyle durdurdu.

"Sen asla tehlikede değildin Donatella." Sesi her zamankinden çok daha ciddiydi. "Onun seni öldürmeme izin vermeyeceğini biliyordum."

"Bu, yaptığın şeyi haklı çıkarmaz!" Tella bağırmamaya çalıştı; canının ne kadar acıdığını, aslında onu ne kadar önemsediğini göstermemeye çalıştı. Ona güvenmeyi hiç istememişti ama annesi öldüğünde o yanındaydı, Legend umursamamışken o umursamıştı. Tella onun bir Mire olduğunu biliyordu, neredeyse hiç vicdanı olmadığını biliyordu ama onun, kendi doğasına karşı savaşmaya çalıştığına inanmaya başlamıştı. "Sana gücünü vermeyi reddetseydi ne yapacaktın? Ölmeme izin mi verecektin?"

"Reddetmeyeceğini biliyordum."

"Bu bir cevap değil." Tella ellerini yumruk haline getirdi. Onu tekrar tokatlamak istedi; onu yere devirmek ve tüm kuleyi onunla yıkıp onu incitmek istedi. Ama Legend haklıydı, Vale bir ölümsüzdü ve Tella onun için sadece bir saplantıydı. Hikâyelerinin iyi bir sonu yoktu. Tella ile aynı duyguları hissedebilmeye muktedir değildi. Suçluluk hissetseydi ya da ona karşı gerçekten bir şeyler hissetseydi, onu asla öldürmeye çalışmazdı.

"Neden umurunda ki?" diye sordu Vale. "Az önce beni asla affetmeyeceğini söyledin."

"Hâlâ soruyu görmezden geliyorsun."

Vale kâğıt krallarından birine yaslanırken tokat yediği yanağını ovuşturdu. "Hayır, ölmene izin vermezdim... ölmene asla izin vermezdim, desem bana inanır mısın?"

"Hayır" dedi Tella. "Sana bir daha asla inanmayacağım. Ve rüyalarımdan uzak durmanı istiyorum." Tella güçlerini onun üzerinde kullanmayacağına dair kanla yemin ettiğini biliyordu ama eğer isterse her şeyde yaptığı gibi, yemininde de bir boşluk bulacağını biliyordu. "Bu gece *buraya* nasıl geldin?"

Vale'nin yaslandığı kâğıt kral, Tella'ya çarpık bir şekilde gülümsedi. "İkimizin arasında bir bağ var. Rüyalarına girmek için asla izne ihtiyacım olmadı."

Tella'nın kanı dondu. "Hayır, bir bağımız yok. Ve bundan sonra seni bir daha asla görmek istemiyorum."

Kâğıt kralın gülümsemesi soldu ama Vale rahatsız görünmüyordu. "Şimdi böyle söylüyorsun ama bana geri döneceksin."

KIRKINCI BÖLÜM

Donatella

Zaman kesilmiş bir atardamardaki kanın akabileceğinden çok daha hızlı akıyordu. İki gün içinde Kayan Yıldız tahtta hak iddia edecekti eğer onu durdurmayı başaramazlarsa.

Dün Mireler, Mabet Bölgesi'ndeki Mirelerden herhangi birine tapınmayan her kiliseyi yakarak şehre eziyet etmeye devam etmişlerdi. Hava duman yüzünden hâlâ kahverengiydi. Alevler yangın Valenda'nın diğer bölgelerine yayılmadan önce bir grup cesur vatandaş tarafından söndürülmüştü, ancak verilen hasar bardağı taşıran son damla olmuştu. Tam da Scarlett'ın son notunda belirttiği gibiydi. İnsanlar bir kurtarıcının gelmesi için hazırdı. Kayan Yıldız ortaya çıktığında Valenda'nın tamamı onun bir kurtarıcı olduğunu düşünecekti.

Tella, zamanları dolmadan önce Ölümsüz Kütüphane'de onu öldürmenin bir yolunu bulmaları için tüm azizlere dua etti. Ne yazık ki Yazgı Mekânı hâlâ bulunmayı istemiyor gibiydi. Ya da belki de hiçbir zaman Valenda'da olmamıştı.

Tella kütüphanenin sembolleri için yanmış tapınak bölgelerinde arama yaparken Kupa Prensi'nin el değmemiş bir heykelini gördü. Heykel, Vale ile çok az benzerlik taşıyordu. Heykelin yüzü çok daha nazik görünüyordu. Yanakları daha topluydu. Gülümsemesi şeytani olmaktan çok haylaz görünüyordu ve dudakları o kadar keskin değildi.

Legend sıcak elini beline koydu. Önceki günden beri ona dokunmayı kesmemişti. Onları kütüphaneye götürecek sembolleri ararken en azından birkaç adım da olsa ayrı durmak daha akıllıca olurdu. Ancak Legend, Tella'yı kazanma konusunda yeni bir strateji benimsemiş gibi görünüyordu. "Devam etmeye hazır mısın canım?"

Tella gözlerini kıstı.

Legend ona hayranlıkla gülümsedi. "'Sevgili kalbim' ya da 'meleğim' nasıl peki?"

"Sanırım ikimiz de bir melek olmaktan çok uzak olduğum konusunda hemfikir olabiliriz. Ve tatlı sözlerinle beni ölümsüz olmaya ikna edemezsin." Tella geri çekildi ama Legend belindeki kuşağı hızla yakalayıp onu kendine yaklaştırmak için yumruğunun etrafına sardı. Kuşak, çizgili elbisesi gibi sağanak mavisiydi. Dünün sıkıcı kıyafetleri fark edilmemelerini sağlamamıştı bu yüzden Tella bugün daha güzel bir kıyafet seçmişti.

"Haklısın, bence 'küçük şeytan' daha uygun." Legend kahkahalarla dolu kara gözleriyle onu kendine çekmeye devam etti. Çevrelerindeki dünyanın kelimenin tam anlamıyla çökmekte olduğundan hiç de endişeli görünmüyordu; ona önemli olan tek şey oymuş gibi bakıyordu.

Kan Ağlayan Hükümdar çeşmesinin ardından çıkıp tam karşılarına geçen Vale, "Lütfen bana bir şeyleri yarı-

da kestiğimi söyleyin" dedi. Kupkuru olan havuzun içinde –kırmızı suları muhtemelen yangınları söndürmek için kullanılıyordu– normalde Vale'nin gelişigüzel kıyafetlerine uyan çatlak kırmızı parçalar kalmıştı. Fakat bir kez olsun Kupa Prensi kusursuz görünüyordu. Altın rengi saçları düzgün bir şekilde arkada bağlanmıştı, kıyafetleri ütülenmişti, çizmeleri cilalanmıştı ve özel dikilmiş beyaz takımı, insanların genellikle meleklerle ilişkilendirdiği bir tondaydı.

Legend anında bir kalkan gibi Tella'nın önüne geçti.

Vale'nin soluk dudakları somurttu. "Tehdit etmek için gelmedim, ben yeminlerimi tutarım. Donatella için bir hediyem var."

"Senden hediye falan istemiyorum" diye çıkıştı Tella.

Vale boyunbağını çekiştirdi ve sinirli bir hareketle kusursuz görünümünü anında bozdu. "Benden yine nefret ettiğini biliyorum ama umarım bu, gerçekten düşmanın olmadığımı kanıtlar." Ciltli bir kâğıt parşömen uzattı. "Ölümsüz Kütüphane'yi bu yüzden bulamadınız."

Tella parşömeni açıkça görmezden geldi. "Seninle anlaşma yapmayı kestik."

"Anlaşma yok. Bu hediyeyi özrüm olarak kabul et." Vale'nin gözleri yavaşça onunkilerle buluştu. Bugün gözleri üzüntüsünden uyuyamamış gibi, kanlı izlerle dolu parlak bir maviydi. Ama Tella, rüyalarına geldiği için bunun bir yalan olduğunu biliyordu. "Kabul etmek istemesen bile Ölümsüz Kütüphane'yi bulmak istiyorsan ihtiyacın olan şey bu. Kütüphaneyi yalnızca daha önce oraya gittiysen veya Her Şeyin Haritası'nı kullanırsan bulabilirsin."

Parşömen Vale'nin ellerinde parlamaya başladı tıpkı Yazgı objelerinin sık sık yaptığı gibi.

Tella ona bakmamaya çalıştı. Her Şeyin Haritası, Hülya Anahtarı'na benzer bir Yazgı objesiydi ancak insanları bulmak yerine yerleri tespit ediyordu. Bir kişi haritaya dokunursa o kişiyi en çok bulmak istediği yere götüreceği söyleniyordu; bu konum başka bir diyarda olsa bile. Gizli geçitleri ve diğer dünyalara açılan kapıları ortaya çıkarabilirdi. Paha biçilemezdi, efsaneviydi ve diğer hazinelerin bir kâğıt parçası kadar ince görünmesine neden oluyordu.

Onu Vale'nin ellerinden çekip alma dürtüsüne direnmek zordu. "Haritana ihtiyacımız yok."

"Ama alacağız" dedi Legend. Şimşek hızında bir hamleyle rulo yapılmış harita elindeydi.

Tella, Vale'den bir itiraz gelmesini bekledi ancak Vale soluk ellerini cebine soktu. "Umarım artık aradığınızı bulursunuz." Tella'ya son bir bakış attı; gözleri öyle üzgün, öyle içtendi ki günah çıkarma duvarındaki bir azizin resmiyle karıştırılabilirdi.

Ama Tella, ondan tekrar nefret etmeye başladığı için üzgün olduğuna inanabilse bile, yaptığı şeyden gerçekten pişman olduğundan şüpheliydi. Tella'nın, Vale'nin onu istediğinden hiç şüphesi yoktu ama birini istemek, onu sevmekle aynı şey değildi ve Vale dün güçlerini ondan daha çok istediğini kanıtlamıştı.

Vale tek kelime etmeden uzaklaştı.

Legend, haritayı açtı. Yüzü ilgisizdi, ancak parşömeni açarken ki çabukluğu, çirkin kaynağına rağmen bir Yazgı objesine sahip olma hevesinin ipucuydu.

Kâğıt, yulaf ezmesinin yumuşak bir tonuydu ama Tella,

Legend'ın parmaklarının arasında değişmesini izledi. İlk başta boştu ama Legend kâğıdı tutmaya devam ederken koyu mavi bir mürekkep lekesi belirdi. Mabet Bölgesi'nin için için yanan kalıntıları ve Mire heykellerinin yanında oluşan kül yığınları ortaya çıktı. Tella, Kupa Prensi heykelini ve Kan Ağlayan Hükümdar çeşmesini gördü. Sonra kendisi göründü. İlk önce vahşi bukleleri şekillendi, ardından kalp şeklindeki yüzü ve sonra kalp yakalı çizgili elbisesi.

Daha sonra Legend'ın cisimlenmesini bekledi ancak ortaya çıkan tek şey kendi ayaklarının dibindeki küçük bir yıldızdı.

Legend'ın olmak istediği yerdeydi.

"Bu kadar şaşırmış görünme." Legend çarpık bir şekilde gülümsedi, gözleri ona daha önce *canım* diye seslenirken verdiği alaycı bakışla doluydu. Ama Tella büyülü haritayı ona verirken parmağını bile değdirmediğini fark etti.

Legend'ın ona gerçekten âşık olması mümkün müydü?

Gerçi bunu istediğinden değildi. Artık istemiyordu. Böyle bir olasılığın düşüncesi karşısında kalbi delicesine hızlansa bile önemli değildi. Tella, Legend'ın insan olmasını ve dolayısıyla onun yüzünden ölümlü olmasını istemiyordu. Ve Legend da bunu istemediğini defalarca ifade etmişti.

Tella tekrar değişmeye başlayan haritaya baktı. Haritaya güvenmek istemiyordu –bu, Vale'ye güvenmek gibi geliyordu– ve Legend'ın da aynı şekilde hissediyor olduğunu düşünüyordu. Ama Yazgı objesini aldığı için minnettardı.

Zamanın çok hızlı ilerlediği ve onların çok yavaş hareket ettiği yönündeki kontrol edilemez duygu geri döndü. Tella, Scarlett'ı ne zaman düşünse korkudan yüreği sıkışıyordu. Kendisine ablasının dikkatli olduğunu hatır-

lattı ve dün gönderdiği mektupta onlara bu gece Kayan Yıldız'ın kanını getireceğine söz vermişti. Ama Tella bir şeylerin ters gideceğinden korkuyordu ve Scarlett kanı almayı başarsa bile, Ruscica'yı bulamazlarsa bunun onlara hiçbir faydası dokunmayacaktı. Tella ve Legend zaman kaybetme lüksüne sahip değildi ve harita, görmezden gelinemeyecek kadar inanılmazdı.

Tella ve Legend, Her Şeyin Haritası'nı takip ederken harita onlar için sadece bir rota çizmekle kalmadı aynı zamanda Tella ve Legend'ın yanından geçtiği –ve geçemediği– birçok yere, bitkiye ve hayvana tuhaf etiketler yapıştırarak tuhaf bir mizah duygusuna sahip olduğunu da gösterdi.

SON DERECE AKILLI KÖPEK
BİTLERE DİKKAT
DOLAPLARIN İÇİNDEKİ GERÇEK İSKELETLER
VALENDA'NIN EN GÜZEL BALIK ŞEKERLEMESİ
ŞEHİR DIŞINA ÇIKAN YERALTI TÜNELLERİ
ÖLÜME VE UZUV KAYBINA GÖTÜREN YERALTI TÜNELLERİ

Haritadaki yol nihayet Satine Bölgesi'nin hemen güneyinde sona erdiğinde Tella gerçekte nereye gittiklerini düşünmeyi neredeyse bırakmıştı. *Ölümsüz Kütüphane'ye Giriş* sözleri belirdi. Ancak Tella'nın görebildiği tek şey ana kapıları çürümüş tahtalarla kapatılmış olan kullanım dışı bir fayton garajıydı.

Tehlike ve *Girmeyin* kelimeleri tahtaların üzerine kabaca yazılmıştı, kelimelerin altına da kafatası ve örümcek sembolleri boyanmıştı.

Tella ölümcül örümceklerle hiç karşılaşmamıştı ama hikâyeleri duymuştu. Öpüşen örümcekler geceleri insanlar uyurken saldırırdı, kurbanın ağzına yumurta bıraktıktan sonra dudaklarını ağlarıyla mühürledi. Ağları yok etmenin hiçbir yolu yoktu. Örümcekler yumurtadan çıkana kadar yerlerinde kalırlardı ve o zamana kadar kurbanlar ölürdü.

"Bunların hepsi sihir" dedi Legend.

Tella haritaya baktı. *O haklı*, kelimeleri istilaya uğramış garajın görüntüsünün hemen üzerinde belirdi ama yine de içeri girme konusunda sessiz kaldı. "Bu bir sihirse neden tahtaları kapıdan söküyorsun?"

"Kullandığım illüzyonlar gibi zihinsel sihirler var. Bunu gerçekten aşmak zorundaymışız gibi hareket etmeliyiz."

İçeri girerlerken Tella ağzını sıkıca kapattı. Kendi kendine bunların gerçek olmadığını söyledi. Burnuna dolan çürümüş koku sadece zihnindeydi. Terliklerinin altında ezilen şey mantar değildi; kollarının üzerinde sürünen sarı örümcekler aslında orada değildi.

"Bu şimdiye kadar hissettiğim en kadim sihir..." Legend birden sustu ve Tella bir an için etraflarındaki duvarlar parçalanmaya başlayıp tavandan örümcek şelaleleri dökülürken onun gözlerinde hayranlığa benzer bir şey gördüğünü sandı.

Tella ağzına bir ya da daha fazla örümcek girmesin diye çığlık atma dürtüsüyle savaştı.

Legend, onun elinden tuttu ve bir örümcek çığının içinden geçirerek ileriye götürdü. Tella, katil örümcekler çoğalıp teninin her bir santimini kaplarken minik bacaklarının her yere süründüğünü hissetti.

Tella illüzyon yoluyla ölmenin mümkün olup olmadığını bilmiyordu. Sonra Vale'nin yazgı mekânlarını kanla çağırmak gerektiği hakkında söylediklerini hatırladı. Vale ile kan değişimi yaptığı sırada kestiği avucundaki yara neredeyse iyileşmişti ama Tella, onu tırnaklarıyla yeniden açabileceğini düşündü.

Elini Legend'ın elinden kurtardı ve iyileşen yarasını kazıyarak taze kan akmasını sağladı.

Orası diye talimat verdi harita, odanın köşesindeki bir örümcek yığınını işaret ederek. Tella'nın herhangi bir sembol göremeyeceği kadar çok örümcek vardı ama haritaya itaat etti ve anında örümcekler kokuşmuş zeminin ve çürüyen duvarların içinde kayboldu.

Bir an dünya yıkılıyordu ve sonraki an o ve Legend, göründüğü kadar tatlı kokan yıldız yaseminlerle kaplı kumtaşı duvarlardan yapılmış bir avludaydı. Tella çekingen bir nefes aldı. Bunun başka bir yanılsama mı, yoksa Yazgı kütüphanesi mi olduğundan emin değildi, ancak o katil örümcek şelalesine kıyasla çok daha iyiydi.

Tepelerinde gökyüzünün yarısı güneş ışığıyla kaplıyken diğer yarısı yıldızlarla parlıyordu. Avlunun bir ucunda, her iki tarafında parlak şeftali rengi kumlardan oluşan iki büyük heykel bulunan dekoratif bir kumtaşı kemer vardı. Heykellerin alt kısımları kediydi, gövdeleri ise insandı; biri erkekti ve diğeri kadındı. Başlarından çıkan kıvrımlı boynuzlar olmasa, kafaları da insan gibi görünebilirdi.

Erkek heykel ağzını açtı. "Hoş geldiniz ölümsüz yoldaş ve genç ölümlü yoldaş."

"Umarım aradığınızı bulursunuz" diye ekledi kadın heykel. "Ama dikkat edin, içeri girip kitaplarımızı oku-

manın küçük bir bedeli var." Her iki heykelin de ağzı duyulabilir bir sesle kapandı.

Tella'nın ağzı da sertçe kapandı. Dudaklarını aralamak, ağzını açıp konuşmak için çabaladı fakat yapamadı.

Legend'a döndü. Legend başını iki yana salladı, onun ağzı da Tella'nınki kadar kapalıydı.

Kütüphaneye girmenin bedeli sessiz kalmaları olmalıydı.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Donatella

Ölümsüz Kütüphane'nin içindeki sessizlik mutlak ve canlıydı. Tella, ayak seslerini yuttuğunu, kitap sayfalarının ve fırtına fenerlerinin içinde titreşen fitillerin sesini emdiğini hissedebiliyordu ama en kötüsü dudaklarını acı bir şekilde mühürlü tutan ketumiyet hissiydi.

Legend uzandı ve bir kez daha elini tuttu. Gözleri sessizce bu işte birlikte olduklarına söz verdi ve sonra Tella'nın parmaklarının üzerine dünyanın en yumuşak öpücüğünü kondurdu. Tella bunu, parmak uçlarından ayak parmaklarına kadar hissetti; bu öpücük ona, kitaplardan yapılmış bir kemerin altından geçerek Yazgı mekânının derinliklerine doğru ilerlerken, kapalı dudakların yararlı biçimde kullanılabileceğini hatırlattı.

Her şey, ışığa hapsolmuş toz, çatlamış deri ve asi rüyalar gibi kokuyordu. Burnundan nefes alıp veren Tella, Her Şeyin Haritası'na baktı. Kütüphaneye girdiklerinde değişmişti. Bir kitapseverin kâbusu ya da rüyası olabilecek kitaplardan oluşan büyük bir krallığı gözler önüne

sermişti. *Kırık Omurga Kalesi, Okunmamış Nehir, Yırtık Sayfalar Geçidi, Şiir Vadisi, Roman Dağları* ve son olarak *Ruscica ile İleri Seviye Hayal Kitapları* vardı.

Bu odaya giden en direkt yol Hayvanat Bahçesi olarak adlandırılan bir alandan geçiyordu. Tella, kafeslerde kitap olup olmayacağını merak etti ancak Hayvanat Bahçesi'nde raf bile yoktu. Kitap ciltleri farklı hayvanların şekillerini almak için birbirlerine sarılırken odanın içinde serbestçe dolaşıyorlardı. Tella, tuhaf ve huzurlu bir sessizlik içinde ortalıkta dolaşan kitabi gergedanlar, kâğıt hamurundan filler ve çok uzun boylu zürafalar gördü. Fil derimsi gri kitabi hortumuyla Tella'yı koklarken kayıp sayfalardan oluşan bir kâğıt tavşan, Legend'ın peşinden sessizce zıpladı. Tavşan, Hayvanat Bahçesi'nden ayrılıp kitapların kanepeler, sandalyeler ve devasa bir taht oluşturduğu Okuma Odası'na ulaşan ikiliyi takip etmeye devam etti.

Haritada bir uyarı yanıp söndü: *Tahta oturmayın.*

Tella anında meraklandı ancak istediklerine bu kadar yaklaşmışken haritayı denemek istemedi. Haritaya göre tek yapmaları gereken tahtın arkasında duran kitaplardan yapılmış merdivene çıkmaktı ve sonra Ruscica odasını bulacaklardı.

Basamaklar yan yana yürüyemeyecekleri kadar dardı.

Tırmanmaya başladığında Tella isteksizce Legend'ın elini serbest bıraktı. Kitabi merdivenler arkaya dönmeyi tehlikeli hale getirecek kadar dikti. Terliklerinin altında kayıyorlardı. Ancak Legend birkaç adımda bir sırtına veya omzuna dokunup hâlâ yanında olduğunu bilmesini sağladı. Onunla birlikteydi; görmese veya duymasa bile onu bırakıp hiçbir yere gitmiyordu.

Bu, Tella'nın onun geçmişte sözsüz olarak söylediği diğer tüm şeyleri merak etmesine neden oldu. Merdivenlerin tepesine ve Ruscica'nın bulunduğu odaya vardıklarında Tella kütüphanenin tüm sesleri yutmasına müteşekkirdi. Bu, onun diğer duyularını geliştirmemişti ancak yanına gelip sessizce parmaklarını onunkine sürten Legend'ın daha çok farkına varmasını sağlamıştı. Hareket hızlı ve incelikliydi; Tella, onun sessizliğine dikkat etmek yerine orada durup konuşmasını bekleseydi bunu fark etmeyebilirdi.

Harita Ruscica'nın nerede durduğuna dair herhangi bir işaret vermedi ve onu ve Legend'ı kitabı ararken ayrılmaya zorladı. Ciltlerin çoğunda rakamlar, semboller veya Tella'nın okuyamadığı dillerle kaplı başlıklar vardı. Ayrıca zamanın baskısını üzerinde hissetmiyor olsa okumaktan hoşlanacağı başlıklara sahip birkaç cilt de vardı.

Deniz Kızları ve İnsan Erkekleri, Nasıl Bir Bütün Olunur
Zamanda Yolculuğun On Temel Kuralı
Yeni Başlayanlar İçin Şekil Değiştirme
Pastalar, Pastalar ve Daha Fazla Pasta
Gölgenizi Bir Evcil Hayvana Dönüştürme
Aşk, Ölüm ve Ölümsüzlük

Pastalar veya ölümsüzlük hakkındaki kitabı alabilirdi, tabii eğer ikinci kitap omurgasına kabaca tek bir kelime dikilmiş olan kalın, ten rengi bir cildin hemen yanında duruyor olmasaydı: *Ruscica*.

Kitap Tella'nın parmak uçlarının karıncalanmasına neden olan kırmızı renkli bir toz bulutu içinde raftan çıktı.

Tella sessiz odanın karşı tarafında Legend'ı gördü. Ona ödülünü gösterdiğinde Legend gülümsedi. İkisi de ihtiyaç duydukları bilgiye ulaşıp ulaşamayacaklarını bilmiyordu ancak Legend elini tekrar tuttuğunda Tella sonunda galip gelmiş gibi hissetti.

Ölüm Bakiresi ve Suikastçı, Çeşni Yöre'deki evini ziyaret ettikten sonra Legend her gece taşınmaları gerektiğine karar vermişti. Ancak Tella'nın bir yanı onun sadece birçok eviyle gösteriş yaptığını düşünüyordu. Dört katlı sahil kulübesi, Kont Nicolas'ın mülkü ile aynı sıralarda inşa edilmiş gibi görünüyordu ancak Nicolas'ın mülkü sihre ihtiyaç duyuyormuş gibi görünürken, Legend'ın evi tam tersiydi. Köpüren okyanusa bakan ışıl ışıl pencerelerle ve geniş balkonlarla dolu olan ev Valenda'nın kayalık sahilinde, Tella'nın, Legend'ın tahta oturup sadece orada olarak ilgi beklediğini hayal ettiği gibi bir şekilde yükseliyordu.

Yaklaşık bir mil öteden başlamışlardı ve Legend'ın parmakları bütün yürüyüş boyunca onun parmaklarına dolanmış bir halde kalmıştı. Tella'nın elini çekmesi gerekirdi; daha önce dokunuşu onu örümcekler arasından çekip kütüphanede ilerletirken aklını başında tutmasına yardım etmişti. Ama şimdi yardımcı olmuyordu, bir hak talebinde bulunuyordu. Tella kenetlenmiş ellerine bakarken bundan iyi bir şey çıkmayacağını kendine hatırlattı. Ama elini çekmedi. Legend'ın uzun parmakları, güçlü avuçları, düzgünce kesilmiş tırnakları vardı ve hiç mürekkep izi yoktu.

Tella daha yakından bakmak için ellerini kaldırdı. "Siyah gülün gitti mi?"

"Gerçekten de onu elimde tutacağımı mı düşündün?" Legend elini ağzına götürdü ve parmaklarının üzerine bir öpücük bıraktı. "Artık dövmeyi kıskanmana gerek yok."

"Kıskanmıyordum."

"O zaman belki de biraz daha durmasına izin vermeliydim." Gül elinin arkasında tekrar belirdi.

"Rezil bir insansın." Tella kitabıyla ona şakacı bir tavırla vurmak için boştaki elini kaldırdı.

Legend, o vuramadan bileğini yakaladı ve sonra diğer elini de tutup her ikisini birden arkasına sabitledi. Sonunda kulübenin verandasına varmışlardı; Legend tek bir hamleyle onu döndürüp sırtını kapıya yasladı. "Korkunç biri olduğum için benden hoşlandığını düşünüyorum."

"Hayır." Tella kıvranıp durdu ama Legend kıpırdamadı bile. "Caspar gibi iyi çocukları sevdiğime karar verdim."

"Kızlardan hoşlanmadığı için şanslıyım öyleyse. Ayrıca ben de iyi olabilirim. Ama bence iyi olmadığım zamanlar daha çok hoşuna gidiyor."

Legend bileğini serbest bıraktı ve ellerini kalçasına doladı. Parmaklarını yayıp onu kendine çekerek sahiplenirken Tella'nın kalbi hızlandı.

Belki bir öpücükten zarar gelmezdi.

Dalgalar yakındaki kıyıya çarparak havayı tuz ve nemle doldururken Legend öne eğilmeye devam etti...

Ve Tella'nın arkasındaki kapı ardına kadar açıldı.

Tella geriye doğru tökezledi ve Legend'ın kolları olmasa düşmüş olabilirdi.

"Bunun için üzgünüm." Julian elini saçlarına götürdü,

biraz utanmış görünüyordu ama Tella aslında öyle olmadığını hissetti. Gözlerinde normalde olmayan sert bir ışık vardı. Tella'nın hayal gücü ona oyun mu oynuyordu, yoksa Julian ona bakmayı ret mi ediyordu?

Julian, Scarlett'ın tutulduğu Yabanbağı'ndan uzak duracağına dair Legend'a söz vermişti ama Tella onu tanıdığı için kız kardeşini izlemesi gereken Jovan ile buluşmanın yollarını aradığından emindi.

"Scarlett iyi mi?" diye sordu.

Julian sonunda ona baktı ve gülümsemeyi bile başardı. Ancak Tella bir şeylerin ters gittiği hissinden kurtulamadı. "Sadece kardeşimle konuşmam gerekiyor."

Legend'ın kolları Tella'nın belinden yavaşça ayrıldı. "İşimiz bittiğinde seni bulurum" diye fısıldadı.

Tella eve girip kapıyı arkasından kapattı. Ancak henüz yatak odasına giden kıvrımlı ahşap merdivenden çıkmaya içi el vermedi. Julian yalan söylüyorsa ve Scarlett iyi değilse –Gavriel'in kanını almaya çalışırken yaralanmışsa ya da kanı hiç alamamışsa– Tella bu bilgilerin kendisinden saklanmasını istemiyordu.

Kapıya yaklaşarak ellerini sıcak ahşaba bastırdı, ancak okyanustaki dalgalar dışında yalnızca sessizlik vardı. Kardeşlerin ona işitme mesafesinden çıkma şansı verip vermediğini merak ederek birkaç gürültülü adımla kapıdan uzaklaştı ve sonra parmak uçlarında hemen geri dönerek Julian'ın, "Tella ile ne yapıyorsun?" diye sorduğunu duydu.

Adını duyunca irkildi, kapıya yaklaşıp gözetleme deliğinden bakarken endişesi yeni bir yön aldı.

Legend'ın cevabı duyamayacağı kadar sessizdi ama Tella, onun yüzündeki ifadeyi görebiliyordu. Koyu renk

kaşları havaya kalkmıştı ve gözlerindeki bakış gölgelenmişti.

"Onu sevmediğini biliyorum" dedi Julian.

Tella bir adım geriledi. Legend'ın onu sevmediğini zaten biliyordu ama Julian'ın bu sözleri söylemesi kulağa çok daha kötü geliyordu. Sesinin yumuşak olması önemli değildi. Sözcükler bir cümlenin sonundaki nokta gibiydi, küçük ama güçlüydü.

"Eğer onu biraz olsun önemsiyorsan onu değiştirmeye çalışmak yerine gitmesine izin vermelisin."

Sessizlik.

Tella gözetleme deliğinden bir kez daha bakmaya cesaret etti. Güneş neredeyse batmıştı. Legend, kardeşine suçlama gibi bir ifadeyle tepeden bakarken gece gökyüzünü ele geçiriyordu. "Bu onun seçimi, senin değil. Kan yeminin seni asla yaşlandırmayacağını söylediğimde itiraz etmemiştin."

"Bazen bunun için kendimden nefret ediyorum." Julian'ın sesi sertleşti. "Sadece kendini parça parça kaybetmeni değil, bundan faydalanmanı izlemekten de nefret ediyorum. Sonra seni Tella ile birlikte gördüm. Onu lanetli desteden kurtardıktan sonra değişirsin diye düşündüm."

Tella nefesini tuttu ama Legend'la ilgili hiçbir şey değişmedi.

Onu Yıldızlar Tapınağı'nın önündeki basamaklarda bırakan Legend'a benziyordu; mesafeli, soğuk ve kesinlikle ulaşılamaz. "Değişseydim ölürdüm."

"Bunu bilemezsin" diye karşı çıktı Julian. "Belki de her şeyi farklı yapardın. Hayatın konusunda dikkatsiz-

sin. Ölemeyeceğini bildiğin için kendini riske atıyorsun. Böyle yaşamak *istiyorsan* sorun değil ama onun hayatını riske atma." Kahverengi saçları pes etmekle umut etmek arasında bir savaş veriyormuş gibi görünen gözlerini gizlerken başını kaldırıp erkek kardeşine baktı. "İlk başladığında oyunun neye benzediğini hatırlıyor musun?"

"Hatırlamamaya çalışıyorum."

"Hatırlamalısın, eğlenceliydi."

"Sadece gezici bir karnavaldı" diye mırıldandı Legend.

Julian umut kazanmış gibi gülümsedi. "Öyleydi. Ama yine de hayal kurmaları ve sihre inanmaları için insanlara ilham veriyordu. *Beni* sihre inandırdı."

Legend aklını kaçırmış gibi kardeşine baktı. "Sihrin gerçek olduğunu biliyorsun."

"Bir şeyin gerçek olması ona inandığınız anlamına gelmez. Mireler de gerçek ama onlara inanmıyorum. Eskiden sana inanırdım ve bunu yeniden yapmak istiyorum. Bundan daha iyi olabileceğini biliyorum."

Legend güldü ama sesi komik olmaktan o kadar uzaktı ki Tella'nın sadece Legend için değil, hepsi için üzülmesine neden oldu. "Ne zaman bu kadar idealist oldun?"

"Kız kardeşini, onun hayata dönmesini dileyecek kadar çok seven bir kızla tanıştığımda. Sihre sahip olabilirsin ama asıl güç böyle bir sevgiye sahip olmaktır."

"Yine de benim sihrim olmasaydı dünyadaki hiçbir sevgi Tella'yı geri getiremezdi."

"Senin sihrin olmasaydı o asla ölmezdi." Julian'ın gülümsemesi kayboldu. "Tella başka bir yol bulurdu. Onu kurtarmana gerek yoktu ve hâlâ gerek yok. Onun *seni* kurtarması gerek."

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Scarlett

Scarlett pembe mermer makyaj masasının üzerinde duran aynaya baktı ve gördükleri karşısında ağlamamaya çalıştı. Tella ağlamazdı. Tella acısını güce dönüştürür ve bunu, her şeyi düzeltmenin bir yolunu bulmak için kullanırdı; bedeli ne olursa olsun.

Scarlett da bunu yapabilirdi. Bunu kız kardeşi için, Julian için, imparatorluktaki herkes için ve kendisi için yapabilirdi. Şu anda imkânsız gibi görünse bile.

En azından kız kardeşi ve Julian şu anda onu göremiyordu.

Scarlett son notunu Tella ve Julian'a ulaştırdıktan sonra her şeyin kötüye gittiği bir gece öncesini düşünürken aynadaki yeni yansımasına bakmaya devam etti.

Scarlett, Yabanbağı'na ilk geldiğinden beri günde bir kez, Mahkûm Kadın'ın mor gözleri gelecekten bir şeyler gördüğünü belirtircesine süt beyazına dönerek Scarlett'a, *Kayan Yıldız'ı yenmenin tek yolunun onun en çok istediği şeye dönüşmek olduğunu* söylüyordu. Ancak Kayan Yıldız'ın Scarlett'tan tek istediği güçlerinde ustalaşması ve başka-

larının duygularını kontrol etmesiydi. Ve Scarlett'ın asıl planı tam da bunu yapmaktı; Kayan Yıldız'ın duygularını değiştirmek ve onu ölümlü hale getirebilmek için kendisini sevmesini sağlamak amacıyla güçlerini geliştirmekti.

Ancak son birkaç gündür Kayan Yıldız, Scarlett yeteneklerinde ustalaşırsa, bunun onu ölümsüz bir Mire'ye dönüştürebilecek katalizör olacağını açıkça ortaya koymuştu.

Bunu ona güçlerinde ustalaşması için cesaretlendirmek amacıyla söylemişti. Ancak Scarlett bir kez ölümsüz olursa bir daha asla sevemeyeceğini biliyordu. Sevgi, onu harekete geçiren güdünün en temel parçasıydı ve sevgisiz kalırsa kim olacağını bile bilmiyordu. Ya bu, onu sadece güç isteyen babası gibi yaparsa ne olacaktı?

Yani Scarlett, Anissa'nın tüm uyarılarına rağmen, Tella ve Julian'ın Yazgı kitabı için ihtiyaç duyduğu kanı almayı planlamıştı.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu Mahkûm Kadın. "Ben yalan söyleyemem, yani tehdit edilirsem gerekeni yapmak zorunda kalırım. Ve eğer seni yakalarsa sihirli anahtarın seni onun kafeslerinden birinden çıkaramaz."

"Biliyorum" dedi Scarlett. "Ama eğer bu işe yararsa ikimizin de kafese kapatılma konusunda endişelenmemize gerek kalmayacak." Mire'ye güvenmeyi seçmesinin nedenlerinden biri de buydu. Scarlett, Anissa'nın kendisiyle ilgili endişelerinin gerçek olduğuna inanmıyordu ama Anissa'nın kafesinden çıkmak istediğine inanıyordu. "Bunun işe yarayacağını düşünüyorum ancak tereddütlerin varsa..."

"Gavriel ve ben onlarca yıldır böyle çatışmalar yaşıyoruz." Mahkûm Kadın, Scarlett'a yaklaşmak için tüneğinden atladı. "Karşıma çıkardığı her şeyle başa çıkabilirim."

"Ben de öyle" dedi Scarlett, şarap kadehini elinden düşürüp mermer zeminde kırılmasını sahte bir özgüvenle izlerken. Mahkûm Kadın parmaklıkların arasından uzanıp en büyük cam parçasını alırken keskin cam parçaları Scarlett'ın etrafına yayılarak lal kırmızısı şarap pembe elbisesinin eteğini boyadı.

Bir an sonra Scarlett kapısının önündeki muhafızı harekete geçirecek kadar yüksek sesle çığlık attı. Adam gürültüyle içeri daldı. Anissa parmaklıkların arasından uzanıp Scarlett'ın boynuna bir cam parçasını bastırırken, kafese dayanmış olan Scarlett'a bir bakış atarak kılıcına uzanan muhafızın etrafında küflü yeşil bir korku bulutu oluştu.

"Onu öldürmemi istemiyorsan bunu yapmazdım." Mahkûm Kadın, kırık cam parçasını Scarlett'ın boğazının en hassas kısmına doğru kaldırdı.

"Şimdi" diye konuşmaya devam etti. "Gavriel'i çağır. Ona ne gördüğünü ve hemen buraya gelmezse kızının boğazını keseceğimi söyle."

Muhafız kendisine söyleneni hemen yaptı. Scarlett gibi o da Mahkûm Kadın'ın yalan söyleyemeyeceğini biliyordu.

"Umarım işe yarar" diye fısıldadı Mire, muhafız ayrıldıktan sonra. "Seni öldürmekten gerçekten hoşlanmam."

"Ben de bilhassa ölmek istemiyorum" dedi Scarlett, Kayan Yıldız'a olan değerini fazla abartmamış olduğunu umarak. Scarlett, Gavriel'in ona değer vermediğini ve onu sevmediğini biliyordu. Ancak güçlerini geliştirmesi için her gün onunla birlikte çalışarak geçirdiği zamana ba-

kılırsa yeteneklerini ve onun için neler yapabileceğini çok önemsediği belliydi. Ama yine de Gavriel içeri girerken avuç içleri terlemeye başladı.

Scarlett, Kayan Yıldız'ın ne yaptığını bilmiyordu ve bilmek de istemiyordu ama kemik beyazı gömleğine kan sıçramıştı ve gözlerinde öfke vardı. Oda adamın etrafını saran vahşi kıvılcımlarla dolarken daha da ısındı.

"Ateşini benim üzerimde kullanırsan onu öldürürüm" diye seslendi Mahkûm Kadın parmaklıklar ardından. "Onu istiyorsan, gel de kendin al."

Scarlett'ın bu sözcükler karşısında titriyormuş gibi yapması gerekmiyordu. Mahkûm Kadın'ın yalan söyleyemiyor olması nedeniyle Kayan Yıldız alevlerini kullanırsa o da tehditlerini yerine getirmek zorunda kalacaktı. Ancak hem Scarlett hem de Mahkûm Kadın riskler konusunda hemfikirdi. Kayan Yıldız ateşini kullanırsa Mahkûm Kadın kırık camla onu bıçaklayıp Scarlett'ın ihtiyaç duyduğu kanı toplamadan önce Anissa'yı öldürürdü.

Gavriel'in kıvılcımları kayboldu ve Scarlett göz açıp kapayıncaya kadar Kayan Yıldız yanlarına geldi.

Mahkûm Kadın onu bir kenara itip Kayan Yıldız'ın boğazını keserken, Scarlett yan tarafa tökezledi.

Kesik kanlı ve mükemmeldi.

Fazla mükemmeldi. Ama Scarlett bunu daha sonraya kadar anlayamayacaktı.

Dizleri üzerine çöken Kayan Yıldız'ın yanına koştu ve Gavriel gözlerini kapatıp ölürken mendilini kanayan boğazına bastırarak dökülen kanı topladı.

Scarlett'ın şimdiye kadar yaptığı en çirkin şeydi. Mire olmak böyle bir şey miydi? Bir dakikadan az sürmüştü

ama Gavriel'in altın rengi gözleri kapanıp vücudu gevşemeden önce sonsuzluk gibi gelmişti. Scarlett bacaklarının veya ellerinin titremesine engel olamıyordu. Hak etmiş olmasına rağmen onu sonsuza dek öldürmediklerini biliyordu. Gavriel, annesini ve sayısız kişiyi öldürmüştü. Ama yine de yanlış geliyordu.

Ve Scarlett, Kayan Yıldız hayata geri döndüğünde öfkesiyle neler yapacağını hayal bile edemiyordu. Hızlı hareket etmesi gerekiyordu.

Kayan Yıldız'ın kanını bir şişeye damlatmak için kanlı mendiliyle banyoya koşarken mermer zeminlere kan damlattı. Neden şişeyi üzerinde bir yere saklamayı neden düşünmemişti ki?

Pıt. Pıt.

Şişeyi doldurmak çok uzun sürüyordu.

Pıt. Pıt. Pıt.

"Onunla ne yapıyorsun auhtara*?"*

Scarlett'ın gözleri banyo aynasına doğru kaydı, titreyen bacakları sıvıya dönüştü. Kayan Yıldız kesip açılmış bir bronz heykel gibi arkasında duruyordu. Cildi ölü gibi solgundu ve boynu hâlâ kanlıydı ama fazlasıyla hayattaydı. Rol mu yapmıştı? Yoksa bu kadar çabuk iyileşmiş miydi?

Gavriel şişeyi yere fırlatıp kırdı ve elini Scarlett'ın boğazına dolayıp nefesini kesti. "Ölmediğim için hayal kırıklığına mı uğradın?"

"Lütfen" diye soludu Scarlett. "Ben... ben sadece kanını aldım çünkü eğer içersem sonunda sihrimi geliştirmeme yardımcı olur diye düşündüm."

"Öyleyse benden istemeliydin. Onu sana verirdim auhtara*. Ama şimdi sana onun yerine başka bir şey vermem*

gerekiyor." Parmakları boğazını tekrar sıktı ve Scarlett'ın dünyası kardı.

Scarlett daha sonra uyandığında başı hareket ettiremeyeceği kadar ağırlaşmıştı ve boynunda tenine değen gergin bir şey vardı.

"Kafese alışman muhtemelen biraz zaman alacak." Kayan Yıldız'ın sesinde keyif vardı.

Scarlett'ın gözleri kırmızı bir dünyaya açıldı. Başının etrafında dikey sıralar halinde yerleştirilmiş yakut kırmızısı boncuklar vardı; onu bir kafese hapsetmişti. Göğsünden bir hıçkırık koptu. Scarlett boncukları koparmaya çalıştı; parmakları mücevherlere saldırdı, parmaklıkları bükmeye ve onları koparmaya çalıştı ancak çabaları etkisizdi ve kısa süre sonra başka bir şey yapamayacak kadar çok ağlamaya başladı.

Kayan Yıldız, Scarlett'ın ıslak yanağını okşamak için yakut çubukların arasından uzandı. "Bana bir daha ihanet etme. Bir dahaki sefere cezam bu kadar nazik olmayacak."

Scarlett aynaya bakarken anı kayboldu. Başını çevreleyen yakut kafes, Ölüm Bakiresi'nin başındaki kafesin kanlı kuzeni gibi görünüyordu. Ancak Scarlett, Kader Destesi'ndeki Mire gibi güçlü görünmek yerine tamamen güçsüz göründüğünü düşünüyordu. Kafes yüzünden uyuyamamıştı, bu yüzden gözlerinin altında derin halkalar vardı ve kafes takılırken saçları salık olduğu için kafesin tasmasının altında kalan koyu saç telleri boğazına yapışmıştı.

Anissa ona güzel göründüğünü ve kafesin kırmızı küpelerine uyduğunu söylemeye çalışmıştı. Küpeler bir za-

manlar annesinden gelen değerli bir armağandılar. Annesi, *en sevdiğim renk kırmızı olduğu için baban bunları bana verdi*, demişti. Bu küpeler Scarlett'a, kendisini yetiştiren babası Marcello Dragna'nın bir zamanlar daha iyi bir adam olduğunu düşündürüyorlardı. Ancak Scarlett, annesinin, Kayan Yıldız'dan söz etmiş olması gerektiğini fark etti.

Scarlett, annesini düşünmemeye çalıştı. Ama bir kez olsun zamanda geriye dönüp onunla konuşabilmeyi ve ne yapması gerektiğini sorabilmeyi diledi.

Scarlett, Julian ve kız kardeşiyle iletişim kurmamıştı. Onlara kanı almakta başarısız olduğunu bildiren bir not yollamayacak kadar utanmış ve bir an bile olsa onu böyle görmelerini istemiyordu. Scarlett artık daha da dikkatli olması gerektiğini biliyordu. Acil bir durum olmadığı sürece Hülya Anahtarı'nı kullanma riskini alamazdı.

Başka bir hata yapamazdı ve kaçamazdı. Yarından sonraki gün Kayan Yıldız tahta geçmeden önce kendisini ve diğer herkesi kurtarmak istiyorsa geriye tek bir seçeneği vardı: Gücünü geliştirip Kayan Yıldız'ın onu sevmesini sağlamak.

Scarlett derin bir nefes aldı ve onunla buluşmak için yatak odasından çıktı.

Bu gece Kayan Yıldız kahverengi deri bir pantolon, bol beyaz bir gömlek ve gözlerindeki muzaffer ışıltıyla uyumlu altın rengi bir pelerin giymişti. Kafesi Scarlett'ın kafasına yerleştirdiğinden beri mükemmel bir ruh hali içindeydi; onun üzerinde ne kadar güç sahibi olduğunu kanıtlamaktan hoşlanıyordu. Ama bu geceki heyecanıyla neredeyse çocuksu görünüyordu.

Gavriel, Scarlett, Anissa'nın kafesinin yanındaki mermer bankta yanına oturunca sırıttı ve Scarlett'ın yüzünü çevreleyen yakut parmaklıkları okşadı. "Mirelerim, kraliyet konseyi üyelerinin izini sürmeyi tamamladı. Şimdi bütün hepsinin kesilmiş kafaları rıhtımdaki mızrakların üzerinde oturuyor. Yarın gece tahta çıkmamı engelleyecek başka bir engel kalmadı."

"Yarın." Scarlett hissettiği paniğin sesine yansımasını engellemeye çalıştı. "Başka bir gün daha bekleyeceğini sanıyordum?"

"Sabırlı olma konusunda hiç iyi değilimdir." Gavriel koltuğundan fırladı. "Ama endişelenme, yarınki taç giyme törenine hazırlanmana yardımcı olmak için nihayet yeteneklerini geliştirmene yardımcı olacağını umduğum bir hediye getirdim."

Kayan Yıldız kapıyı açması için kişisel muhafızını çağırdı ve biri yüzündeki rengi silmek için sihirli bir bez kullanmış gibi görünen genç bir kadın odaya girdi. Saçları soluk bir kırmızıydı ve teni soluk beyazdı, uzun siyah eldivenlerinin altından soluk siyah dövmeler görülüyordu. Ancak duygularının rengi soluk falan değildi. Çürümüş eriklerin yakıcı tonları, kindar ve öfkeli daireler halinde etrafında dönüyordu.

Kayan Yıldız tuzağa düşmüş avına yaklaşan bir avcı gibi esirine doğru yürüdü. "Dün onu Mabet Bölgesi'ndeki yangından kurtardım. Maalesef pek minnettar olmadı; onu çoktan cezalandırmak zorunda kaldım. Onu kontrol etmenin bir yolunu bulmazsan onunla çalışmak senin için zor olabilir." Parmağıyla genç kadının yanağını okşadı.

Kadın dişlerini onun parmaklarına geçirerek uçlarını ısırdı.

Kayan Yıldız kan akmadan elini kadının ağzından kurtardı. "Uslu ol." Sesi nazik kaldı ama sözlerini kadının saç uçlarını yakan bir alev patlaması izledi.

"Onun duygularını kontrol etmeyi başarırsan o kafesi kafandan çıkarırım. Ama başarısız olursan korkarım sonuçlar tatsız olacaktır." Bakışları Scarlett'ın başını hapseden yakut parmaklıkları takip etti. "Doğru motivasyona sahip olmadığın için mi güçlerini geliştirip geliştiremediğini merak ediyordum. Umarım şimdi ona sahipsindir. Gelişimini görmek için sabah geri geleceğim ve kendi iyiliğin için *auhtara*, umarım ilerleme kaydedersin."

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Donatella

Tella uyuyamadı. Yatağındaki ipek örtüleri üzerinden fırlatıp atana kadar döndü durdu. Ama örtüler düşer düşmez yeniden kalkıp üzerine örtüldüler. Bunun ne tür bir sihir olduğunu bilmiyordu ama bir şekilde Legend'ın işi olduğunu biliyordu.

Legend çok sinir bozucuydu, kafa karıştırıcıydı ve düşünmemesi imkânsızdı.

Julian ile konuştuktan sonra onu görmeye gelmemişti. Ve Vale, Tella'nın rüyalarına girme yeteneğini elinden aldığına göre Tella onu rüyasında da göremeyeceğini biliyordu. Ama rüyasına gelse bile Tella söyleyecek ne kaldığını bilmiyordu.

Onun seni kurtarması gerek.

Ancak Legend, Julian'ın istediği şekilde kurtarılmak istemiyordu. Ve Tella, onu gerçekten *kurtarıp kurtaramayacağını* veya ölüp hayata geri dönmemesinin nedeni olup olmayacağını bilmiyordu.

Uykudan vazgeçerek doğruldu ve sayvanlı yatağını çevreleyen narin mavi perdeleri açtı. Parıldayan avize-

lerden kürk kalınlığındaki kilimlere ve koltukların üzerindeki olağanüstü kabarık yastıklara kadar odadaki her şey hayal gibiydi. Tella, kendi kendilerine üzerini örten örtüler gibi, hepsinin bir illüzyon olduğunu hayal etti ama yine de bundan çok hoşlandı.

Yumuşak zemin üzerinden geçerek masasının üzerinde duran Ruscica'nın yanına gitti. Mire gücüyle hafifçe parlıyordu. Ancak Scarlett, Kayan Yıldız'ın kanıyla ortaya çıkmadıkça bu gücün kilidi açılmayacak ve Kayan Yıldız'ı yenmenin hiçbir yolu olmayacaktı. Annesinin ölümü boşa gidecekti, Valenda yanacaktı ve Scarlett...

Tella çok ileri gitmeden önce durdu.

Scarlett henüz kanla gelmemiş olabilirdi ama gece daha yeni başlamıştı. Endişelenmek için çok erkendi. Muhtemelen daha sonra yanında kan olsun ya da olmasın, gelecekti. Scarlett sihirli bir anahtara sahipti ve bir şeyler ters giderse kaçmak için onu kullanırdı.

Tella parmaklarını Ruscica'nın eski cildinin üzerinde gezdirdi. Onu hiç açmamıştı ama yine de ona çok güveniyordu. Okumak için kana ihtiyacı olmamasını diledi. Ancak kitabı açtığında dileği gerçekleşmedi. Sayfalar boştu ve el değmemişti.

Tella masanın üzerindeki yazı setine baktı. Cam uçlu kalemin ucu kan çıkaracak kadar keskindi. Vale, Kayan Yıldız'ın hikâyesini okumak için onun kanına ihtiyacı olduğunu söylemişti. Ancak Vale nadiren tamamen dürüst davranırdı.

Meraklanan Tella parmağını kalemin ucuyla deldi ve kanının bir mürekkep kabına damlamasına izin vererek, sihirli kitabın içine yazmaya yetecek kadar kırmızı ile dolmasını sağladı.

Bana bir hikâye anlat.

Kanın kâğıda karışmasını ve yavaşça kıvrımlı sözcüklere dönüşmesini izledi: Donatella Dragna'nın hayatına hoş geldiniz.

Umduğu bu değildi. Tella bu hikâyeyi zaten biliyordu ama yine de kitabın onun hakkında neler söyleyeceğini merak ediyordu.

Selamlamanın altında bir içindekiler listesi belirdi. Hayatını yıllara göre sıralamasını beklemişti ama liste sadece önemli olayları içeriyordu. Oluş sıralarına göre listelenmiş görünüyorlardı. Bazıları, *Donatella Dragna'nın doğumu, Donatella ve Scarlett'ın annelerinin ortadan kaybolması* ve *Donatella'nın ilk öpücüğü* gibi aşikârdı. Ama diğer bazı başlıkları görünce şaşırdı:

Donatella bir denizkızı gibi davranarak bir hafta geçiriyor
Donatella bir keçi çalıp ona Cuddles adını veriyor
Donatella, kız kardeşinin iç çamaşırlarını çalıyor
Donatella ilk mektubunu Legend'a yazıyor
Donatella, Kupa Prensi ile evleniyor

Tella'nın kanı dondu. Doğru olmayan başka bir şey olup olmadığını görmek için içindekiler listesine baktı. Ancak diğer başlıkların hiçbiri yanlış değildi.

Belki de kitabın Her Şeyin Haritası gibi bir mizah anlayışı vardı. Ya da belki de Vale, ona bu sahte kitabın durduğu sahte bir kütüphaneye götüren sahte bir harita vermişti.

Vale ile evlenmemişti. Tella evli değildi. *Evlenmek istediğinden* bile emin değildi.

İçindekiler listesine göre olay annesinin ölümünden hemen sonra gerçekleşmişti. Tella söz konusu korkunç bölümü bulana kadar kitabın sayfalarını şiddetle çevirdi. Her kelimeyi dikkatlice okudu ancak diğerlerinden daha fazla öne çıkan bazı bölümler vardı.

Kalbi keder ve acıyla bu kadar ağırlaşmamış olmasaydı Donatella, Kupa Prensi'ne güvenmemesi gerektiğini bilirdi.

Umutsuzlukla yanıp tutuşmasaydı kanı onunkine karışırken sihirli kelimeleri tekrarlamanın ne kadar tehlikeli olduğunu fark ederdi.

Annesinin ölümünü izlememiş olsaydı Kupa Prensi'nin acısını almasının tek nedeninin onu önemsemesi olmadığını bilirdi. Kupa Prensi nasıl önemseneceğini bilmezdi. Sadece istediğini nasıl alacağını bilirdi ve o, Donatella Dragna'yı istiyordu.

Ama zavallı Donatella bunu göremeyecek kadar kederliydi. Kupa Prensi ona konuşmasını söylediğinde Donatella sözleri tekrarladı ve ruhlarını ebedi bir evlilik birlikteliğiyle sonsuza dek birbirine bağlayacak ölümsüz bir bağ yarattı.

Bu mümkün değildi. Tella buna inanmak istemiyordu. Ama bir yanı bunun gerçek olduğunu hissediyordu. Gerçekten dürüst olması gerekirse onunla orada yatmaya, yanından ayrılmak yerine onunla birlikte uyumaya karar verdiği o geceden beri bunu hissediyordu. Ertesi gün yardım istemek için geri döndüğünde de aynısını hissetmişti. Ve tekrar Vale onu neredeyse öldürdükten sonra

hissetmesi gereken tek şey öfke olmasına rağmen bu kadar ihanete uğramış ve incinmiş hissederken de aynısını hissetmişti.

Bu bir insan düğünü olsaydı kitabı hemen kapatır ve hiç olmamış gibi davranırdı. Ama bu, görmezden gelebileceği ya da olmamış gibi davranabileceği bir şey değildi.

Bu, ruhunu sonsuza dek Vale'ye bağlayacak ölümsüz bir bağdı.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Donatella

Tella gecenin bir yarısı olmasını, pelerinini unutmuş olmasını ya da Mireler tarafından ele geçirilmiş olan Valenda sokaklarının eskisinden çok daha tehlikeli olmasını umursamadı. Karşılaşabileceği her şeyden çok daha ölümcül biriymiş gibi Vale'nin evine gitti.

Eve ulaşır ulaşmaz kapıya yumruğunu vurdu ve kapı açıldığı anda içeri daldı. Sohbet, tıkırtı ve alkış sesleri bir anda üzerine hücum etti.

Görünüşe göre şehrin yarısı Mirelerden saklanmaktansa buraya gelmeyi tercih etmişti. Tella, Vale'nin oraya gelmeleri için insanların duygularını değiştirip değiştirmediğini veya hepsinin en az onun kadar aptal olup olmadığını merak etti.

Kalabalığın içinden geçerken ağır parfümlü vücutlar ona sürtündü. Vale'nin mekânına en son geldiğinde içeride çoğunlukla erkekler vardı ama bu gece bayanlar sayıca üstündü. Hepsi süslenip püslenmişti. Hiçbiri Tella gibi terle kaplı değildi.

Vale'yi kollarında başka bir kadınla bulabileceği dü-

şüncesiyle içine korkunç bir kıskançlık doldu. Ama onu gerçekten kıskanıyor muydu, yoksa ebedi evlilik bağıyla bağlı oldukları için mi öyle hissediyordu?

Evlilik!

Tella hâlâ inanamıyordu. Vale haritayı verdikten sonra ona tekrar güvenmeyi düşünmüştü. Ama daha ilk başta onu böyle kandırmasına izin verecek kadar ona asla güvenmemeliydi.

"Bu gece ne kadar da ateşlisin." Talih Hanım tamamen yeşil kadife kaplı kıvrımları ve esrarlı gözleriyle Tella'ya yaklaşırken canlı kalabalık ikiye ayrıldı. "Görünüşe göre ondan gerçekten de uzak duramıyorsun."

"Nerede o?" diye tükürdü Tella.

Mire siyah-beyaz kalplerle kaplı bir duvarı işaret etti. "Orada gizli bir kapı var; seni Vale'nin oynamayı sevdiği bir oyun odasına götürecek. Fakat..."

Tella, kadının uyarısını dinlemeden uzaklaştı. Ne söyleyeceği önemli değildi.

Tella kapıyı yerinden sökercesine açtı ve bir iskambil destesi tarafından saldırıya uğramış gibi görünen bir odaya giden merdivenlerden aşağı indi. Her yerde siyah, beyaz ve vahşi kırmızı tonları vardı. Beyaz duvarlar, parıldayan kırmızı maçalardan oluşan eğri çizgilerle kaplıydı; zemin ise birisi bir avuç dolusu sinek, karo ve kupayı koparıp her yere fırlatmış gibi görünüyordu. Odanın ortasındaki ağır yuvarlak masa da aynı derecede vahşi fişler, kartlar, mücevherler, süslü gömlekler ve yarı boş içki şişeleriyle dolu. Masanın etrafındaki sandalyeler, her biri çeşitli soyunma aşamalarında olan kumarbazlarla doluydu ki bu, fişlerle birbirine karışmış olan elbiseleri açıklıyordu.

Büyük çoğunlukla giyinik olan tek kişi Vale'ydi. Daha önce ceketini çıkarmış, altın rengi boyunbağını çözmüş ve birkaç düğmesi eksik olan gömleğini açmıştı.

"Herkes dışarı!" diye bağırdı Tella.

Her biri çeşitli tonlarda şaşkınlık ifadesi bir düzine sarhoş yüz ona döndü. Vale dışında. Gümüş mavisi gözleri beklentiyle onunkilerle buluştu ve sonra şeytan gibi sırıttı. Bu anın geleceğini biliyordu. "Merhaba karım."

Hâlâ ona bakmaya devam eden Vale elini tembel bir şekilde masaya doğru salladı. "Bayanlar ve baylar, sizi gelinimle tanıştırmak isterdim ama sanırım özel olarak sohbet edebilmemiz için sizi evden dışarı atmayı tercih ederim."

Tella birkaç itiraz mırıltısı bekledi ancak Vale, herkesin duygularını kontrol etmek için yeni geri kazandığı güçlerini kullanıyor olmalıydı. Gruptan herhangi bir itiraz sesi yükselmedi ve bir dakika içinde yarı çıplak kumarbazların hepsi merdivenlerdeydi.

"Çok etkileyici bir girişti." Vale berjer koltuğuna yaslandı ve kahverengi çizmesini masaya uzattı. "Tamamına erdirmeye mi geldin..."

Tella, o cümlesini bitiremeden üzerine saldırdı. Koltuk geriye düşerek ikisini de beraberinde götürdü.

"Seni iğrenç, kalpsiz, sefil, yalancı, hilekâr, elma sevici iblis!" Sövgüleri çok da zekice değildi, olması gerektiği kadar kötü değildi ve etkisizdi. Vale soğuk elleriyle bileklerini kolayca yakaladığı için Tella ona vuramadı bile ama onunla kavga etmek iyi gelmişti. Onun tutuşuna karşı mücadele etmek iyi hissettiriyordu.

"Seninle evlenmem için beni kandırdın!"

"Sana yardım etmem için bana yalvardın."

"Duygularımı alıp götürmeni istedim, beni karın yapmanı istemedim."

"Ama ben iyi bir koca oldum. Sana Zayi Panayır'ı nasıl bulacağını söyledim, sana o Yazgı haritasını verdim."

"Aynı zamanda beni öldürmekle tehdit ettin! Ve neredeyse bunu başarıyordun!" Tella sonunda bileklerini onun buz gibi ellerinden kurtarırken nefes nefese kaldı. Ona tekrar vurmayı deneyebilirdi ama ona dokunmayı kesmesi gerekiyordu.

Onun üzerinden çekildi ve sonra yerden kalkıp tepesine dikildi. Vale'nin solukları değişmemişti bile. Altın saçları alnına düşmüş yaramaz bir melek gibi ona bakıyordu.

"Geri almanı istiyorum" dedi. "Evliliğin feshedilmesini istiyorum ve sonra seni bir daha asla görmek istemiyorum."

"Bunu neden kabul edeyim ki?" diye homurdandı Vale. "Bu seçenekte benim işime yarayacak hiçbir şey yok."

"Senden nefret eden biriyle evli kalmak mı istiyorsun?"

"Belki de yarattığı gerilimi seviyorumdur." Vale koltuğu aralarında bırakarak yerden kalkarken sırıttı.

Tella o kadar öfkeliydi ki güçlükle nefes alabiliyordu. Yapabilseydi çekip giderdi. Ama bu evlilik görmezden gelebileceği ya da yokmuş gibi davranabileceği bir şey değildi. Şimdi bile bunu ondan nefret ettiği gibi hissedebiliyordu. Yakıcı ve tüketiciydi, Vale karşısında kendisine özel bir kötü adam gibi dikilirken çok daha güçlüydü.

"Bunu geri almazsan yemin ederim ki seni öldürürüm." Tella koltuğun üzerinden atladı, o kadar yakınlardı ki keskin yüzüne bakmak için boynunu geriye eğmek zorunda kaldı. "Karın olarak kalırsam söz veriyorum ki

seni kendime âşık ederim. İstediğin her şey olurum ve ölümlü birine dönüştüğün an elime geçen ilk keskin nesneyi alıp göğsüne saplarım ve kalp atışını sonsuza dek durdururum."

"Bu kadar dramatikleşme." Vale iç geçirdi. "Evliliği bitirmek istiyorsan bunu yapmanın çok daha basit bir yolu var."

Çizmesine uzanıp bir hançer çıkardı.

Tella geri çekilirken neredeyse koltuğa takılıp düşecekti.

"Endişelenme aşkım, benim üzerimde kullanman için." Hançeri elinde çevirip kabzasını ona uzattı. "Ebedi evlilik imzalarla ve kâğıt parçalarıyla geri alınamaz. Bağımızı koparmak için beni yaralamalısın."

"Ve böylece evlilik geri mi alınacak?"

"'Geri Almak', bunun asla gerçekleşmediğini ima eder." Vale'nin keskin sesi bir anda donuklaştı. "Yapılanlar geri alınamaz ancak bölünebilir. Tek yapman gereken bıçağı kullanmak ve şu kelimeleri söylemek: *Tersyd atai es detarum.*" Vale, aralarındaki boşluk bir kez daha kapanana kadar koltuğun üzerinden geçti.

Tella hançeri dikkatle kabul etti. Duygularını aldığı ve aynı zamanda onunla evlendiği gece kullandıkları mücevherli hançerin aynısıydı. Tella hançeri yavaşça Vale'nin boğazına dayadı.

Vale irkilmedi. Nefes alıyormuş gibi bile görünmüyordu ama Tella'nın şimdiye dek gördüğü en hüzünlü mavi tonundaki gözleriyle onun gözlerinin içine bakarken dudakları aralandı. Tella gerçek olduğuna inanmıyordu. Yine de Vale'nin yüzündeki ifade o kadar inandırıcıydı ki Tella'nın kısacık bir an tereddüt etmesine yetecek kadar merak etmesine neden oldu.

"Bunu senin için kolaylaştırmalı mıyım?" Vale gömleğini açarak kalp atışı olan bir mermer gibi görünen pürüzsüz göğsünü açığa çıkardı. Tella kendisininkiyle eş zamanlı hareket eden, aldığı her nefesle birlikte daha sert atan hızlı nabzını duyabiliyordu. İlk tanıştıklarında Vale'nin kalbi hiç atmıyordu. Sonra yeniden atmaya başlamıştı; onun sayesinde.

Tella hançeri daha sıkı kavradı ama başka bir hareket yapmadı.

"Neden tereddüt ediyorsun aşkım?"

"Bunu neden bu kadar kolaylaştırıyorsun?"

"Bunun benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun?" Vale teni hançerin ucuna değene kadar öne doğru eğildi. Bir kez olsun elma gibi kokmuyordu. Likör ve gönül yarası gibi kokuyordu ve konuştuğunda sözleri neredeyse duyulamayacak kadar yumuşaktı. "Kibar olmak doğamda var mı sanıyorsun?"

"Bana yaptığın şeyin kibarlıkla uzaktan yakından alakası yoktu."

"Haklısın" diye fısıldadı Vale. "Yaptığım tamamen bencillikti. O yüzden tekrar bencil olmaya karar vermeden önce beni bıçakla. Birbirimize ne kadar uzun süre bağlı kalırsak bununla savaşmak senin için o kadar zor olacaktır. Benden nefret ediyor olabilirsin ama kendini yanımda olmayı isterken ve buna ihtiyaç duyarken bulacaksın. Yani bunu gerçekten bitirmek istiyorsan şimdi yap. Beni kes ve bizi birbirimize bağlayan her şeyi kopar."

Tella'nın ellerindeki mücevherli kabzaya ter damladı. Bunu yapmak istiyordu. Onu kesmek ve her şeyi bitirmek

istiyordu. Ama *bizi birbirimize bağlayan her şeyi kopar*, sözcükleriyle ilgili bir şey onu duraklattı.

Belki de Vale, evli olduklarını öğrenir öğrenmez onun buraya gelip her şeyi bitirmesini talep edeceğini biliyordu. Belki de bu yüzden bu kadar kolay pes ediyordu çünkü aslında istediği buydu –onları birbirine bağlayan her şeyi koparmak. Tella'nın onun gerçek aşkı olması gerekiyordu. Kalbini tekrar attıran oydu– bu da Tella'nın, aynı zamanda onun en büyük zaafı olduğu anlamına geliyordu.

"Bunu yaparsam, bağımızı kesersem, yine de senin gerçek aşkın olacak mıyım?"

"Bunu neden umursuyorsun ki?" Vale'nin dudakları ondan kurtulmak için sabırsızlanıyormuş gibi inceldi ama gözlerindeki bakış onu yalayıp yutmak istediğini söylüyordu. "Sanırım bugünden sonra beni bir daha öpmeyeceksin."

"Sadece soruya cevap ver Vale."

Vale bir anda Tella'nın titreyen elini kavradı ve hançeri aşağıya kaydırarak göğsünün tam ortasında pembe bir iz oluşturdu. "Benim gerçek aşkım olup olmadığını bilmiyorum Donatella. Tek bildiğim olmanı istediğim."

Vale, hançeri bıraktı ve elini Tella'nın beline kaydırdı. Tella bir an hareket edemedi. Vale'nin parmakları hiç olmadığı kadar soğuktu ve iliklerine kadar titremesine neden oldu.

"Yaptığımın yanlış olduğunu biliyorum. Ama yaptığımı haklı çıkaracak üzücü bir hikâye arıyorsan onu bulamazsın. Kendi hikâyemde bile kötü adam benim. Ama senin farklı bir rol oynaman gerekiyordu." Vale'nin gözleri ıstırapla doldu. "Benim gerçek aşkım olman gerekiyordu.

Beni istemen gerekiyordu, onu değil. Benim sana takıntılı olduğum kadar senin de bana takıntılı olman gerekiyordu." Tella'yı daha da sıkı kavrayıp serin alnını onunkine bastırırken hançer derisini delmekle tehdit etti.

"Bağımız koptuğunda seni öldüreceğimi veya sana zarar vereceğimi düşündüğün için bunu bitirmekten çekiniyorsan bu düşüncenin gerçekle uzaktan yakından ilgisi yok. Legend'a, bana ihtiyacım olan gücü vermezse seni öldüreceğimi söylediğimde bunu gerçekten kastetmemiştim, bunu yapmazdım. Hatta bir yanım onun hayır demesini umdu, böylece ondan uzaklaşıp beni seçecektin. Bencil biriyim ve seni istiyorum ama sana asla zarar vermem."

"Çoktan verdin" dedi Tella. Ve sonra hançerle Vale'nin göğsünü deldi.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Donatella

Sadece onun incinmesi gerekiyordu ama Tella, hançer Vale'nin derisini delip geçerken ıstırapla iki büklüm oldu ve kendini kurtarmak için sözleri söyledi. Kaburgaları ve kalbi aniden alev alev yanmaya başladı. Nefes alamıyordu. Biri göğsünü kesip açmış ve içinden hayati bir şey almış gibi hissediyordu.

Görüşü bulanıklaştı ve nihayet her şey netleştiğinde, Vale hariç tüm kart odası arka planda kaldı. Tella hayatının geri kalanı boyunca ne zaman kalp kırıklığını düşünse Vale'nin ona nasıl baktığını hatırlayacaktı. Kolları yana düşmüştü. Yüzü acıyla çarpılmıştı. Gözlerinden kanlı gözyaşları süzülüyordu. Ama ne açık yarasını tutuyor ne de kanın göğsünden aşağı akıp yere dökülmesini engellemek için bir şey yapıyordu.

Tella doğru seçimi yaptığını biliyordu ama beklediği gibi hissetmiyordu.

"Neden hâlâ buradasın?" Boş bir sandalyeye çöken Vale göğsündeki kanın her yere damlamasına izin verdi. Ölümcül bir yara değildi ama Tella'nın amaçladığından

daha derindi. Tella geçici de olsa onu öldürme fikrinden hoşlanmadı.

"Bununla ilgili bir şeyler yapmalısın." Kan akışını durdurmaya hazır bir şekilde ona doğru adım attı.

"Yapma." Vale titreyen elini havaya kaldırdı, gözlerindeki bakış buz ve küfürler kadar soğuktu. "Gitmelisin. İstediğini aldın."

Ama Tella ne elde ettiğinden emin değildi.

Zafer kazanmış gibi hissetmesi gerekirdi. Asla Vale'ye bağlı olmak istemezdi. Yine de Vale'den ve evinden uzağa attığı her adımda bacakları titriyordu.

Bir anlığına geri dönüp az önce yaptığı şeyi geri almak çok cazip geldi. Farkında olmadan birbirleriyle bağlıyken kendini biraz daha az yalnız hissetmişti. Ama bağlanmak istediği kişi o değildi.

Bir titreme vücudunu esir aldı ve midesine kramp girdi. İçinde daha önce hiç hissetmediği bir boşluk vardı.

Tella yanından geçtiği her evle birlikte içeride uyuyan insanları hayal etti. Karı ve kocaların birbirine sarılıp yattığını hayal etti. Odaları paylaşan kız kardeşleri ve yataklarının dibinde köpeklerle birlikte uyuyan çocukları gördü.

Ama Tella'nın köpeği yoktu.

Tella'nın bir kız kardeşi vardı ama kız kardeşi artık başka birine sahipti.

Ve Legend asla Tella'nın kocası olmayacaktı. Gerçek şu ki Tella bir koca *istediğinden* bile emin değildi, sadece onu istiyordu. Onunla ilgili her şeyi istiyordu. Onunla ilgili her şeyi her zaman isteyecekti. Onu tanımadan önce bile tek dileğini gerçekleştirme tutkusuna ve kendisine Legend deme cüretine sahip olan çocuğa âşık olmuştu.

Sonra onunla tanıştığı zaman ona tekrar âşık olmuştu. Onu Dante olarak sevmişti ama onu Legend olarak daha çok seviyordu. Dante unutmasına yardım etmişti ama Legend ona nasıl tekrardan hayal kuracağını öğretmişti ve Tella, paylaştıkları tüm baş döndürücü rüyaları ve onun illüzyonlarıyla söylediği enfes yalanları seviyordu. Ama onun kusurlu gerçeğini de en az o kadar seviyordu. Fazlasıyla korumacı olmasını ve istediği zaman oyunbaz olabilmesini seviyordu. Ona aynı cümle içinde melek ve şeytan diyen çocuğu seviyordu.

Onunla alay etme şeklini seviyordu ve hiç durmamasını istiyordu. Öykülerinin geri kalanını duymak –ve bu öykülerin bir parçası olmak– istiyordu. Ama tüm bunlardan daha çok, ister bir kâbusla boğuşurken isterse bir rüyanın peşinde koşarken, sonsuza dek onun yanında olmak istiyordu veya tam tersi bir durumda onun yeni bir rüyaya kavuşmasına yardım etmek istiyordu. *Bu, kendi rüyalarından birini feda etmek anlamına gelse bile.*

Belki aşk *buydu*. Bunca zaman Legend'ın onu sevmesini istemişti ve sevmediğini bildiği için canı yanmıştı ama belki o da Legend'ı gerçekten sevmemişti. Onu seçmişti, onun için savaşmıştı, onun için bir şeyler hissetmişti ama onun uğruna istediği bir şeyi feda etmeye razı gelmemişti.

Tella sahile, Legend'ın evine doğru doğru koşmaya başladı; nihayet okyanus dalgalarını duyacak kadar yaklaştığında kalbi daha hızlı atıyordu. Gecenin yarısını çoktan geçmişti, şafak yaklaşıyordu ama henüz vakti gelmemişti. Tam olarak gece ya da gündüz olmayan, arada kalan o tuhaf zaman dilimindeydi.

Scarlett orada olsaydı Tella'yı daha uzun süre dü-

şünmeye zorlardı. Peki ya Tella'nın kaybedecek zamanı yoksa? Sadece o hafta içinde annesinin öldürüldüğünü, Legend'ın öldüğünü, kız kardeşinin kaçırıldığını ve imparatorluğun Mireler tarafından istila edildiğini görmüştü. Kayan Yıldız tahta çıkarsa gelecek günlerin neler getireceğini hayal bile edemiyordu. Ama ne olursa olsun Legend ile bir geleceği –bir sonsuzluğu– olduğunu bilerek yaşamayı tercih ederdi.

Tella evin içine girdi ve elindeki kanı yıkamak için hızla banyoya koştu. Yeni bir elbise giymeyi de düşündü. Ayna, vahşi bukleleri ve aceleyle giyilmiş safir mavisi elbisesi olan bir kızı gösteriyordu ama Tella üzerini değiştiremeyecek kadar sabırsızdı.

Merdivenlerden koşarak çıktı. Dördüncü kata ulaştığında nefesi kesilmişti. Legend'ın odasına giden koridor loştu ama Tella kapısının altındaki çatlaklardan sızan ince ışık huzmelerini görebiliyordu.

Yumuşak bir şekilde kapıyı çaldı. Sonra biraz daha yüksek sesle.

Uzaklarda bir yerde dalgalar hâlâ kıyıya çarpıyordu ama Legend'ın odasından ses gelmiyordu.

Kapı kolunu denedi, aslında Legend kadar ketum veya gizemli birinin kapısını açık tutacağını beklemiyordu. Ancak cam topuz kolayca döndü.

Tella omuzlarında heyecanlı bir gerginlik hissetti. Legend'ın özel odalarından birine hiç girmemişti. Ne Caraval sırasında ne sarayda ne de onu evlerinden birine getirdiğinde. Legend'ın onun zevkine uyması için bir illüzyon yaratacağından neredeyse emindi. Ama odaya girdiğinde gördüğü tek sihir ışıktı.

Görünürde yanan tek bir mum bile yoktu ama yumuşak sarı ve beyaz ışıklar etrafta dans ederek her şeyi parlatıyordu.

Tella durduğu yerden aydınlık yatak odasını ve oturma odasını görebiliyordu. Süiti iyi döşenmişti ama beklediğinden daha basitti. Onu tanımadan önce Legend'ın oturma odasının görkemli kırmızı kadife perdelerle kaplı ve baştan çıkarıcı bir buluşmaya davet eden yumuşak yastıklarla dolu olduğunu hayal etmiş olabilirdi. Ama görünürde kadifenin zerresi bile yoktu. Yumuşak yastıklar veya perdeler de yoktu. Okyanusun büyüleyici bir manzarasını sunarken ay ışığının abanoz zemin üzerine vurmasına müsaade eden yerden yavana kadar uzanan pencereler, düzenli bir çalışma masası, ağzına kadar dolu kitaplıklar ve kömür karası geniş koltuklar vardı.

Her şey o kadar mükemmel görünüyordu ki Tella odaya tamamen adım atarsa onu lekeleyebileceğini düşündü. Legend'ın yatak odasına girerken parmak uçlarında ilerledi.

Yatağı neredeyse odanın yarısını kaplıyordu, ağır demir iskeleti ve siyah ipek çarşaflarıyla tam da beklediği gibiydi. Legend yatağın tam ortasında yatıyordu; gömleği üzerinde değildi ve yüzüstü dönüktü. Yatak örtüleri güzel sırtındaki nefis kanatları gözler önüne serecek kadar alçaktı.

Tella gülümsemesine engel olamadı. Diğer dövmelerinin çoğunun kaybolduğunu biliyordu ama bu dövmenin gerçek olmasını çok istemişti.

Kanatlar hatırladığı kadar büyüleyiciydi. Yitik dilekler ve düşmüş yıldız tozu rengindeki gece mavisi damarlarla ruhsuz bir kömür karası. Ve bunlar onunla ilgili en sevdiği şeylerden biriydi. Tella uzanıp onlara dokunmak,

parmaklarını omurgasından aşağıya kaydırmak ve onu uyandırmak için can atıyordu. Ama Legend'la sayısız rüyayı paylaşmış olmasına rağmen onu uyurken hiç görmemişti ve merak ediyordu.

Gözleri kanatlardan ayrıldı ve yüzüne doğru sürüklendi. Okurken uyuyakalmış gibi görünüyordu. Başının yanında duran bronz elinde bir kitap tutarken kuzgun tüyleri gibi siyah saçları alnına düşmüştü. Çok insani bir pozdu ama teni insanlık dışı bir ışıkla hafifçe parlıyordu. Mükemmel ve çok çekici görünüyordu; o anda Tella kendisini, onu bir öpücükle uyandırırsa ona bir ödül verecek olan uyuyan bir tanrıya rastlayan peri masalındaki bir kız gibi hissetti.

Tam da bunu yapmaya, saçlarını geriye itip dudaklarını alnına bastırmaya niyetlenmişken arkasındaki bir şey dikkatini çekti. Legend'ı kendi yatağında uyurken izlemeye kendini o kadar kaptırmıştı ki arkasındaki duvara boyanmış devasa duvar resmini fark etmemişti bile.

Tella resmi detaylarıyla incelemek için birkaç adım geri gitti. Aynı anda hem büyüleyici hem de parlak ve hüzünlü olan sanat eseri neredeyse tüm duvarı kaplıyordu.

Uzaktan bakıldığında alevler içindeki bir gece gökyüzünün resmine benziyordu. Ama tekrar yaklaştığında, Tella, bunun bir gökyüzü ya da ateş tasviri olmadığını, bir dizi küçük resim olduğunu gördü; yıldızlar, gece ve kum saati, sıcak hava balonları ve silindir şapkalar, kafatasları ve güller, ölüm ve kanallar, gözyaşı ve kan şelaleleri, harabeler ve zenginliklerden oluşan bir kaleydoskoptu. Güzellik, korku, acı ve özlemdi.

Legend'ın ruhu bu duvara boyanmıştı.

Tella, Legend'ın bunu kimsenin görmesini isteyeceğini sanmıyordu ama yine de gözlerini ondan ayıramadı. Duvara daha da yaklaştıkça resmin hareket ettiğine yemin edebilirdi; bu bir resim değildi, bir hikâyeydi.

Tella geçmiş Caravallar'dan ve Legend'ın oyun dışındaki hayatından kesitler gördü.

Son Caraval sırasında Legend, dövmelerinin neyin gerçek olduğunu hatırlamasına yardımcı olması için orada olduğunu söylemişti. Tella oyun bittikten ve dövmelerinin bir kısmı kaybolduktan sonra bunun bir yalan olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi ona söylediklerinin dürüst bir yanı olup olmadığını merak ediyordu çünkü Legend geçmişini duvarlarına açıkça resmetmişti.

Gözleri, resmin aniden sonlandığı duvarın sağ alt tarafına kaydı. O çıplak alandan hemen önceki görüntülerin ya son Caraval'a ya da Legend'ın hayatının son iki ayına ait olduğunu hayal etti.

Son görüntüyü bulduğunda nabzı hızlandı. O ve Legend'ın Caraval'daki bir resmiydi. Yıldızlar Tapınağı'nın önündeydiler ve Legend ona sarılıyordu. Tella'yı kartlardan kurtardıktan hemen sonraki an olmalıydı. Çekip gitmiş olmasına rağmen onu bırakmaya hiç niyeti yokmuş gibi sarılıyordu.

Bu resimler birer anıysa Legend olayları ondan farklı görüyordu.

Tella sevimli olduğunu biliyordu ve gülümsediğinde insanları çok daha fazlası olduğuna ikna edebileceğini biliyordu; o güzeldi. Ama bu resimde Legend'ın onu trajik basamaklarda resmettiği haliyle bir tanrıçaya benziyordu; Legend ise acımasız bir gölge gibi görünüyordu.

Kendisini böyle mi görüyordu?

"Ne düşünüyorsun?" Uykudan yeni uyanan Legend'ın sesi kısık ve boğuktu.

Tella hızla yatağa doğru döndü ve onun yatağın kenarında oturduğunu gördü; çıplak ayakları yerde değiyordu, altında siyah bir pantolon vardı ve kusursuz göğsünü kapatan hiçbir şey yoktu. Bronz teni biraz daha parlıyordu ve pantolonu o kadar düşüktü ki Tella onun...

"Donatella." Legend'ın sesi hırıltılıydı. Tella'nın gözleri yüzüne doğru kaydı. Çenesi kirli sakalla kaplıydı, koyu saçları alnına düşmüştü ve gözleri gizemli olmasına rağmen bakışları yorgun olmaktan uzaktı. Bakışlarının yoğunluğuyla odayı ateşe verebilirdi. "Bana o şekilde bakmayı bırakmalısın."

"Sana tam olarak nasıl bakıyorum?" diye meydan okudu Tella.

Legend'ın ağzı hemen ona meydan okuyacakmış gibi yavaşça yukarı kıvrıldı. "Yarı çıplağım, yatağımdayım ve burada bana katılmak istiyormuş gibi bakıyorsun."

"Belki de istiyorumdur."

Gözleri altın gibi parıldayan Legend aniden ayağa kalkıp Tella'nın karşısına dikildi. "Tella şu anda oyun oynayacak havada değilim."

Tella titrek bir nefes aldı. Fikrini değiştirmemişti ama bir an için Legend'ın fikrini değiştirmiş olabileceğinden korktu. "Ben oyun oynamıyorum."

Yatağa yaklaşırken kesik bir nefes daha aldı. Hayatında hiç bu kadar savunmasız hissetmemişti ama eğer gardını alırsa Legend kendi gardını asla indirmeyecekti. "Beni bir ölümsüz yapmanı istiyorum."

Legend'ın kaşları ihtiyatlı bir şekilde çatıldı. Tella'nın umduğu tepki bu değildi. "Neden fikrini değiştirdin? Bu gece odana gelmediğim için mi?"

"Hayır." Tella, ona kendini fazla büyütmemesini söylerdi ama kendini onun üzerine atmak ve kalbini açmak üzereydi. "Hayatımın büyük bir çoğunluğunda ölümü romantikleştirdim. Bir şeyin uğruna ölmeye değecek kadar muazzam olması fikrini severdim. Ama yanılmışım. Bence en muhteşem şeyler *yaşamaya* değer olanlar." Legend'ın tam önünde durana kadar bir adım daha attı. Elini uzatıp çıplak göğsüne koydu.

Legend derin bir nefes aldı ama uzaklaşmadı; Tella'nın eli boynuna doğru kayarken onu durdurmadı. Legend yutkunurken, Tella parmaklarını açarak âdemelmasının aşağı yukarı hareket etmesini hissetti.

"Tella..." Adı Legend'ın ağzından bir rica gibi çıktı ve Tella, onun durmasını mı, yoksa devam etmesini mi istediğini anlayamadı. Ama hâlâ ona inanmadığını hissetti.

Parmakları yavaşça çenesine ilerlerken kalbi hızlandı. Genelde Legend'ın teni pürüzsüz olurdu ama bu gece onun yüzünü kavrayıp gözlerine bakabilmek için başını aşağı eğerken avucunda sert bir his bıraktı.

"Bence sen harikuladesin Legend ve seninle sonsuza kadar birlikte olmak istiyorum." Tella başını geriye yatırdı ve ağzını yavaşça onun ağzına doğru götürdü.

Legend hareketsizdi ama dudaklarının ona bir kez değmesine izin verdi. "Gerçekten ciddi misin?"

"Hem de fazlasıyla."

Legend'ın gözleri kapandı. Sonra kolları Tella'nın etrafındaydı. Onu aceleyle kollarına alıp devasa yatağa ya-

tırdı ve dudaklarını tekrar ele geçirdi. Altlarındaki yatak yumuşaktı ama Legend'la ilgili her şey sertti. Tella'nın dudakları arasından içeri kayan dili, çatlak bir yatak odası penceresinden içeri süzülen okyanus havasının tuzlu, çekici ve vahşi tadına sahipti.

Tella'nın elleri sırtının pürüzsüz tenini araştırırken, Legend'ın ağzı onun boynunu bulmak için dudaklarından ayrıldı. Dudakları aşağılara inmeden önce boğazına daha narin bir öpücük bastırarak Tella'nın tüm vücudunun titremesine neden oldu. Boğazına ardı ardına öpücükler kondururken dışarı fırlayan diliyle tenini usulca yaladı.

Onu ilk defa bu kadar nazik öpüyordu ama yine de öpücüklerinde çok daha da yoğun bir şey vardı. Sanki Tella'nın söylediklerine rağmen ona inanmıyordu, sanki hâlâ bir gelecekleri olmadığını düşünmesine rağmen onu elinden geldiğince uzun bir süre kollarında tutmaya kararlıydı.

"Seni hak etmiyorum." Legend'ın elleri baldırlarına indi ve elbisesinin eteğini kalçasına doğru kaldırdı.

"Evet, hak ediyorsun" diye fısıldadı Tella. Nasıl nefes alınacağını zar zor hatırlıyordu. Legend'ın hareketleri kendinden emin ve kasıtlıydı. Nereye dokunacağını ve ne yapacağını biliyordu.

Ama Tella'nın gözlerine bakmaya cesaret ettiğinde, korkuyormuş gibi görünüyordu. "Tella baskı altında hissettiğin için bunu yapmanı istemiyorum."

"*Bununla* neyi kastettiğinden emin değilim. Ama ben sana geldim. Seninle olmak istediğimden başka hiçbir şey hissetmiyorum. O çeşmenin önünde beni öptüğünde sana kalbimi verdim ve asla geri almadım. Seni seviyorum Legend."

Legend'ın bedeni vücudunun üzerinde dondu.

Azizlere lanet olsun! Tella kelimelerin ağzından kaçmasına izin verdiği için kendine de küfretti.

O herhangi bir cevap veremeden, Legend yataktan kalktı ve odanın ortasına kadar ilerledi. "Durmak zorundayız" dedi pürüzlü bir sesle. "Bunu yapamayız ve seni değiştiremem."

"Neden olmasın? Söylediğim şey yüzünden mi? Bunu ne kadar istediğimi bilmeni istedim."

"Sadece bu değil." Legend derin bir nefes alırken göğsü yukarı aşağı hareket etti. "Sen daha iyisini hak ediyorsun Tella."

Hayır. Onun tekrar gitmesine izin veremezdi. Tekrar çekip gidemezdi ama Tella onun çoktan buna hazırlandığını görebiliyordu. Odadaki beyaz ışıklar loşlaşarak sönmeye hazırlanıyordu, tıpkı son konuşmasını onu terk ederek bitirdiğinde yıldızların yaptığı gibi. "Sakın bunu yapmaya cüret etme. Ben ne istediğimi biliyorum ve seni istiyorum."

"Seni değiştirmeme izin verirsen istemeyebilirsin." Legend'ın kısık sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi. Gözlerini kapattı ve onları tekrar açtığında Tella'nın sevdiği Legend'dan çok duvara boyanmış o gölgeye benziyordu. "Gitmelisin. Ben özverili ya da fedakâr biri değilim. Her zaman istediğim şeyleri elde etmenin bir yolunu bulurum. Şu anda bunu yapabilmemin tek nedeni hiç kimsenin bana senin o sözleri söylerken baktığın gibi bakmamış olması ve sen sana bu şekilde bakacak birine sahip olmayı hak ediyorsun. Sadece sana sahip olmak isteyen bir ölümsüzden çok, seni sevebilecek ve gerçekten uğruna yaşamaya değecek birini hak ediyorsun."

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Scarlett

Ay gözden kaybolmuştu ve yıldızlar, Valenda'nın gece gökyüzünü mürekkebi bir siyaha dönüştürerek dünyanın başka bir bölümüne göz kulak olmak için kaçıp gitmişlerdi. Geriye kalan tek parlaklık, Scarlett'ın Mahkûm Kadın'ın yaldızlı kafesinin önünde nefes nefese kaldığı Yabanbağı süitinin içinde yanan mumlardan ve fenerlerle aydınlanan birkaç pencereden geliyordu.

Scarlett'ın alnı, başını hapseden yakut kafes yüzünden tam olarak silemediği için ter içinde kalmıştı. Gavriel'in getirdiği genç kadının öfkeli duygularını defalarca değiştirmeye çalışıp başarısız olurken, değerli taş küresi son birkaç saat içinde daha da ağırlaşmıştı.

Scarlett'ın bunu yapması gerekiyordu. Bu kadının duygularını kontrol edebilirse, Kayan Yıldız'ın duygularını da kontrol edebilir ve bir günden sonra tahta çıkmadan önce onu durdurabilirdi.

Ancak Scarlett, tüm çabalarına rağmen genç kadının duygularını okumaktan başka bir şey yapamadı. Kadının hiddetinin ve öfkesinin ateşli bir pelerin gibi sırtın-

dan aşağı aktığını görebiliyordu. Scarlett, ona biraz fazla yaklaşmaya cesaret ederse yanacağını hayal etti. Kadın, Mahkûm Kadın'ın kafesinin yanında duran mermer bankın üzerine oturuyordu ve Kayan Yıldız'ın gittiği andan beri yerinden kımıldamamıştı.

Scarlett ilk başta rahatlamıştı. Gavriel'in parmaklarını ısırdıktan sonra genç kadının kendisine de saldırmasını beklemişti. Ama kadın, uzun siyah eldivenlerini dişleriyle çıkarmak için hareket edene kadar bir tabloya modellik yapıyormuş gibi kusursuzca oturmayı seçmişti.

Kolları, yeni dikişlerle kaplı ellerinde son bulan soluk siyah güller ve sarmaşıklardan oluşan dövmelerle doluydu. Kadının parmakları yerinden sökülmüştü ve dikişlerin görünüşüne bakılırsa yeni yapılmış gibi görünüyordu.

Scarlett öfkelendi. Gavriel, kadını daha önce yaramazlık yaptığı için bu şekilde cezalandırmış olmalıydı. Kayan Yıldız, başarısız olursa Scarlett'ı da bu sefer böyle cezalandırmayı mı planlıyordu?

Scarlett, genç kadınla konuşmaya çalıştı ama kadın tek kelime etmedi. Birkaç saat sonra kadın yanağını avucuna yaslayıp canı sıkılıyormuş numarası yaptı. Hâlâ yıkıcı bir gömlek gibi giydiği ateşli duygular olmasa inandırıcı olabilirdi.

Scarlett, ona doğru yatıştırıcı düşünceler yönlendirerek onu sakinleştirmeye çalıştı. Bu işe yaramadığında genç kadını uykulu, heyecanlı, üzgün veya mutlu hissettirebilecek görüntüler ve duygular yansıtmaya çalıştı.

Hiçbir şey.

Hiçbir şey.

Hiçbir şey.

Scarlett sonunda, "Bunu yapamam" dedi. Bu kadına her duyguyu yaşatmaya çalışmıştı ama aksine sadece kendini tüketmekle kalmıştı. Kafesli başını zar zor dik tutabiliyordu ve Kayan Yıldız geri döndüğünde ne olacağını düşünemiyordu bile; bu başarısızlık yüzünden nasıl cezalandırılacağını öğrenmek istemiyordu.

Gitme zamanıydı. Scarlett şafağın yaklaştığını söyleyen türden derin bir yorgunluk hissediyordu. Kayan Yıldız her an geri gelebilir ve başaramadığını keşfedebilirdi. Scarlett'ın Hülya Anahtarı'nı kullanması ve oradan gitmesi gerekiyordu. Burada yeterince uzun süre kalırsa onu yenebileceğini hayal ederek kendi yeteneklerini fazla abartmıştı. Tella ve Julian'ın onu bu halde görmesi fikrinden nefret ediyordu ancak başka bir plan yapabilmeleri için onlara geri dönmesi gerekiyordu.

"Şimdi gidersen ona karşı asla kazanamazsın" dedi Mahkûm Kadın, ana kapılara yaklaşan Scarlett'ı durdurarak. O ana kadar Anissa özellikle sessiz kalmıştı, tüneğinde sallanıp Scarlett'ın genç kadınla tekrar tekrar başarısız olmasını izlemekten hoşnuttu. Ama şimdi Mire ayağa kalkmıştı, gözleri ürkütücü bir şekilde beyaza dönerken kafesinin altın parmaklıklarını kavramıştı. "Pes etme. Gerçek sonunun böyle olmaması gerekiyor ama şimdi gidersen bu, sonunun başlangıcı olacak."

"Ne yapacağımı bilseydim kalırdım ama..." Kapı kolu dönerken Scarlett'ın sesi kesildi. *Lanet olsun!*

Çok uzun süre tereddüt etmişti. Kayan Yıldız geri gelmişti.

Ancak kapı açıldığında gelen Kayan Yıldız değildi. Hizmetkâr çocuk yiyecek yüklü bir arabayı içeri itip ye-

mek masasının üzerini hemen hazırlarken, sabah ışığı kapıdan içeri doldu.

Scarlett ne kadar acıktığını ya da içerinin ne kadar havasız olduğunu fark etmemişti, ta ki içerisi kahvaltı kekleri, çilekli puflar, bal petekleri, esmer şekerli sosisler, baharatlı yumurtalar ve dumanı tüten sıcak çay kokularıyla dolana kadar.

Genç kadın sonunda oturduğu yerden kalktı. Yemek masasının üzerindeki tepsiye doğru yürüdü, çay demliğini avuç içleriyle beceriksizce kaldırdı ve Scarlett onu durduramadan önce bütün yemeğini üzerine döktü.

Öfke pelerini kısa bir süreliğine zafer gibi görünen parlak ipliklerle titreşti. Ancak çoğu başarı duygusu gibi, bu da uzun sürmedi. Bir süre sonra ipler kırmızı-siyah nefret, öfke ve acı duygularına dönüştü.

Scarlett, genç kadının kıvranan, kontrolsüz duygularını izlerken yeni bir plan yaptı. Kadın sefil haldeydi ama bu sebepsiz değildi. Kayan Yıldız parmaklarını kesmişti ve sonra onu bir eğitim aracı olarak kızına vermişti. Scarlett da öfkeden deliye dönerdi.

Bu düşünce ona vahşi bir umut ışığı verdi. Sonuçta belki de kadının duygularını değiştirmesinin bir yolu vardı.

"Hayal kırıklığına uğradım" dedi Scarlett. "Babama karşı gelme konusunda daha akıllıca davranacağını düşünmüştüm. Duygularını kontrol edemeyebilirim ama onları görebiliyorum. Tüm parmaklarını kesen o muydu?"

Kadın sakin bir oyuncak bebek gibi kıpırdamadan oturuyordu ama Scarlett, içine taze bir kütük atıldıktan sonra canlanan bir ateş gibi duygularının renklerinin çıtırdadığını görebiliyordu.

"Asıl nefret ettiğin kişi Kayan Yıldız; bana şımarık bir çocuk gibi davranarak ona zarar vereceğini sanıyorsun ama yanılıyorsun. Onu gerçekten incitmek istiyorsan bana yardım et." Scarlett çay yüzünden vıcık vıcık olmuş bir çilekli puf aldı ve riskli bir teklifte bulunmayacakmış gibi cesurca ısırdı. Bu kadın, Kayan Yıldız'dan nefret ediyor olabilirdi ama bu, Scarlett'a yardım edeceğini garanti etmiyordu. Nefreti o kadar korkunç, hararetli ve güçlüydü ki Scarlett, kadının başka bir şey hissedip hissedemeyeceğinden emin değildi.

Ama Scarlett denemek zorundaydı. Anissa haklıydı; Scarlett şimdi giderse bu, yanlış bir sonun başlangıcı olurdu. Scarlett kaçmak için Hülya Anahtarı'nı kullanabilirdi ancak o, kız kardeşi ve Julian yalnızca sınırlı bir süre için güvende olurdu ve tüm Meridyen İmparatorluğu bir daha asla güvende olmayabilirdi.

"Kayan Yıldız'ı ben de sevmiyorum" diye itiraf etti Scarlett. "Onun kızı olabilirim ama o adam annemi öldürdü ve bu kafesi kafama geçirdi. Ona zarar vermek istiyorsan onu kandırmama yardım et, nefretini daha etkili bir şekilde kullan. Seni yaktığını görebiliyorum ama bu nefreti onu yakmak için kullanabilirsin. Ya da çayları dökmeye devam edebilirsin."

Scarlett, kadının tepkisini okumaya çalışırken çilekli pufunu bitirdi. Ama kadının öfkesi ve nefreti o kadar güçlüydü ki başka bir şey hissediyorsa bile Scarlett göremeyebilirdi.

Bir kez daha yaldızlı salıncağına güzelce oturmuş olan Mahkûm Kadın'a baktı. "Bu çok ilginç olacak."

Ve sonra kapı kolu döndü.

Bu kez Kayan Yıldız içeri girdi. Omuzlarından zarif kırmızı işlemeleri ve beyaz kürkü olan altın bir pelerin sarkıyordu. Sıcak Mevsim için çok fazlaydı ama Scarlett, onun bunu umursadığından şüpheliydi. Güçlü görünüyordu ki bu onun için son derece önemliydi.

Son ziyaretinde takındığı mutlu gülümseme gitmişti; o zaferi çoktan tarih olmuştu ve şimdi daha fazlasına açtı.

"Sana başka bir hediye getirdim." Parmaklarını şaklattı. Etrafa kıvılcımlar saçıldı ve bir çift hizmetçi neredeyse Scarlett kadar büyük bir kutu taşıyarak içeri adım attı.

"Sanırım bu hediyeyi seveceksin. Ama önce ne kadar ilerleme kaydettiğini bir görelim, aksi takdirde sana vereceğim hediye bu olmayabilir." Altın gözleri Scarlett'ın çayla ıslanmış kahvaltısına takıldı.

"Sanırım memnun kalacaksın." Scarlett kendini sırıtmaya zorladı. "Sabah kahvaltımın halinden, hayal kırıklığının etkili bir şekilde yansıttığım duygulardan biri olduğunu anlayabilirsin. Ayrıca..."

"Özete ihtiyacım yok. Bir gösteri istiyorum ve onun doğal öfkeli ve hoşnutsuz halinden farklı bir duygu görmeyi tercih ederim. Bana karşı hayranlık duymasını istiyorum."

Kayan Yıldız mermer banka oturdu. "Bana tapmasını sağla. Onun tanrısıymışım gibi hissetmesini istiyorum."

Scarlett'ın midesi bulanmaya başladı. Kadın, Scarlett'ın planına uymaya meyilli olsa bile bunu yapacağını hayal bile edemezdi. Scarlett, kendine güveniyormuş gibi davranarak kafesinin yakut parmaklıklarının ardından kadına baktı ama onun yardım edeceğinden şüpheliydi.

Scarlett yeniden denemek zorunda kalacaktı.

Lütfen. Lütfen. Lütfen işe yara diye dua etti sessizce. Kadının banktan kalkıp saygıyla dizlerinin üzerine çöktüğünü hayal ederken kalbi sıkıştı ve parmakları kasıldı.

Karşısında hiçbir şey değişmedi; kadının duyguları, cesur ve yakıcı renklerin ateş fırtınasıydı. Şiddeti o kadar fazlaydı ki Scarlett'ın, genç kadının gözlerinin yumuşadığını fark etmesi bir dakikasını aldı. Sonra kadının dudakları hareket etmeye başladı. Şu ana kadar dudakları ince bir çizgi halindeydi ama şimdi Kayan Yıldız'ı görünce nefesi kesilmiş gibi aralanmıştı.

İzlemesi olağanüstüydü.

Kadın dizlerinin üstüne çöktü, sanki Kayan Yıldız gerçekten taptığı biriymiş gibi gözleri yaşlarla parladı.

Scarlett'ın hayal ettiklerinin ötesindeydi. Scarlett, kadının omuzlarından ve dövmeli kollarından aşağı akmaya devam eden nefret dolu renkler olmasa bunu gerçekten yaptığında inanabilirdi. Neyse ki Kayan Yıldız onları göremiyordu. Eğer görüyor olsaydı kadının önünde diz çökmesini izlerken gözleri böyle parlamazdı.

"Olağanüstü. Bana bir daha böyle bakacağını hiç düşünmemiştim. Başını kaldır" diye talimat verdi.

Kadın itaat etti.

Kayan Yıldız ileri uzanıp boynunu okşadı ve kadının, zevk olarak yorumlanması gereken bir şeyle titremesini sağladı.

Kayan Yıldız'ın dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Sihrinin gitmesi ve artık hiçbir işe yaramaman gerçekten çok kötü. Sana dokunmak bile beni tiksindiriyor." Elini çekti. "Ben parmaklarından daha fazlasını sökmeye karar vermeden önce gözümün önünden çekil."

Kadın gözyaşlarına boğuldu.

Kayan Yıldız kahkaha attı, gülüşü aynı zamanda hem vahşi hem de neşeliydi. Scarlett şu anda ne izlediğinden emin değildi ama Kayan Yıldız'ın tepkisinin yalnızca kızının başarısından kaynaklanmadığını hayal etti. Bir şekilde bu kadınla bir geçmişi vardı ve Scarlett bunun parmakların kesilmesinden çok daha öteye gittiğini hissediyordu.

"Şimdi bu muhteşem. Bana gerçekten tapıyormuş ve onu kırmışım gibi tepki veriyor. Bu çok güzel *auhtara*. Ona sadece hissettirmedin, ona gerçek hisler verdin. Ama" – mükemmel alnında bir kırışıklık belirdi– "henüz tüm gücüne kavuştuğunu sanmıyorum. Bakalım onları geri aldığında ne olacak. Her türlü sevgi ve hayranlığın gitmesini istiyorum. Onun hiçbir şey hissetmemesini istiyorum. Onu duygusuz bir kabuğa çevir." Sesinden gaddarlık akıyordu.

Scarlett tiksintisine karşı mücadele etti ve bir kez daha gerçekten onu kontrol ediyormuş gibi tüm dikkatini kadına verdi.

Ama hiçbir şey olmadı.

Aksine genç kadın daha çok ağladı. Duyguları kontrolden çıkmış gibi sulu gözyaşları döktü.

Scarlett, kadının ne yaptığını bilmiyordu. Gerçek duyguları hiç değişmemişti. Gözyaşları gerçek değildi ama Kayan Yıldız'ı gerçekten çileden çıkarıyorlardı.

Odadaki hava ısıyla yoğunlaştı; duvarlar terlemeye başladı.

Kayan Yıldız, Scarlett'a baktı. "Durdur onu."

"Yapamam" diye itiraf etti Scarlett. "Ben..."

"Durdur şunu yoksa bu saçmalığa ben son vereceğim" diye tehdit etti.

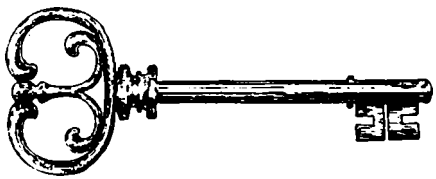
Kadın, histerik bir çocuk gibi yüzüstü yere düştü. Sesi her yüzeyde yankılandı.

Mahkûm Kadın kulaklarını tıkadı.

Scarlett öfkeyle sakinleştirici düşünceler ve görüntüler yansıtmaya çalıştı. Ne kadar yıkıcı hissettiğini anlamak için Kayan Yıldız'ın duygularını okuması gerekmiyordu. Kayan Yıldız banktan kalktı. Alevler botlarını yaladı.

"Bana bir dakika ver" diye yalvardı Scarlett. "Bunu düzeltebilirim. Öğreniyorum."

"Buna gerek olmayacak." Kayan Yıldız, kadını boynundan tutup yerden kaldırdı. Ve sonra boynunu kırdı.

YAKLAŞIK SON

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

Donatella

Tella'nın rüyaları mürekkep, kan ve karşılıksız aşk tadındaydı.

Legend'ın duvar resminin içindeydi. Gece boya kokuyordu ve casusluk yapan yıldızlar, ışıldayan kürelerden çok beyaz altın lekelere benziyordu. Tella aşağı baktığında ay taşı basamaklarındaki boyanın ayak parmaklarına yapışıp onları parlak bir beyaza çevirdiğini gördü.

Duvar resminin son sahnesindeydi ve Yıldızlar Tapınağı'nın dışındaki merdivenlerde duruyordu. Ancak resimdekinin aksine Legend onunla değildi.

Ölüm Bakiresi yaklaşırken sadece Tella ve ona tepeden bakan tanrısal heykeller vardı.

"Git buradan!" Tella'nın şu anda kayıp bir sevdiceği hakkında başka bir öngörüye ihtiyacı yoktu.

"Bu hiç işe yarıyor mu?" diye sordu Bakire.

"Genelde hayır ama söylemek her zaman iyi hissettiriyor."

"Hayatında iyi hissettiren daha fazla şeye ihtiyacın var."

"İşte bu yüzden sana gitmeni söylüyorum felaket tellalı."

Ölüm Bakiresi içini çekti. "Beni anlamayı reddediyorsun. Felaketi haber vermeye değil, önlemeye çalışıyorum. Ama bu geceden sonra sana bir daha davetsiz gelmeyeceğim. Çünkü uyandığında Suikastçı'yı ve beni çağırmazsan kız kardeşini veya imparatorluğu kurtarmak için çok geç olacak."

Ölüm Bakiresi ileri atılıp Tella'nın ellerini tuttu ve...

Tella yatakta hızla doğruldu, başından dizlerinin arkasına kadar ter içinde kalmıştı. Elleri kuruydu ama onları açar açmaz nemlendiler.

Avucunda biri Suikastçı'ya ve diğeri de Ölüm Bakiresi'ne ait olmak üzere iki bahtsız sikke duruyordu.

Tella yataktan fırladı ve üzerine bir bornoz geçirdi. Ölüm Bakiresi'ne inanmak istemiyordu ve onun yardımını gerçekten istemiyordu. Ama Ölüm Bakiresi onun rüyasına gelmemiş olsaydı bile Tella bir şeylerin ters gittiğini anlardı; çok daha erken uyanmalıydı.

Önceki gece dalga seslerinin Legend'ın reddinin yankılarını bastıracağını umarak pencereleri açık bir şekilde yatağa girmişti.

Sadece sana sahip olmak isteyen bir ölümsüzden çok... Seni sevebilecek birini hak ediyorsun.

Legend'ın bunu sadece onu kendisinden uzaklaştırmak için mi söylediğini –kardeşinin tavsiyesini dinleyip dinlemediğini– yoksa gerçekten böyle mi hissettiğini bilmiyordu. Ama gece ilerledikçe bunun önemli olmadığını fark etmişti. Legend haklıydı. Tella sadece ona sahip

olmak isteyen birinden çok daha fazlasını hak ediyordu. Sorun şu ki *bunu* Legend'dan istiyordu.

Kendi kendine yalan söyleyebilir ve Legend'ın sırf onun için ölümsüzlüğünü kaybetmesini istemediğini söyleyebilirdi. Ama Legend ona sevgisini verseydi onu alıp sonsuza dek bırakmayacağını biliyordu.

Tüm bu düşünceler yüzünden eziyet çektiği için uyumayı beklememişti. Ve eğer uyuyakalmışsa, Scarlett, Kayan Yıldız'ın kanını getirir getirmez Julian'ın onu uyandırması gerekiyordu. Ama ya Julian onu uyandırmamıştı ya da Scarlett dün gece hiç gelmemişti.

Tella, Julian'ın kapısına vurdu ve neredeyse aynı anda kapıyı savurarak açtı.

"Jul..." Tella boş yatağı görünce bocaladı.

Oradan çıkıp merdivenlerden aşağı koştu ama Julian alt katlarda da yoktu. Hiçbir yerde yoktu.

Tella'nın tek bulduğu ön kapının arkasına yapıştırılmış bir nottu.

Artık burada bekleyemem. Kızılcık dün gece gelmedi ve kanı da getirmedi. Ona bir şey olduğundan endişeleniyorum. Onu bulup geri getireceğim.

J

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Scarlett

Kayan Yıldız, kadının kırık bedenini bırakıp çirkin bir küt sesiyle yere düşmesine izin verdi.

"Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm." Scarlett'a ulaşmak için bedenin üzerinden geçti ve ancak o zaman dudaklarıyla kusursuz bir şekilde somurttu. "Görünüşe göre hâlâ hedefe ulaşamamışsın ama sonunda ilerleme kaydettiğine sevindim." Parmakları tutuştu. Scarlett'ın başını hapseden yakut parmaklıklara dokundu. Kafes bir anda tutuşarak gözden kayboldu ve Scarlett'ın başıyla boynunu serbest bıraktı.

Sonunda kafesin ağırlığından kurtulan Scarlett'ın omuzları gevşedi. Kafası hiç bu kadar hafif gelmemişti. Ama ona teşekkür etmeye içi el vermedi. İlk rahatlama geçtikten sonra yapabileceği tek şey yerdeki ölü kadına bakmak oldu. "Bu gerçekten gerekli miydi?"

"Ölümü için kendini kötü hissetme. Uzun zaman önce bana ihanet etti. Onu zaten öldürecektim. Onu Yıldızlar Tapınağı'nda hapsedilmiş bir halde bulduğumda neredeyse öldürecektim ama önce onun yararlı olabileceğini düşündüm."

Scarlett'ın yanağına düşen nemli bir saç tutamını düzeltmek için ileri uzandı, dokunuşu şaşırtıcı derecede hafifti.

Scarlett hâlâ uzaklaşmak istiyordu; Hülya Anahtarı'nı kullanmak ve sonunda kaçmak istiyordu. Kanı almakta başarısız olmuştu; gücünü geliştirmekte başarısız olmuştu. Ancak Kayan Yıldız yüzüne yapışmış saçları şefkate benzer bir tavırla itmeye devam ederken, Scarlett ilk tanıştıkları zamana ve annesine –birlikte bir çocuk yaptığı kadına, öldürdüğü kadına ve Tella'nın gönderdiği nota göre, sevdiği tek kadına– olan çarpıcı benzerliğinden nasıl bahsettiğine geri döndü.

Belki de Scarlett bunu tamamen yanlış yapıyordu. Belki de onun sevmesini sağlamak için güçlerini geliştirmesi gerekmiyordu. Belki de Scarlett, Gavriel'in, annesine duyduğu sevgiyi geri getirebilir ve onu öldürmesine yetecek kadar uzun süre insana dönüşmesini sağlayabilirdi.

Bu düşünce karşısında titrek bir nefes aldı. Gerçek aşkı öldürücü bir silah olarak kullanmak istemiyordu. Ama Scarlett'ın sahip olduğu tek silah aşktı. Ve bu sadece onunla ilgili değildi. Bu, yerde ölü yatan kadınla ve Gavriel'i durdurmazsa acı çekecek olan Valenda ve Meridyen İmparatorluğu'ndaki tüm insanlarla ilgiliydi.

"Annemle nasıl tanıştın?" diye sordu Scarlett usulca.

Kayan Yıldız'ın eli aniden durdu.

Soru anında bir hata gibi geldi ama Scarlett devam etti. "Diğer babam..."

Saçındaki el tamamen düştü ve Gavriel'in kısa bir süre etrafını saran huzurlu şeftali renkleri, alev almak üzere olan bir turuncuya dönüştü.

Ama en azından hâlâ ona bir şeyler hissettirebiliyordu. Umursamazlık aşkın tam tersiydi; bu yüzden duygularını tamamen yanlış bir yöne doğru çeviriyor olsa da, en azından onları bir yere götürüyordu. Sadece ona istediği gibi hissettirebilmek için duygularını yönlendirme konusunda daha iyi bir iş çıkarması gerekiyordu.

"Beni büyüten adam demek istedim" diye düzeltti Scarlett. "Gerçi ben evlenecek yaşa gelene kadar benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu. Ondan nefret ediyorum."

Kayan Yıldız'ın gözleri biraz daha ilgiyle parladı. Nefret anladığı bir duyguydu. Ama Scarlett dikkatli olmalıydı, yoksa Gavriel aşk yerine ona tutunacaktı.

"Senden de nefret etmek istemiyorum. Ama beni sürekli korkutuyorsun" dedi. "Ve bunun beni güçsüzleştirdiğine inanmıyorum, bence bu beni akıllandırıyor. Kafesi çıkardığın için minnettarım ama güçlerimi açığa çıkarmak için çalışmaya devam etmemi istiyorsan sana güvenmem için bana bir sebep vermelisin. Belli ki annemin seninle bir ilişkisi vardı. Ya da en azından bir kere seninle yattı."

Kayan Yıldız'ın burun delikleri titreşti. Scarlett tehlikeli sularda ilerliyordu. "İlişkimiz bundan çok daha fazlasıydı."

"O zaman anlat bana" dedi Scarlett.

"Sanırım bu hikâyeyi ben de duymak isterim" dedi Anissa.

Gavriel ona sert bir bakış fırlatırken alevler kafesin parmaklıklarını yaladı.

"Beni yine korkutuyorsun" dedi Scarlett.

"Ben korkutucu biriyim. Ama seni korkutmak istemiyorum."

Yerdeki ceset Scarlett'a farklı bir izlenim veriyordu ama onunla tartışmak istemedi. Hem de onu odadan çıkıp koridora kadar takip etmesini işaret ederken.

Odasından çıkmasına nadiren izin veriyordu.

Her şey kocamandı ve sihirle renklendirilmişti; küçük kulübeler kadar geniş antik sütunların ve kimeralar ve insan-hayvan melezleriyle kaplı fresklerin yanından geçerken Scarlett'ı kırılgan insanlığı konusunda daha da bilinçlendirdi. Yazgı mekânlarından biri olan Yabanbağı'nın görünümü, kartlarda mahsur kalan Mireler uyandıktan sonra eski haline gelmişti. Ancak yazgı mekânlarının tamamen canlanabilmesi için kan ve fedakârlıklar gerekiyordu, bu yüzden neyse ki resimlerdeki yaratıklar gerçek değildi. Öyle olsa bile Kayan Yıldız nihayet konuşmaya başladığında, Scarlett onların gözlerinin izlediğine ve kulaklarının dinlediğine yemin edebilirdi.

"Cennet tanıştığım en cesur hırsızdı. Çalmaktan korktuğu hiçbir şey yoktu. Heyecanı, tehlikeyi ve riskleri severdi. Sanırım bu yüzden benden etkilendi."

"Sen ondan neden etkilendin?" diye sordu Scarlett.

"Beni öldürmekle tehdit ettiğinde başladı."

Scarlett, onun şaka yaptığını düşünmek istedi ama tamamen ciddi görünüyordu. "Biz tanışmadan önce Cennet, Kayan Yıldız Kilisesi tarafından işe alındı." Gururla dolan tok sesi Scarlett'ı dehşete düşürdü.

Yıldızlar Tapınağı'nı duymuştu ama sadece Kayan Yıldız'a adanmış bir kilise olduğunu bilmiyordu. Yine de şaşırmamalıydı. Mabet Bölgesi bir Legend Kilisesi de dâhil olmak üzere her şeye sahipti ki bu, Gavriel'in ibadet evini tarif etme biçimine kıyasla kulağa hiç de tuhaf gelmiyordu.

"Kayan Yıldız Kilisesi ondan, İmparatoriçe Elantine'den bir Kader Destesi çalmasını istedi. Diğerleri daha önce denemişlerdi ama hepsi başarısızlıklarından dolayı yakalanıp öldürülmüşlerdi; kilisem bu özel Kader Destesi'ni neden istediklerini kimsenin bilmesini istemiyordu çünkü o deste beni ve diğer tüm Mireleri hapseden desteydi. Sonunda Cennet'i işe aldılar. O zamana kadar işin ölümcül ünü her yere yayılmıştı. Ancak Cennet işi kabul etmekten korkmuyordu. Ve kendisinden önce gelen herkesin aksine kartları çalmayı başardı."

Kayan Yıldız'ın ağzı öyle minik bir gülümsemeye dönüştü ki Scarlett bunun farkında olduğundan bile şüpheliydi. Kayan Yıldız, annesine gerçekten hayran olmuştu.

"Cennet kilisemin ona ihanet etmeyeceğine güvenmedi. Bu yüzden onlara sadece tek bir kart getirdi; beni hapseden kartı. Destenin geri kalanının güvenli bir yerde saklandığını ve ödemesi yapıldıktan sonra yerini paylaşacağını söyledi. Şehirden kaçmayı planlamıştı. Ancak işler planladığı gibi gitmedi.

"Kayan Yıldız Kilisesi, Kader Destesi'nin izini sürmek hem beni hem diğer Mireleri özgür kılmak için kurulmuştu. Cennet'e ödeme yapmadan önce kartların gerçek olduğundan emin olmaları gerekiyordu bu yüzden cemaatlerinin bir üyesi beni kurtarmak için kendini feda etti."

Sadece *feda* sözcüğü bile Scarlett'ın korkuyla sinmesine yeterliydi ancak Kayan Yıldız'ın gülümsemesi hoş bir anısını hatırlıyormuş gibi daha da genişledi. Bu hikâyeyle onu gerçekten korkutmamaya çalışıyorsa berbat bir iş çıkarıyordu.

"Serbest kalır kalmaz, Kader Destesi'ni bulmak ve tüm Mirelerimi serbest bırakmak için Cennet'in peşine düş-

tüm. Ama artık desteye sahip değildi. Kilisem beni serbest bırakırken Cennet ve sevgilisi geleceklerini görmek için desteyi kullanmışlar ve kartlardaki sihri keşfetmişlerdi. Cennet kartların tam olarak ne olduğunu hâlâ bilmiyordu ama onların kilisemin söylediğinden çok daha değerli olduklarını anlayacak kadar akıllıydı. Daha büyük bir bedel istemeyi planlamıştı. Ancak ertesi sabah uyandığında, sevgilisi kartları alıp ortadan kaybolmuştu. Onu bir yatağa bağlanmış halde buldum. Oraya geldiğimde kim ya da ne olduğuma dair hiçbir fikri yoktu. Onu çözmezsem beni öldürmekle tehdit etti ve anında ilgimi çekti."

Sesi hikâyenin romantik bölümüne ulaşıyormuş gibi arzulu bir hal aldı ama yine de etrafındaki ateşli renkler kudurarak merdivenleri yaladı, üzerindeki pelerini tırmaladı ve Scarlett'ı planının istediği yönde ilerlemeyeceği konusunda endişelendirdi.

"Zoraki müttefikler olarak başladık. Kapana kısıldığımdan beri dünya o kadar değişmişti ki Kader Destesi'ni bulmak için yardıma ihtiyacım vardı ve onun da onu kilisemden koruyacak birine ihtiyacı vardı. İkimiz de birbirimize ne kadar ilgi duyduğumuzu diğerinin bilmesini istemedik. Sana hamile olduğunu söyleyene kadar onun için gerçekten ne hissettiğimi kendime bile itiraf etmedim."

Scarlett, Kayan Yıldız'ın ona bakmasını bekledi. Ve baktı da. Ama bakmasaydı daha iyi olurdu. Altın gözlerinde neredeyse vahşi bir şey vardı, sanki bunların hepsi on sekiz yıl önce değil de dün olmuş gibi aşkın tutkusuyla birleşmiş nefretin tüm şiddetini taşıyorlardı.

"Doğum yaptıktan sonra Cennet'i ölümsüz yapacaktım. Ama ben ona kim olduğumu söyleyemeden ken-

di kendine öğrendi ve bana sırt çevirmeyi seçti. Kader Destesi'nin yerini bulmuştu ve bunu benimle paylaşmak yerine beni kartlardan birine geri koydu. Ben onunla sonsuzluğu paylaşmak istedim ve o bana ihanet etti."

Kayan Yıldız parıldayan beyaz bir kanyona bakan sahanlıkta aniden durdu. Scarlett'ı daha önce buraya hiç getirmemişti ama Scarlett kenarlara dağılmış olan kırık ölüm tekerini ve içinden geçen kırmızı nehri fark etti. Burası, Tella'nın Scarlett'a annelerinin nasıl öldüğünü anlatırken tarif ettiği yerdi.

Scarlett geriye doğru bir adım attı.

Kayan Yıldız hemen kolunu tuttu. "Sana zarar vermeyeceğim, sana ihtiyacım var ve nedeni bu." Kolunu acıyana kadar sıktı. "Cennet, sahip olduğum en güçlü hisleri alıp onları bana karşı kullandı. Onu sevseydim beni öldürebilirdi. Aşk asla yenemediğim tek zaafım. İnsanlar bunun bir hediyeymiş gibi görünmesini sağlamaya çalışıyorlar. Ama aşkı bulduklarında asla sonsuza dek sürmez, sadece yok eder ve bizim için sonsuz ölüm getirir. Ancak *sen* güçlerine kavuşur kavuşmaz insani sevgi hissetmeme yönelik bu hatayı kalıcı olarak ortadan kaldırabileceğine inanıyorum."

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Donatella

"Bir dahaki sefere kardeşimi gördüğümde ona tasma takacağım." Legend'ın sesi kısıktı ama Tella koridorda dizili duran sanat eserlerini salladığına yemin edebilirdi.

Julian'ın notunu bulduktan sonra Legend'ı uyandırmaya gitmişti. O da son görüşmelerinden sonra fazla uyumamış gibi görünüyordu. Üzerine yeni almış olduğu buruşuk siyah gömleğiyle kapısının önünde duruyordu. Koyu saçları karmakarışıktı, gözlerinin altında gölgeler vardı ve hareketleri her zamanki kadar kusursuz değildi.

"O kızın bir gün onu öldürteceğini biliyordum" diye mırıldandı Legend.

"O sıradan bir kız değil! Benim kız kardeşim ve ikimizin de yaptığı bir hatayı düzeltmek için hayatını riske atıyor."

Legend bir eliyle yüzünü ovuşturdu. "Üzgünüm Tella." Tekrar ona baktı ve gözlerinin altındaki gölgeler kayboldu. Ama Tella onların hâlâ orada olduğunu ve bir illüzyonun ardına saklandıklarını biliyordu. Legend, kardeşine

değer veriyordu. Julian bu şekilde hissetmiyor olabilirdi ama Tella bunu görmüştü ve Legend, "Onları bulmaya gidiyorum" dediğinde sesinde de duyabiliyordu.

"Onları *bulacağız*" diye düzeltti Tella. Söz konusu olan onun kız kardeşiydi. Scarlett'ın Kayan Yıldız'a geri dönmesine müsaade etmişti ve ondan Ruscica için kan çalmasını istemişti, ki bu tamamen aptalcaydı. "Bana bunun çok tehlikeli olduğunu söylemeden önce sen ne dersen de kız kardeşimin ve Julian'ın peşine düşeceğimi bil. Beni yanında götürmek istemiyorsan götürecek birini tanıyorum." Uyandığında avucunda bulduğu bahtsız sikkeleri uzattı.

Legend sikkelere baktı ve sikkeler bir anda ortadan kayboldular.

"Onları geri getir!" dedi Tella. "Onları hissetmesem bile hâlâ orada olduklarını biliyorum."

"Bunlarla ne yapacaksın?" diye homurdandı Legend.

"Suikastçı ile temasa geçeceğim ve ondan kız kardeşimi kurtarmama yardım etmesini isteyeceğim. Onu göz açıp kapayıncaya kadar o harabelerden dışarı çıkarabilir."

"Suikastçının deli olduğunu söyleyen sensin."

"Kayan Yıldız çok daha kötü ve kız kardeşimin başı beladayken burada kalmayacağım. Bu fikirden ben de hoşlanmıyorum ama sanırım Ölüm Bakiresi ve Suikastçı, erkek kardeşinle kız kardeşimi Kayan Yıldız'ın elinden kurtarmak için en iyi seçeneğimiz olabilir."

Legend çenesini oynattı ve Tella kendini başka bir tartışmaya hazırladı.

"Eğer bunu yaparsak Suikastçı ile içeri girip kız kardeşini bulacaksın ve oradan hemen çıkacaksın."

"Gerçekten benimle aynı fikirde misin?"

Sikkeler elinde yeniden belirdi ancak Legend kararından çoktan pişman olmuş gibi görünüyordu. Boynundaki kaslar gerilmişti. "Hâlâ bunların hiçbirinden hoşlanmıyorum. Ancak Aiko ve Nigel, Ölüm Bakiresi'ni ya da Suikastçı'yı sarayda görmemişlerdi, Jovan onları harabelerde görmemişti ve Caspar, onların Kayan Yıldız için çalıştıklarına dair hiçbir şey duymamıştı. Onlara güvenmek istemiyorum. Ama bizi kız kardeşinin tutulduğu harabelere sihirle götürebilsem bile, Julian ve Scarlett orada birlikteyse dördümüzün de fark edilmeden dışarı çıkması zor olacaktır. Bana söz ver Tella, eğer bunu yaparsak gereksiz riskler almayacaksın."

Legend onun bakışlarıyla buluştu, gözlerinin altındaki karanlık gölgeler geri dönmüştü. Bu sadece bir saniye sürdü ama Legend o an için daha bir insan gibi görünmüştü.

ELLİNCİ BÖLÜM

Scarlett

Odasına açılan kapıya ulaştıklarında Kayan Yıldız, Scarlett'a baba kız olarak ilk samimi anlarını yaşıyorlarmış gibi parlak bir gülümseme verdi. Scarlett düşündüğünden daha iyi bir oyuncu olmalıydı. Kayan Yıldız, Scarlett'ın onu asla yenilmez yapmayacağını bilseydi –güçlerinde asla ustalaşmayacağını ve onu sevgiye karşı bağışık kılmayacağını bilseydi– onu başka bir kafese koyardı.

Scarlett, Kayan Yıldız onu süitine bırakıp gittikten sonra Hülya Anahtarı'nı kullanmaya hazırdı. Ancak odaya girdiklerinde Kayan Yıldız daha fazla Mire'yi onlara katılmaya davet etti. Küçük Mirelerden olan Majestelerinin Cariyeleri beyaz dudaklarını mühürleyen kırmızı iplikten tanınabilirlerdi.

Oturma odasının ortasındaki kafesin içinde oturan Anissa, "Ayyy, yaşasın!" diye cıvıldadı ancak yeni gelen misafirlerden hiç de mutlu görünmüyordu.

"Onların burada ne işi var?" diye sordu Scarlett.

Kayan Yıldız elini daha önce getirdiği kutuya doğru

salladı. "İmparatorlukla buluşmak için hazırlanmana yardım etmeye geldiler."

Kayan Yıldız gider gitmez, "Ayrıca efendilerinin senin hakkında her şeyi öğrendiğinden emin olmaya geldiler" diye mırıldandı Anissa. "Namevt Kraliçe, Cariyeleri aracılığıyla casusluk yapar. Kraliçe ve Gavriel'in uzun zaman önce bir ilişkisi vardı. Biz Mireler sevemeyebiliriz ama çok tutkulu ve kıskançızdır. Kraliçe, onun bir ölümlüden çocuk yaptığını duyunca hiç mutlu olmadı ve sanırım seni merak ediyor."

Scarlett, Mahkûm Kadın'ın şu anda kaçmaması için onu uyarmaya çalışıp çalışmadığını bilmiyordu. Ama önemi yoktu. Majestelerinin Cariyeleri çoktan Scarlett'ın peşindeydi. Elbisesini, cebindeki değerli Hülya Anahtarı ile birlikte doğal olmayan bir hızla çıkarıp halının üzerine attılar.

Tüm bu süreç boyunca Scarlett elbisesine ve anahtara koşmayı hayal etti. Ama şimdi giderse Kayan Yıldız onun gittiğini hemen anlar ve onu takip etmekte daha çabuk davranırdı.

Scarlett'ın en iyi seçeneği Cariyeler gidene kadar dayanmaktı. Dürtükleyen elleri onu yıkamak ve iç çamaşırları konusunda ona yardım etmek için ısrar ederken utancını yuttu. Saçlarını sıcak maşayla bukleler haline getirdiler ve sonra başının üstünde topladılar, gözlerine rastık çektiler, dudaklarını yakut rengine boyadılar ve Mirelerden biri gibi parlayana kadar cildinin her tarafına altın tozu sürdüler. Scarlett aynaya baktığında şaşırtıcı derecede annesine benzediğini gördü ve Cariyeler, Gavriel'in daha önce getirdiği kutuyu açmak için yanından ayrılırken titredi.

Eğer başka birinden gelseydi elbise harika bir hediye olurdu. Işıkta parıldayan ve odanın etrafına yanardöner gökkuşakları saçan minik sarı elmas yıldızlardan yapılmış, ince omuz askıları olan korse altındandı. Etek hareket ettiği zamanlar haricinde kalp kırıklığı kadar kırmızıydı. Kalçasının tek bir hareketiyle bir altın patlaması belinden, altının minik kuyruklu yıldızlar gibi parladığı, ışıldadığı ve göz kırptığı etek ucuna kadar iniyordu.

Scarlett hayatında hiç bu kadar zarif bir şeyden nefret etmemişti. Cariyeler ona yardım ederken itiraz etmedi, artık işleri bittiği için sonunda gideceklerini umuyordu. Ancak Scarlett giydirilir giyilmez yeni bir refakatçi ortaya çıktı.

Yüzü insan olamayacak kadar yakışıklıydı. Koyu kahverengi teni, gür, uzun kirpiklerle çerçevelenmiş gözleri ve her zaman gülümsüyormuş gibi görünmesini sağlayan kıvrımlı dudakları vardı. Vahşi yeşil pelerini, Sıcak Mevsim'deki zehirli sarmaşık yapraklarının rengindeydi. Elindeki kadehten tek bir damla dökmeden Scarlett'a mükemmel bir reverans yaparken pelerini ayak bileklerine sürtündü.

Kesinlikle başka bir Mire'ydi.

Adamın etrafında dönen heyecanlı altın patlamalarıyla sihrin tatlı iplikleri birbirine karıştı.

Mahkûm Kadın sallanmayı bıraktı. Adam elini uzatıp Scarlett'ın elini tutarken, kaynayan kırmızı cazibenin ve sarı nefretin savaşan harmanıyla bu yeni genç Mire'yi izledi.

"Sizinle tanışmak çok güzel Majesteleri." Scarlett'ın parmaklarını dudaklarına götürüp üzerlerine centilmence bir öpücük kondururken parmaklarındaki yüzükler parladı. "Birlikte çok zaman geçireceğiz. Ben Zehirbaz."

Scarlett, Güneş Festivali sırasında bulduğu hareketsiz aileyi hatırlayarak elini hemen geri çekti.

Mahkûm Kadın, "Namını çoktan duymuş gibi görünüyor ve belli ki senden pek hoşlanmıyor" dedi kafesinden.

"Onun fikrini değiştireceğim." Zehirbaz mükemmel dişlerini göstererek sırıttı. "Onun en iyi arkadaşı olacağım."

Scarlett, "Bundan şüpheliyim" dedi dişlerini sıkarak.

Zehirbaz kalbini tuttu, parmaklarındaki mücevherler parıldıyordu. "Babandan daha nazik olman gerektiğini sanıyordum. Seni kırmak için ne yaptıysam lütfen beni affet. Aksi takdirde çok sıkıcı bir akşam olacak." Scarlett'a kolunu uzattı. "Sana taç giyme törenine kadar eşlik etmek için buradayım."

"Dikkatli ol" diye uyardı Mahkûm Kadın.

"Sakin ol" dedi Zehirbaz. "Gerçekten Gavriel'in kızına zarar vereceğimi mi düşünüyorsun?"

"Uyardığım o değildi." Anissa'nın sesi hafifçe yumuşadı ve gözleri o sinir bozucu beyaz tona büründü. "İşkence ve ölüm yolda."

Scarlett titredi.

Zehirbaz onu kendine biraz daha yaklaştırdı. "Üzülme küçük yıldız. Sanırım tek söylediği bunun dramatik bir parti olacağı."

Zehirbaz daha fazla uzatmadan Scarlett'ı odadan çıkarıp onları Yabanbağı'ndan kraliyet sarayının Altın Kulesi'ne götürecek bir dizi yeraltı geçidine indi.

Mire kulenin tepesine tırmanırken sürekli gevezelik etti. Scarlett ağır elbisesinin ve ışıltılı makyajının altında kendini sıcaklamış hissetti. Ama Zehirbaz, Mahkûm Kadın'ın uyarısı onu gerçekten heyacanlandırmıştı, mer-

divenlerin her katında sadece daha çok canlandı.

Babasıyla buluşacakları odanın hemen dışına varıncaya kadar da durmadı. "Arkadaş olmakla ilgili söylediklerimde ciddiydim. Benden hoşlanmıyor olabilirsin küçük yıldız ama bana ihtiyacın olursa burada olacağım."

Önlerindeki kapılar açılıp onları Kayan Yıldız'ın beklediği odaya davet ederken büyüleyici gülümsemesi daha zehirli bir şeye dönüştü.

Şiddetli savaşların resmedildiği goblenler duvarları kaplarken olgunlaşmış sarı bir hırs Kayan Yıldız'a yapışmıştı. Valenda'nın en iyisi olan kaslı genç kadınlar ve erkeklerden oluşan bir muhafız ordusunun ortasında duruyordu ama Gavriel'in yanında kostüm giymiş çocuklar gibi görünüyorlardı. Gavriel'in etrafındaki hava kıvılcımlarla elektrikleniyordu; gözleri alevlerle doluydu; giydiği pelerin omuzlarından sıvı bir altın gibi dökülüyordu.

Scarlett içeri girdiğinde Gavriel'in gözleri parladı. Etrafında kırılgan kalplerin rengi olan uçuk pembe bir şaşkınlık titreşti ve bu o kadar kısa sürdü ki Scarlett, onun annesini gördüğünü sandığını hayal etmiş olabilirdi.

Scarlett'ın kolunu Zehirbaz'dan teslim aldı ve onu balkona götürdü. Ona dikkatle yaklaşmasına bakıldığında birkaç saat önce onun önünde birini öldürdüğünü kimse tahmin edemezdi.

Dışarı çıktıklarında alkışlar ve sevinç çığlıkları koptu. Aşağıdaki cam avlu insanlarla dolup taşıyordu. Çocuklar ebeveynlerinin omuzlarında otururken, diğerleri çeşmelerin içine toplanıp ağaçlara tırmanmışlardı, hiçbirinin gerçekte neye tezahürat yaptıklarına dair hiçbir fikri yoktu.

Scarlett'ın gözleri, kâğıt taç takan ve Kayan Yıldız'a onun tarafından fark edilmek istiyormuş gibi bakan küçük bir çocuğa takıldı. Diğer çocuklar ve yetişkinler de Scarlett'a aynı şekilde bakıyorlardı, sırf çarpıcı bir elbisenin içinde tüm güce sahip olan adamın yanında durduğu için ona gıpta ediyorlardı.

Scarlett kusmak istedi. Onların prensesi ya da kurtarıcısı değildi; onların başarısızlığıydı. *Kayıp Cennet* sözleri kulağına çalınana kadar Kayan Yıldız'ın söylediklerini bile duymadı.

Scarlett dikkat kesildi.

"Tarih, Cennet'i bir hırsız ve suçlu olarak tanıyor ama ben onu karım olarak tanıyordum." Gavriel sahte bir hüzün gösterisiyle gözlerini kapattı. "Valenda'ya dönmemin sebebi o. Keşke hepinizi son imparatorunuzu öldüren kötülerden kurtarmaya geldiğimi söyleyebilseydim ama o zamandan çok daha önce yollara düşmüştüm. Dante Thiago Alejandro Marrero Santos adlı hainin imparator olarak taç giyeceğini duyduğum anda dünyanın öbür ucundan buraya geldim. Onu durdurmam gerektiğini biliyordum. Elantine'in kayıp çocuğu o değildi. Karımdı, yani Kayıp Cennet'ti."

Avlunun her yerinde hep bir ağızdan iç çekişler ve *ahhhh* sesleri duyuldu. Gerçek bir kanıtı olmamasına rağmen herkes ona inanmaya can atıyordu.

Gavriel ölmüş karısının istediği gibi bir hükümdar olacağına söz verirken seyircilerin tezahüratları saygılı bir sessizlik içinde noktalandı. Gavriel konuşurken sesi çatladı ve Scarlett birkaç kadının bayıldığını gördüğüne yemin edebilirdi. Hiç kimse eğer Cennet'le gerçekten evli

olsaydı çok daha yaşlı görünmesi gerektiği konusunda endişelenmemiş gibiydi.

"Ve şimdi" dedi Kayan Yıldız, "çok özel birini tanıtmak istiyorum. Cennet ve benim bir çocuğumuz oldu, yeni prensesiniz Scarlett." Scarlett'ın başına yakut bir taç taktı. "O benim tek varisim ama endişelenmeyin, çok uzun bir süre hükmetmeyi planlıyorum."

Avluda alkış sesleri yankılandı. Belki birkaç kişi, onun son sözlerini bir refah vaadi olmaktan çok bir tehdit olarak algılamış olabilirdi ancak Scarlett onların yüzlerini görmedi çünkü Kayan Yıldız elini sallamış ve Zehirbaz çoğu ölümlünün ağırlığı altında ezileceği ağır bir taçla öne çıkmıştı. Bu son derece sembolikti çünkü yakında imparatorluktaki herkes onu giyen Mire'nin yumruklarının altında ezilecekti.

Balkondan içeri girerlerken, Scarlett onunla yollarını ayırmaya çalıştı ancak Kayan Yıldız onun koluna girdi. "Bu gece yanımda durman istiyorum."

Birlikte Altın Kule'nin tüm basamaklarından inip taht odasına geçtiler ve parti kılığına girmiş bir kâbusun içine adım attılar.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

Scarlett

Tarih kitaplarına geçecek ve korkunç kısımları bile çekici kılan romantikleştirilmiş peri masallarına dönüşecek türden bir kutlamaydı. Bundan yüz yıl sonra Kayan Yıldız'ın taç giyme törenini duyanlar ona katılmış olmayı dileyebilirdi, ancak oradaki insanların çoğu içeri girmesine izin verilen şanslı kalabalığın bir parçası olmamayı diliyormuş gibi görünüyordu.

Scarlett, muhafızların kimleri içeri alacaklarına nasıl karar verdiklerini bilmiyordu ancak o insanlara hayatta kalırlarsa ödüllendirileceklerinin söylenip söylenmediğini merak ediyordu çünkü tüm istismara rağmen kimse karşı koyuyormuş gibi görünmüyordu.

Az önce indiği merdivenlerin yanında, Majestelerinin Cariyeleri misafirlerin dudaklarını kalın kırmızı bir iplikle dikiyordu. Sonra bir de gözyaşları duvağını takmış olan Bekâr Gelin vardı, eşleri ağlayana kadar bütün evli erkekleri öpüyordu. Zevk ve eğlence düşkünü Kupa Prensi de oradaydı ama Scarlett, onu ne yaptığını görecek kadar uzun süre izlemedi. Belki de tüm insanların

uslu davranması için duyguları kontrol eden oydu.

Azize Azize hareket ederken dalgalanan ince tül katmanlardan oluşan bir elbiseyle misafirlerin etrafında dolaşırken ıstırap kokuyordu. Scarlett onunla hiç konuşmamıştı ama Anissa, Azize'nin yeteneğinin onun sesi olduğunu söylemişti. Mire, bir kişinin annesine veya sevgilisine ya da en korkunç sırlarına ihanet etmesine neden olabilirdi.

Scarlett, Azize'den uzaklaşmaya çalıştı; gerçi sarayda güvenli bir yer de yoktu. Gavriel'in oturduğu tahttan şimdi Kader Destesi'ndeki Kan Ağlayan Hükümdar gibi kan fışkırıyordu ancak Scarlett bunun gerçekten o karttaki taht mı, yoksa sadece bir kopya mı olduğunu bilmiyordu. Karşısında aşağılama ve eziyet kokan ahşap bir sahne vardı. Nicolas'ın malikânesinin arkasındaki sahne gibiydi. Scarlett, Zırdeli Soytarı'nın insanları bir kukla gibi gezdirmesini izledi. Kolları ve bacakları, Zırdeli Soytarı'nın onları sarsak ve oyuncak bebek gibi göstermek için sihirli bir şekilde kontrol ettiği iplerle bağlıydı.

Scarlett hepsini serbest bırakmak istedi ama hiçbiri, Zehirbaz'ın etrafındaki fokurdayan mor içki kadehleri gergince tutan insanlar kadar tehlikede görünmüyordu. Scarlett, onun ne tür bir oyun oynadığından emin değildi. Ancak odanın en yeni dekorlarını fark ettiğinde Anissa'nın işkence ve ölüm hakkındaki uyarılarını hatırladı: Ellerinde kadeh tutan insanların gerçeğe yakın taş heykelleri ve eriyen buz heykelleri.

Scarlett inat ederek babasına baktı. "Bence Mirelerin işleri çok ileri götürüyor. Halkının sana tapmasını istediğini sanıyordum."

"Sadece eğleniyorlar."

"Ben eğlenmiyorum." Kolunu Gavriel'den kurtardı. "Buna bir son vermeni istiyorum."

Scarlett bazı sonuçları olabileceğini biliyordu ancak bununla mücadele etmeye değerdi. "Bu, güçlerimi kazanıp Mirelerinden biri olmak istememe neden olmuyor."

Gavriel'in yüzü öfkeyle buruştu. "Zehirbaz, onları tekrar insana çevir; kızım bu oyundan pek hoşlanmıyor."

Birkaç dakika sonra heykellerin çoğu bir kez daha insana dönmüştü. Ama akşamın dehşeti henüz bitmemişti.

Zehirbaz son heykeli hayata döndürürken, Scarlett kapıların yanındaki muhafızlar arasında yakışıklı bir yüz gördü. Altın-kahverengi bir ten, şakacı bir ağız ve ona kilitlenmiş olan sıcak kahverengi gözler. *Julian.*

Scarlett bakışlarını kaçırmalıydı. Julian'ın bu sefil partiden kaçabilmesi için dikkat dağıtacak bir şey yapmalıydı. Kılık değiştirmiş olması onu Mirelerden şimdilik uzak tutuyordu ama bu güvende olduğu anlamına gelmiyordu.

Kayan Yıldız, Scarlett'ın bakışlarını takip ederek, "Şu genç muhafız" dedi. "Onu tanıyor musun? Onu buraya getirtmeli miyim? Belki de yeni güçlerini test etmek için onu kullanabiliriz."

"Hayır" dedi Scarlett. Ama yine farklı bir şekilde davranmalıydı. O tek kelimeden başka bir şey söylemeliydi. Kelime ağzından çıkar çıkmaz Kayan Yıldız en yakın Mire'ye –hipnotize edici sesin sahibi Azize Azize'ye– döndü.

"Yüzünde yara izi olan muhafızı buraya getir" diye emretti.

"Yapma lütfen" dedi Scarlett. Ama *lütfen* kelimesi de *hayır* kelimesi kadar etkili oldu. Sadece Azize kolunu Julian'ın etrafına dolayıp onu ileri götürürken Kayan Yıldız'ın korkunç bir şekilde sırıtmasına neden oldu.

"Güçlerimi burada test etmem gerektiğini sanmıyorum" dedi Scarlett. "Ya önceki gibi başarısız olursam? Seni utandırmak istemiyorum."

"Bu sefer bunun olacağını sanmıyorum." Azize, Julian'ın kolunu tutarak yanlarında belirdiğinde Gavriel ona rahatsız edici bir gülümsemeyle baktı.

Julian'ın alnına bir tutam kahverengi saç düştü. Trisda'da tanıştığı alçak adamdan çok daha çocuksu ve Azize parmaklarını onun koluna geçirirken çok daha ölümlü görünüyordu.

Azize'nin cildi mermer gibi parlıyordu ve dökümlü elbisesi Scarlett'a el değmemiş fedakârlıkları düşündürdü, gerçi bu senaryoda Julian kurban edilecekmiş gibi görünüyordu.

Ama Julian korkmadı; altın başakların cesur patlamaları ve pirinçlerin cesur patlamaları etrafını sararken dimdik durdu. "Beni buraya getirdiğiniz için teşekkürler" dedi. "Yeni prensese dans teklif edebilmeyi umuyordum."

Kayan Yıldız'ın gözleri keyifle aydınlandı. "Önce bir soruyu cevaplaman gerek." Azize'ye döndüğünde havayı baş döndürücü kıvılcımlar doldurdu. "Ona kızımı nereden tanıdığını sor."

Mire soruyu tekrarladı ve konuştuğunda Scarlett'ın tek duyabildiği onun sesiydi. Parlayan ışıkların, dolunayların, gerçekleşmenin eşiğindeki dileklerin sesiydi.

Julian tereddüt etmeden yanıtladı, "O benim hayatımın aşkı."

Scarlett'ın kalbi bir anda kırılarak parçalara ayrıldı.

Kayan Yıldız'ın etrafındaki kıvılcımlar vahşi alevlere dönüştü. "Belki de bu yüzden güçlerinde ustalaşamamışsındır. Sen de onu seviyor musun?"

Azize, Kayan Yıldız'ın sorusunu Scarlett'a tekrarladı. Birdenbire Scarlett'ın tek düşünebildiği Julian oldu. Caraval'a geri dönmüşlerdi, Julian hayatını kurtarmak için onu kanıyla beslerken bir yatakta sarmaş dolaş bir halde yatıyorlardı. Scarlett onu o zaman da sevmişti ve şimdi de seviyordu. Ama bunu Gavriel'e itiraf edemezdi.

"Soruyla savaşma *auhtara*, yoksa seni öldürür."

Scarlett'ın yanaklarından yaşlar süzüldü. "Evet, onu çılgınca seviyorum."

"Ne kadar üzücü." Gavriel, Julian'ı uzaklaştırmaya başlayan Azize'ye işaret etti.

"Dur!" Scarlett onları takip etmeye çalıştı.

Kayan Yıldız alev almanın eşiğinde olan parlak kırmızı elini onun koluna koydu ve onu kanayan tahta doğru çekiştirdi.

Omuzlarında dayanılmaz bir acı hisseden Scarlett, balo salonunun her yerinden bakışları üzerine çekerek bağırdı.

"Ona zarar vermeyi planlamıyorum ve seni de bir daha incitmemeyi tercih ederim ama uslu durmazsan bunu yaparım." Kayan Yıldız'ın eli ısısını kaybetti ama Scarlett'ın kolundaki tutuşu sabit kaldı. Azize, Julian'ı Zırdeli Soytarı'nın iğrenç sahnesine götürürken, Kayan Yıldız da onu kanlı tahta geri götürdü.

"Bizi duymasını ve sana verdiğim *hediyeyle* yaptığın gibi bir performans sergilemesini istemiyorum."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Scarlett.

"Sanırım rol yapma aşamasını çoktan geçtik." Kayan Yıldız dudaklarını Scarlett'ın kulağına düşürdü. "Geçen hafta yaptığın hiçbir şey sır değildi. Gerçekten de

Anissa'nın yaptığın her şeyi bana anlatmayacağını mı düşünüyordun?"

Evet, Scarlett öyle düşünmüştü.

"Şu anda kendini kanıtlamazsan bunun için seni tekrar cezalandırmam gerekecek." Gavriel kanlı tahtına oturdu ve Scarlett'ı bir süs gibi tahtın koluna oturmaya zorladı. Daha önce ona prenses demişti ama o sadece bir piyondu. Anissa'nın ona daha nasıl ihanet etmiş olabileceğini merak ederken güzel elbisesinin arkasına kan bulaştı. Ama şimdi endişelenmenin zamanı değildi.

Julian odanın karşısındaki sahneye getirilirken tüm parti izledi. Scarlett onun kaçmasını istedi ama Julian onun için korkuyor olmalıydı çünkü Zırdeli Soytarı ve Azize kollarını ve bacaklarını iplerle bağlarken karşı koymadı.

"Şimdi" diye fısıldadı Gavriel. "Sana olan sevgisini alıp yerine nefret koymak için güçlerini onun üzerinde kullanmanı istiyorum. Onun gözlerinde senden gerçekten nefret ettiğini görürsem buradan canlı çıkmasına izin vereceğim."

"Bunu yapamam." Scarlett'ın sesi her kelimede titriyordu. Ve bunun tek nedeni, Julian'ın ondan nefret etmesi fikrinden tiksinmesi değildi. "Duyguları kontrol edemiyorum."

"O zaman ölecek" dedi Gavriel makul bir şekilde. "Ve eğer duygularımı herhangi bir şekilde değiştirmeye kalkıştığını hissedersem, tüm bu odayı ateşe verip içindeki herkesi öldürürüm."

Scarlett odadaki tüm çaresiz insanlara bakarken kırılgan bir nefes aldı. Şimdi yarısı onu izliyordu. Gerisi

sahnede bir kukla gibi bağlanmış olan Julian'a bakıyordu. Her şey rağmen Julian'ın etrafındaki renkler şiddetli ve parlaktı, derin ve sonsuz bir kızıl aşkla doluydu. Scarlett hayatında hiç bu kadar sevgi hissetmemişti. Korku ya da pişmanlık olmadan saf ve özveriliydi. Julian'ın o anda tek istediği *onun* güvende olmasıydı.

Ve Scarlett, onun yaşaması için tüm bu duyguları yok etmeliydi.

Her an ağlayabilirdi. Julian'a baktı ve bu kelimeleri bir daha asla söylemeyeceğini ve gerçekten kastetmeyeceğini bilerek *seni seviyorum* diye fısıldadı. Güçlerini fethetmeyi başarırsa sadece Julian'ın onu sevme yeteneğini yok etmiş olmayacaktı. Sonunda babasının Mirelerinden birine dönüşecek ve kendi sevme yeteneğini de kaybedecekti.

Bu yüzden Julian'ın aşkını silmeye çalışmadan önce kendisine son bir kez daha hissetme izni verdi. İki ayrı enstrümanın daha güzel bir şarkı yaratmak için birlikte çalışması gibi aşkının ona uzanmasına izin verdi ve birden Julian'ın hissettiklerini nasıl değiştireceğini – şarkılarını nasıl uyumsuz hale getireceğini– buldu.

Daha önce başka bir birine bir his ya da görüntü yansıtmaya çalışmıştı. Ama yapması gereken duygularının üzerine gitmekti. Sihriyle onlara uzanması ve renkleri değişmeye başlayana kadar onları bükmesi gerekiyordu ve...

"Hayır!" Julian onu sahnede tutan ipleri çekiştirdi. Kayan Yıldız'ın talimatlarını duymamış olabilirdi ama Mire'nin Scarlett için nihai amacını biliyordu. Julian, duygularına yönelik bu saldırının onun sihrinden –onu

daha önce uyardığı sihirden– kaynaklandığını biliyordu. "Bunu yapma Kızılcık!"

Kayan Yıldız el çırptı ve parmaklarının ucundan kıvılcımlar çıktı.

Sahnede Julian'ın yanaklarından gözyaşları dökülüyordu. Julian onunla savaşıyordu, tüm benliğiyle onun güçlerine karşı savaşıyordu. Ama onun mücadelesi bile Scarlett'ın sihrinin kazanmasına yardım ediyordu. Scarlett aşkının öfkeye dönüştüğünü görebiliyordu.

Scarlett titremeye başladı.

Kayan Yıldız tahtın kolundan düşmesini önlemek için onu tekrar yakaladı. Scarlett bunun Julian'la savaşmaktan mı, yoksa nihayet tüm güçlerine ulaştığı için mi olduğunu bilmiyordu ama vücudu artık kontrolü tamamen kaybetmişti.

Kullandığı sihrin onu doldurduğunu ve birkaç dakika önce Julian'a olan aşkı gibi etrafını sardığını hissedebiliyordu. Baş döndürücü ve güçlüydü. Hiç çaba göstermeden Julian'ın duygularından çok daha fazlasını görebiliyordu. Scarlett odanın içindeki renkleri gördü. Birkaç Mire'nin hevesli yeşili, dehşete düşmüş ve hastalıklı derecede meraklanmış insan renklerinden oluşan bir gökkuşağının etrafında dans ediyordu; Scarlett eğer isterse hepsini tek bir düşünceyle bükebileceğini biliyordu. Bu birçok açıdan çok yanlış ve harikaydı. Vücudunun her bir santimi karıncalanıyordu. Aşağıya baktığında teninin altın tozu –ve Mire büyüsü– ile parladığını gördü.

"Nihayet." Kayan Yıldız kolunu sıkıca kavradı. "Çok az kaldı *auhtara*."

Julian yine çığlık attı. "Bunu yapma Scarlett!"

İsim kulağa yanlış geliyordu. Ona daha önce hiç Scarlett dememişti. Ancak isim olması gerektiği kadar acıtmıyordu.

Kayan Yıldız, "Çok yakınsın" dedi. "Ona karşı hissettiklerini bir kenara bırak ve gücünün geri kalanını ele geçir!"

Scarlett daha fazla itti ve Julian'ın yüzü buruştu. Scarlett, duygularının kenarlarının bir şey yandıktan sonra olduğu gibi kahverengiye döndüğünü görebiliyordu.

Julian onu tutan iplerle mücadele etti. "Yalan söyledin Scarlett! Her zaman beni seçeceğini söyledin." Ateşli gözleri onunkilerle buluştu ama ilk defa içlerinde sıcaklık yoktu.

Scarlett onu kurtarmıyordu. Onu yok ediyordu.

Büyüsü güç kaybetti.

Bunu yapamazdı.

Anissa, Kayan Yıldız'ı yenmek için Scarlett'ın onun en çok istediği şeye dönüşmesi gerektiğini defalarca söylemişti ama Mire ona ihanet etmişti. Ve Scarlett, babasını alt etmenin tek yolu bu olsa bile bunun inandığı her şeye ihanet etmek anlamına geleceğini biliyordu. Gavriel'in onu buna zorlamasına izin verirse sevme yeteneğini kaybedip bir Mire'ye dönüştükten sonra Gavriel onu daha ne kadar zorlayabilirdi? Gavriel'in sevme yeteneğini elinden almayı reddederse Gavriel, Julian'ı tekrar öldürmekle tehdit eder miydi? Ve Scarlett ona karşı koyabilir miydi, hatta bunu ister miydi?

Scarlett bir kez daha sihrine uzandı ve Julian'ın duy-

gularını çözerek onları artık karmakarışık, düğümlenmiş ve nefret dolu olmayana kadar serbest bıraktı.

Julian debelenmeyi kesti ve başını öne eğdi ama yine de Scarlett'ın gördüğü en güzel kahverengi gözlerle ona bakmayı başardı. Gözleri donuk ve kırmızıydı; acı çekiyordu ama hâlâ ona âşıktı.

Kayan Yıldız, Scarlett'ın kolunu sıktı ve çoktan yaktığı derinin üzerinde kabarcıklar oluşmasına neden oldu ama bu, Scarlett'ın fikrini değiştirmeye yetmedi. Onu yakıp kavurabilir, işkence edebilir, tekrar kafese koyabilirdi ama Julian'a zarar vermesini asla sağlayamazdı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Kayan Yıldız.

Scarlett, bu da gösterinin bir parçasıymış gibi kalabalığa gülümsedi ama Gavriel'e alenen meydan okumanın Julian'ı hızlı bir şekilde öldürebileceğini bilerek sesini alçak tuttu. "Yeni bir anlaşma yapıyorum. Güçlerimi istiyorsan onları sana vereceğim ama böyle değil. O şimdi serbest kalacak, yoksa benden hiçbir şey alamazsın."

Tahttan daha hızlı fışkıran kan Kayan Yıldız'ın kollarını kırmızıya boyadı. "İtaatsizliğiniz için onu öldürebilirim."

"Ama o zaman güçlerimi asla alamazsın." Scarlett, muhtemelen gösterinin neden aniden durduğunu merak eden kalabalıktan daha fazla kafa onlara doğru dönerken gülümsemeye devam etti. "Bunu şimdi yap, yoksa bir daha senin için hiçbir şey yapmayacağım."

"Pekâlâ. Sana istediğin şeyi vereceğim." Kayan Yıldız, Zırdeli Soytarı ve Azize'ye Julian'ın bağlarını çözmelerini işaret etti.

"Ne kadar cömert olabileceğimi gördün mü?" diye sordu Gavriel. "Değerli sevgilin yakında özgür olacak ama seni tekrar gördüğümde sözünü tutmanı bekliyorum. Gücünü kabul edeceksin, gerçek bir ölümsüz olacaksın ve beni sevmeye muktedir kılan zayıflığı ortadan kaldıracaksın. Bunda başarısız olursan değer verdiğin herkese işkence ederim, ta ki sen onların ıstıraplarına bir son verip sonunda onları öldürmem için bana yalvarana kadar."

ELLİ İKİNCİ BÖLÜM

Scarlett

Scarlett, Kayan Yıldız'ın o gece yanına gelmesinin ne kadar süreceğini bilmiyordu ama geldiğinde orada olmaya hiç niyeti yoktu. Korkunç partiden ayrılmasına izin verilir verilmez Yabanbağı'ndaki odasına ulaşana kadar tünellerden geri koştu.

Mahkûm Kadın, Scarlett içeri adım attığı anda yaldızlı tüneğinden aşağı atladı. "Ne..."

"Benimle konuşma, seni gidi ikiyüzlü hayal kırıklığı müsveddesi kadın."

Anissa'nın yüzü sevimli bir şekilde somurttu. "Seni uyarmaya çalıştım; sana yalan söyleyemeyeceğimi söyledim."

"Sana benimle konuşma dedim!" Scarlett yatak odasına girer girmez kanlı elbisesini çıkardı ve kendi sihirli elbisesini giymek için acele etti. Sihirli elbise onu özlemiş gibi tenini ısıttı. Sonra kumaş yumuşak satenden, göğsünü sıkıca sarıp belinde bollaşan öfkeli kırmızı bir deriye dönüşürken kalınlaşıp güçlendi.

"Scarlett, beni dinle" dedi Mahkûm Kadın. "Her ne planlıyorsan..."

"Konuşmayı kes!" Scarlett, Hülya Anahtarı'nı çıkardı ve kapıya yöneldi. "Eğer bir hain değilsen sözlerini, Gavriel benim için geldiğinde onun dikkatini dağıtmak veya onu yanlış yönlendirmek için sakla."

"Ama işkence..."

Scarlett, Anissa'nın söylediğini duymazdan geldi. Hülya Anahtarı'nı saraydan çoktan uzaklaşmış olduğunu umduğu Julian'ı düşünerek kilide itti sonra büyülü nesneyi çevirip kapıyı açtı.

İlk başta anahtarın çalışmadığını düşündü. Legend'ın muhafızlarının Tella'yı kilitlemek için kullandıklarından çok daha berbat kokan bir zindan koridorundaydı. Hava, nemli su ve ölüme terk edilmiş şeyler kokuyordu. Scarlett demir parmaklıkların arkasında çeşitli işkence aletleri, raflar, zincirler, ipler ve sonra tavandan sarkan Julian'ı gördü.

Bacakları titredi. Onu yaralı olarak görmüştü, onun öldüğünü görmüştü ama yine de bunların hiçbiri karşısındaki manzaraya bakmayı kolaylaştırmıyordu.

Julian'ın elleri başının üzerinden zincirlenmişti ve tavandaki bir kancaya bağlanarak onu kanlı bir oluğun üzerinde asılı bırakmıştı. Gömleği yırtılmıştı, göğsü kıpkırmızı ve terliydi, güzel yüzü ise artık taşıyamıyormuş gibi başını öne eğdiği için Scarlett'ın yalnızca kısmen görebildiği metal bir maskeyle yarı örtülmüştü.

Babası, o partiden kaçar kaçmaz Mirelerine Julian'ı yakalatmış olmalıydı, yoksa Julian aptalca onun için geri dönerdi.

"Kızılcık..." Sesi kısık ve boğuktu.

"Her şey yoluna girecek." Scarlett kendinden emin görünmeye çalıştı ama yüreği parçalanırken sesi çatladı. "Ben... ben seni çözeceğim."

"Hayır" diye inledi Julian, "sen... sen... Buradan çıkmalısın."

"Sensiz olmaz." Scarlett, onu tavandaki kancadan indirmek için ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ama tavan çok yüksekti. Bir merdivene veya tabureye ihtiyacı vardı.

Çılgınca koridora geri döndü. Birkaç mahkûm arkasından seslendi ama Scarlett etrafı arayıp şu anda orada olmayan bir muhafıza ait olması gereken bir tabure bulurken onları görmezden geldi. Tabureyi sürükleyerek geri götürdü ve hiç vakit kaybetmeden üstüne çıktı.

Julian'ın duyguları zayıf, gri gölgelerden ibaretti. Scarlett kelepçeleri birbirine bağlayan kilidi ararken, Julian ayakları üzerinde sallandı. Kilit falan yoktu. Scarlett'ın ellerini tavandaki kancadan kurtarmak için onu kaldırması gerekecekti ama bilekleri bağlı kalacaktı.

Julian'ın gözleri açılıp kapandı. "Seni seviyorum" diye inledi. "Eğer ölürsem... bu..." Çevresindeki renkler titreşip tamamen kayboldu.

"Hayır!" dedi Scarlett. "Ölmeyeceksin! Bunu ya birlikte atlatacağız ya da birlikte öleceğiz. Benden vazgeçme Julian. Seni kurtarıyorum, seni kurtarıyorum, seni kurtarıyorum, seni kurtarıyorum."

Scarlett, Julian'ın gevşek vücudunu tavan kancasından kaldırmak için tüm gücünü kullanırken sözleri hiç durmadan tekrarladı. Julian'ın teni terden ve soğuktan nemliydi. Kancadan kurtulurken ağırlığıyla neredeyse ikisini de yere düşürecekti.

Scarlett kolunu onun alev alev yanan sırtına dolayıp kalkmasına yardım ederken, "Julian" dedi emreder gibi.

"Hücre kapısına gitmemiz gerekiyor, sonra bizi buradan çıkarmak için Hülya Anahtarı'nı kullanabilirim."

"Korkarım anahtarın bu sefer sana yardım etmeyecek." Kayan Yıldız, Julian'ın hücresinin diğer tarafında belirirken, hapishanenin içindeki her bir parmaklık tutuşarak zindanı vahşi kırmızı ve turuncu alevlerle doldurdu. Elinde her zaman zehirli bir kadeh olan Zehirbaz, alevlerin ışığıyla daha da çarpık görünen coşkulu bir sırıtışla onun yanında duruyordu.

Scarlett, Julian'la birlikte yanmakta olan kapıya koşmaya çalıştı ancak Kayan Yıldız daha önce ulaştı. Kapıyı Scarlett'ın ulaşamayacağı kadar genişçe açıp içeri girdi.

Tacını çıkarmıştı ama resmi kıyafetleri kana bulanmış haldeydi. Yaklaşırken kırmızı damlacıklar yerdeki taşlara püskürüyordu.

Scarlett'ın elbisesi hemen değişti. Metalik seslerin telaşıyla öfkeli kırmızı deriden, çelik kaplama zırhı olan vahşi bir elbiseye dönüştü.

Gavriel yıldız parlaklığında ve gaddarca gülümsedi. "Majestelerinin Elbisesi, bu elbise benden hiçbir zaman hoşlanmadı."

"Kraliçe Azane öldüğünde de böyle değişmemiş miydi?" diye sordu Zehirbaz. "Onun dövüşçüden çok bir âşık olduğunu sanırdım."

"Belki ikinizden de hoşlanmıyordur" diye tükürdü Scarlett.

"Benden kesinlikle hiç hoşlanmadı. Bu da utanç verici. Azane muhteşem olabilirdi." Kayan Yıldız'ın parmakları alev aldı. "Seni incitmek istemiyorum."

"O zaman yapma." Scarlett başka bir çıkış ararken kolu-

nu Julian'a doladı ama önlerinde yalnızca üç adet aşılmaz duvar ve yanan parmaklıklar vardı. "Gitmemize izin ver."

"Sana yardım etmeye çalışıyorum *auhtara*." Gavriel bir adım daha attı ve Scarlett ondan kaçamadan yanan ellerini çelik kaplı omuzlarına bastırdı.

Scarlett çığlık atıp Julian'ı bıraktı. Elbisesinin zırhı kalınlaştı ama bu, acıyı durdurmaya yetmedi ve Scarlett, ondan kurtulacak kadar güçlü değildi. Daha önceki yanışı bununla kıyaslandığında hiçbir şeydi.

"Benimle savaşmayı kes, seni kurtarıyorum *auhtara*." Altın gözler onunkilerle buluştu. "Kolunun altındaki o çocukla birlikte buradan gidersen o elbiseye dönüşen Kraliçe Azane ve elindeki anahtara dönüşen Reverie ile aynı kaderi paylaşırsın. Onlar insanlara âşık olan ve birer ölümlüye dönüşüp ölen Mirelerdi. Ama sihir ölmez. Böylece, insan bedenleri yok olduğunda sihirleri nesnelere aktarıldı. İstediğin bu mu?"

"Bu asla senin gibi olamayacağım anlamına geliyorsa o zaman evet" diye soludu Scarlett; hava nefes almayı zorlaştıracak kadar sıcaktı. Kurtulmaya çalışıyordu ama Gavriel'in tutuşu çok sıkıydı. Tek yapabildiği geriye uzanıp Hülya Anahtarı'nı Julian'ın avucuna bırakmaktı. "Git..."

"Benden seni bırakmamı isteyemezsin!" Julian dişlerini gıcırdattı ve Scarlett'ın elini tutup az önce işkence görmüş bir çocuğun sahip olması gerekenden çok daha fazla bir güçle çekti. Yine de onu kurtarmak için yeterli değildi –Kayan Yıldız onu daha sıkı kavrayarak metal elbisesini dağladı ve derisini damgaladı– ama aynı acı verici anda Scarlett'ın elbisesi değişti.

Tek bir kesik nefeste sihirli elbise Scarlett'ı sadece ince

bir kombinezonla bıraktı ve Kayan Yıldız'ın ellerine takılan iki metal eldivene dönüştü.

Etraflarındaki parmaklıkların üzerindeki alevler dumana dönüştü.

Gavriel küfretti.

Scarlett öksürdü ama sonunda onun elinden kurtulmuştu. Elbisesi Gavriel'in alevlerini boğmuştu. Gavriel'in ona karşı savaştığını, zırhlı eldivenleri erittiğini, elbisesini yok ettiğini görebiliyordu; Scarlett ve Julian'ın kaçabilmesi için elbise kendini feda etmişti.

Gavriel, "Durdur onları!" diye bağırdı Zehirbaz'a.

Zehirbaz kilidin önüne geçip ölümcül kadehini ileri uzattı; kadehin içindekileri fırlatıp onları taşa çevirmek üzereydi. "Görünüşe göre çok da iyi arkadaş olmayacağız."

Scarlett ve Julian donup kaldı.

Öfkeden kuduran Kayan Yıldız arkalarındaydı, hâlâ eldivenlerle savaşıyordu. Zehirbaz önlerindeydi, onları taşa çevirmeye hazır görünüyordu. Tuzağa düşmüşlerdi. Scarlett, Julian'a daha sıkı sarıldı; aniden tüm hapishane parmaklıkları Zehirbaz'ın etrafında parçalanmaya ve yeniden şekillenmeye başladı. Kalın metal parmaklıklar onu hapseden yeni bir kafes oluşturarak kapıdan uzaklaştırdılar.

Dumanla dolu kokuşmuş hava büyülü ve tatlı bir şeye dönüştü.

"Legend burada" diye hırıldadı Julian. "Bunları o yapıyor."

"Anahtarı şimdi kullan!" diye kükredi Legend.

Scarlett onu göremiyordu ama itaat etmekte tereddüt etmedi. Julian'la birlikte kapıya doğru fırladı.

Ama Zehirbaz hâlâ çok yakındı. Kafese kapatılmıştı ama bu, kadehinin içindekileri fırlatmasına engel olmadı.

Julian, Scarlett'ı arkasına iterek onu zehirden korudu ve kadehin içindekilerin göğsüyle kollarına sıçramasına izin verdi.

"Hayır!" Scarlett, Julian'ı yakalayıp çığlık attı ve kız kardeşini ve emniyeti düşünerek Hülya Anahtarı'nı kilide soktu.

Sadece birini buldu.

ELLİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Scarlett

Scarlett acı verici renklerin çığlık atan bulanıklığı içinde kapı eşiğinden geçti. Hararetli turuncu, kavurucu sarı ve şiddetli lal taşı. Omuzları yanıyordu. Acıyı daha önce hissetmişti ama şimdi tek hissedebildiği buydu.

"Nemli havlu ve soğuk su getirin." Bir çift güçlü el onu kaldırdı ve bulut benzeri bir yatağa taşıdı.

"Hayır" diye hıçkırdı Scarlett. "Önce Julian'la ilgilenin."

"Ben iyiyim Kızılcık." Julian yanındaydı, omzuna soğuk bir havlu bastırıyordu. Scarlett'ın başı tüylü yastıklara düştüğünde görüşü bir gidip gelirken acısının birazını hafifletiyordu.

Bilincini ne kadar süreliğine kaybettiğini bilmiyordu ama kendine geldiğinde Yabanbağı'ndaki yatak odasına dönmüştü. Pembe ve altın rengi bulutlar içindeydi; etrafı mermer sütunlar, rahatsız edici freskler ve tanıdık yüzlerle çevriliydi. Ama gerçekten gördüğü tek yüz Julian'a aitti.

Korkunç maske hâlâ yüzünün yarısını kaplıyordu. Ama bileklerinin etrafındaki zincirler gitmişti. Hiçbir yardım almadan ayakta duruyordu. Göğsü artık kırmızı ve terli değildi, pürüzsüz ve kahverengiydi. Scarlett'ın boynunu ve göğsünü örtmek için nemli bir havluyu açarken düzenli nefesler alıyordu.

"Bu gerçek mi?" diye sordu Scarlett.

"Sen söyle." Julian ağzının kenarıyla alnına şefkatli bir öpücük kondurdu.

"Ama... Sen nasıl zarar görmedin?"

"Bana bunu ya birlikte aşacağımızı ya da birlikte öleceğimizi söyledin. Ve" –Julian'ın alnı kafası karışmış gibi kırıştı– "Zehirbaz'ın kadehinin içindekiler beni iyileştirdi."

"Keşke birazı da Scarlett'ın üzerine dökülseydi" dedi Tella.

Scarlett, kız kardeşini görmek için başını çevirdi. Yatağın diğer tarafına tünemişti, narin elleri başka bir soğuk bezi Scarlett'ın diğer omzuna bastırıyordu. İlk bakışta koyu mavi kurdeleler ve soluk mavi dantellerle kaplı elbisesiyle çarpıcı görünüyordu. Ama Scarlett daha yakından baktığında kız kardeşinin gözlerinin şişmiş olduğunu ve bütün gün gözyaşlarıyla savaşmış gibi yanaklarının kızarmış olduğunu gördü.

"Tella? Buraya nasıl geldin?"

"Biraz yardım aldım." Tella pencerenin yanındaki sütunlara ve odanın diğer tarafındaki misafirlere doğru başını salladı. Mireler.

Scarlett geriye kaçtı.

Tella delirmişti. Ölüm Bakiresi'ni ve arkasında dalga-

lanan tül perdelerle son derece alakasız görünen bir başka Mire'yi yanında getirmişti. Adam sarkık omuzlarının üzerine kaba yün bir pelerin giymişti ve tüm yüzünü gizleyen bir kapüşon takmıştı. Scarlett, mekânda ve zamanda yolculuk yapabilen çılgın Mire Suikastçı'yı hatırlayana kadar Mireler listesini gözden geçirmek zorunda kaldı.

"Sorun yok" dedi Tella ancak Scarlett, kız kardeşinin sesinin kendini buna ikna etmeye çalışıyormuş gibi normalden daha yüksek çıktığına yemin edebilirdi. "Bizimle aynı şeyi istiyorlar."

Scarlett hiçbirine güvenmek istemiyordu. Ama kız kardeşinin de Mirelerden en az kendisi kadar nefret ettiğini biliyordu. Tella iyi bir nedeni olmadan bu ikisine güvenemezdi ve Zehirbaz da muhtemelen Julian'ın hayatını kurtarmıştı.

"Zehirbaz sizinle birlikte mi çalışıyor?" diye sordu Scarlett.

Suikastçı başını iki yana sallarken, Ölüm Bakiresi, "Zehirbaz ile hiçbir ittifakımız yok" diye cevap verdi.

"Zehirbaz sadece kendi için çalışır" dedi Mahkûm Kadın.

Scarlett yatakta doğruldu. Açık kapının diğer tarafındaki diğer hain Mireleri unutmuştu. "Buradan çıkmamız gerekiyor!" diye bağırdı. "O bir casus."

"Elbette ben bir casusum" dedi Mahkûm Kadın. "Beni buraya o yüzden koydu. Ama ben de senin tarafındayım." Lavanta rengi eteğini dramatik bir şekilde savurarak tüneğinden atladı ve önündeki parmaklıkları tuttu. "Bu kafesten çıkmak istiyorum. O gün neden boğazını kestim sanıyorsun?"

"Belki sıkılmışsındır." Scarlett, Mahkûm Kadın'ın yalan söyleyemeyeceğini biliyordu ama onu gerçekten dinlemek istemiyordu.

Tüm Mirelerden nefret etmek istiyordu. Ölüm Bakiresi'nin hüzünlü gözlerine bakıp benzer bir kafesin içinde olmanın ne kadar kötü hissettirdiğini hatırlamak istemiyordu.

Scarlett, Suikastçı'nın neden onlara yardım edeceğini bilmiyordu; herkesten daha güçlüydü ama yine de etrafında dönen isli kömür duyguları, kırıklık ve sefalet hisleri uyandırıyordu.

"Tella, onları neden buraya getirdin?" diye sordu Scarlett.

"Bir nevi onlar beni buraya getirdiler. Bana senin tehlikede olduğunu söyleyen Ölüm Bakiresi'ydi ve içeriye girmemizi sağlayan da Suikastçı'ydı. Suikastçı beni buraya seni aramam için getirirken, Legend da Julian'ı aramaya gitti. Onu gördünüz mü?"

"Kaçmamıza yardım etti" dedi Julian. "Kayan Yıldız ile savaşmak ve biz kaçarken onu meşgul etmek için illüzyonlarını kullanıyordu."

Tella'nın yüzü bembeyaz kesildi. "Onu orada bırakmamalıydın."

"Kendi başının çaresine bakabilir" dedi Julian.

"Ya yakalandıysa ya onun kim olduğunu anlarlarsa? Sihrini elinden alırlar. Onu bulmalıyız." Suikastçı'ya döndü. "Sen..."

"Bir kişiyi kurtarmak için oraya gidersen Gavriel'i asla yenemezsin" diye sözünü kesti Anissa. "Aynı hataları tekrar etmeye devam edeceksiniz, birinizi kurtarmak için diğerinizi feda edeceksiniz."

"Ama onu öylece bırakamayız!" Tella'nın yüzü Legend'ın güçlerinden daha fazlasını kaybedeceğinden korkuyormuş gibi beyazdan kırmızıya döndü. Kayan Yıldız ile kendi başına savaşmaya hazır görünüyordu.

Scarlett'ın kaburgaları gerildi. Bakışları Mahkûm Kadın'ın kafesinin önündeki, o günün erken saatlerinde bir cesedin yattığı yerdeki boş alana kaydı. Cinayet, Kayan Yıldız'ın sorunları çözme yöntemiydi. "Onu geride bırakmayacağız."

"Bu savaşı kazanmanın tek yolu Kayan Yıldız'ın en çok istediği şey haline gelmektir." Anissa'nın menekşe rengi bakışları Scarlett'ınkilerle buluştu.

"Bunu yapamam" dedi Scarlett. "Denedim. Tam gücüme kavuşursam başka birine dönüşeceğim..."

Scarlett o anda anladı. Belki de yapması gereken *buydu*. Babası onun değişmesini istiyordu ama aynı zamanda *başka birini* istiyordu. Scarlett biraz şefkatle baktığında bunu onun gözlerinde görmüştü. Halen sevdiği tek kadın olan Cennet'i istiyordu. Onu öldürmüştü ama buna pişmandı çünkü tüm ölümsüzler gibi o da takıntılı ve sahipleniciydi. Onu özlüyordu. Scarlett'ın annesi, onun en çok istediği şeydi.

Arka planda Scarlett, kız kardeşinin bir şeye itiraz ettiğini duydu ancak sonunda onu nasıl yenebileceğini anlayınca tüm kelimeler beyaz bir gürültüye dönüştü. Bu fikir çok uçtu ve muhtemelen mantıksızdı ama Gavriel'in tek zaafı aşksa, o halde Scarlett'ın onun sevdiği tek kişi olması gerekiyordu. "Suikastçı? Zamanda yolculuk yaparken başka insanları da yanına alabilir misin?"

"Zamanda yolculuk yapmayı neden istiyorsun ki?" diye sordu Julian, aynı anda Tella, "Zaman kaybediyoruz" derken.

Scarlett, Suikastçı'nın yumuşak cevabını zar zor duydu. "Evet. Ancak zamanda geriye gidip en ufak bir değişiklik bile yaparsan, bu zaman çizelgesine geri dönemeyebilirsin ve buradaki sevdiklerin seni bir daha asla göremez."

"Ya sadece birini taklit etmek amacıyla onu gözlemlemek ve bir elbise çalmak için zamanda geriye gidersem?"

"Hiçbir şeyi değiştirmeyebilirsin" dedi Suikastçı. "Ancak zaman yolculuğu nadiren planlandığı gibi gider; işin sonunda bir elbiseyi çalıp birini gözlemlemekten çok daha fazlasını yapabilirsin."

"Kimi gözlemlemek istiyorsun?" diye sordu Tella.

Ama sesindeki titremeden kız kardeşinin, Scarlett'ın az önce keşfettiği şeyi anladığı belli oluyordu.

"Zamanda geriye gidip annemizi görmek istiyorum." Scarlett'ın sözleri kulağa imkânsız gelmeliydi. Ama imkânsız insanlarla dolu bir odada duruyordu; üç Mire, yaşlanmayan bir çocuk ve ölüp tekrar hayata geri dönen bir kız kardeş.

Scarlett'ın fikri mümkündü. Sadece çok tehlikeliydi. Başarısız olursa Kayan Yıldız annesini öldürdüğü gibi onu da öldürebilirdi, onu başka bir kafese koyabilirdi ya da daha önce verdiği sözü tutup sevdiği herkese işkence edebilirdi. Ama işe yararsa tüm imparatorluk ile hepsi kurtulabilirdi.

"Tüm bunların kulağa nasıl geldiğini biliyorum ama annemizin, Kayan Yıldız'ı öldürmenin anahtarı olduğuna gerçekten inanıyorum. Mektubunda paylaştığın sırrı hatırlıyor musun? Gavriel'in onu sevdiğini söyleyen sırrı? Bazen bana bakışlarında bunu görüyorum. Bana bakar-

ken annemizi görüyor ve bu onu değiştiriyor. Annemin birkaç kıyafetini çalmak ve onu gözlemlemek için geri dönebilirsem Kayan Yıldız'ı o olduğuma ikna edebilirim. Bunu yaparsam onu öldürmemize yetecek kadar insan olacağını düşünüyorum."

Tella başını iki yana salladı. Scarlett sarı buklelerin kızgın görünebileceğini hiç düşünmemişti ama Tella'nın yüzünün etrafında hoplayan bukleler öfkeli görünüyordu. "O çoktan öldü Scarlett. Kayan Yıldız onu öldürdü."

"Bu yüzden Suikastçi'nın yardımına ihtiyacım var. Beni Kayan Yıldız'a götürebilir ve Cennet'i geçmişten geri getirdiğini söyleyebilir."

Tella kaşlarını çattı, tuttuğu bezi bir silaha dönüştürebilirmiş gibi ellerini yumruk yaptı. "Onu Cennet olduğuna ikna etsen bile, ya seni öldürmeye kalkarsa?"

"Bunu yapmayacak." En azından Scarlett yapmayacağını umuyordu. "Bana ilk hamile kaldığı zamanki Cennet olduğuma ikna edersem, hayır."

"Kızılcık başka bir yolu olmalı."

"O haklı" diye yalvardı Tella, "ağzından çıkanı kulağının duyduğunu sanmıyorum, bu korkunç bir fikir."

"Hayır, değil" diye mırıldandı Suikastçi. "Daha önce işe yaradığını görmüştüm."

Odadaki her kafa ona çevrildi. Gölgeleri üzerine topladığı ya da belki de onları kendi başına yarattığı sütunun yanındaki yerinden kımıldamamıştı. Scarlett bir Mire ile yaşıyordu ama Suikastçi'nın gücü Mahkûm Kadın'ınkinden çok daha kuvvetliydi. Konuştuğunda çatallı sesi karşısında tüm oda titriyordu.

Yine de Tella'nın ona bakma cüreti vardı. "Bütün bun-

ları gördüysen neden bize yapmamız gereken şeyin bu olduğunu söylemedin?"

"Deneyimlerime göre insanlar geleceklerini ziyaret ettiğimi duymaktan ve söylediklerimi yapmazlarsa çok acı verici bir şekilde öleceklerini bilmemden hoşlanmıyorlar. Sadece anlamalarına izin verirsem işe yarıyor."

"Tabii bazen insanların rehberliğe ihtiyacı olabiliyor" diye ekledi Ölüm Bakiresi.

"Onlar haklı" dedi Anissa'nın sesi diğer odadan.

Tella'nın kaş çatışı biraz daha derinleşti. "Scar, bu bizim tek seçeneğimiz değil. Ölümsüz Kütüphane'den Ruscica'yı aldım. Kayan Yıldız'ın kanından biraz alabilirsek o zaman... "

"Onun kanını almaya çalıştım" dedi Scarlett. "Bu plan işe yaramadı."

"Sonunda onunki gibi bir kafese sokuldu." Mahkûm Kadın başıyla Ölüm Bakiresi'ni gösterdi.

Herkes sustu.

Tella tartışmayı unutmuş gibi görünüyordu. Julian, Scarlett'ı yataktan kaldırıp onu sonsuza dek kollarında tutmak istiyormuş gibi görünüyordu ama bu beklemek zorunda kalacaktı.

"Bu, elimizdeki en iyi seçenek" dedi Scarlett.

"Tek bir şeyi gözden kaçırıyorsun." Ölüm Bakiresi başıyla Julian'ı ve ardından Tella'yı işaret etti. "Bu plan işe yararsa ve Gavriel bir an bile olsa sevgi hissederse birinizin onu öldürmesi gerekecek. Scarlett, Gavriel'i öldürmeye çalışırsa Gavriel onu sevmekten vazgeçip insanlıktan çıkabilir."

"Bunu neden sen veya Suikastçı yapamıyorsunuz?" diye sordu Tella.

"Kayan Yıldız, hiçbirimizin onu öldürmeyeceğinden emin olmak istedi, bu yüzden bizi yaratmasına yardım eden insan cadı bir büyü yaptı. Mirelerinden biri onu öldürmeye çalışırsa onun yerine ölürler."

"O zaman ben yaparım." Tella'nın gaddar gülümsemesi Mirelere rakip olabilirdi. "O canavarı seve seve öldürürüm. Hâlâ taht odasındaysa içeri girip bunu hemen yapabilirim."

"Bu işe yaramaz" dedi Vale, yatak odasına girerken. "Ona asla yaklaşamazsın. Ama ben, seni onu öldürebileceğin kadar yakına götürebilirim."

ELLİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Donatella

"Burada ne işin var?" diye sordu Tella.

"Seni görmek de çok güzel sevgilim." Vale, dünya umurunda değilmiş gibi uzun parmaklarıyla siyah bir elmayı atıp tutarken sadece Tella'ya baktı. Tembel bakışları, kat kat kumaşları olan zarif elbisesine takıldı; Tella taç giyme törenine gitmemişti ama ortama karışması gerekmesi ihtimaline karşı hazırlıklı olmak istemişti. Elbisenin tamamı, onun tek çekişle açılacak bir hediye paketi gibi görünmesini sağlayan derin su mavisi kurdelelerden ve gök mavisi dantellerden ibaretti.

Öte yandan Vale önceki korkunç geceden beri üzerini değiştirmemişti. Gömleğinde kan lekeleri vardı. Tella yanından ayrıldıktan sonra gömleğini yarasının üzerinden iliklemiş gibi görünüyordu, dün gece Tella onu göğsünden bıçaklamamış ve aralarındaki ölümsüz bağı koparmamış gibi. Vale'nin gitmesine çok kolay bir şekilde izin verdiğini düşünmüştü ama belli ki gitmesine gerçekten izin vermemişti.

"Bizi nasıl buldun?" diye sordu Tella.

"Kayan Yıldız, kız kardeşini bir haftadır burada tutuyor. Burası saklanmak için pek harika bir yer değil ve ben seni her zaman bulurum Donatella." Elmasını yere atmadan önce siyah meyveden bir ısırık aldı. Mermere çarpan elma odanın içinde yuvarlanarak kapı aralığından geçti ve Mahkûm Kadın'ın yaldızlı kafesinin altında gözden kayboldu. "Artık birbirimize *bağlı* olmayabiliriz ancak aramızdakiler hiçbir zaman tamamen geri alınamayacak."

"Bu yüzden gitmeni istiyorum!" Tella bağırmamaya çalıştı; Vale, onu üzen kişi kendisiyse bundan her zaman zevk alırdı. Ancak Tella'nın pamuk ipliğine bağlı olan duyguları o ortaya çıktığı an kontrolü kaybetmişti. "Sana bir daha asla güvenmeyeceğim."

"Legend'ı kurtarmak istiyorsan yapacaksın." Vale en yakın sütuna yaslandı ve ayak bileklerini birleştirdi. "Biz burada konuşurken Gavriel, Legend'ı taht odasına getirtiyor. Sihirli evcil hayvanlara bayılır. Gavriel, Şifacı'nın onu bir kafese koymasını ve ardından kafesi Anissa'nınki gibi mühürlemeyi planlıyor, böylece Legend güçlerini kullanamayacak veya kaçamayacak; Gavriel ölmediği sürece."

Tella başını iki yana salladı. Ona inanmak istemiyordu ama Julian, Legend'ın kaçmalarına nasıl yardım ettiğini açıkladığı an ona bir şey olduğundan korkmuştu. Legend, Julian'ı aramaya giderken kız kardeşini arayan Tella'nın Suikastçı ile kalması konusunda ısrar etmişti. Julian'ı bulup geri gelmesi gerekiyordu. Dikkat dağıtmaya çalışmaması veya kendini feda etmemesi gerekiyordu.

Julian, Tella'nın düşündüğü birkaç şeyi söyleyerek lanetler yağdırdı.

Vale, Julian'ın yüzünün yarısını kaplayan demir maskeyi görünce kahkaha attı. "Sen de Şifacı'yı ve Gavriel'i ziyaret etmişsin gibi görünüyor."

Julian ona kötü bir bakış attı. "Bununla yaşayabilirim."

"Mesele de bu" diye mırıldandı Vale. "Bu kafes Legend'ı onun evcil hayvanı ve esiri olarak tutacak. Legend ölüp tekrar dirildiğinde bile kafese geri dönecek ve yalnızca Gavriel'in gerçek ölümü onu özgür bırakacak."

Suikastçı bir an için ortadan kaybolup yeniden belirirken, çakılan kibrit gibi bir cızırtı sesi duyuldu. Bir an önce pencerenin kenarındaydı ve şimdi Scarlett'a daha yakın duruyordu, elinde bir yığın parlak elbise tutuyordu. "Kupa Prensi doğruyu söylüyor. Şifacı şu anda Legend'ın kafesini tamamlamak üzere."

"O zaman o işini bitirmeden önce Legend'ı oradan çıkar" dedi Tella.

Suikastçı etrafında daha da koyulaşan gölgeler dışında hareket etmedi. "İstediğini yaparsam Gavriel benim olduğumu anlar ve bu, onu öldürme şansımızı mahveder."

"Gördün mü?" diye el çırptı Vale. "Sana bana ihtiyacın olduğunu söyledim."

"Hayır, yok" dedi Tella.

"Evet, var." Vale, bu tartışmayı kazandığını biliyormuş gibi ona hoşgörülü bir şekilde gülümsedi. "Planınızı duydum. Oraya gizlice girmeyi asla başaramazsın. Burada başka hiç kimse sana yardım edemez. Suikastçı, kız kardeşinin yanında olacak. Gavriel, Ölüm Bakiresi'nin ondan nefret ettiğini biliyor. Onu öldürecek kadar ona yaklaşmanın tek yolu taht odasına *benimle* girmen. Gav-

riel bunu zaten bekliyor. Seni kız kardeşine karşı bir koz olarak kullanmak için beni seni bulmam için gönderdi. Seni içeri sokmama izin verecek."

Tella öfkeyle başını salladı. Başka bir yolu olmalıydı. Vale ona yine ihanet edecekti. Ona her zaman yardım etmişti ve her zaman beklenmedik bir bedel ödetmişti. *Ama ona her zaman yardım etmişti.*

"Senin bundan çıkarın ne?" diye sordu Tella. "Neden bizim için Kayan Yıldız'a ihanet edeceksin?"

Vale ona bıçak gibi keskin gülümsemesiyle baktı. "Hepiniz için değil. Sadece senin için. Ve elbette bir karşılığı olacak. Gavriel, seni ona teslim ettiğimde duygularının benim emrim altında olmasını bekleyecek ve bu sadece bir rol olamaz. Hemen anlar. Onu öldürecek kadar yanına yaklaşmak istiyorsan bana tapıyormuşsun gibi duygularını kontrol etmeme izin vermelisin."

Tella homurdandı. "Tüm bunlar bittiğinde senden nefret etmeye geri dönmeme izin vereceğine gerçekten inanmalı mıyım?"

"Hayır, bu bittiğinde duyguların sonsuza dek bana ait olacak." Vale'nin sesinde hiç pişmanlık yoktu. "Yardımımın bedeli bu. Legend'ı kurtaracak *ve* canavarını öldüreceksin, ben de sana sahip olacağım."

"Sen hayal görüyorsun!" dedi Tella. "Hayatımın geri kalanını senin büyünün etkisi altında yaşamayacağım."

"Öyleyse Legend ölümsüz hayatının geri kalanını bir kafeste geçirecek. Legend'ı ve imparatorluğu mu kurtarmak istiyorsun, yoksa kendini mi?" Vale gamzelerini göstererek şakacı bir tavırla gülümsedi.

"Sen delirmişsin" dedi Julian.

"Bunu yapma" dedi Scarlett.

Ancak her iki itiraz da Tella'nın kulaklarındaki çınlamaya kıyasla sönük kalıyordu. Vale delirmemişti; Tella biraz önce söylediklerine rağmen onun hayal görmediğini biliyordu. Vale istediğini elde etmek için ne gerekiyorsa yapmaya kararlıydı ve maalesef onu istiyordu.

"Bunu yaparsan" dedi Tella yavaşça, "senden sonsuza kadar nefret edeceğim."

"Hayır, aşkım. Bunu yaparsam sonunda benden nefret etmeyi bırakacaksın." Vale'nin gülümsemesi kayboldu ve bir an için saf bir perişanlık gibi göründü; çukur yanakları, kızarmış gözleri ve göğsünde kan lekesi olan bir insan kabuğu. Vale ölemeyen ama tüketmek istediği şeyler onu yuttuğu için asla tam anlamıyla yaşayamayan bir ölümsüzdü. Tella birini sevmeden istemenin sonsuz bir açlık gibi olduğunu hayal etti, istediğin kişiyi elinin altında tutmayı başarsan bile bu asla yeterli olmayacaktı ve gitmelerine izin vermek çok daha kötü olacaktı.

Tella aralarındaki şeyin bir bıçak darbesi ile kesilemeyeceğini bilmeliydi. Ya da belki o kesik tüm bunlara yol açmıştı. Belki de Vale aralarındaki bağ onu samimi bir şekilde önemsemesine neden olduğu için; saplantı, takıntı, şehvet ve sahiplenme gibi ölümsüz duygularının çok daha ötesine geçtiği için evliliklerini bitirmesine izin vermişti. Ama artık bağları koptuğuna göre geriye kalan tek şey bencil dürtüleriydi.

Talih Hanım, Vale onu sevmezse takıntısı yüzünden onu yok edeceği konusunda uyarmıştı. Tella evet derse tam olarak böyle olacaktı. Vale duygularını kontrol ederse Tella yalnızca ona zevk veren ya da onun bastı-

rılamaz susuzluğunu gidermesine yarayan şeyleri hissedecekti.

Tella çaresizce başka bir yol olduğuna inanmak istedi ama bir tane bile bulamadı. Ve odada etrafına bakarken görebildiği tek şey Gavriel'in verdiği zarardı. Demir maskeli Julian. İnci kafesindeki Ölüm Bakiresi. Evcil bir hayvan gibi kafeste tuttuğu Mahkûm Kadın. Sonra Julian'ınki gibi bir maske takan ve Mahkûm Kadın'ınkinden çok daha sevimsiz bir kafese kapatılmış olan Legend'ı hayal etti.

Tella titrek bir nefes aldı. Legend'ın onunla sonsuza dek birlikte olması gerekiyordu, bir kafesin içine hapsolmamalıydı; ilki asla gerçekleşmeyecek olsa bile ikincisinin olmasına asla izin veremezdi. Legend'ın sonsuza kadar kafese kapatılmasına izin veremezdi ve Tella, Kayan Yıldız'ı öldürememelerinin sebebi olamazdı. Önce annesi yüzünden onu yok etmek istemiş olabilirdi ama şimdi bundan çok daha fazlasıydı.

Bundan nefret ediyordu ama Vale haklıydı, onun yardımı olmadan Kayan Yıldız'ın yanına asla yaklaşamazdı.

"Tella" dedi Scarlett, "bunu yapmak zorunda değilsin."

"Evet... sanırım zorundayım."

"Kardeşim bunu istemezdi" dedi Julian. "Başka bir yol bulacağız."

"Denedik ve işe yaramadı. Kayan Yıldız bir imparator, sen bir maskenin içindesin ve Legend da bir kafeste. Kesinlikle bunu yapmamı istemezdi" dedi Tella. Hatta muhtemelen bu yüzden ona kızardı. "Ama durum tam tersi olsaydı onun benim için bunu yapacağını biliyorum." Legend onu kartlardan kurtarmıştı, Vale'den kurtarmış-

tı ve şimdi onu kurtarma sırası Tella'ya gelmişti. Vale'ye döndü. "Benden ne istiyorsun?"

"Bekle..." Scarlett itiraz etmeye hazırlandı.

"Onları durdurmaya çalışma" dedi Suikastçı. "Sonuçlarından hoşlanmazsın."

Küçük bir cızırtı sesi daha oldu ve sonra kapüşonlu Suikastçı, Scarlett'ın elini tutuyordu. Bir an sonra ikisi de yok oldu.

Vale titredi. "Bunun her zaman ne kadar ürkütücü olduğunu unutmuşum."

"Neyin ürkütücü olduğuna karar verecek biri değilsin" dedi Tella.

"Yakında bu konudaki fikrini değiştireceksin. Şimdi bize biraz mahremiyet vermenin bir sakıncası yoksa..." Gözleri Julian'a ve Ölüm Bakiresi'ne kaydı.

Julian tartışmak istiyormuş gibi görünüyordu. Ancak Ölüm Bakiresi onu odadan dışarı çıkarıp Vale ve Tella'yı yalnız bıraktı.

Vale, Tella'nın karşısındaki mermer sütuna yaslanmak için biraz daha yaklaşmıştı.

Tella yataktan kalktı ama bir adım daha atmadı; bunun bilinçli olarak ondan uzak durmayı seçeceği son an olabileceğini biliyordu. Tella duygularıyla hareket eden biriydi ve Vale duygularını manipüle ettikten sonra gelecekteki seçimlerinin ne kadar gerçekçi olacağını bilmiyordu. "Ellerimizi tekrar kesmemiz gerekiyor mu?"

Bu fikir Vale'nin ilgisini çekmiş gibiydi ama sonra başını iki yana salladı. "Daha önce duygularını değiştirdiğimde sadece güçlerimin yarısına sahiptim. Değişimin gerçekleşmesi için güçlü bir fiziksel bağlantıya ihtiyacım

vardı. Legend bana güçlerimi geri kazandırdığı için artık ihtiyacım yok. Ama ona ettiğim yemin yüzünden senin iznine ihtiyacım var."

"İzin veriyorum. Ama... ama... ama..." Tella'nın söyleyeceği başka bir şey vardı ancak birdenbire ne hakkında konuştuklarını hatırlayamadı. Yarım şişe şarap içmiş gibi başı dönüyordu.

Sallanmaya başladığında serin kollar etrafına dolandı. Vale'nin kolları. Parmakları soğuktu, belki biraz fazla soğuktu ama yine de onun yüzünden tüyleri ürperen vücudu hiç bu kadar harika hissetmemişti.

Küçük bir ses ona böyle hissetmemesi gerektiğini, hatırlaması gereken bir şeyi unuttuğunu söylüyordu; ama sonra Vale, "Her şey yolunda, seni yakaladım" diye kulağına fısıldadı.

Onunla yüzleşmek için genç kızı kendine çevirdi. Ağzı tamamen sırıtmak için biraz gerginmiş gibi yarım bir gülümsemeye dönüştü. Gerilmesi için herhangi bir nedeni yoktu. Sırıtışı vahşi ve göz kamaştırıcıydı ve birden Tella, onun tüm sırıtışlarının sebebi olmak için büyük bir arzu duydu.

Neden onu hep kendisinden uzaklaştırıyordu?

Vale'nin ona yalan söylediğini ve onu manipüle ettiğini biliyordu. Ama Legend da yapmıştı. Legend onu defalarca reddetmişti. Bunu düşünmek bile onu yeniden kendinden uzaklaştırıyormuş gibi üzülmesine neden oldu. Legend onu istemiyordu. Ona başka birini bulmasını söylemişti, ona Vale'nin şu anda baktığı gibi bakan birini.

Vale'nin gözleri gümüş ve mavi renklerle parıldıyordu. Tella genelde onları ürkütücü bulurdu ama sonra öyle tat-

lı göründüler ki Tella'nın mutluluğundan başka bir şey istemiyormuş gibiydi.

"Şimdi nasıl hissediyorsun aşkım?"

Aşkım. Ona böyle hitap etmesinden hoşlanıyordu. Aslında onun aşkı hissedemeyeceğini biliyordu ama sorun değildi çünkü Tella ikisine de yetecek kadar hissediyordu. Onun saplantısı olarak başlamış olabilirdi ama şimdi Vale ona aitti.

Vale'ye en güzel gülümsemelerinden birini verdi. "Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyormuş gibi hissediyorum."

Vale'nin gamzeleri geri döndü ve muhteşemdiler. "Sanırım bunu gerçekleştirebiliriz."

ELLİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Scarlett

Scarlett, Suikastçı'nın yüzünü her zaman yün pelerini ve kapüşonu ardında gizli tutup tutmadığını merak etti. Onu zamanda geriye götüren kişiyi görememek sinir bozucuydu. Ama Scarlett bu konuda ya da onu deliliğiyle ün salmış bir Mire ile birlikte yıllar öncesindeki bu buzla kaplı sokağa getiren tüm kararlar hakkında endişelenmek için biraz geç kalmıştı.

"Bunu giy." Suikastçı eline bir elbise tutuşturdu sonra ona altın rengi kürkle kaplı ağır, ahududu kırmızısı bir palto verdi. Palto, elbisenin çarpıcı siyah-beyaz elmas desenini cesurca gözler önüne sererek dizlerine kadar iniyordu.

"Kalabalığa karışmaya çalışmam gerekmez mi?" diye sordu Scarlett.

"Karışacaksın." Suikastçı başını Satine Bölgesi'ne gittiği anlaşılan sokağın bir ucuna doğru eğdi. Tıpkı günümüzdeki kadar alengirliydi ve süslü insanlarla doluydu. Sokakta yürüyen herkes boyalı kürklerle kaplı renkli paltolar giymişti. Hatta bazıları leopar postundan yapılmış gibi görünen kürklü şemsiyeler bile taşıyordu.

"Kar yağmaya başlayacak" diye homurdandı Suikastçı. "Kar başlar başlamaz annen o kaldırımdan geçecek. Onu takip edip elbiselerini çal ama ne yaparsan yap sakın geçmişi değiştirme. Bugün sana hamile olduğunu öğrendi. Hamile kalmasını yanlışlıkla engelleyemezsin ancak geçmişi değiştirirsen dünyanızın diğer kısımları geri alınabilir."

"Kız kardeşimin doğumu gibi mi?"

"Evet. Dikkatli ol prenses. Anneni takip et ve Gavriel'i kandırmak için ihtiyacın olan elbiseyi çalıncaya kadar onu gözlemle. Sonra yanından olabildiğince çabuk ayrıl. Kırık elektrik direğinin altında seni bekliyor olacağım."

Minicik bir cızırtı sesi duyuldu ve ardından Suikastçı gitmişti.

Scarlett onun verdiği kıyafetleri giymek için acele etti. Kumaş her değdiğinde kavrulmuş omuzları yanıyordu ama soğuk hava ve zaman yolculuğunun telaşı acının çoğunu hafifletmişti.

İlk kar tanesi bir an sonra düştü ve Scarlett, buzlu tuğlaların yeni bir şeyin, basit ve çabuk olmasını umduğu bir şeyin, başlangıcı gibi parıldayan bembeyaz kar taneleriyle kaplı düzgün yollara dönüştüğü sokağın ağzına doğru ilerledi.

Bu fikri ilk önerdiğinde annesini gözetlemek ve ondan bir elbise çalmak için zamanında geri dönmenin, çok küçükken annesinin süslü dantellerini denemek için elbise dolabına gizlice girdiği zamanlar gibi olacağını hayal etmişti; biraz riskliydi ancak gerçek hasara neden olacak türden değildi. Scarlett geçmişi değiştirmeyecekti. Sadece annesini gözlemleyecek, elbiselerinden birini ve belki de

onunla bir de parfümünü alacaktı. Ama hepsi bu kadardı.

İşin zor kısmı babasını geçmişteki Cennet olduğuna ikna etmekti. Annesinin karla kaplı sokakta yürüdüğünü görmek Scarlett'ın dünyasını sarsmamalı ya da ona nasıl nefes alacağını unutturmamalıydı. Hatta aksine annesini suçlu Cennet olarak görmek, Scarlett'ın üzerinde taşıdığı suçun bir kısmını hafifletmeliydi.

Ama Scarlett sokakta annesini takip ederken, onu ilk defa anılarındaki ya da hayallerindeki gibi görmüyordu. Scarlett, Cennet'i, Tella'nın her zaman olduğuna inandığı kadın olarak görüyordu.

Cennet yeni yağmış karların gri görünmesine neden olan safi beyaz bir etekle caddede süzülüyordu. Yanından geçtiği herkese gülümsüyor ve kırmızı tüylü şapkasının sallanmasına neden olarak başıyla selam veriyordu. Bu insanlar onun bir suçlu olduğunu bilmiyor olmalılardı ya da hepsi onu o kadar çok seviyordu ki bilenler bile onun sırrını saklıyor olmalıydı. Aşk bir aynaya baksa Aşk'ın görüneceği gibi görünüyordu; bulaşıcı bir şekilde mutlu ve göz alıcı bir şekilde güzel.

Sevimli mor bir tentesi olan süslü bir giyim mağazasına girdi ve Scarlett da hemen arkasından onu takip etti. Köşede ithal şapkalardan oluşan bir sergi vardı ve Scarlett, meraklı gözlerden saklanmayı umarak doğruca onlara doğru koştu. Gerçi endişelenmesine gerek yoktu. Dükkândaki kadınların gözleri doğrudan Cennet'e gitti. Sadece üç kişi vardı ama Cennet tebaasını yöneten bir kraliçe gibi onların ilgisine hükmediyordu.

Kurdele dolu rafları düzenleyen kadın bir makara düşürdü. Arka tarafa geçmek üzere olan tombul bir kadın

aniden arkasını döndü. Ve aynanın önünde dönen genç kız donup kaldı.

Cennet gitmek üzere olan tombul kadına, "Merhaba Minerva" diye seslendi. "Siparişim hazır mı?"

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok canım."

"Evet, var. Gavriel benim için bir elbise sipariş etti. Sürpriz olması gerekiyordu ama ben öğrendim, bu yüzden ben onu şaşırtmayı planlıyorum." Cennet dramatik bir şekilde göğsünü kavradı ve Scarlett'a biraz Tella'yı hatırlattı. "Bu gece onu giyeceğim ve Gavriel'e evlenme teklif edeceğim."

"Bir adama seninle evlenmesini mi teklif edeceksin?" diye haykırdı dönmekte olan kız. "Ne kadar cesurca."

"Korkak olmaktansa cesur olmayı ederim." Cennet, Scarlett'tan daha hızlı konuşuyordu, hayatın her anına mümkün olduğunca çok şey sığdırmak istiyormuş gibiydi. Scarlett bu gözlemini performansı için bir kenara ayırdı. "Benim mesleğimde hayat genellikle çok kısadır, bu yüzden kendime kolayca sorabileceğim bir soruyu bekleyerek hiçbir anını boşa harcamak istemiyorum. Ayrıca evet diyeceğinden de oldukça eminim." Göz kırptı.

Scarlett şapkaların arkasındaki konumundan bile genç kızın kafasının düşüncelerle dolduğunu görebiliyordu. Cennet ile kısa sohbeti dünyaya bakışını tamamen değiştirerek varlığından bile haberdar olmadığı bir kapıyı açmıştı.

"Ama" diye ekledi Cennet, "evlilikten ya da benden korkuyorsa en azından yoluma devam etme zamanının geldiğini bilirim."

"Marcello Dragna'ya doğru mu?" diye sordu kurdeleli kadın. "Çok yakışıklı ve zengin."

"O zaman onunla sen evlenmelisin." Cennet güldü. "Muhtemelen seninle benimle olacağından çok daha mutlu olacaktır. Marcello benimle başa çıkabileceğini *düşünüyor*. Sanırım arkadaşlarına hava atabilmek için beni sirkteki bir kaplan gibi evcilleştirmek istiyor."

"Bu senin de Gavriel ile yapmaya çalıştığın şeye benziyor" diye alay etti Minerva.

"Hayır, ben Gavriel'i kafesinin dışında seviyorum ve senin dışında hava atacak arkadaşım yok Minerva."

Minerva, Cennet içeri girdiğinde geçmek üzere olduğu kapıya geri dönmeden önce Scarlett'ın duyamayacağı kadar alçak sesle bir şeyler mırıldandı. Bir an sonra ellerinde elbise denemeyecek kadar abartılı bir eserle yeniden ortaya çıktı. Çiçekler, danteller ve altın varaklarla işlenmiş krem, siyah, gül ve pembe renkler şamatasıydı. Kalçaya oturan süslü bir korseye uzun kollar eklenmişti ve eteğin fırfırlı katları, dantelli siyah yaprakları olan altın ve gül çiçeklerinden oluşan bir kuyrukla sona eriyordu.

Scarlett'a göre aşk böyle değildi ama neden Gavriel'in ve annesininkinin böyle olabileceğini görebiliyordu.

Cennet'in nefesi kesildi. "Muhteşem."

"Koşmanız gerekirse bu katmanların her biri hızlı bir çekişle kolayca ayrılabilir."

"Ya da Gavriel ile biraz eğlenmek istersem" diye cıvıldadı Cennet.

Dönen kız ahududu gibi kırmızıya döndü; kurdeleli kadın kahkahalara boğuldu ama Minerva gülümsemedi. Scarlett'ın hissettiği kadar temkinli görünüyordu.

Scarlett, annesinin Gavriel ile değil Marcello Dragna ile evlendiğini biliyordu. Ancak kadınlar arasındaki sohbet

sona ererken yaşananlar Scarlett'ı derin ve ağır bir korku duygusuyla bıraktı. Bu kötü his, Cennet'i giyim mağazasından çıkıp başka bir buzlu sokağa kadar takip ederken de devam etti.

Scarlett'ın Marcello'ya zerre sevgisi yoktu ama ondan ne kadar nefret etse de eğer Cennet onunla hiç evlenmeseydi Tella asla doğmayacaktı. Scarlett, annesi köşeden dönüp gözden kaybolurken adımlarını hızlandırdı.

Scarlett, müdahale etmemesi gerektiğini biliyordu. Suikastçı onu değiştirmemesi konusunda uyarmıştı...

Cennet, Scarlett'ın boğazına bir bıçak dayarken sırtını çıkmaz sokağın tuğla duvarına çarptı.

Kesik bir nefes almak için savaştı. Cennet'i böyle görmek tehditkâr bir aynaya bakmak gibiydi. Bu, Scarlett'ın başlangıçta tanışmayı beklediği anneydi. Ama bu konuda kendini zafer kazanmış gibi hissetmiyordu; eğer bu karşılaşma kötü sonuçlanırsa Scarlett'ın bildiği tüm geleceği yok edebilir veya Scarlett'ın hayatını sona erdirebilirdi.

"Senin gibi küçük, şirin bir kız beni takip edip..." Cennet aniden sustu. Benzerliği görmüş olmalıydı ama tepkisi, bıçağı Scarlett'ın boğazına biraz daha bastırmak oldu.

"Kimsin sen? Neden bana benzemeye çalışıyorsun?" Dükkânda olduğundan bile daha hızlı konuşuyordu. "Bana önümüzdeki on saniye içinde cevap ver, yoksa boğazını keserim ve vücudun daha yere çarpmadan çeker giderim. Bir. İki. Üç."

"Sana zarar vermek için gelmedim," dedi Scarlett.

"Yanlış cevap." Cennet korkunç bir şekilde sırıttı. "Dört. Beş."

"Ailen tehlikede olduğu için buradayım."

"Ailem yok" diye şakıdı. "Yedi. Sekiz."

"Evet var, gelecekte."

Cennet bu iddiaya cevap verme zahmetine bile girmedi. "Dokuz."

"Bir kızın var" dedi Scarlett. "Şu anda ona hamilesin!"

Cennet saymayı bıraktı.

"Bunu nereden biliyorsun? Bunu sadece tek bir kişiye söyledim ve o kimseye tek kelime etmez." Gözlerini kısarak Scarlett'a baktı ve sonra gözleri kocaman oldu. "O küpeleri nereden aldın?" Elinde tuttuğu kutuyu yere düşürdü ve birbiriyle eşleşen mücevherlerin durduğu kendi kulaklarına dokundu.

"Senden" dedi Scarlett. "Bana en sevdiğin renk kırmızı olduğu için babamın onları sana verdiğini söyledin. İsmim de buradan geliyor*."

Cennet geriye doğru sendeledi ama bıçağı bastırmaya devam etti. Gri sis etrafında dönüp duruyordu; kafası karışmıştı ama artık düşmanca hisler beslemiyordu. Gerçi dışarıdan bakıldığında ifadesi hâlâ sertti.

"Adını da Paloma olarak değiştiriyorsun" dedi Scarlett. "Bu kimliği geride bırakıp bir efsaneye dönüşüyorsun."

Cennet hafifçe sırıttı ama gülümsemesi Scarlett'ınkiler gibi gözlerine yansımadı. "Pekâlâ diyelim ki sana inanıyorum, neden buradasın?"

Dünyayı kurtarmak için. Bir canavarı durdurmak için. Seni görmek için. "Sadece bir elbise çalmak için buradayım."

Cennet biraz daha yumuşayarak güldü. "O halde berbat bir hırsızsın. Seni pek iyi yetiştirememiş olmalıyım."

* *İng.* Scarlet kızıl ya da kırmızı anlamına gelir. (ç.n.)

Scarlett ona gerçeği söylemek istedi, ne kadar korkunç bir anne olduğunu, kızlarının ona en çok ihtiyaç duyduğu zamanlarda çekip gittiğini ve bir daha geri dönmediğini söylemek istedi. Ama Cennet henüz o kadın değildi ve Scarlett, belki de hiç o kadın olmamış olabileceğini düşündü.

Scarlett bir aşamada annesinin onu sevmediğine ya da kimseyi gerçekten sevmediğine inanmaya başlamıştı. Kızlarını sevmiş olsaydı onları terk etmezdi ya da onları incitmezdi, insanlar sevdiklerine zarar vermezdi. Ama Scarlett ortaya çıkana kadar annesi sevgiyle doluydu. O kadar çok sevgi doluydu ki bir adama evlenme teklif edecekti. Ama etmiyordu. Scarlett'ın dünyasında ona evlenme teklif etmek yerine ihanet ediyordu. Scarlett, Cennet'in tüm bunları kızını sevdiği için yapıp yapmadığını merak etti.

Scarlett şimdi bile gözleri küpelerinden Scarlett'ın yüzüne kaymaya devam ederken Cennet'in duygularını ele geçiren sevgiyi görebiliyordu. Bu zaman çizelgesinde daha yeni tanışmışlardı ama Cennet çoktan Scarlett'ı sevmeyi seçmişti.

Scarlett bunu güçlükle anlayabiliyordu. Ne zaman sevse şiddetle severdi ama asla bu kadar kolay olmazdı ve Cennet'e de bu kadar zahmetsizce gelmesini beklemiyordu.

Açıkça görülüyor ki Scarlett annesini hiç tanımamıştı. Ama onun hakkında bildiği birkaç şey vardı.

"Olabileceğin en iyi anneydin" dedi Scarlett. "Kız kardeşim ve benim için her şeyi feda ettin."

"Kız kardeşin mi var?" Cennet'in tüm yüzü aydınlanarak onun daha da çekici görünmesine neden oldu. Scarlett, Tella'nın da annesinin bu haber karşısında ne kadar mutlu olduğunu görebilmiş olmasını diledi. "Bunu babana anlatmak için sabırsızlanıyorum."

"Hayır! Ona söyleyemezsin. Ne yaparsan yap ona söyleme." Yine Scarlett konuyu burada kapattı. Suikastçı onu geçmişe karışmaması konusunda uyarmıştı ama belki de Scarlett başından beri geçmişin bir parçasıydı. Belki buraya sadece bir elbise çalmak ya da hiç anlamadığı bir anneyi görmek için gelmemişti. Belki Scarlett asla anlamadığı seçimlerden bazılarını yapması için annesine yardım etmek için buradaydı. Çünkü artık o seçimleri neden yaptığını anlıyordu.

Cennet, Gavriel ile evlenir ve Scarlett'ı onunla büyütürse gelecek değişecekti; Tella asla doğmayacaktı ve tüm Mirelerin kartlardan çok daha erken kurtulma şansı olacaktı.

"Gavriel sandığın gibi biri değil" dedi Scarlett.

Cennet geriye doğru sert bir adım attı, keskin öfkesinin bir kısmı ifadesine geri döndü.

Ancak Scarlett durmadı; ya yanılıyordu ve geleceği çoktan telafi edilemeyecek şekilde değiştirmişti ya da haklıydı ve annesinin geri dönüşü olmayan bir hata yapmasını engellemek için devam etmesi gerekiyordu.

"Sana ne kadarını anlatmam gerektiğini veya bunlardan herhangi birini söylemem gerekip gerekmediğini bilmiyorum. Ama Gavriel ile evlenmiyorsun. İkinci çocuğunun babası değil. Gavriel bir Mire. O, Kayan Yıldız ve İmparatoriçe Elantine'den çaldığın Kader Destesi'nde mahsur kaldı. Tüm Mireleri serbest bırakmak ve imparatorluğu ele geçirmek için desteyi tekrar bulmak istiyor. Onu durduruyorsun... onu yine bir kartın içine hapsediyorsun. Ama sonra yine de saklanmak zorundasın çünkü onun kilisesi –Kayan Yıldız Kilisesi– kartlarla kaçtığın

için peşine düşüyor. Bu yüzden Marcello Dragna ile evlenip uzaklara gidiyorsun."

Cennet güldü ama daha önceki gülümsemesi gibi keyifli değildi. "Hayır, Marcello ile asla evlenmem."

"Ama evleniyorsun" dedi Scarlett. Ve az önce paylaştığı tüm imkânsız şeyler arasında Cennet'in takıldığı tek şeyin bu olduğunu fark etti. Scarlett, annesinin aslında Gavriel'in gerçek hedefinin ve kimliğinin farkında olup olmadığını merak etti.

Annesinin renklerini okumaya çalıştı. Birbiriyle çatışan duygular vardı ama Scarlett, Cennet'in âşık ve kararsız olduğunu görebiliyordu; sakin görünüşüne rağmen Scarlett'ın söyledikleri yüzünden dehşete düşmüştü.

"Üzgünüm" dedi Scarlett.

"Neden özür diliyorsun?"

"Çünkü onu sevdiğini biliyorum."

"Suçlular sevmez."

"Bu doğru olsaydı sanırım şu anda burada olamazdım. Ama buradayım. Buradayım çünkü benimle –şu anda hamile olduğun kızla– ilgilenmek için ne gerekiyorsa yaptın. Seni bu kadar mükemmel yapan şeylerden biri de bu. Valenda'dan ayrılıyorsun ancak insanlar hâlâ seninle ilgili hikâyeler anlatıyor. İmparatoriçe Elantine bile ölmeden önce senden bahsetti. Kız kardeşime, sevdiğinde bunu da tıpkı hayatını yaşadığın kadar şevkle yaptığını söyledi. Sevdiklerini korumak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdın, bu süreçte zarar görecek olsanız bile."

Ve Scarlett işte o zaman fark etti; o da tamamen aynıydı. Az önce söylediği her şey, Cennet, Tella ve kendisi acı dolu bir dünyaya neden olacaktı. Ancak Cennet farklı bir

yol izlerse gelecek değişecekti; Scarlett'ın umursadığı her şey kaybolabilir ve Kayan Yıldız asla mağlup edilemeyebilirdi.

Cennet karmakarışık duygularında kurtulabilirmiş gibi başını sallıyordu. "Sadece bir elbise çalmak için buradasın sanıyordum."

"Dediğin gibi ben pek de iyi bir hırsız değilim."

"Yanılmış olabilirim." Cennet yere uzanıp kıyafet kutusunu aldı ve Scarlett'a uzattı. "Al, hikâyenle onu kazandın."

"Bu bana inandığın anlamına mı geliyor?"

"Bilmiyorum ama bu gece nişanlanacağımı sanmıyorum" dedi Cennet küstahça. Tella'nın bir şey hissetmiyormuş gibi davrandığı zamanlardaki haline çok benziyordu.

"Üzgünüm" dedi Scarlett.

"Özür dileyip durmana gerek yok. Ama benim için yapabileceğin bir şey var." Cennet, Scarlett'a titrek bir gülümseme verdi. "Elbiseyi giy. Bugün denemeye fırsatım olmadı ve hayal ettiğim kadar muhteşem görünüp görünmeyeceğini bilmek istiyorum. Hiç kimsenin gelmediğinden emin olmak için diğer sokağı izleyeceğim."

Cennet köşeyi döndü.

Scarlett itiraz etmek istedi; bir kez daha buz gibi bir sokakta soyunmak istemiyordu. Ama Cennet'e söylediği onca şeyden sonra onun için en azından bunu yapabilirdi. Bu, annesinin ondan isteyeceği en son şeydi. Ve annesinin ona söyleyeceği son şey de bu oldu.

Scarlett giyinip köşeyi döndüğünde Cennet çoktan gitmişti.

Scarlett yeni elbisesinin eteklerini tuttu ve annesini yakalamak umuduyla sokağın sonuna kadar koştu. Yağan

karın altında yürüyen parlak paltolu tüm insanlara tek tek baktı. Cennet onların arasındaysa bile Scarlett onu görmemişti. Bulduğu tek şey kırık bir elektrik direği ve yere düşmüş bir bıçaktı.

Annesi yine gitmişti. Scarlett şaşırmaması gerekirdi ve bu sefer canının yanmasına izin vermedi. Cennet onun annesi olabilirdi ama aynı zamanda korkunç bir seçim yapması gerektiği söylenen hamile bir kızdı. Scarlett, kaçtığı için onu suçlayamazdı ve belki de onu daha öncesi için de bu kadar suçlamamalıydı. Scarlett, tüm kusurlarına rağmen Tella'yı ve Julian'ı seviyordu; annesini de aynı şekilde sevmeye başlamasının vakti gelmişti.

Ve Suikastçı bir an sonra ortaya çıktığında Scarlett, bunun başından beri böyle olması gerektiğini ve annesinin gerçekten de elinden gelenin en iyisini yaptığını düşündü. Az önce Scarlett'tan kaçmış olabilirdi ancak Scarlett geleceğe geri döndüğünde her şeyi aynı bulacağına inanıyordu.

"Yapman gerekeni yaptın mı?" diye sordu Suikastçı.

"Neredeyse." Scarlett, annesinin düşürdüğü bıçağı aldı. Kabzasında yıldız şeklinde bir taş olan beyaz bir hançerdi. Scarlett gümüş saç tellerini kesmek için bıçağı kullanırken, bunun Gavriel'den bir hediye olup olmadığını merak etti. Aylar önce bu ince beyaz şerit Scarlett'a çok büyük bir bedelmiş gibi görünmüştü ama annesinin feda ettiği şeyle kıyaslandığında hiçbir şeydi. "Şimdi hazırım."

Bunu söyler söylemez, Suikastçı elini tuttu ve sonra ikisi de Kayan Yıldız'ın mum ışığıyla aydınlanan avlusunda duruyorlardı.

ELLİ ALTINCI BÖLÜM

Scarlett

Tella her zaman Scarlett'tan daha dramatik olmuştu. Küçük bir kızken Scarlett sadece onun güvende olmasını sağlamaya çalışırken, Tella bir denizkızı, korsan ve suikastçı kılığına girerek oyunlar oynardı. Scarlett bir oyuncu değildi. Ama hayatının performansını sergileme zamanı gelmişti. Kayıp Cennet olması gerekiyordu, yoksa bu gece sağ çıkamazdı.

Scarlett yüz hatlarını, annesinin bıçağı boynuna dayadığı zamanki sert ifadesine dönüştürdü. Ardından Suikastçı onu Zırdeli Soytarı'nın terk edilmiş sahnesini, yarısı yenmiş yemek masalarını ve yerde unutulmuş kadehleri geçmek için sürüklerken mücadele etti. Parti sona ermişti ama belki de Zehirbaz bütün hizmetkârları taşa çevirmişti çünkü geriye sadece pislik kalmıştı.

Kayan Yıldız kanlı tahtında oturuyordu, krallığından çoktan sıkılmış gibi omuzlarından kan damlarken parmaklarının ucundaki alevlerle oynuyordu.

İnsanlar gitmişti ama birkaç Mire oradaydı.

Scarlett tahtın yakınlarında duran ve Zehirbaz'la es-

ki dostlarmış gibi sohbet eden Vale'yi gördü. Ama Vale'ye ya da kız kardeşine ilgi göstermemeye çalıştı. Scarlett, Cennet gibi davranıyordu ve genç Cennet, Tella'nın kim olduğunu bilemezdi ve Vale'ye hayranlık dolu bakışlar atmasından endişe duymazdı. Kardeşine kısa bir bakış attığında, duygularının pembenin keyifli bir tonu olduğunu gördü fakat birkaç saniyede bir enfekte olmuşlar gibi çürümüş kahverengimsi sarı izleriyle titreşiyorlardı; çok şey feda etmişti. Tella, Scarlett'ın içeri girişini ya da tahtın solundaki demir bir kafese hapsolmuş Legend'ı fark etmemiş gibi görünüyordu.

Legend'ın korkunç kafesi sivri uçlarla kaplı salıncağıyla Anissa'nınkinden çok daha küçük ve acımasızdı. Legend berbat görünüyordu, güçten düşmüştü ve gözlerini Tella'nın hülyalı yüzünden ayıramıyordu. Ona sesleniyormuş gibi görünüyordu ama hapishanesinde Anissa'nın kafesindeki gibi güçlerini azaltan bir büyü olmalıydı çünkü Scarlett hiçbir illüzyon görmemesine rağmen onun sesini duyamıyordu.

"Daha çok karşı koymak isteyebilirsin" diye fısıldadı Suikastçı.

Neredeyse tahtın önüne gelmişlerdi.

Scarlett kendini Suikastçı'nın elinden kurtardı. "Bırak beni!" Paloma'nın düşürdüğü beyaz hançeri savurdu.

Kayan Yıldız sonunda onu gördü. Bakışları kapüşonlu Suikastçı'dan Scarlett'a kaydı; elbisesini –Cennet için satın aldığı elbiseyi– görünce altın rengi gözleri kocaman açıldı. Parmaklarının ucundaki alevler söndü. Tahttaki kan akışı durdu ve bir an için oda tamamen sessizleşti.

"Sen ne yaptın" diye soludu. Gözleri Scarlett'tan ayrı-

larak Suikastçı'ya odaklandı. Ancak Scarlett, onun gerçekten Cennet olduğuna inandığı için mi, yoksa Scarlett olduğunu düşündüğü için mi üzüldüğünü kesin olarak söyleyemezdi.

"Onu senin için geçmişten getirdim." Suikastçı, Scarlett'ı öne itti.

Cennet tökezlemezdi, bu yüzden Scarlett da tökezlemedi. Sağlam bir adım attı sonra irkildi ve tiksintiyle baktı. Cennet, Satine Bölgesi'nde alışveriş yapıyordu ve güzel şeyleri seviyordu. Bir suçlu olabilirdi ama Gavriel'in oturduğu kanlı tahttan tiksinirdi.

"Neden o şeyin üzerinde oturuyorsun? Ve bu insanlar kim?" Annesinin kullandığı hızlı ses tonuyla konuştu ve etrafına bakarken burnunu kırıştırdı ama ne kadar şaşırdığını belli etmedi. Cennet gerçek duygularını saklardı. "Burada neler oluyor, Gavriel?"

Kayan Yıldız, bir orman yangını başlatmanın eşiğindeki kibrit alevleri gibi titreşen altın gözleriyle gözlerinin içine baktı. Bir hayalet görüyor gibiydi. Yalan işe yarıyordu; onun Cennet olduğuna inanıyordu. Ama ona âşık görünmüyordu.

Çalkantılı duygular etrafını sararken sıktığı dişlerinin arasından Suikastçı'ya hitap etti. "Lütfen *onu* neden buraya getirdiğini bana açıkla." *Onu* derken tahtı kavrayan parmak eklemleri bembeyaz kesildi. "Son duyduğumda benimle bir işin olmasını istemiyordun."

"Fikrimi değiştirdim ama tatmin olacağından şüpheliydim" diye yanıtladı Suikastçı. "Ben de onu hediye olarak getirdim."

"Ben kimsenin hediyesi değilim!"

Suikastçı onu görmezden gelerek kolunu tekrar tuttu ve onu tahta biraz daha yaklaştırdı.

"Bırak onu!" diye gürledi Gavriel.

Suikastçı kolunu bıraktı. "Senin kızına hamile. Çocukla sorunlar yaşadığını biliyorum. Onu kendin büyütürsen sorunlarınızı çözebileceğini düşündüm."

"Ne..." diye bağırdı Scarlett. "Bunu nereden biliyor? Senin dışında kimseye hamile olduğumu söylemedim." Scarlett, annesinin giyim mağazasında ondan bahsederken nasıl göründüğünü hatırlamaya çalışarak Kayan Yıldız'ın gözlerinin içine baktı. Ama âşık bakışları taklit etmek onu sevmesi için yeterli olmayacaktı. Ve tam da o anda onu sevmemesinden çok, taht odasındaki herkesi öldürmek gibi fevri bir şeyler yapabileceğinden endişeleniyordu. Gözlerindeki ateş hâlâ sönmemişti.

"Hepiniz dışarı çıkın!" diye emretti ve her Mire itaat etti. Zehirbaz en yakın kapıya doğru süzüldü. Suikastçı başıyla selam verip arkasını döndü. Scarlett'ın hâlâ orada olduğunu fark etmediği Majestelerinin Cariyeleri duman gibi buharlaştı. Tahta en yakın duran Vale, Tella'yı dirseğinden tutarak götürmeye başladı ancak Tella, Scarlett'a yaklaşırken durdu. Yüzü kız kardeşine doğru kaydı ve ela gözleri bir rüyadan çıkmış gibi yeniden odağına kavuştu.

"Bekle..." Tella, Vale'nin kolunu çekiştirdi. "Bu benim annem. O yaşıyor..."

"Götür onu buradan!" diye haykırdı Kayan Yıldız. Tahtı alevler içinde kalarak odayı ısıya boğdu.

Vale, Tella'yı belinden tutarak çekti ama Tella onunla savaşmaya devam etti. "Hayır... Anne!"

"Gavriel neler oluyor?" dedi Scarlett, adamın dikkatini

senaryodan çıkmış gibi görünen kız kardeşinden uzaklaştırmaya çalışarak. "O kız neden bahsediyor?"

"Onu dinleme." Kayan Yıldız arkasında kan izi bırakarak yanan tahttan aşağı indi, ancak ona saldıran duygularla karşılaştırıldığında neredeyse huzurlu görünüyordu. Genellikle öfkeli duyguları yakındaki her şeyi ateşe vermek üzere olan kıvılcımlar gibi parlardı ama bu duygular onu da yakıyor gibi görünüyordu, bir kırbacın ucundaki dikenler gibi omuzlarına ve kollarına saplanıyordu.

Ona, Suikastçı'ya ve hatta Tella'ya kızgın değildi; kendine kızgındı. Scarlett ortaya çıktığında duyguları patlak vermişti ama Tella *yaşıyor* kelimesini kullandığında hepsi alev almıştı. Cennet'i öldürdüğü için gerçekten pişmandı.

Ama şimdi bile Kayan Yıldız'ın onu sevmesini sağlamak için yeterli değildi.

Geçmişte Cennet'i sevdiği zaman, Cennet de onu sevmişti. Ve Scarlett onu hiç sevmiyordu. Belki de gerçekten ihtiyacı olan buydu.

Bunu yapabileceğini düşünmüştü. Kız kardeşini sevgiyle hayata döndürmüştü. Scarlett sevgi doluydu. Sevginin renklerini ve aldıkları şekilleri biliyordu. Sevgi için savaşmanın, onu kaybetmenin ve karşılığında hiçbir beklemeden sevmenin nasıl bir his olduğunu biliyordu. Ve belki de bu yüzden şimdi işe yaramıyordu. Çünkü ona sevgisini vermek istemiyordu.

Scarlett, onun çok fazla korkunç şey yaptığını görmüştü. Ve şu anda çoğunlukla kendine kızmış olsa bile, duyguları o kadar güçlüydü ki çok yakında kendisine ya da hâlâ tehlikeli derecede yakın olan kız kardeşine korkunç

bir şey yapabileceğini düşündü.

Scarlett, onun duygularını değiştirmenin bir yolunu bulmalıydı. Onun için hissedeceği bir sevgi kıvılcımı bulmaya çalıştı. Annesini de sevmek istememişti ama Cennet onun sevgisini daha çok hak ediyordu. Ya da belki de kimse sevgiyi hak etmezdi. Belki de sevgi her zaman bir armağandı ama onu Kayan Yıldız'a vermek çok daha zordu çünkü Kayan Yıldız tüm varlığını ona karşı savaşarak geçirmişti. Onu bir tedaviden çok bir hastalık olarak görüyordu.

"Her şey yoluna girecek. Seninle ilgileneceğim ve çocuğumuzun kesinlikle olağanüstü olduğundan emin olacağım." Kayan Yıldız bir parça sevgi içermeyen, dişlerden ve insanlık dışı bir açlıktan ibaret olan gülümsemesiyle ona baktı.

Scarlett'ın planı olması gerektiği gibi işlemiyordu.

ELLİ YEDİNCİ BÖLÜM

Donatella

Tella, kız kardeşini bu planından vazgeçirmek için daha çok çabalamalıydı.

Tella, Vale ile birlikte taht odasına girdiğinde Kayan Yıldız neredeyse sıkılmış görünüyordu ama şimdi tek bir yanlış kelimeyle tüm taht odasını ateşe verebilecekmiş gibi görünüyordu. Gözleri alev gibi parlıyordu. Fakat Scarlett'a korkunç bir korumacılıkla bakan gözleri Tella'ya, yanlış bir kelime söylerse onu yakabileceği kadar kolay bir şekilde kız kardeşini de bu kuleye kilitleyebileceğini söylüyordu.

Panik Tella'nın tüm bedenini titretti. Vücudunu saran Vale'nin kolları daha da sıkılaşarak onu kendine doğru çekti. Ama onun güven verici dokunuşu bile Tella'yı tamamen sakinleştiremedi. Yakında bir şey yapmazsa Kayan Yıldız ve kız kardeşiyle birlikte tarihin tekerrür etmesini izleyeceğinden korkuyordu.

"Tella" diye fısıldadı Vale, "onu kurtaramazsın. Kız kardeşinin planı işe yaramayacak. Öfkesini senden çıkarmadan önce buradan gitmeliyiz."

Yoğun bir korku şimşeği Tella'yı çarptı; Vale haklıydı. Onunla giderse çok daha güvende olacaktı. Vale ona bir şey olmasına asla izin vermezdi. Vale, Tella'yı sonsuza kadar korurdu.

Ancak Tella, Kayan Yıldız ile savaşması için kız kardeşini yalnız bırakamazdı. Scarlett asla kazanamazdı. Kayan Yıldız onu hayatta tutsa bile onu hiç sevecekmiş gibi görünmüyordu. Tella, Kayan Yıldız'ı öldüremese bile en azından kız kardeşinin oradan çıkmasına yardım etmesi gerekiyordu.

"Güven bana Vale, bir fikrim var." Korkunç bir fikirdi ama en başarılı fikirlerinin çoğu öyleydi.

"Anne!" diye bağırdı Tella. "Seninle ilgilenmeyecek." Vale'nin kollarından ayrıldı ve Scarlett ile Kayan Yıldız'ın arasına girdi.

Mire'nin gözleri kırmızıya döndü ve bir kez daha alevler patladı.

ELLİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Scarlett

Tella, Scarlett ve Gavriel'in arasına girdiği an Kayan Yıldız'ın elleri alevler içinde kaldı ve Tella'nın narin omzuna uzanırken kıvılcımlar ve siyah dumanlar saçtı.

Scarlett düşünmedi bile, sadece kız kardeşini yoldan çekip Kayan Yıldız'ın önüne atıldı.

Kıvılcımlar çaktı.

Tella çığlık attı.

Scarlett da çığlık atmış olabilirdi. Kayan Yıldız onunla çarpıştı, elleri o gece yaktığı omuzları tekrar kavuruyordu. Scarlett'ın tek hissedebildiği acıydı. Sonra Gavriel'in kolları onu yakmak yerine tutuyordu.

"Cennet." Parmaklarındaki alevler söndü ve Scarlett'ın onu tanıdığından beri ilk kez korkmuş gibi göründü. Kıpkırmızı olan gözlerinin üzerindeki kaşları çatıldı. "Seni incitmek istemedim."

"Onu öldürmek de istememiş miydin?" diye suçladı Tella.

Gavriel, Scarlett'ı serbest bıraktı ve elleri bir kez daha alev alarak avuçlarında akkor ateş topları oluştu.

"Kes şunu!" diye çığlık attı Scarlett. "Cennet, kızına *ya da* senin kızına zarar vermeni istemezdi."

Kayan Yıldız'ın gözleri ona geri döndü. Parmaklarındaki alevler ihanet kadar karardı.

Scarlett'ın hatasını yakalamıştı –onun Cennet olmadığını biliyordu– ama Scarlett bunun bir hata olduğundan emin değildi. Performansı herhangi bir sevgi duygusu uyandırmakta başarısız olmuştu, bu yüzden belki de rol yapmayı bırakmanın zamanı gelmişti.

Scarlett, onu defalarca yakan ellere bakmak yerine yaralı gözlerine bakarak ona doğru bir adım attı. Kendini korumayı falan düşünmedi; bu, korkuya çok yakındı ve annesinin korkunun Mirelere güç verdiği hakkında yazdıklarını hatırladı.

Scarlett korkmayı reddetti. Korku sevgi için bir zehirdi. Ve sevgi korku için bir zehirdi. Hâlâ onu sevemiyordu. Ama kendini savunmasız hale getirebilirdi ve böylece belki ona ulaşabilirdi.

"Sevmekten korktuğunu biliyorum, geçmişte sana zarar verdiğini ve onu bir silah olarak gördüğünü biliyorum. Sevginin bir hastalık olduğunu düşünüyorsun ama asıl sen bir hastalık haline geldin. Sevgi korkun seni ve dokunduğun herkesi yok ediyor. Bu seni güçlü kılmaz, etrafındaki dünyayı mahveder." Scarlett, çirkin sahnesi, korkunç kafesi ve hâlâ yanan tahtıyla felaket gibi görünen taht odasının etrafında elini salladı. "Bana Cennet'i sevmediğini söyledin ama sevdiğini biliyorum."

Kayan Yıldız irkilmedi. Ama saldırmadı da.

"Annemi sevdin ve onun da seni sevdiğini biliyorum.

Suikastçı zamanda geri gitti. Beni Cennet'i görmeye götürdü; sana olan sevgisiyle dolup taşıyordu. Senin için bunların hiçbirini istemezdi ve yaptığın şeyleri yapmanı da istemezdi."

Kayan Yıldız'ın gözleri nihayet Scarlett'ın elbisesinin kolundaki deliğe ve altındaki yanmış deriye kaydı.

Scarlett titrek bir nefes aldı ve kendini bir adım daha yaklaşmaya zorladı. "Seni affediyorum."

Scarlett'ın hayatının en uzun saniyesi boyunca Kayan Yıldız'ın ifadesi anlaşılmaz kaldı ama ellerini aydınlatan alevler siyahtan, pişmanlığın rengi griye döndü. Parmak uçlarını yalarken çatırdadılar; taht odasında çıkan tek ses buydu, ta ki sonunda Scarlett'ın şimdiye dek duyduğu en yumuşak ses konuşana kadar. "Onu sevmiştim. Onu o kadar çok sevdim ki beni korkuttu ve sonra kendime bir daha asla izin vermedim." Yüzüne altın bir gözyaşı damladı. "Keşke ona yaptığımı geri alabilseydim." Bir gözyaşı daha düştü ve ardından bir tane daha.

Scarlett gözyaşlarının annesi için olup olmadığını bilmiyordu. Kayan Yıldız'ın gözleri sonsuz acılar içindeydi, babası yaptığı tüm ağza alınmayacak şeylerin ağırlığını nihayet hissediyormuş gibiydi.

Parmaklarını yakan alevler söndü.

Bir gözyaşı daha döktüğünde rengi altın değil, berraktı; insancaydı ve güzeldi ve bu, Tella onu kalbinden bıçaklamadan önce yaptığı son şeydi.

"Hayır!" Scarlett, Gavriel ile yere düştü. Tella'nın bıçağı kalbine ulaşmıştı ve hızla ölüyordu. Scarlett'ın istediği buydu ama hiç istememiş olmayı diliyordu.

Gavriel'in dudakları gülümseme olarak adlandırıla-

mayacak kadar perişan bir şeyle seğirdi. "İkimiz de üzüntünü hak etmediğimi biliyoruz..."

Gavriel son kalan gücüyle yere düşen beyaz hançeri eline aldı. Parmaklarından zar zor kıvılcım çıkıyordu ama bir şekilde ham bir alev oluşturana kadar hançerin bıçağını hızla eritmeyi başardı. Alev şeklindeki bıçak Scarlett'ın daha önce hiç görmediği bir renkle parlıyordu. Tarif etmek zorunda olsa, Gavriel'in zindandayken Mirelerin güçlerini nesnelere aktardığıyla ilgili söylediklerini hatırlayarak, sihir gibi göründüğünü söylerdi.

Bıçağı Scarlett'ın eline geri bıraktı. "Öldüğümde... Bu, kafese kapattıklarımı serbest bırakacak... Onu benim asla yapmayacağım şekilde kullan..."

Sonra Kayan Yıldız öldü.

Ve Scarlett ağladı. Dehşet veren bir adam olduğu için ağladı ve aslında mucizeler yaratan bir adam olabileceği için ağladı.

ELLİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Donatella

Tella bütün dünya onun için durmalıymış ya da tezahürat yapmalıymış gibi hissediyordu. Az önce Kayan Yıldız'ı öldürmüştü. Annesini öldüren canavarı öldürmüştü.

Kendisi de ölüme çok yaklaşmıştı. Onu neredeyse yakacak olan alevlerden çıkan dumanın ve kömürün kokusunu hâlâ alabiliyordu. Elleri titriyor ve kalbi hızla çarpıyordu. Ama sonra Vale yanındaydı, serin ve rahatlatıcı kolunu etrafına dolayıp onu kendine çekti. "Her şey yolunda aşkım."

Ama hiçbir şey yolunda değil, dedi kafasının içindeki küçücük bir ses. Aynı sinir bozucu ses onu Vale'den uzaklaşmaya teşvik etti; onunla ilgili unutmayı seçtiği bir gerçek vardı. Ama Tella hatırlamak istemiyordu. Vale adındaki baştan çıkarıcı yalanı seviyordu. Zalim oyunlarını, alaycı gülümsemelerini ve her öpüştüklerinde onu ısırma şeklini seviyordu. Taht odası korku romanından fırlamış bir sayfa gibi görünebilirdi ama Vale onun Kupa Prensi'ydi ve her şey bir peri masalı sonuna çevirirdi. Kendini onun dokunuşuna bıraktı ve dünyası kararardı.

"Başardım" dedi Tella, sesinde şaşkınlık vardı.

"Elbette başardın aşkım. Ama buradan hemen çıkmamız gerekiyor." Vale onu Scarlett'tan uzaklaştırırken elini daha sıkı tuttu. Tella, onun Kayan Yıldız'la birlikte yere düştüğünü görmüştü ama henüz ayağa kalkmamıştı. Babasının cansız bedeni üzerine çökmüş halde duruyordu.

"Bekle kız kardeşim..."

"Bana bak Donatella." Vale, ona bakana kadar onu kendisine çevirdi. "Hâlâ hayatının geri kalanını benimle geçirmek istiyor musun?" Bu soruyu dünyada önemli olan tek şeymiş gibi sormuştu. Tella hayatında hiç bu kadar güçlü bir soru hissetmemişti. Ama Vale soruyu sorarken neredeyse güçsüz görünüyordu. Altın rengi saçları, deniz tuzu mavisi gözleri ve ısırılmış dudaklarıyla, sadece kırık şeylerin olabileceği kadar güzeldi ve Tella onu tam olarak olduğu gibi istiyordu. Onun parçalanmış, kaotik ve tamamen vahşi olmasını istiyordu. Bu duygu, onu her öptüğünde hissettiği –ona her şeyini verse bile yeterli olmayacakmış gibi– kadar tüketiciydi.

"Şu anda istediğim tek şey sensin."

Vale'nin gülümsemesinin hayaleti geri döndü ama yine de ona verdiği diğer tüm gülümsemelerden çok daha gerçekçi görünüyordu. Vale mutlu görünüyordu. Ölüme, enkaza ve havadaki dumana rağmen Tella'nın daha önce hiç görmediği bir şekilde parlıyordu. "Benim de tek istediğim sensin. Ama hemen şimdi gitmemiz gerek, yoksa birisi bizi birlikte olmaktan alıkoyabilir." Tella'nın elini tutmak için omzunu serbest bıraktı.

Hayatları oradan gitmelerine bağlıymış gibi onu felaket taht odasından dışarı çıkardı. Vale, Zırdeli Soytarı'nın

terk edilmiş sahnesinin, şarap birikintilerinin ve içinde bir kişi kalmış gibi görünen bir aynanın yanından hızla geçti. Sadece pırıl pırıl cam avluya açılan devasa kapıları açmak için durdu.

Gece gökyüzünü teslim almıştı ve yukarıdan göz kırpan yıldızlar, cam avluya yansıyarak hüküm sürüyordu...

"Tella!" Legend'ın sesi geceyi yarıp geçti, gökyüzünü ürkütecek ve Tella'nın midesini düğümleyecek kadar yüksekti.

Tella, Legend'ın onun üzerindeki etkisini silebilirmiş gibi gözlerini kapattı. Artık onu istemiyordu. Kafesteyken ona bakamamıştı bile; ona bir kez baktığında sahip olduğunu bile bilmediği duygular patlak vermişti. Legend'dan nefret ediyordu. Onunla ilgili her şeyden nefret ediyordu. Ama sesinin alçak tonu bir şekilde hâlâ aklını karıştırıyordu.

"Durma." Vale elini çekip onu bir kez daha kendine yapıştırdı. Tella, onunla birlikte koşmak istedi. Vale nereye giderse oraya gitmek istedi. Dünyanın sonuna kadar takip etmek istediği çocuk oydu. Ama vücudu yine Legend yüzünden ona ihanet ediyordu. Bacakları hareket etmiyordu ve ayak parmakları, yerde kalmak için yalvarıyormuş gibi terliklerinin içine batıyordu.

Vale elini daha sert çekti, buz gibi soğuk parmakları onunkilerin etrafında sıkılaştı. Ama Legend yaklaşırken, Tella başka bir yere bakamadı bile.

Ölüme mahkûm bir aşk hikâyesinin sonu gibi görünüyordu. Koyu renkli giysileri yırtılmıştı, göğsünde taze yanıklar vardı ve bir zamanlar yıldızlarla dolu gözleri şu anda ıssızdı, beyazların arasında kıvrılan acı verici kırmızı çizgiler vardı.

Tella'nın boğazı düğümlendi. Bu, ona zarar vermemeliydi. Legend'dan nefret ediyordu; kalbiyle oynadığı için ondan nefret ediyordu. Şimdi bile hâlâ bir parçasını elinde tutuyordu. *Her zaman bir parçasına sahip olacak*, dedi içinde minik bir ses. Ancak Tella sesi duymazdan geldi. Kalbini geri alıp tamamen Vale'ye vermek istiyordu.

"Neden bizi rahat bırakamıyorsun?" diye bağırdı Tella. "Bana yeterince eziyet etmedin mi?"

Legend'ın yalvaran gözleri onunkilerle buluştu.

Ama Tella ona teslim olmadı.

Legend, "Ona ne yaptıysan geri al!" diye kükredi Vale'ye.

"O hiçbir şey yapmadı" dedi Tella. "Beni sürekli inciten sensin!"

"Sanırım senden gitmeni istiyor." Vale sırıtarak Tella'nın elini hafifçe sıktı. Artık onu önceki kadar sıkı tutmuyordu; Tella'nın kendisine ait olduğunu biliyordu.

"Tella, beni dinle" diye yalvardı Legend. "Sana yaptığı şeyle savaşabilirsin."

"Savaşmak istediğim tek kişi sensin!" Sonunda Legend'ı sonsuza dek itmeye hazır olarak Vale'nin elinden kurtuldu. Ama onu bırakır bırakmaz Vale ortadan kayboldu ve dünya değişti. Tatlı bir sihir havayı doldurdu. Tella'nın ayaklarının altındaki cam avlu, Legend'ın arkasındaki altın kule ortadan kaybolup yerini yeni bir illüzyon alırken yumuşak ay taşı basamaklara dönüştü. Parlak beyazdan yapılmış, kubbeli bir tapınak belirdi: Yıldızlar Tapınağı. Tapınağın üstünde, Tella'nın şimdiye dek gördüğünden daha fazla yıldızla karışan parlak kırmızı havai fişekler patlıyor ve Legend'ın onu kurtar-

dıktan hemen sonra ondan uzaklaştığı anı yeniden canlandırıyordu.

Tella'nın kalbi atmayı tamamen bıraktı. Legend'ın o geceki ifadesiz bakışlarını ve onun hikâyesindeki kahraman olmadığını söylerken çıkan sesindeki soğukluğu hâlâ görebiliyordu. Ama şimdi Legend'ın gözleri bir kez daha yıldızlar kadar parlaktı, geceleri parıldayan altın parçalarıyla doluydu. Tella'ya aynı duvarındaki resimde baktığı gibi bakıyordu, onu hiç terk etmek istemiyormuş gibi, ona tapıyormuş gibi, onun kahramanı olmak istiyormuş gibi.

"Boz bu illüzyonu!" dedi Tella, gördüklerine dayanamayarak. Legend bir kahraman değildi. Tella kendi hikâyesinin kahramanıydı ve kendini ondan kurtarmasının vakti gelmişti. "Avluyu ve Vale'yi geri getir."

Legend'ın kaşları çatıldı, gözlerindeki his yoğunlaştı. Bir zamanlar içlerindeki parlak bakış, Legend'ın ona dünyaları verme yeteneğine sahip olduğuna dair Tella'yı ikna edebilirdi. Ama şimdi onun tüm dünyası Vale'ydi ve o dünyada Legend'a yer yoktu. Dürüst olması gerekirse Legend'a hiçbir zaman yeterince yer olmamıştı.

"Onu istediğini sandığını biliyorum ama duygularını kontrol ediyor" dedi Legend, sesi her kelimeyle birlikte daha da derinleşiyordu. "Ona karşı savaşmalısın."

"Sadece kıskanıyorsun! Beni istemiyorsun ama kimsenin de bana sahip olmasını istemiyorsun." Tella sonunda onu uzaklaştırmak için göğsünden itmeye çalıştı. "Lütfen bana işkence etmeyi kes. Sadece gitmeme izin ver."

Legend'ın ağzının kenarı yavaşça yukarı kalktı. "Bana tutunan sensin Tella."

"Hayır... ben..." Tella aşağı baktığında, parmaklarının Legend'ın yıpranmış gömleğini kavradığını gördü.

Legend onu tutarken iki sıcak el nazikçe omuzlarına dolandı.

Tella'nın kalbi daha hızlı atıyordu. Gerçekten uzaklaşması gerekiyordu. Ama hareket edemiyordu. Vücudu, Legend'ın ona bu kadar yaklaşmayacağı, ellerini onun üzerine koymayacağı bir zamanı hatırlıyordu. O zamanlar Tella'nın tek istediği onun dokunuşuydu ve şimdi Legend onu çok uzun süre yanında tutmayı planlıyormuş gibi tutuyordu.

Legend'ın gülümsemesi büyüdü. "Vale'yi kıskanmıyorum. Ona karşı hislerinin gerçek olmadığını biliyorum. Ve seni istemediğimi düşünüyorsan yanılıyorsun. Seni çok uzun zamandır istiyorum ve seni istemekten asla vazgeçmeyeceğim." Legend, onu kendine biraz daha yaklaştırıp göğsüne bastırırken tutuşu güçlendi.

Tella minik ve öfkeli soluklar aldı. Ama Legend'ı ne kadar uzaklaştırmaya çalışsa da başaramadı. Vale'yi düşündüğünde kalp atışı sakinleşti; ama sonra kalbi Legend'ın hissettirdiği şekilde çarpmaya can attı. Çünkü Legend kalbinin sadece bir kısmına sahip değildi, kalbi tamamen ona aitti.

Hayır! Tella bu düşünceyi kafasından atmaya çalıştı, Vale'yi ve ona nasıl hissettirdiğini hatırlamaya çalıştı ancak şu anda tek hissedebildiği olağanüstü sıcak ellerinden biri omurgasından aşağı inen Legend'dı. "Bu basamaklarda durduğumuz o gece neden çekip gittiğimi hâlâ bilmek istiyor musun?"

Tella, hayır, dedi ama bir şekilde onun yerine ağzından, "Evet" kelimesi çıktı.

Legend'ın avuçları ısındı ve Tella'nın omzundaki el boynuna kayarak saçlarının arasında girdi. Legend, başını geriye doğru eğerek onu gözlerinin içine bakmaya zorladı. Gözleri paramparça yıldızlara benzeyen altın benekleriyle hâlâ donuk ve karanlıktılar, Tella kendi kendine onlardan nefret ettiğini söyledi.

Vale'nin gözleri güzeldi; hayran olduğu gözler Vale'ye aitti. Ama Legend'ın gözleri onunkileri ele geçirmişti ve Tella gözlerini ondan alamıyordu. Kendi kendine, Legend'ın gözlerinin de sadece başka bir illüzyon olduğunu söyledi, tıpkı onu ele geçirmekle tehdit eden tüm hisler gibi. Gözlerini kapattı ama işe yaramadı. Konuşmaya başlayan Legend'ın derin sesinin daha çok farkına varmasına neden oldu. "O gece seni terk ettiğim için üzgünüm. Gitmemeliydim, seni incitmemeliydim. Ve sana âşık olduğumu fark ettiğim zaman korkup kaçmamalıydım."

Tella'nın gözleri kocaman açıldı ve sözcükler onları durduramadan ağzından döküldü. "Bana kimseyi sevemeyeceğini söylemiştin."

"Sevebileceğimi sanmıyordum."

Legend, elini saçlarının arasından çekip yanağını kavradı, bu kadar değerli bir şeye hiç dokunmamış gibi yüzünü tuttu. "Aşkı anladığımı ya da bunda çok iyi olduğumu söyleyemem çünkü daha önce hiç kimseyi sevmedim. Ama seninle ilgili her şeyi seviyorum Donatella Dragna. Her şeyi." Eli, çenesini okşamak için aşağı kaydı. "Bana anlatmadığın sırları ve yanına kâr kalması için uğraştığın yalanları seviyorum. İnatçılığını ve ısrarını seviyorum. Seni rüyalarında ziyaret ettiğimde her zaman umursamıyormuş gibi davranmanı seviyorum. Hak et-

meseler bile, sevdiğin insanlar ya da istediğin bir şey için savaşmayı asla bırakmamana bayılıyorum. Seni seviyorum, seni sevmekten vazgeçmeye niyetim yok ve umarım derinlerde bir yerde sen de hâlâ beni seviyorsundur." Ağzı yavaşça onunkine inerek, öpücüğe karşılık vermek istemiyorsa uzaklaşması gerektiği konusunda uyarırcasına adım adım yaklaştı.

Ama Tella artık çekilmek istemiyordu ve bunu yapabileceğinden bile emin değildi. Aşk gerçekten de başka bir sihirdi. Her yeri titriyordu. Legend'ın onu sevdiğini söylediğinde bozduğu büyünün geri kalanını üzerinden silkeledi. *Legend onu seviyordu!* Tella'nın tüm bedeni şiddetle titredi.

Konuşmaya dili varmadı, bu yüzden Legend'ın sıcak dudaklarını nihayet onunkilere bastırdığında bir öpücükle onu sevdiğini söylemeye çalıştı. Dudakları mükemmel, yumuşak, tatlı ve naziktiler. Legend'a onu sevdiğini gösteriyor olması gerekse de dudaklarının her hareketiyle bu sözleri tekrarlayan sanki Legend'dı, hiç aceleleri yokmuş gibi, dünya kadar vakitleri varmış gibi...

Tella aniden onu itti. Bu, yapmak istediği son şeydi. Onu seviyordu, onu sevdiğini biliyordu. Nasıl nefes alacağını unutana kadar dudaklarını dudaklarının üzerinde hissetmek istiyordu. Sonsuza dek ona sarılmak istiyordu ama şimdi onun gitmesine izin vermezse Legend'ın bir sonsuzluğu *olmayacaktı.*

Legend'ın çenesi gerildi ve yüzünde acı çeker gibi bir bakış belirdi. "Sorun nedir?"

"Gitmen gerek." Tella her kelimeyle kendisiyle savaşıyormuş gibi çıkan sesini tanıyamadı. Bencillik etmek

istiyordu, onu kendine saklamak istiyordu. Onu seviyordu, bu yüzden kendini onu uzaklaştırmaya zorladı. "Böyle kalmadan önce beni terk etmelisin."

"Çok geç."

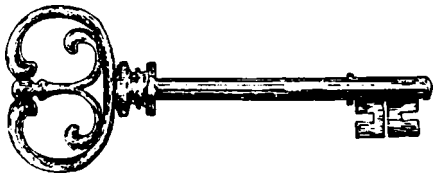
"Hayır, değil." Tella onu tekrar itti.

Legend, ay taşı basamaklarda geriye doğru tökezlemedi bile.

Tella koşmak için arkasını döndü. Legend gitmeyecekse o giderdi. Ama bir santim dahi hareket edemeden Legend bileğini kavradı ve onu kendine çekerek kollarıyla sardı. "Tella."

"Bırak beni." Tella, onun değiştiğini şimdiden görebiliyordu. Tüm yüzünü aydınlatan sevgi dolu gülümsemesinde görebiliyordu. Kollarından kurtulmaya çalıştı ama çabası nafileydi. Her zaman Legend'ın çok güzel olduğunu düşünmüştü ama şu anda gözlerindeki o bakışlarla Tella'ya baktığında Legend her şeydi. "Gitmeme izin vermezsen sana karşı koyamayacağım."

"Güzel çünkü bana karşı koymanı istemiyorum. Sadece seni sevmek istiyorum." Tella'yı hafifçe kaldırıp dudaklarına bir öpücük daha bastırdı. "Bu benim seçimim ve ben seni seçiyorum Donatella. Ölümsüzlüğe ihtiyacım yok. Sen benim sonsuzluğumsun."

ASIL SON

Hoş geldiniz, hoş geldiniz...

Hasat Mevsimi'nin 1. gününde yapılacak olan,

Scarlett Marie Dragna'nın resmi taç giyme törenine davetlisiniz.

Şenlikler alacakaranlıkta başlayacak ve umarız ki hiç sona ermeyecek.

Scarlett

Başka biri bunun mükemmel bir elbise olduğunu düşünebilirdi. Ama Scarlett için mükemmel bir elbise daha olamazdı. Sihirli elbisesinin yerini hiçbir şey tutamazdı. Ama bugün giydiği sanat eseri çok güzeldi, el değmemiş karlardan daha beyaz olan kuyruğu ipek kırmızı güllerle süslenmişti. Zehirbaz'ın taç giyme töreni hediyesi olarak gönderdiği ve tamamen çiçek yapraklarıyla kaplı pelerinle çok uyumluydu. Görkemliydi ve abartılıydı ama Scarlett içinde gerçek bir imparatoriçe gibi görünüyor olsa da onu giyemezdi.

Zehirbaz taşa çevirdiği herkesi insan hallerine geri döndürmüştü ve Scarlett ile ateşkes yapmayı kabul etmişti. Ama Kayan Yıldız'ın imparator olduğu tek bir geceden sonra Valenda, Mirelerle ilgili her şeye karşı hâlâ temkinliydi ve dolayısıyla bir Mire'nin kızı olarak ona karşı da temkinliydi; asla tam gücüne kavuşmamış olması önemli değildi.

"Muhteşem görünüyorsun." Tella kral dairesindeki her şeyle uyumlu olan –tül panellerin arasındaki perdelere

bile altın yapraklar işlenmişti– yaldızlı aynada kız kardeşinin arkasında dururken, bir kuşu kapmış bir kediden daha genişçe sırıttı. Bunların hepsi Scarlett'a aitti. Bir yanı sürekli Hülya Anahtarı'nı kullanma ve böylesine büyük bir sorumluluktan kaçma eğilimindeydi. Ama anahtarın onu bu nedenle seçtiğini düşünmüyordu.

"Bütün imparatorluk sana öyle bir âşık olacak ki Julian kıskançlığından ölecek" dedi Tella.

Scarlett sessizce güldü. "Julian zaten kıskanıyor; aslında Zehirbaz'ın benden hoşlandığını düşünüyor."

"Zehirbaz senden hoşlanıyor. Seninle ateşkes yapmayı neden bu kadar çabuk kabul ettiğini sanıyorsun?"

"Belki de kız kardeşimin lakabı Mire katili olduğu içindir."

Tella'nın yanakları gururla pembeleşti. "Üzerinde resmimin bulunduğu ve altında da lakabımın yazdığı kendime ait bir Aranıyor posterine sahip olabilir miyim sence?"

"Sen bir suçlu değilsin" dedi Scarlett. "Sen bir kahramansın."

"Evet ama her zaman kendime ait bir Aranıyor posterine sahip olmak istemişimdir." Tella güldü ama yüzü Scarlett'a tekrar annelerini düşündüğünü gösterecek şekilde hüzünlü bir hal aldı.

"Annemizin gerçekten de İmparatoriçe Elantine'in kızı olduğuna inanıyor musun?" diye sordu Scarlett.

"Bunu kesin olarak bilebileceğimizi sanmıyorum. Ama öyle olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. İmparatoriçe Elantine, Cennet hakkında konuştuğunda sesi hep sevecen ve pişman çıkıyordu." Tella pencerelerle kaplı duvara doğru ilerledi ve o akşamki tören için cam avluda toplan-

makta olan kalabalığa bakmak için perdeleri geri çekti. "Suikastçı'dan, onu tekrar görmek ve bu sorunun cevabını kesin olarak öğrenebilmek için bizi zamanda geri götürmesini her zaman isteyebiliriz."

"Belki" dedi Scarlett. Ama şüpheliydi. Kayan Yıldız'ın ölümünden sonra Suikastçı da diğer Mirelerin çoğuyla birlikte ortadan kaybolmuştu. Zehirbaz geride kalan tek kişiydi ve Scarlett, onun gerçekten de kendisine âşık olmadığını umuyordu. Mirelerin sevgisi, Vale ve Tella'da olduğu gibi ölümcül saplantılara dönüşme eğilimindeydi. Neyse ki Legend'ın aşkı Tella'ya yapılan büyüyü bozduğundan beri Vale'yi kimse görmemişti.

Scarlett, Vale'nin diğer Mirelerle birlikte bazı Mirelerin sessizce yaşadığı söylentilerinin dolaştığı kuzey krallıklarına kaçıp kaçmadığını bilmiyordu. Kayan Yıldız öldüğü için yarattığı Mireler artık ölümsüz değildi ama hiçbiri yaşlanmıyordu. Doğaüstü bir şekilde uzun hayatlar yaşayabilirlerdi ancak insanlara peşlerinden gelmeleri için bir sebep verirlerse ölebilirlerdi.

Scarlett resmi olarak imparatoriçe ilan edildiğinde, bu konuyu araştırması için casuslar tutacaktı. Zırdeli Soytarı, Maktul Kral ve Namevt Kraliçe gibi acımasız Mirelerin izini sürüp onları adalete teslim etmek istiyordu. Kız kardeşinin iyiliği için Vale'nin de bir daha geri gelmeyeceğinden emin olmak istiyordu.

"Affedersiniz Majesteleri." Kapının hafifçe tıklatılmasının ardından bir hizmetçinin canlı sesi duyuldu. "Bay Julian sizi görmek için geldi."

"Onu içeri alın." Scarlett muhtemelen bir imparatoriçeye uygun olmayan bir hızla odayı arşınladı. Ama nasıl

Julian içeri adım atarken sırıtmaktan kendini alıkoyamıyorsa ona hızla ulaşma dürtüsüne de engel olamıyordu. Artık Kayan Yıldız'ın büyüsüyle donatılmış olan annesinin hançeri tek bir dokunuşla Julian'ın yüzündeki demir maskeyi çıkarmıştı. Scarlett, onun maskeyi taktığını bile tahmin edemezdi. Bu geceki taç giyme töreni için özel diktirdiği kıyafetiyle hem zarif hem de havalı görünüyordu. Scarlett özellikle gri yeleğini ve elbisesindeki çiçeklerle uyumlu ince, kırmızı çizgileri çok beğendi.

Tella perdeleri dramatik bir hareketle kapattı. "Sanırım gitme vaktim geldi."

"Gitmek zorunda değilsin" dedi Scarlett.

"Sorun değil. Eminim birbirinizin üzerine atlarken yanınızda kimsenin olmamasını tercih edersiniz, hem benim de gidip Legend'a bir mektup yazmam gerekiyor."

Julian, Tella'ya çarpık bir şekilde gülümsedi. "Sanırım kardeşim şu anda sarayda."

"Biliyorum. Ama ona bir mektup yazmayı tercih ederim." Tella yüzündeki haylaz ifadeyle kapıya koştu; Scarlett'ın muhtemelen endişelenmesi gerekirdi. Ama Julian başka herhangi bir şey için endişelenemeyeceği kadar dikkatini dağıtmıştı.

Tella gider gitmez Julian odanın içine doğru ilerledi. Gözleri Scarlett'ın beyaz elbisesinin dar kısımlarını inceledi; resmi tacı takıncaya kadar başına taktığı altın halkadan kalçalarına kadar vücudunun her yerini yavaşça dolaştı. "Bugün beni görmeye zamanın olacağından emin değildim."

"Çok önemli biriyim."

"Biliyorum" dedi Julian ciddiyetle.

"Julian, sadece şaka yapıyorum." Scarlett şakacı bir tavırla koluna vurdu. Julian bunu elini kapmak için bir fırsat olarak değerlendirdi.

"Büyüleyici görünüyorsun" dedi onu kendine çekerek. "Ama sanırım elbisende bir şey eksik."

Elinde duran hediyeyi ortaya çıkarmak için kolunda katlı haldeki paltosunu kaldırdı. Kutu küçük ve inceydi, Scarlett'ın, onu kendi başına paketlediğini düşünmesine neden olan basit bir kırmızı kurdeleyle bağlanmıştı.

"Sana bugün hediyeye ihtiyacım olmadığını söylemiştim." Ama hediyeyi açarken genişçe sırıtıyordu.

Kutunun içinde sadece bileğe kadar uzanan, kabaca dikilmiş bir çift eldiven vardı. Scarlett, bir an için, onun bu şekilde evlenme teklifi edip etmediğini merak etti. Eldivenler, beylerin evlenme teklif etmek istedikleri bayanlara verdikleri sembolik bir hediyeydi. Ancak bu geleneğin modası geçmişti ve bunlar sıradan eldivenlere benzemiyordu. Scarlett onlara dokunduğunda değişmeye başladılar. Kaba dikişli, basit, beyaz eldivenlerden, yakut rengi, dantel, uzun, zarif eldivenlere dönüşerek sihirli elbisesiyle uyumlu bir hal aldılar.

"Bunları nereden buldun?" diye soludu Scarlett.

"Zindana geri döndüm ve elbisenden kalan birkaç kumaş parçasını kullanarak kendim diktim."

"Bunları kendin mi diktin?"

Julian utangaç bir tavırla gülümsedi. "Başkalarının dokunmasına güvenemedim."

Scarlett eldivenleri göğsüne bastırdı. Onu zaten seviyor olmasaydı tam da şu anda ona âşık olurdu. Julian bir hergele gibi davranmaya çalışıyordu ama Scarlett'ın ta-

nıdığı en tatlı insandı. "Biliyor musun, bu elbise seni her zaman herkesten daha çok sevdi."

"Elbette öyle." Julian sırıttı. "Her zaman duygularını yansıtıyordu."

Eskiden olsa buna itiraz edebilirdi ama Scarlett inkâr etmek bile istemiyordu. "Teşekkür ederim, bu şimdiye dek aldığım en mükemmel hediye."

"Beğenmene sevindim." Julian'ın gülümsemesi geri döndü ama bir eliyle boynunun arkasını çekiştirirken yine biraz utanmış görünüyordu. "Eldivenler bir zamanlar sembolik bir hediyeydi."

"Evet" diye ağzından kaçırdı Scarlett.

Julian'ın kaşları havaya kalktı. "Daha sormadım bile."

"Ne sorarsan sor, cevabım evet." Kollarını Julian'ın boynuna doladı.

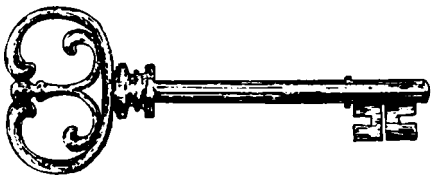
Karşılığında Julian da onun beline sıkıca sarıldı. "Ya krallığının yarısını istersem?"

"O zaman hepsine sahip olabilirsin derdim. Benim olan her şey senin Julian."

"Peki, ya bunlar?" Julian dudaklarına dokundu.

"Özellikle bunlar." Scarlett söylediğini kanıtlamak için dudaklarını onunkilere bastırdı. "Şimdi sen de benimsin."

Julian şeytani bir şekilde sırıtarak geri çekildi. "Ben her zaman senindim Kızılcık."

BİS

Legend

Legend sonlara inanmazdı.

Ölümsüz hayatının büyük bir kısmı boyunca âşık olup bir insana dönüşürse dünyasının başına yıkılacağına inanmıştı. Ama tam aksine dünyası daha değerli bir hale gelmişti, özellikle de onu içeren kısımları.

Mektubu bir kez daha okurken kahkahasını bastırmaya çalıştı. Eğer güldüğünü bilseydi Tella bundan hiç hoşlanmazdı ama o, Legend'ın komik bulduğu ender şeylerden biriydi.

Onu sevmesinin birçok nedeninden biriydi.

Yıl 1, Scarlett Hanedanlığı

Sevgili Caraval Ustası Legend,

Artık yalancı, hain ve kötü bir adam olduğuna inanmıyorum ama tekrar böyle biri olmak isteyip istemediğini merak ediyorum, çünkü yardımına ihtiyacım var.

Kız kardeşim bir imparatoriçe olmak üzere ve bu da beni bir prenses yapacak. Bunu bir sorun olarak görmeyebileceğini biliyorum ama seni temin ederim ki öyle. Bir sarayda dolaşmak ya da muhafızlar tarafından takip edilmek hiç bana göre değil. Ama yaramazlık yaparak kız kardeşimi kötü göstermek istemiyorum; skandal yaratmayacağıma dair ona söz verdim. Bu yüzden benim için bir skandal yaratmana ihtiyacım var Legend. Beni kaçır ve yeni bir maceraya çıkar.

Beni alıp götürmeni istersem bu bir kaçırma sayılmaz, biliyorum ama rol yapmanın eğlenceli olacağını düşünüyorum. Ayrıca çok ilginç bir oyun olabileceğini de düşünüyorum ve senin oyun oynamayı ne kadar çok sevdiğini biliyorum.

Sonsuza kadar senin,
Donatella Dragna

MİRELER VE TERİMLER SÖZLÜĞÜ

KADER DESTESİ: Bir fal yöntemi. Kader Destesi on altı ölümsüz, sekiz mekân ve sekiz objeden ibaret otuz iki karttan oluşur.

MİRELER: Efsanelere göre Kader Destesi'nde resmedilen Mireler bir zamanlar sihirli, cismani varlıklarmış. Asırlar önce Maktul Kral ile Namevt Kraliçe önderliğinde dünyaya hükmetmişler, ta ki gizemli bir şekilde ortadan kayboluncaya dek.

YÜCE MİRELER
Maktul Kral
Namevt Kraliçe
Kupa Prensi
Ölüm Bakiresi
Kayan Yıldız
Talih Hanım
Suikastçı
Zehirbaz

KÜÇÜK MİRELER
Zırdeli Soytarı

Mahkûm Kadın
Azize, Azize
Majestelerinin Cariyeleri
Bekâr Gelin
Kaos
Gebe Bakire
Şifacı

YAZGI OBJELERİ
Kırık Taç
Majestelerinin Elbisesi
Boş Kart
Kan Ağlayan Hükümdar
Kâhin
Her Şeyin Haritası
Tadılmamış Meyve
Hülya Anahtarı

YAZGI MEKÂNLARI
Yitik Kule
Düş Bahçesi
Yabanbağı
Ölümsüz Kütüphane
Gece Yarısı Şatosu
Düşyeri
Zayi Panayır
Sönmeyen Ateş

BAHTSIZ SİKKELER: Bir kişinin nerede olduğunu saptamaya yarayan sihirli sikkeler. Mireler yeryüzünde

hüküm sürerlerken, şayet bir insana tutulacak olurlarsa onun cüzdanına ya da cebine bir bahtsız sikke atar, böylece onu nereye giderse takip edebilirlerdi. Sikkeler uğursuzluk simgeleri olarak görülürdü.

ALCARA: Mirelerin hüküm sürdüğü antik şehir. Şimdilerde Meridyen İmparatorluğu'nun başkenti Valenda olarak biliniyor.

RUSCICA: Ölümsüz Kütüphane'de bulunan ve bir insanın veya Mire'nin kanıyla beslediği sürece tüm geçmişini ortaya çıkaracak olan kitap.

TEŞEKKÜR

Caraval serisinde rüyaların gerçeğe dönüşmesinden çok bahsediyorum. Sanırım bunun bir kısmı, bu seriyi yazmanın gerçekten hayallerimden biri olmasıyla ilgiliydi. Kitap yazabilmem bana hâlâ bir mucize gibi geliyor ve bu mucize için her gün Tanrı'ya şükrediyorum.

Bu seriyi yazmak ve başkalarıyla paylaşmak gerçekten çok güzeldi. Ama bunu kendi başıma asla yapamazdım. Teşekkür etmem gereken çok önemli insanlar var. Bu teşekkür bölümü geçmişte yazdıklarımdan çok daha basit olabilir –şimdi bunları yazarken söyleyeceğim tüm kelimeleri bu kitabın içine koymuşum gibi hissediyorum– ama aşağıda adı geçen herkese derinden minnettarım.

Çok teşekkür ederim! Sarah Dotts Barley, Jenny Bent, anne, baba, Allison, Matt Garber, Matt Moores, Ida Olson, Stacey Lee, Kristin Dwyer, Adrienne Young, Kerri Maniscalco, Katie Nelson, Julie Dao, Liz Briggs, Amanda Roelofs, Patricia Cave, Bob Miller, Amy Einhorn, Rebecca Soler, Liz Catalano, Nancy Trypuc, Donna Noetzel, Cristina Gilbert, Katherine Turro, Jordan Forney, Vincent Stanley ve Emily Walters–ve Flatiron Books, Macmillan Audio, Macmillan Library ve Macmillan Sales'daki diğer herkes–Molly Ker Hawn, Kate Howard, Lily Cooper, Melissa Cox, Thorne Ryan ve Hodder and Stoughton'daki herkes, Erin Fitzsimmons, Anissa de Gomery, Kristen

Williams, Lauren (FictionTea), FairyLoot ve OwlCrate.

Eğer bu teşekkür bölümünü okuyorsanız, size de teşekkür etmek isterim–bu kitabı aldığınız, bu dünyaya adım attığınız ve tüm bu seri boyunca bana eşlik ettiğiniz için. Bu kitabı okuyan veya herhangi bir şekilde destekleyen her okuyucuya, blog yazarlarına, sosyal medyadaki kitap hesaplarına, her kütüphaneciye ve her öğretmene çok minnettarım. Bu karakterleri ve onların hikâyelerini sizlerle paylaşmak benim için çok büyük bir zevkti.